

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rock

Chick

RENEGADE

ROCK CHICK SERIES BOOK FOUR

A ROMANCE NOVEL BY
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

ROCK CHICK RENEGADE

ROCK CHICK SERİSİ DÖRDÜNCÜ KİTAP

KRISTEN ASHLEY

Rock Chick RENEGADE

ROCK CHICK SERIES DÖRDÜNCÜ KİTAP

A ROMANCE NOVEL BY
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

Rock Chick Renegade

Yazan: Kristen Ashley

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler rastlantısaldır.

Telif Hakkı ©2011 Kristen Ashley

Bonus İçerik Telif Hakkı © 2023 by Kristen Ashley

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakları uyarınca 1976 Yasası uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın eserinin çalınması anlamına gelir.

fikrî mülkiyet. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), önceden yazılı

info@kristenashley.net adresinden yayıncı ile iletişime geçilerek izin alınmalıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Kapak Resmi ve İç Grafikler: [Pixel Mischief Design](#)

İÇİNDEKİLER

1. [Hukuk](#)
2. [Levitatie](#)
3. [Sorgulama](#)
4. [I Wanna Be You](#)
5. [Nick'in Üçüncü Derecesi](#)
6. [Süper Kahramanlar](#)
7. [Güzel Bir Şeyler Giyin](#)
8. [Bisikletleri sever misin?](#)
9. [Kıkırdamayı Kes](#)
10. [Maden](#)
11. [Senin evinde mi uyuyacağız, benimkinde mi?](#)
12. [Kafamı Çatlatan Mamma Jamma'yı Kanalize Etmek](#)
13. [Benim Listem](#)
14. [Gerçek Aileniz](#)
15. [Artık Yeni Bir Ortağınız Var](#)
16. [Şimdi konuşmak ister misin?](#)
17. [Bir Hafta Verin, Benimle](#)
18. [Pizza, Futbol ve Yüz Bakımı](#)
19. [Hush](#)
20. [Yoko Ono](#)

21. [Önümüzdeki Hafta](#)
22. [Ev](#)
23. [Tuvalet Malzemeleri ve Taçlar](#)
24. [Doğranmış Ciğer](#)
25. [Hızlı Olmak İyi Olabilir](#)
26. [Shrink Ambalajlı](#)
27. [Ev İkinci Bölüm](#)
28. [Bekliyorum](#)
29. [Ne Olursa](#)

[Olsun Bonus İçerik](#)

[Rock Chick Revenge Hakkında Daha Fazla Bilgi Edinin](#)

[Rock Chick İntikamı](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Diğer Yazar: Kristen Ashley](#)

Bu kitap Rebecca Ann Mahan-Womack'ın anısına
ithaf edilmiştir,
ya da Bec Teyze.
Doğum taşı ametistti.
Ve William Womack'a.
Onun doğum taşı zümrüt.

Ve son olarak Boo'nun ilham kaynağı ve gelmiş geçmiş en
iyi kedi olan Cedric'e.

BİR

HUKUK

W Eninde sonunda bu noktaya geleceğini tahmin etmiştim. Bunu beklemiyor değildim. Bu işe başladığımda biliyordum.

Böyle bir şeyin olabileceğine, muhtemelen olacağına inanıyordum ve işte çıkmaz bir sokakta Vance Crowe ile karşı karşıyaydım.

Kahretsin, Lee Nightingale'in izleyicisi. Tüm o kötü şansın içinde.

Sokaktaki söylentiye göre Crowe, Lee ve Lee'nin sağ kolu Luke Stark'tan sonra Nightingale Araştırma'nın üçüncü adamıydı.

Nightingale Investigations tarafından istihdam edilen tüm adamların özel soruşturmaların, güvenliğin, gözetimin ve senet atlama takibinin en iyileri olduğu düşünülürken bu çok şey ifade ediyordu. Aslında Nightingale, Stark ve Crowe daha bir ay önce bir sosyete partisinde serseri bir uyuşturucu satıcısıyla silahlarını çekmişlerdi. Crowe adamın elini havaya uçurmuştu.

Söylentilere göre Vance Crowe hakkında pek çok şey varmış. Aslında, Crowe'dan birkaç şey almış iki kadın tanıyordum. Onların anlattıklarına göre, çok iyi şeylerdi, ancak Crowe onlara birkaç iyi şeyden fazlasını vermek için fazla kalmamıştı.

Crowe bana "Silahını indir," dedi.

"Geri çekil," diye karşılık verdim, silahımı ona doğrultmuştum.

Onu vurmayacaktım elbette. Ben şiddet karşıtıydım. En başta bu karmaşanın içinde olmamın nedenlerinden biri de buydu.

Bana doğru yürümeye devam etti, silahsızdı ve görünüşe göre korkmamıştı.

Harley'ine nişan aldım. Harley'e zarar vermek beni öldürürdü ama yapardım.

Crowe ciddi olduğunu belli eden bir sesle, "Motosikletime ateş edersen sonuçları olur," diye uyardı.

Hay sikeyim.

Ona tekrar nişan aldım.

"Geri çekil," diye tekrarlardım o ilerlemeye devam ederken. "Sen kanunsun," dedi bana.

Kahretsin, kim olduğumu biliyordu.

"Kıpırdamayı kes," dedim, söylediklerini duymazdan gelerek.

Göğsüne doğrulttuğum silahımın namlusundan bir adım kadar uzaklaştı ve durdu.

"Lee Nightingale için çalışıyorum."

"Kimin için çalıştığını ve kim olduğunu biliyorum," dedim ona.

Sonra ona baktım.

Kahretsin, ama yakışıklıydı. Kızılderili renginde, düz siyah saçları ensesinde bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Benden yaklaşık on santim daha uzundu, harika bir vücudu, koyu kahverengi gözleri, kalın kirpikleri, inanılmaz kemik yapısı, yüksek elmacık kemikleri ve kare çenesi vardı. Bu kadar seksi olmak bir suç olmalı.

"Silahını indir Law," diye emretti, sokak adımı kullanarak.

Sokağımın adı bir tür şakaydı. Bana çocuklar verdi. Gerçek adım Juliet Lawler'dı. Çoğu kişi bana Jules derdi ama çocuklar bana Law derdi çünkü barınakta söylediğim şey "law" idi. Geçtiğimiz dört ay içinde bu isim kendi başına bir hayat sürmüştü ve şimdi bana bu ismi hiç vermemiş olmalarını diliyordum.

"Geri çekil, Crowe. Arabaya binip gideceğim. Seninle tartışacak bir şeyim yok."

Ve yapmadım. Pek çok insanla tartıştım ama Nightingale Investigations'dan kimseyle tartışmadım. Duyduğuma göre (ki bu çok fazlaydı) pek de süttten çıkmış ak kaşık sayılmazlardı ama bir Bülbül Adam'la kafa kafaya gelmek için deli olmak gerekirdi. Ben bir aptaldım ama deli olmadığımından emindim.

Crowe bana sessizce, "Bir kez daha söyleyeceğim," dedi. "Silahını indir."

"Geri çekilin," diye karşılık verdim.

Kimsenin hareket ettiğini görmediğim kadar hızlı hareket etti ve ben farkına bile varmadan silah artık elimde değildi.

Sadece bu da değil, kolumu arkamdan bük müştü ve önümü sert vücuduna çarpmıştı.

Zorlandım.

Bu iyi bir seçim değildi. Boşta kalan bir elim ve biraz da gururum vardı. Saniyeler içinde silahımı kot pantolonunun arka kemerine soktu, diğer kolumu arkamdan bük tü ve beni hareket ettirdi, arabamın yan tarafına çarpana kadar beni geriye itti. Sonra tüm vücuduyla bana bastırdı.

Başımı arkaya yatırdım ve yüzüne doğru bağ ırdım, "Bırak ve uzaklaş!"

"Cordova ile hesaplaşmanız sırasında Fortnum'da iki polis duruyordu. Her şeyi görmüşler. O silah için ruhsatın var mı?" diye sordu.

"Evet." Bu doğ ru ydu. Zip benim için aldı. Zip bir hayırseverdi. Zip mücadelemi destekledi. Zip bana nasıl ateş edileceğini öğretti ve Zip iyi bir nişancıydı, dolayısıyla ben de öyleydim.

Yine de iki polisin beni Sal Cordova ile yüz yüze görmesi biraz endişe vericiydi. Ancak, Sal'ın polise koş up beni ihbar edeceğini sanmıyordum, zira kendisi hem suç lu hem de tam bir ahmaktı.

"Seni ofise götürüyorum. Bir konuşma yapacağız," dedi Vance bana.

Oh, kahretsin.

Ne hakkında konuşmamız gerektiğini düşündüğünü bilmiyordum ama ben buna hiç katılmıyordum. Lee Nightingale'in kardeşi ve babası polisti, en iyi arkadaşı da öyle. Crowe ile herhangi bir ofise gitmemin imkanı yoktu.

Gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Çok ateşli olduğu için bu biraz zordu. Bu konuda garip hissetmeye başlamıştım, özellikle de o bana doğru bastırırken.

Yine de devam ettim.

"Ben sana hiçbir şey yapmadım. Bırak da yoluma gideyim," dedim.

Yaklaştı. Bir saniye önce bana bunu yapıp yapamayacağını sorsaydınız, hayır derdim. Ama yüzü bana bir santim kadar yaklaştı ve vücudu içime daha da girdi.

"Bu oynadığın tehlikeli bir oyun Law. Kanunsuz adalet," dedi bana.

Bunu biliyordum ama söylemedim.

Ben konuşmayınca devam etti: "Darius ve Marcus'un dikkatini çektin. Bu iyi bir şey değil. Sana ne dediğimi anlıyor musun?"

İçimden küçük bir heyecan geçtiğini hissettim, sadece vücudunu bedenime bastırduğunda içimden geçen türden bir heyecan değil.

Darius Tucker ve Marcus Sloan Denver, Colorado'daki en büyük iki suç lideriydi. Kim olduğumu bildikleri için mutluydum. Korktuklarını düşünmemiştim ama korkmalarını istiyordum.

Belki bir gün.

Crowe yüzümde bir şey görmüş olmalı çünkü gözleri parladı.

"Seni ofise götürmeli, güvenli odaya kilitlemeli ve aklın başına gelene kadar orada tutmalıyım."

"Olmalı" dedi. Bunu iyi bir şey olarak değerlendirmeye karar verdim. Güvenli odanın ne olduğunu bilmiyordum ama bunun bir parçası olmak da istemiyordum.

Ona bakmaya devam ettim ve çenemi kapalı tuttum, belki beni bırakır diye düşündüm.

O da ona baktı.

İkimiz de sessizdik, bakıyorduk, vücudu benimkine bastırılmıştı.

Çenemi yukarıda tuttum ve yüzümü boş tutmayı umdum.

"İsa, sen düşünmek sen Lanet olsun.
Kedi Kadın," diye mırıldandı.

"Bilmiyorum. Kedi Kadın bir mayo, aptal kulaklar ve sahte pençeler giyiyordu. Bu çok aptalca."

Kedi Kadın hakkındaki görüşlerimi neden paylaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çenemi kapalı tutmalıyım.

Bunu düşünmemin başlıca nedeni söylediklerimin Crowe'un yüzünü değiştirmesiydi. Bana, kendi bölgesine girmeye cüret eden çaresiz, bahtsız kadını uyarmaya çalışan öfkeli, belalı çocuk gibi bakmıyordu. Bana tamamen farklı bir şekilde bakıyordu. Öyle bir bakıyordu ki, vücudunun bana doğru bastırıldığını daha da çok fark ettim.

"Böyle ateş etmeyi nereden öğrendin?" diye sordu ve sesi bile değişmişti. Derin ve erkeksiydi ama şimdi aynı zamanda pürüzsüzdü, tenimde ipek gibi kayıyordu.

Tekrar sessiz kalmanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Başka bir soru denedi. "Cordova seni neden kovalıyordu?"

Sessizliğimi korudum.

Sonra onunla ilgili başka bir şey değişti. Görünüşü değişti. Atmosferi bile değiştirdi.

Cesur bir yüz ifadesi takınmak ve zor bir durumu atlatmak için ona bakıyordum. Değişiklikle birlikte, ona bakmak zorunda olduğum için bakıyordum. Sanki ona doğru çekiliyordum. Vücudum yumuşadı. Gerginlikten kaskatı kesilmiş olan kollarım bile (hala arkamda tutuyordu) gevşedi.

"Seni konuşturabilirim," diye tehdit etti, sesi alçak ve sessizdi ve o anda bunu yapabileceğini biliyordum.

"Bırak beni," diye fısıldadım, mücadelemi kaybetmeye başlamıştım.

Bu bir ilkti. Nick bilseydi, çıldırırdı. Benimle altı yaşında tanıştığından beri çok hareketli biri olduğumu, oyun parkında diğer çocuklara zorbalık yapan çocukları sürekli

dövdüğümü söylemişti.

Çocuklar, bazen kaybediyor, bazen kazanıyordum. Her zaman senatörleri ya da kongre üyelerini arar ve onlara ne düşündüğümü ve nasıl oy vermeleri gerektiğini söylerdim. Her zaman neredeyse bir saplantıya dönüşen bir tutkuyla mücadele ettiğim bir davam vardı.

Crowe gözlerimin içine bakmaya devam etti, bu da beni manyetik, maço bir erkek güç alanıyla ona bağlı tuttu.

Crowe bana "Yaptığın şeyi bırakmalısın yoksa canın yanacak," dedi, sesi hâlâ ipeksi bir alçaklığa sahipti.

"Yapamam," diye itiraf ettim. Nedenini sormayın ama söylemek zorundaydım.

o.

"O zaman birinin seni durdurması gerek."

Bir ara ellerimi bıraktı ve Bana sarılıyordu. Aslında beni tutuyordu, kolları etrafımdaydı, benimkiler yanlarımda gevşekti.

Çok zamanımı aldı ama beni büyüleyen her neyse ondan kurtuldum, ellerimi kaldırdım ve göğsüne sertçe bastırdım.

Kımıldamadı. Hay

sikeyim.

"Bırakın beni!" Bağırdım.

Kolları bir sarsıntıyla gerildi ve ellerim göğsünden yukarı kayarak omuzlarına dayandı. Hemen itmeye başladım. Bu işe yaramadı ama bir mesaj gönderdi, ben de yapmaya devam ettim.

"Gitmene izin vereceğim ve Hank ve Eddie ile konuşacağım. Ama sokakta olduğunu duydum, seni bulup kapatacağım."

Beni bulabilirdi, bunu biliyordum. Yaşamak için insanları buluyordu ve eğer söylenenlere inanılırsa, bu işte gerçekten iyiydi.

Hank ve Eddie'nin de kim olduğunu biliyordum. İkisi de iyi polis, Hank Nightingale ve Eddie Chavez-Lee Nightingale'in kardeşi ve en iyi arkadaşı. Bunun Crowe'un, Denver'ın en işlek caddelerinden biri olan Broadway'in ortasında güpegündüz Cordova'nın lastiklerine ateş ettiğim için beni kurtaracağı anlamına geldiğini tahmin ediyordum. Gösterişli ve aptalcaydı ve ben daha iyi biliyordum. Zip hayal kırıklığına uğrayacaktı. Nick öfkelenenecekti.

Bilmediğim şey, Crowe'un beni nasıl kapatacağıydı.

"Tamam, Crowe. Bırak gideyim, duracağım,"

diye yalan söyledim. Sözlerim üzerine sırtıttı.

Baktım (yine).

Yirmi altı (neredeyse yirmi yedi) yıllık hayatımda gördüğüm en kibirli bok yiyici sırtışa sahipti.

Karnım çırpındı.

Göbek çarpıntısı mı? Bu da neydi böyle?

"Ne?" Tersledim ve karnımı görmezden

geldim. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum," diye tekrar yalan söyledim.

Başını salladı. Sonra beni şaşırtarak gitmeme izin verdi ve geri çekildi.

Orada öylece durdum, kendimi garip bir şekilde eksik hissediyordum. "Bu kadar mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

Bekledim, sonra daha çok bekledim.

Bir şey söylemeyince, "Bitir o zaman," dedim.

"Seni tekrar göreceğimi hissediyorum," dedi bana. Hay aksi.

Bunun hiç de iyi bir şey olduğunu düşünmemiştim.

Silahımı kot pantolonundan çıkardı, şarjörünü çıkardı ve kolunun üstünden rahat bir hareketle uzağa fırlattı. Sonra eğildi ve silahı pantolonumun kemerinin içine, tam ön tarafa, kalça kemiğimin yanına soktu.

Dönüp uzaklaştı, kaslı kalçasını Harley'inin üzerine attı ve kükreyerek uzaklaştı.

Artık onu göremeyene kadar baktım.

Sonra silahımı çıkardım, kazağımı yukarı kaldırdım ve elinin bana sürtündüğü yerde bir iz olup olmadığını kontrol ettim.

Bunu yaptım çünkü hâlâ yanıyordu.

Hazel'i (eski kırmızı Camaro'm) evimin arkasındaki garaja park ettim, kapı gelirken aynalarımı taradım

Sadece güvende olduğumdan emin olmak için. Bu günlerde belli olmazdı.

Hazel'dan çıktım ve garajdan arka kapıya kadar on beş metre yürüme rutinimi gerçekleştirdim. Gözlerim açık, silahım hazır (torpido gözünde fazladan bir şarjörüm vardı), dinliyor ve kimsenin beni yakalamaması için dua ediyordum.

Kapının kilidini açtım ve Nick'le birlikte çamaşır makinesi ve kurutucumuzu, ekstra bir dondurucuyu, aletleri, eski boya kutularını ve kedim Boo'nun arka kapımdaki kedi kapağından erişebildiği kedi kumunu sakladığımız dubleksimin ortak arka odasına doğru yürüdüm.

Kapının kilidini açtım, alarmı devre dışı bıraktım ve ışık düğmesini çevirerek retro mutfağıma girdim. Pembe metal dolaplar, pembe buzdolabı, pembe fırın kapağı, zemini kaplayan kocaman siyah beyaz baklava desenli fayanslar. Bir duvar tuğlaydı, geri kalanı çelik grisine boyanmıştı. Bok gibi havalıydı ama bilerek yapmamıştım. Sadece o kadar uzun süredir oradaydı ki, yeniden moda olmuştu. Ellili yılların tarzında, siyah Formika kaplı, kenarları pırıl pırıl paslanmaz çelikten yüksek bir masa ve siyah deri döner koltuklu retro tabureler almıştım çünkü mutfak bunu gerektiriyordu.

Boo yaklaştı itibaren ve diğer kapı ve hemen bana gününü anlatmaya başladı.

Kedim siyahtı, sık, yumuşak tüyleri ve sarı gözleri vardı. Çok şişman ve inanılmaz derecede gururluydu.

Tanıdığım en sakar kediydi. Boo düşmek istiyormuş gibi davranır ve mobilyadan masaya ya da her neyse sıçrayışlarını kaçırdı, ama sadece koordine değildi. Hem de hiç.

"Miyav, miyav, miyav. Miyav miyav. Miyav miyav," dedi Boo, belli ki dolu dolu bir gün geçirmiş ve her saniyesinden haberdar edilmem gerektiğini hissetmişti.

Silahımı ve çantamı masanın üzerine attım ve onu yerden kaldırdım.

"Miyav!" Boo itiraz etti.

"Kapa çeneni, Boo. Annen çok kötü bir gün geçirdi. Aptalca bir şey yaptı, sonra da seksi bir adam tarafından köşeye sıkıştırıldı ve şimdi boku yedi."

Boo, kendi haberlerinin benimkilerden daha önemli olduğunu düşünerek, "Miyav," diye cevap verdi.

Susturmak için ona kedi ödülleri verdim, parmaklarından dişlerine kadar besledim.

Bu onu mutlu ediyordu, ta ki ben ona ödül vermeyi kesene ve o da "Miyav" diye şikayet edene kadar.

"Bu kadar," dedim ona. "Sadece üç tane yoksa veteriner bana yine bağıracak."

"Miyav." Boo veterinerin ne düşündüğünü umursamadı. "Her neyse." Boo'yla tartışacak havada değildim.

Kedimi bıraktım, salona doğru yürüdüm ve botlarımı çıkardım.

Nick dubleksin tamamına sahipti. İpoteğin yarısı karşılığında benim yanımda kalmama izin verdi, sayılır. Artık yirmi altı (neredeyse yirmi yedi) yaşında olmama rağmen, kiramı bile benim ödememden hoşlanmıyordu. Bu yüzden her ay bir banka hesabına yatırdım ve her yıl Yeni Yıl Günü ona bir çek verdim. Çeki yırtıp attığı için para orada öylece durup faiz kazanıyordu.

Bazen Nick'le tartışmazdın.

Dubleksler tuhaftı. Şehrin en güzel yerinde değillerdi ama bence güzeldi ya da en azından bir kısmı öyleydi. Resmi olarak Baker Tarihi Bölgesi'ydi, ama pek de iyi olmayan kısmı.

Elati'deydik ve evimizin önünde bir park vardı, ancak parkın bir tarafında sübvansiyonlu yüksek katlı bir apartman ve parkın karşısında düşük kiralı bir apartman vardı.

Evimiz tarihi olarak tescilliydi ve Nick mahalleden bağımsız olarak onu harika durumda tutuyordu. Yan duvarlarını yeniden yaptırmış, bir yatak odası koymuş ve pembe mutfağını sökmüştü.

Kendi tarafımı yeniden yapmamıştım.

Yani benim tarafım çatı katı gibiydi. Nick benim için yeni bir banyo yaptırmıştı ve her yeri kalın, yumuşak gri bir halıyla kaplatmıştı. Ön odada büyük kemerli pencereler, tuğla bir duvar vardı, diğer duvarlar yumuşak bir lilaya boyanmıştı ve çok büyüktü. Güvercinlik de dahil olmak üzere tüm süslü mobilyalarım sığıyordu.

Ön pencerenin yanında duran gri kadife şezlongum ve süpürme astarlı lila kanepem, banklarda gece mavisi deri çivili yastıkları olan pırıl pırıl, kare bir pub setini ve mavi-gri dolgulu bir sandalye ve sediri çevreliyordu. Antika oval ceviz yemek masam iç duvarda duruyordu. Yarım daire arkalıklı sandalyeleri salonla aynı güvercin grisi kadifeyle yeniden kaplatmıştım.

Oturma odasını yatak odasından ayıran bir dolap vardı, ancak buna sadece gevşek bir şekilde "yatak odası" diyebilirdiniz. Aslında yerden bir metre yüksekte duran ve koridora açılan bir platform üzerine yerleştirilmiş kral boy bir yataktı. Ona ulaşmak için üç dar merdiveni tırmanmak zorunda kaldım. Altında bir depo vardı ve yatağın yan duvarlarının etrafında, koridorun ve dolabın alçaltılmış tavanının üzerinde büyük alanlar kesilmişti. Kitapları, mumları ve televizyonu burada saklıyordum.

Burası benim sığınağımdı. Süslü krem çarşaflar, kabarık yeşil ve krem desenli bir yorgan ve standarttan Avrupai'ye, yatak örtülerinden fırlatılabilecek yastıklara kadar çok çeşitli yastıklarla küçük, kadınsı bir mağara.

Sonra banyo ve mutfak vardı. Salon, devasa CD koleksiyonumu barındıran yerden tavana kadar kitap raflarıyla kaplıydı. Çoğunlukla rock 'n' roll.

Dubleksimi seviyordum ve her şey benim içindi. Parti vermiyordum çünkü çok fazla arkadaşım yoktu ve hiçbirini partiye davet edecek kadar iyi tanıımıyordum. Bir arkadaşım yoktu.

yatak odası sığınağında iyi vakit g e ç i r i y o r d u m çünkü hiç erkek arkadaşım olmamıştı.

Hayatımda sadece Nick ve ben vardık.

Ondan önce Nick, Reba Teyze ve ben vardık.

Ondan önce, gerçekten hatırlayamadan önce, annem, babam, Mikey ve ben vardık.

Ama ben altı yaşındayken, annem, babam ve Mikey bir araba kazasında öldüler. Yani, annem ve babam anında öldü. Kardeşim Mikey de birkaç saat sonra ameliyatta öldü ama aynı şeydi. Üç ay boyunca hastanede kalmama rağmen onlarla birlikteydim ve hayatta kaldım.

Sonra eve, Nick ve Reba Teyze'nin yanına gittim.

Reba Teyze annemin tek kardeşiydi ve annemden çok daha küçüktü. Babamın hiç kardeşi yoktu ve annemin babası dışında tüm büyükanne ve büyükbabalar ölmüştü ve o sırada Parkinson hastasıydı ve bir evde kalıyordu (şimdi o da öldü).

Ailem öldüğünde Reba Teyze ve Nick sadece birkaç aydır birlikteydiler. Ben hastaneden çıktıktan birkaç ay sonra evlendiler.

On beş yaşımdayken Reba Teyzem öldü. Rutin bir ameliyat geçirmişti. Her şey yolunda gitti ve birkaç gün sonra öldü.

Bacağındaki bir kan pıhtısı yerinden çıkıp kalbine yerleşti ve sonra... gitti.

Nick, ki o benim gerçek ailem bile değildi, beni geri çevirmedi.

Aramızda bir Şey oldu, Reba teyzeyi öyle kaybettik.

Büyürken bildiğim (ya da gerçekten hatırladığım) tek sevgi Reba Teyze ve Nick'in bana olan sevgisiydi.

Ve Nick'in Reba teyzeye olan sevgisini biliyordum.

Onu tarif edilemez bir Şekilde seviyordu. Sanki suyun üzerinde yürüyormuŐ ya da dünya, ay ve yıldızlarmıŐ gibi değildi.

Farklıydı.

Nefesti.

Bu bir zorunluluktu.

O benim son kanımdı ve onun için hayattı.

Bu yüzden birbirimize tutunduk. Yapabileceğimiz tek Şey buydu.

Nick bana katlanıyordu ki bu çok Şey ifade ediyordu. Zor bir çocuktum, daha da kötü bir gençtim, her zaman kanadı kırık bir kuŐu, utangaç bir okul arkadaşımı, Brezilya'da hiç görmediğim bir ormanı kurtarma görevindeydim. Normal bir Şekilde parti yapmaz ya da kontrolden çıkmazdım ama yine de kontrolden çıkmıştım.

Nick'i endiŐelendiren bir sosyal hizmet görevlisi oldum. Daha fazla nedene ihtiyacım olduğunu düşünmüyordu.

"Tanrım, ağaçları kurtardınız, solan menekŐeyi balo kraliçesi yaptınız ve

geceye geri dön. Dünyayı kurtaramazsın Jules," dedi Nick.

"Belki değil ama deneyebilirim," diye karşılık verdim, gençliğin verdiği kabadayılıkla.

"O zaman umarım Tanrı hepimizi kurtarmaya çalışmandan kurtarır," diye bitirdi Nick.

Üniversiteden mezun olduktan sonra birkaç işte çalıştım ve sınırlarımı korudum. Nick şaşırmıştı. Dünyayı kurtarma maceramda çılgına döndüğümünden emindi.

Bu ne yazık ki Nick'i rahatlattı. Yerleştiğimi düşünmüştü.

Sonra King's Shelter'da kaçak çocuklar için bir iş buldum.

Bu bir süre için iyi gitti. Çocuklar bana karşılık veriyordu ve ben de kendi alanımı bulmuştum.

Ta ki yaklaşık dört ay önce barınağa girdiğimde Roam ve Sniff'in tuhaf tuhaf baktığını görene kadar.

Mutfağa GERİ DÖNDÜM, bir şişe kırmızı şarap açtım ve büyük çanaklı kırmızı kadehlerimden birine kendime bir kadeh doldurdum. Koridordan oturma odasına geri döndüm ve kendimi şezlonga attım.

Boo zıpladı ve kucağıma yerleşti.

"Miyav," dedi bana.

"Sessiz ol, annen düşünüyor," dedim ve parmağımı çenesinin altına kaydırıp ovuşturdum.

Mırıldandı.

Pencereden dışarı baktım ve istemesem de hatırladım.

ROAM, Sniff ve Park benim çocuklarımdı. Çok yakındık. Aylar sürdü ama çok çalıştım ve bana güvenmelerini sağladım.

Yıllardır sokaktaydılar ama hiçbiri on altı yaşından büyük değildi. Onları sığınma evine topluyor, her gün takıldıkları 16th Street Mall'a gidiyor ve onlarla konuşuyordum. Sokaktan pek çok çocuğu sığınma evine, sonra danışmanlığa, sonra aileleriyle bir araya gelmeye (işe yararsa), sonra aile danışmanlığına ve sonra eve (gerçekten işe yararsa) götürdüm.

Roam, Sniff ve Park asla eve gitmeyeceklerdi. Bana evlerinden bahsettiler. Evleri çok kötüydü ve böyle bir buluşma ayarlamamın imkanı yoktu. Bu yüzden onları temiz, güvende, beslenmiş ve eğitilmiş tutmak için çalıştım.

O gün. King's'e vardığım o boktan, berbat günde Park'ın orada olmadığını fark ettim ve Roam ile Sniff'in bir şeyler bildiğini anladım.

Sürünün en zayıfı olan Sniff'i köşeye sıkıştırdım ve Park'ın nerede olduğunu sordum.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Sniff.

Park bana aşıktı. Bunu biliyordum ve kullandım. Reba Teyze ve Nick bana Nick'in deyimiyle "olağanüstü güzel" olduğumu söyleseler de ben öyle olduğumu düşünmüyordum. Bunu beni sevdiği için söylemişti. Benim de bir

Gerçi ayna gibiydim ve en seksi kız olduğumu düşünmesem de, hiç de küçümsenecek biri değildim. Babamın siyah saçlarına sahiptim, ama uzun kullandığım için bende biraz dalgalı duruyordu. Annemin menekşe mavisini gözlerine, soluk tenine ve annemin kıvrımlarına da sahiptim. Güzellik yarışmalarını kazanacak değildim ama kimse de bana başıma geçirmem için bir çanta vermeyecekti.

Dürüst olmak gerekirse, ben de Park'tan hoşlanıyordum, ama tabii ki onun benden hoşlandığı gibi değil.

Komik, tatlı ve çok zekiydi. Beni o kadar çok güldürdü ki karnım ağrıdı ve bana öyle bir baktı ki bir fark yarattığımı anladım.

Dünyayı kurtaramayacağımı anlamaya başlamıştım ama Park'ı kurtaracağıma emindim, bu beni öldürse bile. Sınırlarım olması gerektiğini biliyordum ama o çocuğu seviyordum. Üçünü de seviyordum.

Park o gün King'de olacağını biliyordu. Beni görme fırsatını kaçırmazdı.

"Kokla, eğer dökmezsen sana puding kupası yok," diye tehdit ettim.

Sniff puding kaplarını
severdi. "Bilmiyorum, Law.
Sadece... burada değil."

Puding kabının kurban edilmesi bir sürprizdi ve kötü haberlerin habercisiydi. Sniff bir şeyler döndüğünü ve Park'ın sorun yaratabileceğini biliyordu. Kendi iyiliği için fazla zekiydi ve aktif zihnini korumak için meydan okumalara ihtiyacı vardı.

Taşınmak, özellikle de boktan bir hayattan uzaklaşmak. Başı sık sık derde giriyor, macera ve kurtuluş arıyor ve her şeyden uzaklaşmanın bir yolunu arıyordu. Onunla çok uğraştım. Üçüyle de çok uğraştım.

Sniff'in büyük kazağının kumaşını kolundan yakaladım ve onu Roam'a doğru sürükledim.

"Gidelim çocuklar. Park'ı buluyoruz."

Benimle geldiler çünkü Hazel'a binebilecekleri anlamına geliyordu.

Park'ı bulduk. Saatler sürdü. Her yerini aradık, epeyce vardı ama onu bulduk.

Bunu asla unutmayacağım.

Şıringa sokakta, cansız elinin yanında duruyordu. Kötü uyuşturucu.

K a s k a t ı kesilmişti. Ölüm katılığı y e r l e ş m i ş t i . Gözleri açıktı, normalde güzel olan teni solgundu.

I aldı bir uzun bak at onu ve sonra "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Sniff kustu.

Roam iki avucunu da başının üstüne koydu, gözleri arkadaşının cesedinden hiç ayrılmadı.

Biraz daha küfrettim (tamam, belki de çok daha fazla), sonra Park'ın yanına çömelip ona baktım.

Ona benzemiyordu bile. Park'tan daha canlı bir insanla hiç tanışmamıştım. Onu cansız görmek, başka bir insana bakmak gibiydi.

Başımı eğdim ve biraz daha küfrettim.

Sonra telefonumu çıkardım ve polisi aradım. İşim bittiğinde Park'a tekrar baktım.

Bir süre sonra, onun görüntüsü beynime kazındığında, gözlerimi kapattım ve onun görüntüsünün göz kapaklarımın içine kazındığını gördüm.

İşte o zaman ne yapmam gerektiğini biliyordum. Birden aklıma geldi.

Çömeldiğim yerden kalktım ve Roam'a baktım. "Ona malı kim sattı?"

Roam siyahtı, uzun boyluydu, hantaldı ve kilo aldığında çok güzel olacaktı. Sniff beyazdı, aşırı inceydi, kısaydı ve sivilceleri vardı. Park Meksika kökenli bir Amerikalıydı, orta boyluydu ve şimdiden yakışıklıydı. Belli bir yaşa gelseydi, tam bir afet olurdu.

Onunla yaptığım çalışmalardan Roam'un uçurumun kenarından kaydığını biliyordum. Ona ulaşım ulaşamayacağımı asla bilemezdim. King's'e gittiğim her gün orada olmasını umarak nefesimi tutuyordum, çünkü bu yaptığım şeyin işe yaradığının tek göstergesiydi.

Roam'un siyah gözleri bana baktı ama tek kelime etmedi.

Elimi göğsüne koydum ve onu Park'ın cesedinin yanındaki binanın duvarına doğru ittim. Sonra da yüzüne vurdum.

Roam on beş yaşındaydı ama benden on beş santim daha uzundu ve eğer denerse beni alt edebilirdi.

Denemedi.

"Ona o lanet uyuşturucuyu kim sattı?" diye sordum. "Adını bilmiyorum."

"Beni ona götürebilir misin?"

Roam'un gözleri bir flaş kadar hızlı hareket etti, şaşırmıştı ama bunu göstermek istemiyordu.

"Hukuk," dedi.

Tek söylediği buydu ve bunu yapabileceğini biliyordum. "Bu gece. Beni ona götür," diye emrettim.

Roam'un yüzü sertleşti ve ben nedenini biliyordum. Roam ve Park kendilerini bildiklerinden beri arkadaşlıklar. Evdeki kötü zamanları ve sokaktaki iyi ama yine de boktan zamanları biliyorlardı. Sniff daha sonra gelmişti. Sokakta yeni olan Park onu kanatları altına almıştı. Üçü o zamandan beri ayrılmaz bir ikili olmuştu.

Şimdiye kadar.

"Evet," diye onayladı Roam ve ben de onun neden böyle yaptığını biliyordum ve bu olmayacaktı.

"Bu işe karışmayacaksın. Bana kim olduğunu göstereceksin ve sonra gölge olacaksın."

"Kanun," diye tekrarladı Roam.

"Hayır, Roam. Bu bir tartışma değil."

"Beyaz sürtüklere yer yok. Bu insanlar seni mahveder," dedi Roam bana.

"Benim için endişelenme. Ve bana sürtük deme, bu çok kaba."

Ne diyebilirdim ki? Bu durumda hala yetişkin olan bendim. O gece, Roam bana kim olduğunu gösterdi. Onun peşinden gitmedim. O kadar aptal değildim. Onun yerine, onu takip ettim ve plan yaptım.

Ayrıca Zip's Gun Emporium'a gittim ve bir silah aldım.

Zip zaman kadar yaşlıydı. Beyaz, kısa boylu, buruşuk, sıska ve kafatasına gelişigüzel tutturulmuş bir düzine kadar uzun, beyaz kıl dışında çoğunlukla keldi.

Zip, dükkânındaki silahları elime alıp kararımı verirken beni izledi.

"Hiç silah tuttun mu?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladım.

"Bunu korunmak için mi alıyorsun? Çantana koymak için mi?" "Hayır," diye tekrarladım.

Zip beni biraz daha izledi. "Eski sevgilinin peşinden mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedim tekrar.

Zip'in gözleri bir an için büyüdü ve sonra kısıldı. "Başka birinin peşinden mi gidiyorsun?"

Zip'e baktım.

Sonra, nedenini bilmiyordum, belki bu konuda konuşmaya ihtiyacım vardı, belki de birinin beni planımdan vazgeçirmesine ihtiyacım vardı, ama her ne sebeple olursa olsun Zip'e Park'tan bahsettim.

Sonra ona planımı anlattım.

Uzun gibi görünen bir süre boyunca bana baktı.

Sonunda vitrine doğru yürüdü, birini açtı, siyah bir silah çıkardı ve "Glock 19, dokuz milimetre. Hafiftir, güvenilirdir ve çantanıza sığar."

Hallelujah.

"Satıldı," dedim.

"Arka tarafta bir atış poligonu var. Her gün en az bir saat burada olacaksın. Her gün sana bir saat bedava vereceğim ve sana öğreteceğim. O silahı kullanana kadar sokağa çıkmayacaksın. Ve konuşmanı istediğim bazı çocuklar var. Sana kendini nasıl idare edeceğini gösterecekler. Yarın altıda burada ol."

Biraz şaşırmıştım ama hediye edilen atın ağzına bakmayacaktım, bu yüzden başımı salladım.

"Hadi evrakları dolduralım," diye bitirdi Zip.

Zip kollarım ağrıyana kadar bana atış talimi yaptırırdı. Bazen onun çocuklarından biri, Heavy ya da Frank, gelirdi.

Beni alıp dışarı çıkarırlardı ve bana başka şeyler gösterirlerdi. Bana bıçakları öğretiler - çoğunlukla onlardan nasıl kaçınacağımı ama aynı zamanda onları nasıl kullanacağımı da öğretiler. Ayrıca nasıl kavga edileceğini, nasıl yumruk atılacağını, nasıl eğilineceğini de öğretiler. Nasıl araba kullanacağımı, şok tabancası, şok tabancası ve göz yaşartıcı sprey kullanmayı, nasıl sessiz olacağımı, nasıl görünmez olacağımı ve nasıl ortadan kaybolacağımı öğretiler.

En önemlisi, Heavy bana şunu öğretti: "Bir kavgaya girersen, taşaklarına saldır. Her zaman."

İyi bir tavsiyeydi ama bu kadar yaklaşmayı beklemiyordum. Baş belası olmayı bekliyordum.

Gerilla taktikleri kullanacaktım. Ve kullandım da.

Park'ın katilini takip ettim ve o satış yaparken Zip'in bıçaklarından birini kullandım ve tüm lastiklerini kestim.

Elbette, aptalca ve çocukça görünebilir, ancak bir uyuşturucu satışı yaptınız, uzaklaşmak ve başka bir satış yapmak istiyorsunuz, AAA'yı aramak değil.

Sonra Park'ın katilinin satışlarından birinde, gizlenirken onlara bir sis bombası attım, satışı yarıda kestim ve herkesi çok korkuttum. Müşterilerini kaybetmesini beklemiyordum. Uyuşturucu bağımlıları bir skora ihtiyaç duyduklarında bu korkuyu atlatırlardı. Yine de satıcıyı kızdıracaktı ve ben de bunun peşindeydim.

Park'ın katilini biraz daha takip ettim ve tedarikçisini gördüm. Sonra tedarikçisini takip ettim ve lastiklerini

kestim.

Bunu çok yaptım, kafalarını karıştırdım, burunlarının dibine kadar giren aptalca, sinir bozucu şeyler yaptım. En sevdiğim, satıcı insanların hayatlarını mahvetmeye ve kız arkadaşını becermeye ara verdiğinde kapıya ileri geri yapıştırdığım plastik sargıydı. İşi bittiğinde, kapıdaki plastik sargıya doğru yürüdü ve bir an için neye doğru yürüdüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Bağırmaya ve devam etmeye başladı, kollarını her yere savurdu, plastik sargı ona yapıştı.

Her şeyi izledim ve gülerken neredeyse altıma işiyordum.

Gün boyunca çocukları dinledim.

Geceleri satıcılara, tedarikçilere ve keşlere kulak misafiri oluyordum.

Sokağı ya da en azından bir kısmını bu şekilde öğrendim.

Dikkatimi verdim. Yüzleri, isimleri ve yerleri ezberledim ve Zip, Heavy ve Frank ile çok zaman geçirdim.

Ve ağımlı genişlettim.

Sal Cordova benim ilk hatamdı.

Cordova küçük çaplı bir tedarikçi ve yarı zamanlı bir satıcıydı ve ben de sırf zevk için onun burnunu karıştırdım, çünkü kendini kadınlara Tanrı'nın bir armağanı olarak gören havalı bir pislikti. Onu takip ettiğimde, barlarda gölgelerde saklanıp onu izlediğimde, kadınlar istemese bile kendisinin gerçekten de Tanrı'nın kadınlara bir armağanı olduğunu düşündüğünü fark ettim.

Katılıyorum. Sal Cordova'nın bir kadına bunu kabul ettirecek türden bir adam olmasından endişeleniyordum.

Sal'in yakışıklı olduğu söylenebilirdi. Benden birkaç santim daha uzundu, düzgün bir vücudu vardı (Vance Crowe'a benzemiyordu ama kim benziyordu ki?), açık kahverengi saçları, mavi gözleri vardı.

Sorun şu ki, Sal bir pislikti, bir serseriydi ve çok aptaldı, ben de ukalalaştım.

Bir gün yağlı bir lokantada onun önündeki kabinin karşı tarafına kayarak yaklaştım.

Bana baktı, şaşırmıştı, sonra ona asıldığımı düşünerek gülümsedi.

"Hey, sevgilim," dedi ve göz kırptı.

Um...pu-lütfen.

"Ben Jules," dedim ona, kusmamaya çalışarak. "Hey, Jules." Gülümsemesi genişledi.

Tamam, bu kadarını kaldırabilirdim.

Hiç vakit kaybetmeden ona neden orada olduğumu söyledim.

"Çocuklara uyuşturucu satarsan, kaçaklar da dahil olmak üzere her çocuğa, işin biter. Unutma, seni izliyorum."

Sonra kalktım ve
gittim. Dediğim gibi,
ukala.

Ve ukalalık iyi bir şey değildi.

İşte o zaman insanlar -doğru türden insanlar değil- kim
olduğumu öğrendi.

Zip memnun değildi.

Zip, "Kızım, senin bir vidan gevşemiş," dedi.

Nick'e söylediğimde (Nick'e her şeyi söyledim; bunu yaptım çünkü nasıl olsa öğrenecekti, bunu uzun zaman önce öğrendim), memnun olmadığını söylemek yetersiz kalır.

"Sen aklını mı kaçırdın?" Nick bağırdı.

Cevap vermedim. Nick'e karşı en iyi yolun sessizlik olduğunu ben de uzun zaman önce öğrenmişim.

Law ismini yayanlar Roam and Sniff'ti.

Roam beni tanıyordu. Nasıl biri olduğumu biliyordu ve sokaktaki maskaralıklarımı duymuştu. Ben olduğumu hemen anladı ve bir hata yaptı. Sniff'e söyledi.

Sniff hiçbir konuda çenesini kapalı tutamazdı ve Park'ı çok severdi. İkisi de seviyordu, bu yüzden Sniff ve Roam yaptığım şeyin boktan olduğunu düşünüyorlardı.

Sniff'i çenesini kapalı tutmaya ikna ettiğimde artık çok geçti. Ben kanundum ve hepsi bu.

Sal, yağlı kaşıktaki ona yaklaşmamı bir meydan okuma olarak algıladı. Crowe'un yaptığı gibi beni "susturmak" değil, benden tamamen başka bir şey istiyordu. Sal ile yapmayı düşündüğünüzde iğrenç bir şey (Crowe ile yapmayı düşündüğünüzde iğrenç değil, ama oraya gitmedim).

Burnunu sokmamı engellemek için peşimden gelmek yerine, inanabiliyor **m u s u n u z**, Sal Cordova

Aslında beni onunla çıkmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Evet, tam olarak bu kadar aptal.

Tüm bunlar beni şu anki çıkmazıma getirdi.

Sal beni yakalamış ve niyetini açıkça belli etmişti.

Ona gidip kendini becermesini söyledim.

Biraz heyecanlandı ve bir araba kovalamacası oldu.

Kendimizi tek yönlü, dört şeritli işlek bir caddenin ortasında, Lee Nightingale ve adamlarının uğrak yeri olarak bilinen kullanılmış bir kitapçının önünde silahların çekildiği bir çatışmada bulduk.

Gerisi tarih oldu.

"MIYAV?" Boo bana bakarak ve kedi içgüdülerıyla hayatımın mahvolduğunu bilerek ve muhtemelen bana bir şey olursa onu kimin besleyeceğini merak ederek sordu.

"Evet, Boo. Adını sen koydun. Miyav," diye cevap verdim.

İKİ

LEVİTAT

M Telefon çaldı ve ayağa kalktım. Zihinsel olarak anılarımı silkeledim, Boo'yu kızgın bir "Miyav!" ile yerinden oynattım ve

onu almak için odanın karşısına geçti. "Alo?"

"Sen lanet bir delisin. Manyak!" Zip kulağıma bağırdı.

Cordova ile yüzleşmemin duyulduğunu tahmin ediyordum.

"Zip-" diye başladım.

"Görevde değilsin. Yalan söylüyorsun. En az bir hafta, belki bir ay, belki de sonsuza kadar," diye sözümü kesti Zip.

"Yalan söylemiyorum," dedim

ona. Zip benim üzerimden atıp tutarak konuştu.

"Cordova değil. Cordova ile başa çıkabilirsin. Beş yaşındaki bir çocuk bile Cordova'yı halledebilir. Şu anda Lee Nightingale'den bahsediyoruz. Lee Nightingale. Fortnum's Kitabevi'nde kimin seni bir Hollywood filmindeymişsin gibi Cordova'nın lastiklerine ateş ederken izlediğini biliyor musun?"

"Um..." Mırıldandım.

"Hayır mı?" Zip cevap vermeme izin vermedi. "İlk olarak, Lee Nightingale. Sonra Hank Nightingale. Daha da kötüsü, Eddie Chavez. Lanet olası iki kanun adamı."

"Zip-" Araya girmeye
çalıştım. Beni
görmezden geldi.

"Ve eğer Pazar gününe kadar zaten üç şekilde becerilmediyseniz, Luke lanet olası Stark, Kai lanet olası Mason ve Vance lanet olası Crowe."

"Crowe'u biliyordum," dedim.

Gerisini ya da bir kısmını tahmin ettim.

Nightingale kardeşler ve Chavez'in dikkatini çekmem iyi olmamıştı ama Crowe onlarla konuşacağını söylemişti. Stark ve Mace'in Cordova'yla yüz yüze geldiğime tanık olmaları biraz utanç vericiydi. Eğer söylenenler biraz bile doğruysa, Stark belalı bir anneydi. Mace olarak bilinen Kai Mason da belalı anne konusunda Stark'tan geri kalmamasıyla tanınırdı, ayrıca çok çabuk sinirlenmesiyle de ün salmıştı.

"Öyle mi? Bu nasıl?" Zip utanç dolu düşünme anımı bölerek sordu.

"Beni yakaladı sayılır," dedim Zip'e.

Sessizlik.

"Zip?"

"O orada mı?" Zip sordu.

Zip'in sorusu kafamı karıştırdı. "Pardon?"

"Crowe, şimdi seninle mi?"

"Hayır. Tabii ki hayır. Bir konuşma yaptık. Gitmeme izin verdi."

"Orada değil mi?" Zip şaşkınlığı ses tonundan belli olarak sordu. "Şey...hayır." "Hayır "ı uzatarak söyledim, belki de Zip

Sonunda elinde kalan misketleri de kaybetti. "Orada olmadığına emin misin?"

İşte o zaman tüylerim diken diken oldu ve ön pencereden dışarı baktım.

Görünürde hiç

Harley yoktu. Bir nefes aldım.

"O burada değil Zip. Sen neden bahsediyorsun?"

"Crowe'un kadınlarla arası iyidir. Öyle görünüyorsanız, ki öylesiniz, onun görüş alanına girerseniz, sizi daha hızlı çivileyecektir."

Gözlerimi tavana doğru yuvarladım. Lütfen.

"Hiç sanmıyorum," dedim.

"Kızım, sen delisin. Saf deli. Crowe bu konuşma sırasında ne dedi?"

"Fazla değil," diye yalan söyledim.

Ben zaten korkmuştum ve Zip de sinirlenmişti. Zip'i daha fazla kızdırmak istemedim, bu sadece

korkumu arttırdı.

"Sana iyice bakabildi mi?" Zip sordu.

Yüzünün benimkinden bir santim uzakta olduğunu ve vücudunun bana doğru bastırıldığını düşünürsek, bunun cevabının "evet" olduğunu tahmin ediyorum.

Bunu düşünmek bile karnımı zonklattı.

Göbek çarpıntısını görmezden geldim
(yine). "Evet. Zip, endişelenme."

"Bu çocukların bir tarzı var, Jules. Dalga geçmezler. İstedikleri bir şey görürlerse, onu alırlar. Bu konuda çok ünlüler. Bir kadının hiç şansı yok. İlgileniyor mu?"

Bunun cevabı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi (belki biraz, ama kızartacak daha büyük balıklarım vardı).

"Dinle Zip, gerçekten endişelenecek bir şey yok. Biz yollarımızı ayırdık. Daha akıllı olacağım, daha sessiz olacağım. Olacağım."

"Güzel ve basit. Crowe sana iyice baktı, sen onunsun. Siki tutacaksın ve bunu gerçek anlamda söylüyorum."

"Zip!" Şok olmuş bir şekilde bağırdım.

Beni görmezden geldi. "Yine de bu kötü bir şey olmayabilir. Crowe onun gibi bir kadının kasabada dolaşmasını, sis bombası atmasını, lastik kesmesini ve kendini ortaya atmasını istemeyecektir. Fark edildin. Bir sürü

Dikkat. Bu beni rahatsız ediyor. Beni anlıyor musun? Görünmez olman gerekiyordu ama görünmez değilsin. Herkes 'Kanun'u biliyor. Heavy, Frank ve ben konuşuyorduk..."

Hay aksi. Zip, Heavy ve Frank konuşmuyor. Bu hiç iyi değildi.

Arada bir benim için endişeleniyorlardı, son zamanlarda çok daha sık. Onları sakinleştirmenin yollarını buldum ama bunun sonsuza kadar süreceğini düşünmemiştim. Onlara ihtiyacım vardı. Öğrenecek çok şeyim vardı ve onlar bana öğretebilirdi. Ayrıca onları seviyordum ve onlarla vakit geçirmeyi seviyordum.

Onlar sahip olduğum gerçek, iyi arkadaşlara en yakın şeylerdi. Yirmi altı yaşındaki bir sosyal hizmet uzmanının arkadaş grubunda yaşlı, kel bir silah dükkânı sahibinin, lakabı "Heavy" olan bir adamın ve bir de elli yıllık erzakla bir kulübeye kapanıp bilgisayarda dünyayı ele geçirme planları yapabilecekmiş gibi görünen Frank'in olması biraz acınası bir durum olabilir.

Ama acınası olup olmamaları umurumda değildi, onlar benim arkadaşlarımdı ve tek önemsedğim buydu.

"Zip, dur ve beni dinle. Vance Crowe bu resimde yok. Ben iyiyim ve durmayacağım."

"Jules."

"Zip," dedim sessizce ve sonra hissederek "Hayır," dedim.

Yine sessizdi. Sessiz sesimin ne anlama geldiğini biliyordu. Sözüm boşuna kanun değildi.

"Zip, söz veriyorum, daha iyisini yapacağım,"
diye onu temin ettim. Bir süre daha sessiz
kaldı ve sonra pes etti.

"Jules, güvende ol, duydun mu? Gözlerini ve kulaklarını
açık tut ve başını eğ. Yarın seni burada istiyorum, anladın
mı?"

Gülümsedim. Kriz
önlendi. "Yakaladım
seni."

"Lanet olası deli," diye mırıldandı ve veda etmeden
telefonu kapattı.

Dışarı çıkıp kötü adamlara zarar vermeye hazırlanırken
arka kapımın çalındığını ve Nick'in içeri girdiğini duydum.

"Jules? Evde misin?"

"Evet," diye seslendim banyodan.

At kuyruğumun etrafındaki bandı sarmayı bitirdim ve
mutfığa gittim.

Boo Nick'e günümü anlatıyordu, kedi diliyle beni
ispiyonluyordu.

Neyse ki Nick kedi dili konuşmuyordu.

Nick'e baktım.

Uzun boylu, tuzlu biberli saçlı, mavi gözlü, gözlüklü,
tıknaz biriydi. Benden sadece on altı yaş büyüktü ve
saçındaki tuzun çoğunun benim tarafımdan konulduğunu
düşündüm. Bir kamyon şirketi için sevkiyat yapıyordu ve

Bunu yapmayı sevdiği için çoğu Cuma ve Cumartesi gecesi DJ olarak çalışırdı. Müzik sevgimin, ama en çok da rock 'n' roll sevgimin sorumlusu oydu.

Siyah boğazlı kazağıma, siyah kot pantolonuma ve siyah Pumalarım bir kez baktı ve nefesinin altında mırıldandı.

"Nick-" diye başladım.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bu konuda konuşmak beni çıldırtıyor, bu yüzden konuşmak istemiyorum. Kendi kararlarını verebilecek yaştasın. Doğru kararlar olmamaları benim elimde değil. Cesedini teşhis etmek zorunda kaldığım zamanlar için morgdaki yüz ifademi çalışıyorum. Görmek ister misin?" Nick yüzünü alaycı, üzgün ve şok olmuş bir ifadeyle düzeltti ve sanki kanunsuz sosyal hizmet görevlilerinin olduğu bir dünya onu şaşırtmış gibi yavaşça başını salladı.

"İyi mi?" diye sordu.

Kendimi tutamadım. Güldüm.

"Cesedimi teşhis etmek zorunda kalmayacaksınız," dedim ona.

"Umarım olmaz. Zamanlaman, Broncos maçı sırasında olacak.

Bu beni kızdırır."

Ona gülümsedim. "Tamam, Broncos maçı sırasında öldürülmemeye çalışacağım."

Bana o bakışlarından birini attı, dört aydır attığı bakışlardan. İçimin burkulmasına neden olan türden. Kısa süreliydi ve hemen sakladı ama ben gördüm ve endişelendiğini anladım.

Oraya gitmemeye karar verdim.

"Sana yemek yapmamı ister misin?" diye sordum.

Gözleri kocaman oldu. "Ne? Şimdi de beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" En iyi aşçı olmadığımı söylemek yanlış olmazdı.

Reba Teyze yemek yapardı. Zaman tasarrufu sağlayan yemeklerin kraliçesiydi. Otuz kişiye üç çeşit lezzetli bir ziyafet hazırlamak yaklaşık on beş dakikasını alırdı. O bir mutfak tanrıçasıydı.

Ne yazık ki o bunu yaparken Nick ve ben de ruh halimize göre Stevie Wonder, Elton John ya da The Marshall Tucker Band dinliyorduk. Bu yüzden yemek yapmayı hiç öğrenemedim.

"Ben quesadillas düşünüyordum," diye önerdim.

Herkes birkaç tortilla arasında peynir eritebilir.
Bu ne kadar zor olabilir ki?

"Yemek yedin mi?" Nick sordu.

"Hayır," dedim ona.

"Bu gece dışarı mı çıkıyorsun?"

diye devam etti. "Evet."

"Akşam yemeğini ben hazırlarım," diye karar verdi.

İkimiz de bunun muhtemelen en iyisi olduğunu biliyorduk.

Zaten çoğu gece yemeği Nick yapardı.

Barın arka tarafındaki bir masada oturmuş, sırtımı duvara vermiş, Darius Tucker'ı izliyordum.

Uzun boylu, zayıf, siyah bir adamdı ve saçları bükülmüştü. Çok yakışıklıydı ve onu fark etmenizi sağlayan bir duruşu vardı ve aynı zamanda çok kötü bir adamdı.

Bu kadarını biliyordum ve hem Lee Nightingale hem de Eddie Chavez'e yakın olduğunun söylenmesi beni şaşırtmıştı. Nightingale para için çalışıyordu ve anladığım kadarıyla bir ayağı çitin her iki tarafındaydı. Ama Chavez bir polisti.

Bu ilişki ilgimi çekti.

Darius'un adamlarından birinin peşindeydim, bir torbacının. Satıcı beni Darius'a götürdü ve ben de izliyordum.

Geç olmuştu. Yorulmuştum. Berbat bir gün geçirmiştım, Park kabusunu zihinsel olarak yeniden yaşadığımdan bahsetmiyorum bile. Kargaşa havasında olduğumdan emin değildim, bu yüzden geceyi keşfe ayırmaya karar verdim.

Düşmanını tanı.

Crowe'u ya da Nightingale çocuklarından birini gözlüyordum. Sadece Crowe'u görmüştüm. Diğerleri benim için hâlâ gölgeydi. Yine de onlar hakkında yeterince şey duymuştım, muhtemelen kalabalıkta onları seçebilirdim.

Telefonumun üzerinde oturuyordum ve kıcımda titreşiyordu.

Gözlerimi odadan ayırmadan telefonu çıkardım, açtım ve kulağıma dayadım.

"Öyle mi?"

"Hukuk mu?" Sniff söyledi ve sesi doğru gelmiyordu. Sırtım dikleştı. "Sniff?"

"Law...kahretsin. Law, sana söylediğimi öğrenirse beni öldürür ama... Roam..."

Çoktan ayağa kalkmıştım, bedenim gergin, zihnım gergindi.

"Söyle bana Sniff," dedim siyah çantamın askısını omzuma atarak.

Sniff bana, "Son zamanlarda konuşuyor, sana yardım etmek için bir fikri var," dedi.

Siktir!

Böyle bir şey olacağından endişeleniyordum. "Sen ile onu?" I sordu, hareketli aracılığıyla ve Bar, İnsanları Tucker, satıcısı ve benim aramda tutmak.

"Onu izliyorum. Hukuk, kahretsin... Beni öldürecek." "Neredesin sen?"

"Birini takip ediyor. Ben de onu takip ediyorum. Speer Bulvarı bisiklet yolundan Logan'a doğru gidiyor."

"Hangi taraftasın?" "Güney tarafında."

"Ne yöne gidiyorsun?" "Batıya.

Kahretsin, Law."

Sesi korkmuş gibiydi.

"On dakika içinde orada olacağım. Ona yapış, Sniff, ama yaklaşma. Beni duyuyor musun? Bir şey olursa beni arama. Polisi arayacaksın. Anladın mı beni?"

"Kanun, polisleri arayamam."

"Bir şey olacağını düşünüyorsanız, oradan çıkın ve 911'i arayın. Bana söz ver."

"Kanun, polisleri ararsam, Roam benimle bir daha asla konuşmaz." "Bana söz ver, Sniff."

Camaro'daydım ve Sniff tereddüt etti.

Sonra dedi ki, "Siktir. Söz veriyorum."
dedi.

"On dakikaya oradayım," dedim ona. "Ve sakın siktir deme."

Kendimi Hazel'ın direksiyonuna attım, onu çalıştırdım ve deli bir kadın gibi sürdüm. Fox TV istasyonunun otoparkına park ettim, göz yaşartıcı spreyimi çıkardım ve ön cebime soktum. Silahımı kot pantolonumun arka kemerine soktum ve şok tabancamı elimde tuttum. Dışarı çıktım, kapıyı kilitledim ve anahtarları cebe attım.

Speer'ı geçtim, ki bu hiç kolay değildi. Gece geç saatlerde bile üç şeritli işlek bir caddeydi. Sonra gözlerimi dört açarak bisiklet yoluna yöneldim.

Hızlı ve sessiz hareket ettim.

Gece yarısına yaklaşıyordu. Karanlıktı. Cadde aydınlıktı ama bisiklet yolu iyi aydınlatılmamıştı.

Hiçbir şey görmedim ve patikada kalmalarını umarak ilerlemeye devam ettim. Sniff'i arama şansım yoktu. Roam'un

ve Roam'un takip ettiği kişi bunu duyabilirdi. Bu yüzden hiç ses çıkarmadan olabildiğince hızlı hareket ettim.

Sonsuzluk gibi görünen ama muhtemelen beş dakika sonra Sniff'in gri sweatshirt'n gördüm. Ona ulaştığımda neredeyse Broadway'e varmıştık.

Ayaktaydı, saklanmaya çalışıyordu ama eşofmanını görebiliyordunuz. Ona arkadan yaklaştım ve omzuna dokundum. Sıçradı ve döndü, telefonunu bir takırtıyla yere düşürdü.

"Kahretsin, Law!" diye tısladı.

Eğildim, telefonunu aldım ve ona verdim.

"Roam hala burada mı?" Fısıldadım.

"Evet, ileride," diye fısıldadı Sniff.

Ona arabamın anahtarlarını uzattım. "Camaro Fox istasyonunun otoparkında. Oraya git, bin, kilitle ve beni bekle."

"Hukuk..." diye tereddüt etti.

Yaklaştım ve "ekil!" diye bağırdım. Kaçtı.

Sana szmn kanun olduğunu söylemiştim.

Önümde, bir sokak lambasının yanında gayet hoş bir şekilde duran insanlar olduğunu görecek kadar ilerledim. Bir satıcı satış yapıyordu. Başka biri olsa gece yarısı Speer bisiklet yolunda sadece konuştuklarını düşünebilirdi.

Bunun bir satış olduğunu biliyordum çünkü geçtiğimiz dört ay boyunca birçoğuna tanık olmuştum.

Roam hiçbir yerde görünmüyordu.

Gölgelerin içine girdim, izledim ve bekledim.

Satış düştü. Alıcılar batıya gitti, satıcı bana geldi.

Kahretsin.

Satıcı yaklaştı ve onu tanıdım. Adı Shard'dı. Düşük seviyeli bir oyuncu, büyük uyuşturucu makinesinin çarkına yakalanmış bir pislik parçası.

Bir karar verdim, patıkaya çıktım ve ay ışığında gezintiye çıkmış gibi ona doğru ilerlemeye başladım. Yanından geçip Roam'u bulacağımı ve oradan defolup gideceğimi düşündüm.

Shard beni fark etti, tereddüt etti ve sonra görünürde hiçbir sebep yokken vücudu sarsıldı ve döndü.

Ne olduğunu anlayamadan ve epilepsi hastası olup olmadığını merak ederek bakakaldım.

Tekrar sarsıldı, sonra tekrar, sonra bir şey gördü ve ona doğru koştu, benden uzaklaştı. Koşarken tekrar sarsıldı ve sonunda biraz ötede duran Roam'un Shard'a taş attığını fark ettim.

Lanet olsun.

Shard'ın peşinden koştum. Roam ikimizi de gördü ve saklandığı delikten fırlayıp kaçtı.

Hepimiz dümdüz koşuyorduk ve ben panik içinde Shard ve Roam'u yakalamamın mümkün olmadığını fark ettim. Roam hızlıydı. Shard daha hızlıydı.

Onlara yetiştim, ancak yetişebilmemin tek nedeni Shard'ın Roam'u yakalaması, uçan bir müdahale yapması ve onu yere düşürmesiydi. Boğuşular. Roam'u sırt üstü yuvarladı ve ona yumruk atmak için şaha kalktı, ama o bunu yapmadan önce ben onlara yetiştim, Shard'ın bileğini yakaladım ve bükerek onu Roam'dan ayırdım.

Shard bana doğru yuvarlandı, beni yere serdi ve şok tabancam uçtu gitti.

"Roam, koş!" Shard üstüme çıkarken bağırdım. Boğuşuyorduk, elleri bileklerimdeydi. Benden daha güçlüydü, çok daha güçlü. Roam vücuduyla onu yanlamasına yakaladığında taşaklarına diz atmak için fırsat kolluyordum.

Hepimiz yuvarlanmaya başladık, Shard elleriyle beni bileklerimden yakaladı.

Yuvarlanmayı bıraktık, hâlâ koşuşturuyorduk. Shard kendini Roam'dan ve benden kurtarmaya çalışıyordu ki aniden havaya kalktı, sanki havaya yükseliyordu, kolları ve bacakları sarsılıyordu.

Şok içinde bakakaldım. Roam hareketsiz kaldı ve ardından Shard yüz üstü yanımda yere düştü.

Crowe'u o zaman gördüm.

Alçaktan çömelmişti. Dizini Shard'ın sırtına yerleştirdi, Shard'ın ellerini arkasına çekti ve ellerini sabitledi.

Shard sanki bir anne gibi ırpınmıyormuş gibi (ki çırpınıyordu) bileklerini kelepçeledi.

Crowe doğruldu ve Shard'ı da kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı. Crowe dizini Shard'ın dizlerinden birinin arkasına geçirerek Shard'ı yere düşürdü.

Sırt üstü yatmış, yukarı bakıyor ve hareket edemiyordum. Roam yanımda yan yatmış, bir dirseğinin üzerinde duruyordu. İkimiz de (bunu itiraf etmekten nefret ediyorum) huşu içindeydik.

Crowe'un neden orada olduğunu merak etmeme gerek yoktu. Beni "susturmak" için takip ediyordu.

Kahretsin.

Crowe belindeki kılıftan bir silah çıkardı ve Shard'a doğrulttu.

"Kıpırdama," dedi Shard'a. Derin sesi korkutucuydu.

Sonra başını çevirdi ve gölgeli ışıktaki bana baktığını anladım. Biliyordum çünkü gözlerinin içimi yaktığını hissediyordum.

"Ayağa kalk," diye emretti.

Bana söyleneni yaptım, açıkçası başka türlüünü yapamayacak kadar korkmuştum. Elinde bir silah vardı, biraz sinirli görünüyordu ve yetişkin bir adamı havaya kaldırmıştı. Ben bile böyle bir kaplanın gözüne tükürecek kadar aptal değildim. Sonra döndüm ve Roam'un kalkmasına yardım ettim.

Crowe arka cebinden bir telefon çıkardı, tek eliyle çevirerek açtı ve bir düğmeye bastı.

Ona bakarak derin bir nefes aldım.

"Sen... o... adamsın," diye fısıldadı Roam. O da Crowe'a bakıyordu, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

"Jack? Bir telefon aldım," dedi Crowe telefona. "Speer bisiklet yolu, güney tarafı, Broadway'e yakın," duraksadı, dinledi, sonra kısaca devam etti. "Evet. Dışarı."

Telefonu kapattı ve tekrar bana baktı.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu, sesi hâlâ öfkeliydi.

Gerçekten bilmiyordum, o yüzden bir şey söylemedim.

"Bunu nasıl yaptın?" Roam, Crowe'un benimle yaptığı kısa ve tek taraflı konuşmayı keserek sordu.

Roam'a baktım. Hâlâ Crowe'a insanlar arasında bir tanrıymış gibi bakıyordu. Sonra ona kızgın olduğumu hatırladım ve yüzümü ona döndüm.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Bağırdım.

Roam'un gözleri bana geldi. "Kanun-"

"Bana 'Kanun' deme. Sana biraz akıl vermeliyim. Uyuşturucu satıcılarını taş yağmuruna tutarak yaralanabilirdin. Delirdin mi sen?" diye bağırdım.

"Sen yap," dedi Roam, ergen bir çocuğun kızgın ama somurtkan, dudaklarını bükmüş ve vücudunu hafifçe eğmiş duruşunu takınarak.

"Ben uyuşturucu satıcılarını taş yağmuruna tutmam. Bu aptalca bir şey. Dürüst olmak gerekirse, Roam, seninle ne yapacağım?"

"Sen Kanun musun?" Shard tiradıma müdahale etti ve bana baktı.

Bakışını yakaladım ve gölgesi bile beni ürpertti.

Crowe Shard'a "Sessiz ol," dedi ama Shard sanki beni ezberliyormuş gibi bana bakmaya devam etti. Bunun iyi olmadığını biliyordum ve o ürperti bir titremeye dönüştü.

Crowe, Shard'a "Gözlerini yere çevir," diye emretti ve Shard tereddüt edince Crowe'un eli uzandı ve Shard'ın başının arkasını iterek yere bakmasını sağladı.

Korkunun huzursuzluğunun tenimde gezindiğini hissettim ama onu ittim ve Roam'a geri döndüm.

"İşimiz bitmedi. Git şok tabancamı bul, düşürdüm. Bu gece seni sığınağa geri götüreceğim. Yarın konuşuruz."

"Ciddiyim Law, sadece deniyordum-" Roam başladı ama ben sözünü kestim.

"Şok tabancası. Şimdi. Konuş. Yarın konuşuruz. Git," diye bağırdım.

"Lanet olası otoriter beyaz sürtükler" diye homurdandı ve tepinerek uzaklaştı.

Sırtına hançer gibi baktım.

"Bana kaltak demen konusunda ne demiştin?" Arkasından bağırdım.

"Hukuk," diye araya girdi Crowe.

Başımı ona doğru çevirdim ve korkarım söyleyebileceğim kadarını söylemiştim.

"Şimdi olmaz. Kötü bir gün geçirdim. Çocukları yatırmam lazım, sonra eve gidip köpük banyosu yapacağım. Sonra da ölü gibi uyuyacağım. Yarın için hazır olmalıyım çünkü yarın, birkaç siyah genç çocuğun kışını tekmeleyeceğim."

Crowe bir şey söylemedi. Ne diyebilirdin ki?

Shard'a baktım, sonra tekrar Crowe'a.

"Bunu hallettin mi?" Shard'ı alaşağı ederken bir şekilde yardımcı olmuşum gibi sordum.

"Düşünüyorum da... evet," dedi Crowe bana.

"Güzel. Harika. Fevkalade. Muhteşem bir akşam dilerim."

Sonra hışımla Roam'un beni beklediği bisiklet yoluna çıktım. Şok tabancamı uzattı, ben de elinden kaptım.

"Hazel'a gidelim. Çekilin. Sniff muhtemelen çok korkmuştur. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Telefonunu çıkar ve arkadaşını ara. Ona iyi olduğunu söyle..."

Ve bisiklet yolundan aşağı inerken, Roam Sniff'le telefonda konuşurken bile onu becerdim.

Ve yolun çoğunda, ben bilmesem de, Vance beni duydu.

ÜÇ

SORGULAMA

I çocukları King's'e götürüp yataklarına yatırdı.

King's'in altı yatak odası vardı ve her birinde üçer ranza bulunuyordu.

yataklar. Üç oda erkekler için, üç oda kızlar için. Çocukların çoğu geceyi orada geçirmiyordu. Genellikle gündüzleri takılmak, bilardo oynamak, yemek yemek ve eğer şanslıysak sosyal hizmet uzmanlarıyla konuşmak ya da öğretmenlerle çalışmak için geliyorlardı.

Park, Roam ve Sniff'i çoğu gece orada kalmaya ikna ettim. Aylardır sabit yatakları vardı. Roam pencerenin yanındaki son ranzanın tepesinde, Sniff de onun altındaki ranzada.

Park, Roam'un yanındaki yatağın en üst ranzasında yatıyordu. Aradan aylar geçmesine rağmen Park'tan sonra hiçbir çocuk orada yatmamıştı, çünkü Roam bunu hoş karşılamıyordu.

Yerleştiklerinde yataklarının yanında durdum ve Roam'a baktım. Sırt üstü yatmış, ellerini başının arkasına koymuş, tavana bakıyor ve beni görmezden geliyordu.

Kızgın olduğunu biliyordum. Sadece Sniff onu ispiyonlamış ve ben de onun işine engel olmakla kalmamış, aynı zamanda onu maço Vance Crowe'un önünde

utandırmıştım.

"Bana kızabilirsin, Roam," dedim usulca. "Ama Sniff'e kızma. O doğru olanı yaptı."

Roam cevap vermedi.

Çocuklara dokunmadım, dokunmak doğru değildi. Onları dürtebilir ya da şakacı bir şekilde omuzlarını itebilirdim ama bunları ancak onları aylarca tanıdıktan sonra yapardım. Roam'a dokunduğum tek an Park'ı bulduğumuzda onu binaya çarpmak olmuştı.

Tereddüt ettikten sonra elimi Roam'un göğsüne koydum.

"Sana bir şey olsa ne yapardım bilmiyorum. Park'ı kaybettik. Sizden birini daha kaybetmek istemiyorum," diye fısıldadım.

Duygularıyla savaşıyormuş gibi nefes alışının ağırlaştığını hissettim. Hâlâ bir şey söylemedi ve ben de onu yalnız bıraktım.

Sniff'e doğru eğildim. O da sırtüstü yatıyordu, kollarını iki yana açmıştı. Gözlerini üst ranzaya diktiğini görebiliyordum.

"Doğru olanı yaptın Sniff," dedim ona. Sniff

bana sırtını döndü.

Oh iyi. Öyle olsun.

Şimdilik.

Onları düşünceleriyle baş başa bıraktım ve eve gittim.

Kendimi içeri aldım, alarmı kurdum, böylece kapı ve pencere sensörleri devreye girdi ama hareket sensörleri devreye girmedi. Uzun, sıcak bir köpük banyosu yaptım ve gerginliğin

vücudumu. Sonra dışarı çıktım, havlumu aldım ve yatağın altındaki deponun kapısını açtım.

Altında iki şifonyerim vardı. Kıyafetlerim çoğunlukla kullanışlıydı, rahatlık için seçilmişti ve sadece birazcık stile önem veriliyordu.

Gece kıyafetlerim hiç de öyle değildi.

Evimi dekore etmek dışında tek savurganlığım seksi geceliklerdi. Onlarla dolu iki çekmecem vardı.

Bir gecelik çıkardım ve giydim. Üçgen göğüslerinde ve kalçamın üst kısmına gelen etek ucunda dumanlı gri danteller vardı. Geceliğin ince askıları ve gövdesi soluk pembe satendi.

Yatağa tırmandım ve Boo yanıma yerleşti.

Zihnimi kapattım ve Crowe'a söylediğim gibi ölü gibi uyudum.

Ağır bir uykunun verdiği sersemlikle uyandım ve kendimi tuhaf hissettim. Yorgan sırtıma yakındı ve oradan garip bir sıcaklık geliyordu. Ve nedense, bunu daha önce hiç yapmamış olmasına rağmen, Boo belime sarılmıştı.

Gözlerim yavaşça açıldı ve Boo'nun yanımda yattığını, beni izlediğini ve kalkıp Boo'nun gününün en sevdiği kısmı olan ıslak mamasını vermeme beklediğini gördüm.

Gözlerimi tekrar kapattım. Sabah alarmım çalmamıştı, bu yüzden biraz daha uyumak için zamanım olduğunu düşündüm.

Sonra gözlerim tekrar açıldı ve Boo'ya baktım.

Eğer Boo yanımda yatıyorsa, o zaman belime sarılan neydi?

Zihnim açıldı. Hay

aksi.

Hızla hareket ettim, belimdeki şeyi çıkardım ve dışarı çıktım.

Ani hareketim üzerine Boo kızgın bir "Miyav!" sesiyle uçmaya başladı.

Göbeğimden yakalanıp yatağa geri fırlatıldım, başım yastıklara çarptı ve Vance Crowe vücudunu benimkinin üzerine yuvarladı.

Kıpırdamadan durdum ve onun koyu renkli, gür kirpikli gözlerine baktım. "Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Günaydın," dedi bana, sanki her gün yan yana uyanıyormuşuz gibi.

"Aman Tanrım," diye tekrar nefes aldım.

Saçları at kuyruğu şeklinde değil, yüzüne ve omuzlarına dökülüyordu ve şaka yapmıyorum, Kızılderili Savaşçı Tanrısı gibi görünüyordu.

"Dikkatinizi çekebildim mi?" diye sordu.

Evet, dikkatimi çekmişti. Cidden dikkatimi çekti.

"Buraya nasıl girdin? Alarmım-" diye başladım.

"Devre dışı bıraktım."

"Aman Tanrım," dedim yine.

Alarmım iyiydi. Nick benim için kurmuştu. Evde olduğum ve olmadığım zamanlar için ayarları vardı. Hareket sensörleri, Boo kedi kapağını kullansa bile onları çalıştırmayacak şekilde özel olarak yerleştirilmişti. Eve izinsiz giren biri alarmı tetiklediğinde alarm çalıyor ve hemen önce güvenlik görevlisini, ardından da polisi arıyordu. Sıradan bir alarm değildi. Sadece kurulumu değil, aylık bakım ücretleri de bir servete mal oluyordu.

"Nasıl devre dışı bıraktınız?" Ben sordum.

Cevap vermedi. Onun yerine bana bok yiyen sırtışını yaptı.

Sonra nerede olduğumu, onun nerede olduğunu anladım ve onu atmak için sıçradım.

Bu işe yaramadı.

"Bırakın beni!" Bağırdım.

"Konuşacağız," diye yanıtladı Crowe.

"Hayır... biz... değiliz. Kapalı!" Barınaktaki Kanun sesimi kullanıyordum.

Bunun Crowe üzerinde hiçbir etkisi olmadı.

"Seni incitmeme neden olma," diye uyardım, daha çok gösteriş için.

Bok yiyen sırtış, eğlenen bir gülümsemeye dönüştü ve bu beni kızdırdı.

"Denediğini görmek isterim." Gerçekten de denediğimi görmek istermiş gibi söyledi.

Bu bir meydan okumaydı ve ben de aptal olduğum için onu kabul ettim.

Heavy ve Frank bana birkaç hareket göstermiş ve vücudum ağrıyana kadar pratik yaptırmışlardı. Ne yazık ki, bu hareketler çoğunlukla ayakta yapılıyordu, ama yine de hepsini kullandım.

Güreştik ve Crowe'un tüm hareketlerimi bildiğini, onları nasıl savuşturacağını da bildiğini ve cephaneliğinde çok daha fazla hareket olduğunu fark ettim, benden çok daha güçlü olduğundan bahsetmiyorum bile.

Yine de onu ittim, açılışımı yaptım ve koşmak için yatağın üzerinde ayağa kalktım. Yatağımın bulunduğu platformun beş ayak tavanı olduğu düşünülduğünde bu akıllıca değildi.

Başımın üst kısmını ona çarptım ve sonra sertçe dizlerimin üzerine çöktüm. Yıldızları gördüm ve sağ avucum başıma gitti, sol avucum vücudumu sabitlemek için dışarı çıktı ve Crowe'un göğsüne indi. Kıçımı baldırlarımın üzerine yerleştirdim.

"Tanrım, Law, iyi misin?" Crowe arkasından yaklaşıp elimi tutarak sordu.

Yıldızları uzaklaştırmak için gözlerimi kırptım. Bu işe yaramadı, ben de tekrar göz kırptım.

"Jules?" Crowe ilk kez gerçek adımı kullanarak seslendi. Ellerinden biri kalçama gitti, diğeri

Başıma doğru kaldırdığım kolumu yukarı doğru kaydırđım. Çaba sarf ederek ona odaklandım.

"Evet, ben iyiyim."

Ben baldırlarımın üzerine oturmuştum, elim hâlâ göğsündeydi. O oturuyordu, gövdesi bana doğru dönmüştü, elleri üzerimdeydi. Yüzündeki endişe yumuşamıştı, kalp atışlarımı hızlandıran bir bakıştı bu.

Onu içeri aldım.

Dün geceki kıyafetlerini giymişti, ceketı yoktu, siyah bir Henley ve kot pantolonu vardı. Ayakları çıplaktı.

Nedense gözümü onun ayaklarına dıktım.

Çoğu ayak pek çekici değildi ama onunki bir şekilde seksiydi. Nasıl seksi ayakları olabilirdi, bilmiyordum ama eğer birinin seksi ayakları olacaksa, Vance Crowe'la ilgili her şeyi seksi yapan evrenin adaletsiz yasalarının ona da seksi ayaklar vereceğini düşündüm.

Bu bana kızgın olduğumu hatırlattı.

Onu hazırlıksız yakalayacağımı umarak bir hamle yaptım, ama ne yazık ki yapamadım.

Eli kalçamdan kalktı. Kolu bacaklarımın altından geçerek onları altımdan çekti ve başımı tekrar yastıkların üzerine koydum.

Üste çıktı ve boğuşmaya başladık. Taşaklarına diz atmak için bir şans aradım ama ayağa kalktı ve üzerime oturdu, tekme atmama rağmen bacaklarımı işe yaramaz hale getirdi.

onu yerinden oynattı. Bileklerimi yakalayıp başımın iki yanında tuttu ve üzerime abandı. Bileklerimi ellerine doğru ittim ve kalçalarımı salladım. Hareket etmedi.

"Çekil!" Bağırdım.

"Hayır, sen kaybettin, şimdi sen konuş" dedi. "Çekil..." diye bağırdım.

"Dün gece ne yapıyordun?" diye sordu, talebimi görmezden gelerek.

Ona baktım, mücadele etmeyi bıraktım ve sessiz kaldım. "Kimdi o çocuk?" diye devam etti.

Çenemi kapalı tuttum.

"King's'ten mi?" Crowe devam etti.

Kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissettim ama yüzümü boş tuttum ya da en azından öyle umdum.

"Sokak çocuklarınızdan biri mi?" Crowe devam etti ve ben sessiz kaldım.

"Bunun Park'la bir ilgisi var mı?" diye devam etti ve ben de kendimi tutamadım. Park'ın adını kullandığında bedenim hareketsiz kaldı ve tepkimi gizlemek için başımı hafifçe yana çevirdim.

Park'ı, King'i ve benim "sokak çocuklarımı" nereden bildiğini bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Ama o bana söyledi.

"Park'ın cesedini bulduğunuz kayıtlarda var. Polise ifade verdin, Park'ın cesedini bulmak için

King's'de. Park'ın hayatının son birkaç yılını kapsayan bir ıslahevi dosyası var. İçinde senin adın da var." Durakladı. "Jules, senin adın çok geçiyor."

Ona baktım ve kaşlarımı çattım ama sessiz kaldım. Taktik değiştirdi. "Bana Cordova'dan bahset."

Dişlerimi sıktım ve ona baktım. Ben konuşmayınca o da bana baktı.

Sonra değişimi yaptı. Onu gördüm, hissettim ve büyüledim.

Başı benimkine doğru yaklaşırken büyülenmiş gibi izledim. Hızla çarpan kalbim aşırı hızlandı ve karnımda öyle güçlü bir çarpıntı hissettim ki, grafiklerin dışında olmalıydı.

Yüzü bana bir santim yaklaştığında, derin ve ipeksi sesiyle, "Bak, seni konuşturmam gerekecek," dedi.

Sonunda "Hayır," diye konuştum ama artık çok geçti.

Ağzı benimkinin üzerine indi ve göbek çarpıntısı Richter ölçeğini kırdı.

Henüz paylaşmadığım bir şeyi bilmelisin.

Erkekler konusunda pek deneyimli sayılmazdım. Orada burada birkaç randevum olmuştu, biraz öpüşme, biraz elleme, ama bunun dışında hiçbir şey.

Evet, yirmi altı yaşında bir bakireydim.

Birçok kadın bundan utanırdı. Ben utanmazdım. Sekse, ilişkilere ya da romantizme hiç ilgi duymuyordum ve bunun için zamanım da yoktu. Dünyayı kurtarmak için dışarıdaydım, ya da en azından bir

birkaç çocuk. Ve her neyse, hayatımdaki insanlar üzücü ve korkunç bir şekilde ölüyorlardı, Park en sonuncusuydu. Kalbimi korumak zorundaydım ve korudum da, tıpkı hırçın, eēitimi bir Rottweiler gibi.

Vücudum gerildi ve tepki vermemek için kendimi zor tuttum ama öpücük güzeldi. Ellerinin üzerimde olması hoşuma gitmişti, beni tutuyor olsalar bile ve sıcaklıēı hoşuma gitmişti.

Sonra dili dudaklarıma dokundu ve bacaklarımin arasında güçlü, hoş bir karıncalanma hissettim. Bir şey söylemek, onu üzerimden uzaklaştırmak için aēzımı açtım ama dili içeri kaydđ. Başını eēdi ve öpücük ciddileşti.

Tecrübeli deēildim ama bu işte iyi olduēunu söyleyebilirdim, çünkü erimiştim. Dudaklarım onun dudaklarına yapıştı ve ben de onu öptüm.

Aēzđ benimkinden ayrıldı, ama beni öpmeye devam etti, hafifçe, yumuşakça, sonra aēzđma karřđ, "Cordova'yđ bilmek istiyorum," dedi.

Başımı salladım, sadece isteēine "hayır" demek için deēil, aynı zamanda onu temizlemek için ve beni tekrar öptü. Bacaklarımin arasındaki karıncalanma güçlendi ve vücuduma yayıldı ve zihnim yeniden karıştı, sadece aēzđnın bana yaptıklarına odaklandım. Bileklerim ona doēru bastđrdđ, kaçmak için deēil ama ona dokunabilmek için.

Ona dokunmak istedim, buna ihtiyaım vardı.

Kavrayıřđ sıkılaştı, muhtemelen onu pmeme raēmen mücadele etmeye alıřtıēımı düşünüyordu.

Ağız bir parça uzaklaştı ve tekrar dudaklarıma doğru konuştu. "Sana ateş etmeyi kim öğretti?"

Ağır ağır nefes alıyordum ve kafamı toplamaya çalışarak ona baktım.

"Bu işte seninle birlikte kim var?" diye sordu. Sessiz kaldım.

"Kimin peşindesin?" diye ısrar etti.

"Lütfen üzerimden kalk," dedim usulca.

Başını salladı, dudakları biraz yukarı kalktı ve beni tekrar öptü.

Ağız benimkinin üzerinde değilken kazandığım netliği kaybettim ve bileklerimi tutan ellerine karşı mücadele ederek onu geri öptüm. Ağız yanağımdan kulağıma doğru uzaklaştı ve "Bunu bütün gün sürdüreceğim. Benimle konuşacaksın, Jules."

Başımı çevirdim ve nedenini sormayın -kontrol edemediğim bir şeyin etkisindeydim- dilimin ucunu boynuna dokundurdum.

Bu ilginç bir tepkiye neden oldu. Dizleri aşağı kaydı, böylece vücudu benimkinin üzerine geldi ve elleri bileklerimi bıraktı. Kollarım hemen ona dolandı. Dudaklarını tekrar benimkilere yaklaştırdı ve öpücüğü değişti.

Bu aklını karıştıran, seni konuşturan bir öpücük değildi. Bu tamamen farklı bir şeydi.

Vücudum anında tepki verdi, yumuşadı, onunla kaynaştı ve ellerimden biri gömleğinin altına girdi, parmaklarım sırtının sert kaslarını ve yumuşak tenini kot pantolonunun bel bandının üzerinde izledi, sonra omurgasının girintisine doğru kayd.

Boğazından öyle bir ses çıkardı ki, bu ses doğrudan vücuduma yayıldı ve bacaklarımın arasına çarptı.

Yan döndü, beni yanına aldı, beni öptü, sıcak, aç, elleri geceliğimin sateni üzerinde kayıyordu. Parmaklarındaki nasırların kumaşa takıldığını hissedebiliyordum ve nedense bu beni heyecanlandırıyordu.

Bacağı hareket etti. Sert kalçasını benimkinin arasına itti ve eli sırtımdan aşağıya, popomun üzerinden uyluğumun arkasına doğru kayd, bacağımı dizimden kaldırıp kalçasına doladı. Sonra kalçasını bacaklarımın arasına bastırdı.

Tam o sırada yatağımın yanındaki telefon çaldı.

Öpüşmeye devam ettik, Vance yetenekli dilini kullanıyordu, sonra bana yumuşak, hızlı öpücükler veriyordu, sonra tekrar dilini kullanıyordu. Ellerim sırtında geziniyor, onu hissediyor ve aynı zamanda bana bastırıyordu.

Sesli mesajın yolundan gitmemiştim. Hala bir telesekreterim vardı, çünkü birinin beni aradığı çok nadir durumlarda yanıp söndüğünü görmek hoşuma gidiyordu.

Vance ve ben öpüşüp elleşirken, sesim arayan kişiden mesaj bırakmasını isterken duyulabiliyordu.

sese.

"Jules? Ben May. Erken olduğunu biliyorum tatlım, üzgünüm. Dinle, Sniff ve Roam'un nerede olduğunu biliyor musun? Yataklarında uyudular ama gittiler..."

Vücudum bir nanosaniye dondu ve sonra Vance'den uzaklaştım. Yuvarlandım, dizlerimin üzerine geldim, kığım yine baldırlarımın üzerindeydi ve telefonu kaptım.

"May?" Hafif nefes nefese telefona konuştum.

May barınakta gönüllüydü. Ücretli personelin çoğundan daha fazla çalışırdı. Çok tatlı ve yumuşak başlı biriydi ama bunu çocukların üzerine yürümemesi için yeterince saklıyordu.

"Hey, tatlım," dedi May kulağıma. "Sesin koşuyormuşsun gibi geliyor."

"Hayır, sadece... boş ver," dedim, bunu açıklamak istemiyordum. "Sniff ve Roam'un nesi var?"

"Burada değiller. Belki bir şeyler biliyorsundur diye düşündüm. Çocuklar konuşuyor ama doğrudan değil. Bir şeyler olduğunu ya da olduğunu düşünüyoruz ve biraz endişeliyiz."

Gözlerimi kapattım ve başımı öne eğdim.

Sonra kalbimi ve zihnimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım ve "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım" dedim.

"Tamam tatlım. Geldiğinde görüşürüz."

Bağlantıyı kesti. Telefonu yerine koydum ve gözlerimi Vance'e çevirdim.

Yan yatmış, dirseğinin üzerinde durmuş beni izliyordu. "Kusura bakma. Gitmem gerek" dedim.

O cevap veremedi yatağın ucuna doğru ilerledim ve basamakları kullanmadan yere atladım, ayaklarımın üzerine hafifçe indim. Doğruca mutfağa yöneldim.

Masaya gittim, çantamdan cep telefonumu çıkardım, Roam'un numarasını buldum ve aradım. Cevap vermeyince çaldı ve Vance mutfağa girdi. Durdu, kalçasını tezgâha yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, ben mesaj bırakırken beni izliyordu.

"Roam, bu mesajı aldığı anda hemen beni ara. Anladın mı?"

Sonra kapatma düğmesine bastım ve Sniff'in numarasına geldim. "Paylaşacak mısın?" Vance sordu.

Telefonun sesini dinlerken gözlerimi ondan ayırmadım. Yapmadığım şey paylaşmaktı.

Sniff de açmadı, ben de aynı mesajı bıraktım.

Telefonu kapattım, çantamın üzerine attım ve dolaba yöneldim. Boo ayaklarımın etrafında dönüyordu. Yatakta oynasırken garip bir şekilde ortalıkta yoktu, şimdi kahvaltıya hazırdı ve bunu bana defalarca söyledi. Islak mamasını çıkardım, kaselerinden birini aldım ve ona kahvaltı hazırladım.

Vance beni izliyordu ve üzerimde sadece geceliğimin olduğunun farkındaydım.

Gerçi dili ağzımda ve elleri kıcımda (ve başka yerlerde) olduğu düşünülürse, gecelik konusunda ihtiyatlı olmak biraz aptalca görünüyordu.

"Jules," diye seslendi Vance ben yemeği bıraktıktan sonra. Onun yanından geçerek odadan çıktım.

"King's'e gidiyorum," diye haber verdim.

Koridorda yürüdüm ve oturma odamdaki dolaba gittim. Bir kot pantolon çıkardım ve geceliğimin altına giydim.

Fermuarımı çekmiş ve düğmelerimi iliklemiştim ki bir el kolumun üst kısmına dolandı ve beni kaydırıp duvara bastırdı. Sonra Vance benim alanıma girdi, ciddi bir şekilde benim alanıma girdi, başı benimkine yakın eğildi.

"Bir şeyin ortasındaydık," dedi, sanki bunu zaten bilmiyormuşum ve unutmak için elimden geleni yapmıyormuşum gibi.

"Evet, biliyorum. Bunun için üzgünüm," dedim havalı bir şekilde, sanki benim için her şey aynıymış gibi (öyle olmasa bile) ve ses tonum karşısında gözleri tehlikeli bir şekilde parladı.

Um.

Vay
be.

Açıklamaya karar verdim. "Muhtemelen en iyisi bu. İşlerin karmaşılaşmasını istemeyiz."

Yaklaştı.

"İşlerin karışmasını istemiyor muyuz?" diye tekrarladı söylediklerimi.

"Um...evet," diye cevap verdim.

"İşlerin zaten karmaşık olmadığını mı dűřünüyorsun?" Haklıydı.

Sessiz kaldım.

Daha da yaklaştı. Elleri kalçalarımından arkamın en űst kısmına doğru kaydđ ve bedenimi kendi bedenine bastırdı. Başını benimkinden kıl payđ uzakta olacak şekilde eđdi. Ellerimi aramıza soktum ama bu hişbir iře yaramadı şünkü Vance buna izin vermedi.

"Cordova'yđ biliyorum. Pantolonuna girmek istediğini biliyorum," dedi bana.

Gözlerimi ona dıktım. "Madem biliyordun, neden sordun?"

Sorumu duymazdan geldi ve dengemi bozan bir şey söyledi.

"Jules, beni dinle. Pantolonuna girmeye niyetlendiğim iřin geri çekilmek zorunda kalacak," diye açıkladı Vance, dűnyamı sarsarak. Sonra ben daha sözlerini sindiremeden bitirdi. "Cordova'nın icabına bakacağım."

Oh, kahretsin.

"Vance," diye fısıldadım, ne söylemek istediğimden emin değildim ama bir şey söylemeye niyetliydim.

Nedense bu onu gülümsetti. Bu benim için yeni bir gülümsemeydi. Gözlerini yumuşak ve seksi bir hale getirdi ve nefesimin kesildiğini hissettim, bu yüzden başka bir kelime söylemedim.

"Bunu sevdim," dedi sessizce, sesi tekrar ipeğe dönmüştü. "Ne?" Fısıldadım.

"Adımı söylüyorsun," dedi bana. "Bu gece, ben senin içindeyken inlemen daha çok hoşuma gidecek."

Karnım zonkladı. Bunun korkunç bir his olduğunu düşünebilirsiniz, ama bunun yerine bir roller coaster'da olmak gibi heyecan vericiydi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Bu gece, yemekte, ne yaptığın hakkında konuşacağız. Yemekten sonra, bu sabah başladığımız işi bitireceğiz."

"Vance," dedim, o anda oksijenin yeryüzünde kalmasını istediğim gibi onunla akşam yemeği yemek istiyordum. Ve hayatımda daha önce başka hiçbir şey istemediğim gibi başladığımız şeyi bitirmek istiyordum.

Ancak bunun akıllıca olmadığını ve gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

Konuşmaya devam etti. "Seni buradan alacağım, altı buçukta. Burada değilsen, seni bulurum."

"Vance, beni dinle," dedim.

"Şimdi konuşmak ister misin?" diye sordu, başı eğikti ve gözleri tekrar parladı.

Korkutucu ve tehditkâr bakışları karşısında ne söyleyeceğimi unuttum.

Ağzı benimkine geldi. "Altı buçuk, Jules. Burada ol."

Sonra beni öptü, sert ve derin.

Beni öptükten sonra bıraktı, uzaklaştı, yerden botlarını aldı ve koridorda yürüdü.

Koridora bakmak için hareket ettim ama ortadan kaybolmuştu.

Arka kapının açılıp kapandığını duydum ve gittiğini anladım.

DÖRT

SEN OLMAK İSTİYORUM

I King's'e girdiğimde bir şeyler olduğunu hemen anladım.

King's Shelter, Evans'ın dışında, I-25'e yakın, kocaman, çirkin bir binaydı. Bilardo masası, televizyon ve bir sürü kanep ve sandalyenin bulunduğu büyük bir dinlenme odası, devasa bir mutfak ve yemek alanı, altı büyük yatak odası, aile toplantılarımızı yaptığımız bir konferans odası, açık plan bir ofis ve danışmanlık ve özel ders verdiğimiz üç küçük odadan oluşuyordu.

Burayı işleten ve devam ettirmek için para toplayan bir yönetici, ben de dahil olmak üzere iki tam zamanlı sosyal hizmet uzmanı ve bir yarı zamanlı öğretmen vardı. Gönüllü olarak yarı zamanlı çalışan iki profesyonelimiz vardı; biri sosyal hizmet görevlisi, diğeri öğretmen. Son olarak, istedikleri gibi gelip giden beş gönüllümüz vardı; üç erkek ve iki kadın. Yemek pişiriyorlar, temizlik yapıyorlar, çocuklarla vakit geçiriyorlar ve geceleri çocukları içeri almak ya da dışarı çıkarmak ve işlere göz kulak olmak için kalıyorlardı.

İçeri girdiğimde mekan tıklım tıklımdı ve herkesin gözleri bana çevrildi ve çoğu kişi bana baktı. Hiç iyi değildi.

King's'te genellikle çok sayıda çocuk olurdu ama bu, benim deneyimime göre, tüm zamanların rekoruydu.

May içeri girer girmez beni gördü ve bana yaklaştı.

May gündüz g n ll lerimizden biriydi ve yemeklerin çoğunu o yapardı. Ellili yaşlarındaydı. Kısa boylu, siyah, yuvarlak hatlıydı ve saçlarını d zleştirdikten sonra Beyaz Saray yıllarındaki Afro-Amerikan Jackie Kennedy'ye benzeyecek şekilde düzenlerdi.

"Hey, tatlım," dedi bana ulaştığında.

"Hey, May. Sniff and Roam'dan bir iz var mı?"

diye sordum. "Hayır kızım, ama konuşmamız gerek."

Bu ses hoşuma gitmedi.

Beni uzaklaştıramadan, onu King's'e getirmeden önce altı aydır sokaklarda olan on    yaşındaki Meksikalı Amerikalı kız Josefa yanımıza yaklaştı. Birkaç hafta önce ailesiyle yeniden bir araya gelmişti ve danışmanlık hizmeti alıyorlardı. O benim çocuğum değildi. Başka bir deyişle, onun davasında çalışmıyordum ama yine de onu tanıyordum. Bütün çocukları tanıyordum.

"Bu doğru mu?" diye sordu.

Dün gece (ve muhtemelen bu sabah) Crowe'a baktı ım gibi, kız arkadaşlarından oluşan bir grup da yakınımnda duruyor ve bana hayranlıkla bakıyorlardı.

Sniff and Roam hakkında bir şeyler bildiğini düşünerek kalbim tekledi ve ona "Bu doğru mu?" diye sordum. Bu arada, merhaba ve bugün nasılsın?" diye sordum. Ona pek de üstü kapalı olmayan bir şekilde sohbetin inceliklerini hatırlattım.

Hatırlatmamı duymazdan geldi ve "Crowe ile ortak olduğunuzu söyledi. Crowe'la birlikte sokaklarda devriye gezip Denver'daki torbacıları yakaladığınız doğru mu? Park için bir kan davası mı?"

Oh, kahretsin.

"Mm-hmm. Konuşmamız gereken konu bu," dedi May bana.

May'den Josefa'ya ve onun ekibine baktım.

"Hayır, bu doğru değil," diye cevap verdim ve tam olarak da öyle değildi.

Josefa hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle, "Ama dün gece onunla birlikte Shard'ı alt ettiğinizi duydum," dedi.

Gözlerimi kapattım. Sniff ve onun koca ağzı.

Sonra gözlerimi açtım. "Josefa, ben kimseyle ortaklık kurmadım. Duyduğun her şeye inanma."

Tam olarak yalan sayılmazdı. Kimseyle ortaklık kurmamıştım ve Shard'ı alt eden ben değildim, Vance'ti. Ancak bunu Josefa ile paylaşmayacaktım.

"Ama duydum ki-" diye devam etti Josefa.

"Josefa, kızım, yeter. Law'ı rahat bırak. Git hadi. Scoot," diye araya girdi May.

Josefa bana baktı, yanındakiler de öyle, sonra çekip gittiler.

May kolumdan tuttu, beni sessiz bir köşeye sürükledi ve bana döndü.

"Eee? Doğru mu?" diye sordu, gözleri daha önce hiç görmediğim bir ateşle parlıyordu.

"May-"

"Ne yaptığını bilmediğimizi sanma. Bu çocuklar konuşuyor. Haftalardır senin hakkında fısıldaşıyorlar. Kendimi tutuyordum, orada tek başına olmanı sevmiyordum ama sana karşı da çıkmıyordum. Park iyi bir çocuktu. Hepimiz onu severdik. Crowe gibi biriyle ortak oluyorsun, bence bu biraz doğru."

"May, Crowe ile ortak olmadım. Dün ve dün gece bir şeyler oldu." Ve o sabah ama o konuya girmedim. "Onunla tanıştım. Konuştuk. Bana bir konuda yardımcı oldu, hepsi bu. Biz ortak değiliz."

"Söyledikleri kadar sevimli mi?" May sordu, gözleri hâlâ heyecanla dans ediyordu.

Crowe? Şirin mi?

Kendimi tutamadım. Başımı geriye attım ve güldüm.

"Komik olan ne?" May kahkahalarımın üzerine konuştu.

Kendimi kontrol altına aldığımda, "Vance Crowe sevimli değil," dedim.

May'in burnu kırıştı. "Bu büyük bir hayal kırıklığı. Onun biraz ateşli olduğunu duymuştum."

"Oh, seksi olduğu doğru, ama sevimli değil. Böyle bir adamı sevimli olarak tanımlayamazsın," dedim May'e.

May'in gözleri yeniden parladı. "O zaman onu nasıl tanımlarsınız?"

Bunu düşündüm ve aklıma bir şey gelmedi. O basitçe tarif edilemezdi. Onu görmemiz ve eğer şanslıysanız (ki şaşırtıcı bir şekilde ben öyleydim) hissetmeniz gerekiyordu.

"Sadece... sevimli değil," diye cevap verdim.

May yüzümde bir şey yakalamış olmalı çünkü genişçe gülümsedi. "Eminim o da seni sevimli olarak tanımlamazdı," dedi bana.

Her neyse.

Devam etme zamanı.

"Roam and Sniff hakkında bir şey duydun mu?"

"Tek kelime bile yok. Sokaklarda dolaşıyorlar tabii, muhtemelen bu 'Crowe ve Hukuk Tüm Denver Satıcılarına Ölüm Haçlı Seferi' hikayesini her yere yayıyorlar. Yerinizde olsam o çocukları buraya getirirdim. Derhal."

Başımı salladım çünkü çok haklıydı. Sonra ofise gidip yapmam gereken işleri hallettim, böylece gidip çocuklarımı arayabilirdim.

E-postalarımı ve sesli mesajlarımı kontrol ettim, birkaç telefon görüşmesi yaptım ve çocuklarımdan birkaçıyla sabah için aldığım iki randevuya gittim. Öğleden sonra boş bir zamanım vardı, bu zamanı biraz evrak işi yapmak, birkaç telefon görüşmesi yapmak ve dinlenme odasında oturup çocuklarla konuşmak için kullanacaktım ama çantamı kaptığım gibi Hazel'e doğru yola çıktım.

Hazel ve ben Denver sokaklarında Sniff ve Roam'un mekanlarını kontrol ettikten sonra tüm çocukların takıldığı yerleri kontrol ettik, tüm bu süre boyunca gözlerim Crowe veya Cordova'yı aradı.

Hiçbir şey bulamadım. Kimse onları görmemişti. Bu da kimsenin konuşmadığı anlamına geliyordu.

Safeway'den kendime biraz tavuk bonfile, bir M&M kurabiye ve bir Diyet Kola aldım ve arabada oturup Roam ve Sniff'in nereye gideceğini düşünerek yedim.

Sonra aklıma
geldi.

Kahretsin.

Başımı direksiyona dayadım ve Hazel'a "Lütfen bana hayır de" dedim.

Dün gece Roam, Crowe'a Mesih'e doğru adım atmış gibi bakmıştı. Roam'un Crowe'u takip etmeye çalışması gibi belirsiz bir olasılık vardı, özellikle de haçlı seferimde bana "yardım etmek" için yanıp tutuşuyorsa ve bir akıl hocası arıyorsa. Bu da Roam'un üç yere bakacağı anlamına geliyordu.

Biri Nightingale Araştırma bürosuydu. Nerede olduğunu

bilmiyordum ama bir telefon rehberi ya da

İnternet bana (ve Roam'a) söylerdi.

Ancak Roam'un ofislere yaklaşacağından şüpheliydim. Onları izle, belki. Onlara yaklaşmak, hayır.

Bildiğim kadarıyla iki tane daha Nightingale Boys mekânı vardı.

Biri Lincoln's Road House'du, bir motorcu barı. Diğeri de Fortnum's Kitabevi'ydi.

Tavuk bonfile çantamı yolcu tarafındaki zemine attım, biraz diyet emdim, kurabiyemi (şimdilik) görmezden geldim ve Fortnum's'a doğru yola çıktım.

FORTNUM'S benim mahallemdeydi.

Kitap almak için birkaç kez oraya gitmiştim. Evimden sadece dört ya da daha fazla blok ötedeydi. Uzun zamandır oradaydı ve öyle bir havası vardı. Aslında, bazı kitapların açıldığından beri orada olduğundan oldukça emindim.

Çok büyüktü, küf kokuyordu ve üç büyük odası vardı. Ön odada Bayaud'a bakan yan duvara dayalı bir espresso tezgahı, Broadway'e bakan bir kitap tezgahı ve köşeden açılan bir kapı vardı. Sırtını mağazanın Broadway penceresine dayamış bir kanepe, ona bakan bir başka kanepe ve arada bir sehpa vardı. Bir sürü masa ve sandalye ile birkaç rahat koltuk vardı. Kitap tezgâhının arkasında sıra sıra raflar, sonra daha fazla rafla dolu daha küçük bir oda ve üstü eski eşyalarla dolu açık süt kasalarıyla kaplı bir masa vardı,

vinil plaklar, sonra daha fazla raf ve kitapla dolu büyük bir arka oda.

Popülerdi ve gün geçtikçe daha da popüler oluyordu. Oraya son gittiğimde inanılmaz latteler yapan bir kahveci vardı. Söylentilere göre başı belaya girmiş ve kitapçının sahibi India Savage'ı da beraberinde sürüklemiş. Indy'nin şansına, erkek arkadaşı Lee Nightingale'di ve bu da Nightingale Boys'un neden bir kitapçada takılmayı seçtiğini açıklıyordu. Böylece sorunları oldukça hızlı bir şekilde çözüldü.

Kahveci gitti ve yeni bir kahvecileri olduğunu duydum ve onun espresso konusunda bir maestro, en iyinin en iyisi olması gerekiyordu.

Camaro'yu Broadway'e park ettim ve içeri girdim. Kapının üzerindeki zil çaldı ve herkes bana baktı. Beni gördüklerinde, çoğu kişi bir saniye baktı ve sonra çoğu gülümsedi.

Biri hariç.

"Kahretsin," dedi çok derinden gelen, çakıllı bir ses.

Ses kitap tezgâhının arkasındaki adamdan geliyordu ve gülümsemeyen tek kişi oydu. Uzun gri saçları örgü şeklinde arkaya toplanmış, alnına kırmızı bir bandana sarılmış ve kalın gri bir sakalı vardı. Üzerinde siyah Harley-Davidson marka uzun kollu bir tişört, onun üzerine de siyah deri bir yelek vardı.

Yanında, dükkânın sahibi ve Lee Nightingale'in kadını Indy Savage olduğunu bildiğim muhteşem bir kıvıll saçlı duruyordu.

Tezgâhta oturan sarışın güzel kadın harika bir kıyafet giymişti ve yanında Dolly Parton'a tıpatıp benzeyen bir kadın vardı, kadife pudra mavisi bir eşofman giymişti, üst kısmı fermuarı açıktı ve bazı yerlerde tutuklanacak kadar göğüs dekoltesi gösteriyordu.

Espresso tezgâhının arkasında gür sarı saçlı ve kıvıll sakallı iri yarı bir adam, yanında da güzel bir sarışın vardı.

Kadınlara bakınca Nightingale Boys'un Fortnum's'ta takılmasının daha belirgin bir nedeni olduğuna karar verdim.

Öğleden sonra olmasına, kahve saatini çoktan geçmiş olmasına rağmen, sipariş vermek için bekleyen üç müşteri, teslim almak için bekleyen iki müşteri ve oturma alanında dağınık bir müşteri vardı.

Espresso tezgâhının arkasındaki iri adam, son derece memnun görünerek, "Lanet olası hindi!" diye gürledi ve nedense Harley'i işaret etti.

Tuhaf davranışlarını görmezden geldim ve odayı bir kez daha taradım.

O sırada espresso tezgâhının yanındaki köşede, Roam ve Sniff'in bir masada oturduklarını ve yaşlarına rağmen dikkat çekmemeye çalıştıklarını gördüm.

Okulda olmaları gerekiyordu ve ev kıyafetleri giiyorlardı.

Onlara doğru
yaklaştım. "Gidelim,"
diye emrettim.

Roam, "Kanun," diye cevap verdi, sadece bu
kadardı ama yeterliydi. "Kalk! Hemen!" Tersledim.

Sniff bana, "Law, henüz kimse gelmedi bile," dedi.

Neden bahsettiğini bilmeden ve umursamadan Sniff'e
döndüm. "Çok endişelendim ve Denver'ın her yerinde sizi
aradım. Konuşmamız gerek. King's'e geri dönüyoruz.
Kalkın. Gidelim," diye tekrarladım.

Birbirlerine baktılar ve hareket etmediler.

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Çocuklar." Ses tonumda
bir uyarı vardı.

"Hukuk. Uzun zamandır bekliyorduk," dedi

Sniff. Roam sessizdi.

"Ne için?" Ben sordum.

"Çocuklardan biri gelsin. Herhangi biri," dedi Sniff bana.

Roam sandalyesine geri oturdu ve Sniff'e bir "kapa
çenen i" işareti yaptı.

Bak.

Eğildim. "Buna inanamıyorum," diye tersledim ve başımı
salladım çünkü gerçekten inanamıyordum. "Dün geceyle
ilgili dedikoduyu hanginiz başlattı?" diye sordum.

Sniff sustu ve ben cevabımı aldım.

"Yani oturmuş Nightingale Çocukları'ndan birinin gelmesini bekliyorsun, öyle mi?" Devam ettim.

"Crowe'la konuşmak istiyorum," diye konuştu Roam sonunda.

Cevap vermek ya da belki bağırarak (tamam, muhtemelen bağırarak) için ağzımı açtım ama sözüm kesildi.

"Hey, kadın," diye gürledi espresso tezgahının arkasındaki iri adam bana ve ben ona baktım. "Latte ister misin? Sana özel spesiyalimi yapacağım. Müesseseden."

Cömertliği beni şaşırttı ve tekrar odaya baktım.

Espresso tezgâhının etrafındaki müşterilerin çoğu gitmişti. Müdavimlere benzeyen geri kalanların hepsi açıkça beni izliyor ve deli gibi sırtıyorlardı. Tımarhaneyi karıştırmak istemiyordum ve içeri girip birkaç kaçağa bağırıp kahve almazsam nasıl görüneceğini bilmiyordum.

Ben de koca adama "Tabii." dedim.

Sormamış olmama rağmen "Ben Tex," dedi ve espresso makinesine endişe verici bir şekilde vurmaya başladı.

"Ben Jules," diye cevap verdim çünkü kaba görünmek istemiyordum.

Sniff yüksek sesle, "Ona Law deniyor," dedi. Oh, kahretsin.

"Hukuk mu?" Espresso tezgâhının arkasındaki sarışın yanımıza doğru yürüdü ve gülümseyerek bize baktı. Gülümsemesi inanılmazdı ve bir an için gözlerim kamaştı.

"Evet. Adı Law. Sokak adı. Aldım çünkü o Kanun. Tüm satıcıları alaşağı edecek. Tıpkı Batman gibi geceleri onları avlamaya çıkıyor," diye açıkladı Sniff.

"Yeter, Sniff," dedim sesimi alçaltarak.

Sarışının gözleri bana döndü. Yuvarlaklaşmışlardı.

Aslında her yer sessizliğe bürünmüştü ve havada neredeyse fiziksel bir titreme vardı.

Sonra iri adam beni işaret etti ve gürledi, "Lanet olası A, sevgilim!" Sonra kafasını geriye attı ve "Yee ha!" diye bağırdı.

Vay be.

Indy, ve Sarışın, ve ve Dolly Parton Bayan bize yaklaşmıştı.

"Ciddi misin?" diye sordu kitap tezgahındaki sarışın, bana bakarak.

Sniff'e ters ters baktım.

"Ben Indy." Kızıl saçlı yanıma geldi ve elimi sıkarak beni cevap vermek zorunda bırakmadı.

Espresso tezgâhının arkasındaki sarışın "Jet," dedi ve el salladı.

"Ben Roxie," diye söze girdi kitap tezgâhındaki sarışın. O da benim elimi sıktı.

"Daisy. Şekerim, çizmelerini beğendim," diye teklifte bulunan Dolly Parton kadını da elimi sıktı ama o benim parlak siyah kovboy çizmelerime bakıyordu. Bir yıl önce Nick'ten Noel hediyesi olarak almıştım.

"Ben de," dedi Indy. "Bok gibiler."

Kapının üzerindeki zil çalarken, "Hımm... teşekkürler," diye cevap verdim. "Vay anasını," diye nefes aldı Roam arkamdan.

Ona bakmak için döndüm ama gözlerini kapıya dikmiş bakıyordu. Yavaşça kapıya doğru döndüm, içimden korku duyguları sızıyordu.

Üç adam içeri girdi ve onları gördüğümde nefesim kesildi.

Hepsi uzun boylu, hepsi esmerdi. Bir tanesi yanlış yola sapmış bir Amerikan çocuğuna benziyordu ama iyi anlamda (çok iyi anlamda). Bir diğerrinin siyah saçları kısacık kesilmişti ve sakalları öldürücüydü; bıyığı ağzının kenarlarından aşağı doğru jilet keskinliğinde kesilmişti. Başka birinin üzerinde olsaydı gülünç görünürdü ama onda oldukça seksiydi. Sonuncusu diğer ikisinden daha uzundu (ki bu gerçekten uzun boylu olduğu anlamına geliyordu). Hakkında duyduğum hikâyelerden Hawaii kökenli olduğunu anladığım bir rengi ve gözleri vardı. Hepsinin harika vücutları vardı, kıyafetlerinin altından açıkça fark ediliyordu ve hepsi onları tanıdığım belalı anneler gibi görünüyordu.

Bu adamlar sırasıyla Lee Nightingale, Luke Stark ve Kai "Mace" Mason'dı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım nefesimin altında.

Yaklaştılar ve içgüdüsel olarak çocukların önüne geçtim.

Hepsinin gözleri üzerimdeydi ve hareketlerimi fark etmişlerdi. Stark'ın dudaklarının bir tarafı seksi bir yarım sırıtışla yukarı kalktı, Nightingale'in gözleri köşelerinden kırıştı ve Mace dümdüz gülümsedi.

Aptal bir kadın olduğumu düşündüler, ahmaklar.

Sırtım dikleşti ve çenem yukarı kalktı.

"Kanun," dedi Nightingale grubumuzun yanına vardığında.

"Kahretsin, Law. Senin kim olduğunu biliyor!" Sniff arkamdan seslendi, sesi heyecan doluydu.

"Sessiz ol Sniff," dedim gözlerimi Bülbül'den ayırmadan.

"Burada işin mi var?" Stark, Roxie'nin yanına geçerek sordu ve bana orada işim olmadığını pek de belli etmeden söyledi.

"Sadece çocuklarımı almaya geldim," diye Stark'a güvence verdim. Sonra, gözlerim hâlâ Stark'ın üzerinde, Roam ve Sniff'e, "Gidelim çocuklar," dedim.

Sandalyelerin sürtündüğünü duymadım ve onlara döndüm. Hareket etmemişlerdi.

"Gidelim dedim." Ve kanun gibi sesimi kullandım.

İkisi de hemen ayağa kalktı.

"Kahvenizi unutmayın," diye gürledi Tex.

Büyük adama başımı salladım ama çocuklara, "Hazel sokağın aşağısında. Atlayın. Bir dakika içinde orada olacağım."

"Ama Law," diye sızlandı Sniff.

"Bir dakika içinde orada olacağım," diye tekrarladım, lattemi almak için yürüdüm.

Parmaklarımı sıcaklığına doladım, ödemeyi teklif etmeye hazırdım ki kapının üzerindeki zil çaldı. Kapıya doğru baktım ve Vance'in içeri girdiğini gördüm.

"Allah kahretsin," diye tısladım nefesimin altında.

Bakışları bana kilitlendi ve grubumuza doğru yürüyüp durdu, gözleri benden hiç ayrılmadı. Bakışlarını bana dokunuyormuş gibi hissettim ve bana karşı çalışan zihnim bu sabahı hatırladı ve yine bana karşı çalışan bedenim tepki verdi.

Roam ve Sniff donmuştu.

Crowe Etkisi'nden kurtuldum. "Çocuklar, arabaya binin."

Roam Vance'e "Seninle çalışmak istiyorum," dedi ve Vance'in gözleri yüzümden ayrılıp Roam'a kaydı ama tek kelime etmedi.

"Senin stajyerin falan olmak istiyorum," diye devam etti Roam ve sadece ona bakarak bile bunun sahip olduğu her şeyi aldığını söyleyebilirdiniz.

Crowe'un yüzü bombostu ve Roam'un bariz rahatsızlık ve zlem karışımına bile hiçbir tepki göstermedi. Crowe'un onu aptal yerine koyacağından endişelenerek kalbimin sıkıştığını ve nefesimin kesildiğini hissettim.

Roam'un hayatında isteyip de elde ettiği hiçbir şey yoktu ve Roam'un hayatında muhtemelen bunu istediğinden daha fazla istediği bir şey olmadığını açıkça görebiliyordunuz.

"Dolaş-" diye araya girmeye başladım.

"Sokakta mısın?" Vance Roam'a sordu ve gözlerim Vance'e kaydı.

Artık boş değildi. Roam'u yakından izliyordu.

"Bazen," dedi Roam. "King's'de," diye devam etti.

Crowe, "King'de kal," diye karşılık verdi ve söylemek istediği tek şey buydu. Bunu anlayabiliyordum çünkü gözleri bana dikilmişti.

Roam'un hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

Havayı dolduruyordu. "Konuşmamız gerek," dedi Vance bana.

"Ne derseniz yapacağım!" Roam devam etti ve herkes ona baktı çünkü sesi daha gr, daha yüksek, daha çaresiz hale gelmişti. Vücudu gergin ve katıydı, boğazımın dğmlendiğini hissettim. "Ne dersen de. Ağzımı açmayacağım. Sadece yapacağım. Sorun olmayacağım, yemin ederim."

"Roam?" Crowe sordu ve Roam başını sallayarak adının bu olduğunu onayladı. "Diplomanı al, akıllan. Bir kere

Bunu yaparsam, d    neceğim."

Roam ba  nı salladı, bırakmadı. "  imdi olmalı." "Roam, bunu arabada konu  uruz," dedim ona.

Roam'un v  cudu bana doğru d  nd  .

"  imdi olmalı!" diye bağırdı ve bedenim sarsıldı.

Daha   nce hi   bağırdığını duymamı  tım.

Y  z   bir   eyle, fiziksel tezah  r   ifadesinde g  r  lebilen i  sel bir sava  la   arpıtılmı  tı.

"     yıl i  inde   leceğim," diye devam etti Roam ve kalbim durdu.

Sniff sessizce, "Roam, şöyle s  yleme," diye araya girdi.

"Onları yakalayacağım. Hepsini ve bunu nasıl yapacağımı bilmeliyim. Eğer yapmazsam, beni   ld  r  rl  r."

Roam'a ula  mak i  in kalabalığın   n sırası boyunca y  r  meye ba  ladım ve Roam geri   ekilmeye ba  ladığında tam Vance'i ge  iyordum. Vance bir kolunu belime dolayarak beni durdurdu ve sırtımı kendi   n  ne doğru   ekti. Vance ile kavga etmedim ve geri   ekilen Roam'a ula  maya   alı  madım.

Roam duvara dayanana kadar geri geri gitti.

"Roam, King's'e geri d  neceğiz. Konu  uruz," dedim usulca. "Hayır. Sen onların pe  indesin. Bunu sen yapacaksın. Ben de yapacağım.

Onlar da. Park'ı   ld  rd  ler. Onu vurmadılar ama vurmu   da **olabilirlerdi**. Park..." Durdu, sesi gitti

boğuk. "Park istedi..." Devam etmeye çalıştı ama yine durdu.

Roam'a ulaşabilmek için kolunu benden ayırmak üzere Vance'ten uzaklaştım ama Vance'in kolu sıkılaştı ve beni bedeninin daha derinlerine çekti.

"Onları yakalamanın en iyi yolu, Roam, onlardan biri olmamaktır," diye araya girdi Nightingale, gözleri Roam'a dikilmişti ve her şeyi anladığını söyleyebilirdim.

"Bilmiyorsun," diye tükürdü Roam Lee'ye, (bence) hayatını ellerine alarak. Lee Nightingale ile bu şekilde konuşan pek fazla insan olduğunu sanmıyordum, hele de on beş yaşındaki bir çocukla. "Hiçbir fikrin yok."

Lee ona "En iyi arkadaşım Darius Tucker," dedi.

Roam'un vücudu hareketsiz kaldı ve gözleri büyüdü. Benimkiler de öyle.

Lee kesin bir ifadeyle, "Biliyorum," dedi.

Bu Roam'u etkiledi, bunu söyleyebilirim, ama pes etmedi. Gözleri bana ve Vance'e kaydı.

Vance'e sessizce, "Ben sen olmak istiyorum," dedi.

"Ben olamazsın. Kendin olmalısın. Ve şu anda sen bir çocuksun. Çocuk ol," diye öğüt verdi Vance arkamdan.

"Ben çocuk değilim," diye itiraz etti Roam.

"Bu kötü bir şey değil şekerim," diye araya girdi Daisy. "Ben çocuk değilim!" Roam ona bağırdı.

Pekâlâ. Bu kadarı yeterdi.

"Roam, insanlarla bu şekilde konuşma. Bu çok kaba," diye araya girdim ve Vance'ten ayrılıp Roam'a doğru ilerledim. "Biraz hamburger alacağız ve bir yere gidip konuşacağız. Üçümüz."

"Konuşma bitti," dedi Roam.

"Roam, Law ile konuşalım. Hadi gel." Sniff de ona yaklaştı.

Roam bana baktı. "Onu orada, lanet bir sokakta yatarken gördün, etrafı bok ve çöplük içindeydi. Çöp, Law. Çöp. Sen, ben ve Sniff, hepimiz Park'ı o lanet çöpün içinde yatarken gördük," dedi bana ve Park'ın cesedinin görüntüsünün onun da beynine kazındığını biliyordum.

Yutkundum ve "Evet, Roam, onu gördüm" dedim.

"Kaliforniya'ya gidip sörf yapmayı öğrenecektik. Alaska'ya gidip kutup ayılarıyla güreşecektik," dedi Roam ve Park'la paylaştığı ergenlik hayallerini ilk kez anlattı.

"Kutup ayıları acımasız orospu çocuklarıdır. Bunu bir doğa kanalında görmüştüm," dedi Sniff yardımcı olmaya çalışarak Roam'a.

"Orospu çocukları demeyi kes," dedim Sniff'e, sonra tekrar Roam'a döndüm. "Hadi bir hamburger alalım. Hadi gel."

"Park bunu benim için yapardı," dedi Roam, hâlâ peşini bırakmamıştı.

Ona dokunmak, sarılmak, kollarımı ona dolamak istedim ama bunu istemeyeceğini biliyordum. O genç bir çocuktı ve bir grup polisin önünde duran bir sokak kabadayısıydı.

Denver'daki en büyük belalılar. Ona annelik yapmaya çalışsam çıldırırdı. Ona dokunan, onu kucaklayan ve sevgi dolu bir şekilde kollarını ona dolayan bir annesi olmadığından bahsetmiyorum bile. Ne yapacağını bilemezdi.

Bunun yerine ona gülümsedim. "Evet, Park bunu senin için yapardı ve ben de ona aynı şekilde kızardım, dırdır ederdim ve yüzüne vururdum çünkü bu hiç akıllıca değil." Roam derin bir nefes aldı, belki bir şey söyleyecekti ama ona izin vermedim. "Ve sonra beni dinler ve hayatını düzene sokmasına yardım etmeme izin verirdi."

Roam bana baktı.

"Yapacağını biliyorsun, Roam. Bunu bir düşün. Bunu biliyorsun," dedim ona.

"Yapardı. Law'ın gerçekten Law olmadan önce bile bir bok olduğunu düşünüyordu," diye ekledi Sniff.

Roam bana bakmaya devam etti.

"Tanrı aşkına, aç falan mısınız çocuklar?" Kollarımı iki yana açarak ve kızgınmış gibi yaparak sordum.

"Acıktım," dedi Sniff.

"Sen her zaman açsın," dedim ona. Sniff sırttı. "Ben büyüyen bir çocuğum."

"Umarım öyledir. Doldurmanız gerekiyor. Müfettişler barınağa gelip size bakarlarsa hepinizi açlıktan öldürdüğümüzü düşünürler," dedim.

"Özellikle de May'e bakarlarsa. Yemin ederim, puding kaplarının çoğunu o yiyor," diye karşılık verdi Sniff.

"Bu hiç hoş değil," diye uyardım.

"Doğru," diye karşılık verdi Sniff, sırtışı bir gülümsemeye dönüşerek.

"Tamam, belki de doğrudur," diyerek ona hafifçe göz kırptım.

"Siz ikiniz çenenizi kapatır mısınız? Peynirli duble dana burger istiyorum, devasa büyüklükte," diye araya girdi Roam.

Roam'a hemen başımı salladım, onu tutan şey her neyse bıraktığı için mutlu ve rahatlamış görünmemek için elimden geleni yaptım.

Çocukları dışarı çıkarmak için döndüm ve durdum.

Başta Vance olmak üzere herkes bizi izliyordu.

Gözleri üzerimdeydi ve gözlerinde okuyamadığım bir şey vardı. Tanıdık, hatta değerli bir şey. Uzun zaman öncesinden hatırladığım ama o kadar uzun zamandır görmediğim bir şeydi ki, ilk olarak nerede gördüğümü hatırlamıyordum. Ne olduğunu anlayamadan bakış kayboldu.

Herkes doğru başımı salladım.

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," dedikten sonra itmeye başladım ama Vance pazumu yakalayıp beni durdurdu.

"Senin evinde, altı buçukta," diye hatırlattı bana, gözleri ciddiye.

Ona sadece bir bakış attım. Beni bıraktı ve çocuklarla birlikte oradan uzaklaştık.

"Bu da neydi şimdi?" Sniff bana sahne fısıldadı.

"Randevuları var," diye cevap verdi Roam, kendi iyiliği için (ve benim için) çok hızlıydı.

"Bir bok yok mu? Crowe ile randevun mu var? Hassiktir!" Sniff bağırdı.

Gözlerimi devirdim.

Bu bir saat içinde tüm sokağa yayılırdı.

"Sesini alçalt, Sniff. Ve bok ya da lanet deme. Siz çocuklar beni hiç dinlemez misiniz?"

"Hayır," dedi Roam ve bana sırtıttı.

O gün hayatımda ilk kez gökyüzü aydınlandı ve ben de ona sırtıttım.

Tam kapı arkamdan kapanırken, "Şimdi Law'ın boktan olduğunu düşünüyorum" dediğini duyduğuma yemin edebilirim.

Bunu tanıdık olmayan bir erkek sesiyle söylediğine göre, konuşmayan Mace olmalıydı.

"Bu konuda yanılmıyorsun, şekerim." Bu belli ki Daisy'ydi.

Sözlerini duymazdan geldim, çocukları Camaro'ya bindirdim ve hamburger almaya gittik.

Oturup hamburgerlerimizi yedikten sonra lattemin tadına baktım ve soğuk olmasına rağmen hayatımda tattığım en güzel şeydi.

BEŞ

NICK'İN ÜÇÜNCÜ DERECESESİ

A Saat altı buçukta, Vance'in dubleksime gelmesini heyecanla bekliyor olmam gerekirken Heavy'nin garajında, yanlarında iki siyah şerit olan gümüşü gri bir eşofman altı ve kolları kesilmiş, önünde siyah GOLD'S GYM yazan beyaz bir tişört giyiyordum. Kum torbasını yumrukluyor ve domuz gibi terliyordum.

"Jab, Jules, lanet olası jab!" Heavy bana bağırdı, garajının kenarına yığılmış bir grup kutunun üzerine oturmuş, ikinci çift paket Ding Dongs'unu bitirmeye çalışıyordu. "Kız gibi yumruk atıyorsun. Bacağını geride tut, böbreklerine nişan al. Vur!"

"Yumruk atıyorum, Heavy!" Nefes nefese bağırdım, sonra yumruk atmayı bırakıp torbanın kenarlarını yumruklamaya başladım, sonra onu da bıraktım. Torbaya sarıldım ve Heavy'ye baktım. "Bunu daha ne kadar yapmam gerekiyor?" diye sordum.

Heavy, "Sadece bir saattir buradasın," diye cevap verdi ve ardından ağzına bir Ding Dong tıktırdı.

Ona ters ters baktım. "Sence bir saat yeterli değil mi?" diye sordum. "Uyuşturucuyla boks yapmayacağım.

tam on beş raunt boyunca bayiler."

Heavy, "Artık on beş raunt yapmayın hanım evlatları, sadece on iki raunt yapın," diye beni bilgilendirdi.

"Ben de onlarla on iki raunt yapmayacağım."

"Formda olmalısın. Özellikle de Nightingale Boys'a karşı mücadele edeceksen. Kahretsin, kızım, sen... delisin."

Dişlerimi kullanarak boks eldivenlerimin iplerini çektim, birini kolumun altına soktum ve çekiştirerek çıkardım. "Nightingale Boys'a karşı değilim," dedim.

Heavy başını salladı. "Bir arkadaşım var, kendisi polis, Hank Nightingale ve Eddie Chavez'in dün seninle ilgili her türlü pisliği ortaya çıkardığını söylüyor. Adını araştırmışlar ve çocuklarının kayıtlarında bulmuşlar."

Demek Vance her şeyi böyle biliyordu.

Bunu sinir bozucu buldum. O sabahki tüm yatak odası sorgusu saçmalıktı. Vance sorularının çoğunun cevabını daha o sormadan biliyordu. Bu da "beni konuşturmasının" sadece beni öpmek için bir bahane olduğu anlamına geliyordu.

Bununla ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden hiçbir şey yapmadım. Bunu düşünmek için zamanım olacaktı, belki seksen yaşına geldiğimde.

Diğer eldiveni çekiştirirken Heavy beni yakından izliyordu.

"Unh-hunh." Yüzümü doğru okudu ve devam etti. "Nightingale ve Chavez seni araştırdı ve Lee'nin Pentagon'daki bilgisayarlara girebilecek büyük bir ineği var. Artık seninle ilgili her şeyi biliyorlar, hatta külot bedenini bile."

Bu beni düşünmeye sevk etti. Vance'in benim hakkımda her şeyi bilmesi fikri hoşuma gitmiyordu. Gerçi birkaç gün sonra gerçekleşecek olan doğum günüm için bana bir hediye almak istemediği sürece külot bedenim umurumda değildi.

Ne düşünüyordum ki?

Vance hayatımda olmayacaktı, dolayısıyla doğum günü hediyesi de olmayacaktı. Ve kesinlikle külot da olmayacaktı.

Heavy'ye baktım.

"Doğum günüm Perşembe," dedim ona.

"Doğum günün kutlu olsun." Heavy sırttı, dişlerinde beyaz krema ve çikolatalı pasta vardı.

Eldivenlerimi yere bıraktım, kutuların üzerine onun yanına oturdum ve at kuyruğundan çözülen saçlarımı geriye doğru çektim.

"Bugün değil, Perşembe." Derin bir nefes aldım ve sonra devam ettim. "Bir şeyler içmek için dışarı çıkmak ister misin?"

Heavy bana baktı. "Senin kız arkadaşın yok mu?" diye sordu.

Dudaklarımı içeri çektim ve omzuna vurdum.

"Unut gitsin," dedim ve gülümsedim.

"Esnemeliyim."

Ayağa kalktım ve Heavy'nin bana saldırılara karşı kendimi savunmam için hareketler gösterdiğinde ortaya koyduğu mindere doğru yürüdüm. Üzerine çöktüm ve gerinmeye başladım.

"Bundan sonra poligona gidecek misin?" Heavy hâlâ bana bakarak sordu.

"Evet."

"Bundan sonra dışarı çıkacak mısın?" diye devam etti ve ben ne demek istediğini anladım.

Kötü adamların peşinden mi gidiyordum?

Özellikle Roam'un yaptıklarından sonra bunu biraz düşündüm. Pek de iyi bir rol model olduğum söylenemezdi.

Yine de bir yetişkindim. Akıllı davranıyordum ve eğitim alıyordum. Uyuşturucu satıcısını taş yağmuruna tutan bir çocuk değildim (Roam'a asla söylemesem de bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etmek zorundaydım).

Heavy'ye baktım. "Yemek için eve gidiyorum ve sonra, evet, dışarı çıkıyorum."

"Dikkatli ol," dedi, ayağa kalktı ve eve girdi.

Gerindim ve işim bittiğinde siyah fermuarlı sweatshirt'ümü giyip çantamı aldım. Eve girdiğimde Heavy'nin sarışın kafasının arkasını görebiliyordum. Pazartesi Gecesi Futbolu'nun önünde oturuyordu.

"Ben gidiyorum, Heavy," diye seslendim. "Harika," diye karşılık verdi Heavy.

Ön kapıya doğru yürüdüm ve Heavy'nin adımı söylediğini duydum, ben de döndüm.

"Ne?" diye sordum. Oturma odasına bakmak için bir sütunun etrafından bakarak sordum.

Bana bakmak için yattığı sandalyenin kenarından döndü. "Doğum günün için dışarı çıkacağım ama şu martinili kız barlarından birine falan değil. Amerikan birası. Televizyonlar. Dar tişörtler giyen kadınlar. Doğum gününde bunu mu yapacaksın?"

Ona gülümsedim. "Bunu yapabilirim." "Harika. Orada olacağım."

Sonra tekrar döndü ve futbol topuna baktı.

Poligona gittim ve yarım saat atış yaptım, sonra Zip'le yarım saat çene çaldım, sonra da Vance'in çoktan gitmiş olacağını düşünerek eve döndüm. Saat sekizi çoktan geçmişti ve Vance'in sevgilisinin onu ektiği belli olduktan sonra uzun süre ortalıkta dolaşacak türden bir adam olduğunu düşünmüyordum.

Dubleks eve girdim ve birkaç dakika Boo'nun bana gününü anlatmasını dinledikten sonra onu ödül mamasıyla susturdum. Sonra Boo'nun birkaç dakika boyunca ödül maması eksikliğinden şikayet etmesini dinledim ve onu bir kedicik kucaklamasıyla susturdum.

Onu bıraktım ve kıyafetlerimi çıkardım, duşa girdim ve ter ve silah dumanından arındım.

Duğu durdurduğumda, Boo klozet kapağında oturmuş bana bakıyordu ve sonra bana sarılmayı bırakıp duğu almamla ilgili neler hissettiğini anlattı.

"Oh, Boo. Kapa çeneni," dedim.

Bana bir bakış attı ve klozet kapağından aşağı atladı. Banyo paspasının üzerinde zarif bir kayma yaptı, kendini düzeltti ve kibirli bir şekilde banyodan çıktı.

"Lanet olası kedi," diye mırıldandım kendi kendime gülümseyerek.

Salatalık ve kavun kokan bir losyon sürdüm ve saçlarımı taradım. İç çamaşırlarımı giydim, sonra kalçalarım kadar inen, beli ipli, soluk lacivert, yumuşacık bir eşofman altı giydim. Eşofmanın paçaları boldu ve ayak bileğinin her iki yanında küçük birer çentik vardı. Çok uzundu ve ayaklarımın çoğunun üzerinde duruyordu ve topuklarımın altında sürükleniyordu. Beyaz, termal, uzun kollu bir gömlek giydim, Boo'yu kucağıma aldım ve yemek artıkları için Nick'in evine doğru yola koyuldum. Arka kapıyı çaldım ve başımı içeri uzattım.

"Nick?" Ben seslendim.

Nick sabırsız bir sesle, "Oturma odasında," diye bağırdı. "Pazartesi Gecesi Futbolu," diye bitirerek sabırsızlığını açıkladı.

Nick's'te Pazartesi Gecesi Futbolu'nu bölmedin. Ya da cumartesi üniversite maçlarını. Ya da Pazar NFL gününü.

İçeri girdim, Boo'yu bıraktım ve büyük, gür siyah kuyruğunu dik tutarak oturma odasına doğru zıpladı. Sonra onu duydum.

Nick'e hemen evin diğer tarafındaki ikram ve kucaklamaların eksikliğinden şikayet edin.

Nick'in buzdolabını açtım.

"Hiç yemek artığın var mı?" Kafamı buzdolabına çevirerek bağırdım. "Burada," diye tekrar bağırdı Nick.

Başımı buzdolabından çıkardım, doğruldum, buzdolabını kapattım, döndüm ve durdum.

Vance, Nick'in mutfağında, o sabah benim mutfağında durduğu pozun aynısıyla duruyordu, kollarını kavuşturmuş, kalçasını tezgâha dayamıştı.

Gözlerim kısıldı ve bir anda odayı geçip yüzüne baktım.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıltıyla tısladım, bir an için randevumuzu unuttum ve tıpkı benim tarafımda olduğu gibi içeri girdiğini düşündüm.

Kızmıştım ama biraz da şaşırmıştım. Hiç ses çıkarmadı.

"Oh, Jules?" Nick diğer odadan seslendi. "Misafirimiz var. Görünüşe göre randevuna biraz geç kalmışsın. Burada beklesin diye onu içeri aldım."

Sonra Nick'in kendi kendine kıkırdadığını duydum.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Onları açtığımda Vance bana sırtıyordu.

Dişlerimi sıktım.

Vance'in gözleri yüzümü taradı. "Cinayet yasadışıdır," dedi bana.

"Cezamı çekmeye hazırım. Sadece hanginizi öldüreceğimi bilmiyorum. Çifte cinayet olursa daha ne kadar ceza alırsın?" diye sordum.

Eli fırladı ve boynuma dolandı, sonra beni kendine çekti ve vücuduna tam olarak vurdu. Ellerimi göğsüne koydum ve hem boynumla hem de ellerimle geri bastırdım, ama hareket etmedim, ben de vazgeçtim.

Vance yüzüme yaklaştı. "Ölmemi istemiyorsun, seni becermemi istiyorsun. Sonra beni öldürebilirsin," dedi.

Gözlerim onun açık sözlülüğü karşısında yuvarlandı, sonra tekrar bastırdım ve diğer kolu belime dolandı ve beni daha da içine çekti. Başımı arkaya yatırdım ve akıllıca bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

"Dikkatli ol Jules," diye uyardı, sesi Nick duymasın diye kısıktı, gözlerinde daha önce fark etmediğim bir öfke parlıyordu. "Burada sabırlı davranıyorum. Ekilmekten pek hoşlanmıyorum."

Ne yazık ki Vance son zamanlarda kimseyi havaya kaldırmadığı ve ben de sahip olduğum tek ailenin mutfağında durduğum için kendimi güvende hissettim ve kaplanın gözüne tükürmeye karar verdim.

"Seninle çıkmayı kabul etmedim. Hatırladığım kadarıyla bana çıkacağımızı söylemiştin," dedim ben de kısık bir sesle.

"Konuşmamız gereken şeyler var," diye karşılık verdi.

"Hayır, bilmiyoruz. Siz zaten her şeyi biliyorsunuz. Polis arkadaşların dün adımı araştırıyorlardı ve ofiste beni araştıran bir bilgisayararcın var. Bunu beni konuşturmak için bir bahane olarak kullandınız."

Yaklaştı, görünüşe göre tüm bunları bilmeme şaşırmamıştı. "Tamam, konuşacak bir şeyimiz yok. Yapacak işlerimiz var" dedi.

Karnım çırpındı. "Ne gibi?"

"Bu sabah başladığımız şeyi bitirmek gibi."

Söyleyeceği şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Böyle bir şey olmayacak."

"Evet. Öyle."

"Hayır. Öyle değil."

"Buraya gelip yiyecek bir şeyler alacak mısın, almayacak mısın?" Nick bağırdı.

"Evet," diye seslendim.

Vance'in kolları

sıkılaştı.

"Bırakın gideyim," dedim Vance'e, sessiz sesime geri dönerek.

Elini ıslak saçlarımın arasına soktu, başımı sabit tuttu ve beni öptü.

Oh, kahretsin.

Bu hiç iyi değildi.

Direndim ve bu birkaç vuruş için işe yaradı, sonra ağzı benimkinin üzerinde açıldı. Benimki otomatik olarak dilini içeri almak için açıldı ve ağzımın içine kaydığı anda onun içinde eridim ve onu geri öptüm.

Neredeyse başladığı kadar hızlı bir şekilde sona erdi ve bir hayal kırıklığı dalgası hissettim.

Başını kaldırdı ve bana baktı.

"Sana sahip olacağım, Jules," diye söz verdi ve bu söz üzerine benimde çok hoş bir şekilde karıncalanmalar başladı.

Sonra gitmeme izin verdi, beni döndürdü ve salona doğru hafifçe itti.

Nick'in oturma odasına girdim. Nick kanepesinde boylu boyunca uzanıyordu.

"Hey, Jules," dedi Nick bana sırtarak.

"Baldıran otunu şimdi mi istersin yoksa Şükran Günü hindisinin içine mi koyayım?" Nick'e kendimi bir koltuğa atarak sordum.

Boo kucağıma atladı ve alışkanlıktan dolayı onu okşamaya başladım. Yerleşti ve mırlamaya başladı.

"Sanki Şükran Günü hindisini pişiriyormuşsun gibi. Lütfen," diye karşılık verdi Nick, gözleri televizyona kayarak.

Vance başka bir koltuğa yerleşti. Sehpadan, içmekte olduğu belli olan bir kutu gazoz aldı.

ve arkasına yaslanıp srtnmş kovboy botlu ayak bileğini dizinin üzerine koydu.

"Jules yemek yapmaz. Bunu bilmen gerekir. Mutfak artı yemek artı Jules eşittir felaket," dedi Nick Vance'e.

"Bunu aklımda tutacağım," diye karşılık verdi Vance, gözleri bana dikilmişti ve artık orada öfke yoktu, sadece eğlence vardı.

"Nick. Kapa eneni," dedim ve gözlerimde hâlâ öfke olduğundan emindim.

"Bazen o da kaba olabiliyor," diye paylaştı Nick, bakışları televizyondan hiç ayrılmıyordu.

"Bunu zaten öğrendim," diye yanıtladı Vance.

ne doğru eğildim ve sehpanın üzerinde duran açık kutudan bir dilim pizza aldım. Büyük bir ısırık aldım, çiğnedim ve futbol maçını izlemeye ve ikisini de görmezden gelmeye karar verdim.

Juliet Lawler hakkında bilgi sahibi olan ve bu bilgileri herkese aktarmaktan mutluluk duyan Nick, "ok iyi margarita yapıyor," diye devam etti.

"Ben içki içmem," dedi Vance.

Bu o kadar tuhaf bir yorumdu ki hem Nick hem de ben Vance'e baktık.

"Hayır mı?" Nick sordu.

"İyileşmekte olan bir alkolik," dedi Vance, şimdi gözleri televizyondaydı.

Bu bilgi karşısında çok şaşırmıştım ve bunu büyötmek istemediğim için gözlerimi tekrar televizyona çevirdim.

Vance'i sarhoş ya da kontrolden çıkmış biri olarak hayal edemezdim. Her duruma tamamen hakim görünüyordu.

Pizzadan büyük bir ısırık daha aldım, çiğnedim, bir parça kopardım ve çaresiz kedicik gözleriyle benim pizza dilime bakan Boo'ya yedirdim.

"Ne zamandır kurusun?" Nick sordu.

"On yıl. Hapishanede kurudu," diye yanıtladı

Vance. Nick ve ben tekrar Vance'e baktık.

"Hapishane mi?" Nick sordu.

"İki yıl. Araba hırsızlığı."

Sertçe yutkundum ve tekrar televizyona döndüm.

"Tanrım, dostum," dedi Nick usulca. "Sen de Ne, bir genç mi?"

Vance, "Yirmi yaşındayken gönderildim," diye cevap verdi.

Pizzadan bir ısırık daha aldım ve Boo'ya bir parça daha verdim.

Boo cennetteydi.

Ben çıldırıyordum.

"Ailenle yakın mısın?" Nick sordu.

"Nick..." Araya girmeye karar verdim. Biraz meraklı olmaya başlamıştı.

O benim tanıdığım tek babaydı ve her babanın görevi kızının randevularına karşı sert olmaktır, özellikle de

Size alkolik ve eski mahkum olduklarını söylediler.

Ama burası lise değildi ve bu biraz fazlaydı.

"Onları on yaşımdan beri görmedim," diye yanıtladı Vance tereddüt etmeden.

Başımı çevirdim ve Vance'e baktım. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözleri televizyonda, rahat ve gevşek, Nick'in üçüncü derecesinden etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Ona dikkatle baktım, insanları okuma konusunda uzmandım, bu işimin bir parçasıydı, ama hiçbir şekilde rahatsız olduğunu belli etmedi.

"Neden olmasın?" Nick futboldan vazgeçip tamamen Vance'e dönerek sordu.

"Babam beni kapı dışarı etti. Bulunmak için iyi bir yer değildi, bu yüzden geri dönmedim."

Bir ısırık daha aldım, gözlerimi televizyona diktim ve Boo'ya bir lokma daha yedirdim. On yaşındaki Vance'in evinden kovulmasını aklımdan çıkarmaya çalıştım ama başaramadım. Her ne kadar yaptığım şeyi yapmış olsam da, on yaşında bir çocuğun evinden atıldığını hayal bile edemiyordum. Bu beni hala şaşırtıyordu, neredeyse her gün. Ve bunun Vance'in başına gelmiş olabileceği fikrini düşünmek bile istemiyordum.

Aslında bu fikirden o kadar nefret ediyordum ki fiziksel acı çekmeme neden oluyordu. Midem ağrımaya başladı, sanki hasta olacaktım gibi, ama kendimi hiçbir şey olmamış gibi pizzayı yemeye zorladım.

"İşte böyle." Bu bilgi paylaşıldıktan sonra Nick bile devam edemedi.

"Futbol izleyebilir miyiz?" Televizyona sordum.

Nick, "Evet efendim," diye yanıtladı.

Oda sessizliğe gömüldü. Pizzamı bitirdim ve ağzımın kuruduğunu fark ettim, muhtemelen bir dilim pepperoni pizza yemekten daha fazla nedenden dolayı. Boo'yu aldım, ayağa kalktım ve Nick'in karnının üzerine bıraktım.

"Bir biraya ihtiyacım var.

Nick?" Ben sordum. "Hayır,

Jules. Ben iyiyim."

Bakışlarım Vance'e kaydı. Bana bakıyordu ve gözlerinde hiçbir şey okuyamıyordum.

"Bir gazoz daha mı?" Ben sordum.

Başını salladı ama beni izlemeye devam etti. Yere baktım ve odadan çıkmaya başladım.

Mutfağa gitmek için Vance'in sandalyesinin yanından geçmem gerekiyordu. Bunu yaparken yavaşladım ve sanki kendi aklı varmış gibi elim dışarı çıktı ve parmaklarımın arkasını Vance'in çenesinde gezdirdim.

Bana bunu neden yaptığımı sormayın. Size söyleyemem. İşim bittiğinde ona bakmadım. Durmadım, mutfağa doğru yürümeye devam ettim ve arkama bakmadım.

Mutfağa girdiğimde dokunuşlarımı hafıza dosya dolabıma yerleştirdim ve kapıyı kilitledim.

PAZARTESİ GECESİ Futbol bittikten sonra Nick'e iyi geceler diledik. Vance, Boo ve ben arka odadan geçip yanıma geldik. Arka kapıyı açtım. Boo içeri girdi, ben de dönüp kapıda durdum ve Vance'e içeri davet edilmediğini gösterdim. Arka odadan mutfağıma çıkan bir basamak vardı, bu yüzden ben Vance'e bakıyordum, o da bana bakıyordu.

"Güzel bir randevuydu. İyi vakit geçirdim. Teşekkürler," dedim, her ne kadar randevuyu tamamen berbat etmiş olsam da, o kadar ki aslında bir randevu bile değildi. Yine de niyetim mesajımı netleştirmekti. Giriş yok.

Vance bana bir süre baktıktan sonra yüzüne boktan bir sırıtış yayıldı. Bir elini karnıma koyarak beni geriye doğru itti ve kapıyı açarak içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattı, elini karnımdan çekti ve alarm paneline döndü. Dört haneli bir kodu tuşladı ve ben de kapı ve pencere sensörlerimin devreye girdiğini gösteren bir dizi vızıltı duydum.

İçime ittiği kısa süreli bir öfke hissi vardı, ama alarmımı kurmasını izlediğimde şaşkın bir hayranlıkla bu his yok oldu.

"Kodumu nereden biliyorsun?" Bana döndüğünde sordum.

Vance bana sırtmaya devam etti ve sonra bana doğru yürümeye başladı.

Hayranlığım azaldı.

Um...iyi değil.

Geri çekilmeye başladım.

"Erm...Crowe, randevu sona erdi," dedim

ona. Başını salladı ve ilerlemeye devam etti.

Geri çekilmeye devam ettim.

"Gerçekten, geç oldu. Yorgunum." Yorgun değildim. O gece dışarı çıkacaktım ve gitmesi için ona ihtiyacım vardı.

Vance bana "İki seçeneğin var" dedi.

Salonun kapısında durdum ve ellerimi kalçalarımaya koydum.

"Peki bunlar ne olacak?" Ben

sordum. "Konuşabiliriz ya da

sevişebiliriz."

Gözlerim yuvarlaklaştı. Sonra daraldı.

Cevap vermedim.

"Yine de," diye devam etti, "konuşmayı seçsen bile, işimiz bittikten sonra yine de sevişeceğimizi söylemeliyim."

Kaşlarımı çattım ve ona doğru

eğildim. "Sen çok fazlasın," diye

tersledim.

Tehditkâr duruşumu görmezden geldi. "Sen seçmeyeceksin, ben seçeceğim ve sevişmeyi seçeceğim. Sonra konuşuruz."

Haklıydım, o çok fazlaydı.

"Seninle yatmayacağım," dedim ona. Bana sadece gülümsedi.

"Affedersiniz ama daha dün tanışmamış mıydık? Ben o tür bir kız değilim."

Bunun üzerine başını geriye attı ve güldü.

"Bu kadar komik olan ne?" Kaşlarımı çatarak sordum ve onu kız gibi itmemek için kendimi zor tuttum.

Bana baktı. "Bu sabah o tür bir kızdın."

O haklıydı, ben haklıydım. Bir on dakika daha geçseydi kelimenin tam anlamıyla mahvolurdum. Birkaç nedenden dolayı bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim. Şu anda, özellikle de bakire olduğumu bilmesini istemiyordum. Bunun sokaktaki itibarım üzerinde olumsuz bir etkisi olabilirdi.

"Geçici delilik," diye karşılık verdim. "Jules, seç."

"Hayır."

Elleri dışarı fırladı ve beni yakalayarak öne doğru çekti. Sonra kolları beni sarıp vücuduna çekti. Yeterince gördükten sonra ne kadar hızlı hareket edebildiğini öğrenecek kadar zeki olmalıydım.

"Şuna ne dersin?" diye bana bakarak önerdi. "Konuşuruz ama sevişmeyi sonraya bırakırız, belki ikinci randevumuzdan sonra seni gerçekten bir yere götürdüğümde."

İkinci bir randevu olmayacaktı, bu yüzden bunu bir nimet olarak kabul ettim.

"Katılıyorum," dedim.

Düşüncelerimi bildiğini düşündüren bir şekilde bana gülümsedi.

Gitmeme izin verdi. Koridorda yürüdüm ama yatak platformunun yanından geçerken elimi tuttu ve beni durdurdu.

Ona döndüm. "Ne?"

diye sordum. "Ne?"

diye sordum.

Gözleri yatağa kaydı. "Yukarı tırman," dedi.

Ağzım açık kaldı. "Konuşacağımızı sanıyordum."

"Evet, orada yapacağız." Delirmiş miydi?

"Yatakta konuşmayacağız!" "Tırman, Jules."

"Oturma odasında konuşabiliriz."

"Yukarı tırman."

"Kimse yatakta konuşamaz."

"Jules, tırman...lanet...yukarı."

Oturma odasına gitmek için döndüm. Bir adım bile atamadım.

Lightnin' Crowe tekrar elimi tuttu, beni döndürdü, sonra eğildi, vücudunu döndürdü ve beni omuzlarında taşıyacak şekilde kaldırdı, bir eli kolumda, diğer kolu kalçalarımda.

"Vay anasını! Crowe, indir beni!" Bağırdım.

Bana zarar vereceğini düşündüm. Beni tavana çarpmadan basamakları tırmanıp yatağıma sokmasının imkânı yoktu. Koridorun tavanı alçaktı, yatak alanı yüksek bir oyuktu ve tavanı yüksekti. İçeri girmek için sadece küçük bir boşluk vardı ve bunun büyük bir kısmını da yatak kaplıyordu. Orada beş yıl yaşadıktan sonra ben bile ayda en az bir kez başımı koridorun tavanına çarpıyordum.

Endişelenmemeliydim. Vance Crowe'dan bahsediyorduk.

Tırmandı, neredeyse iki büklüm oldu, gövdesini ben omuzlarındayken itti, tavanı bile sıyırmadı. Beni bıraktı, içeri yuvarladı ve arkamdan gelip koltuk altlarımdan yakalayarak yatağa çekti. Sırt üstü uzandı ve beni vücudunun üzerine çekti.

Kıpırdıyamayacak kadar şok olmuştum ve şaşkınlıkla ona bakıyordum.

Tanrım, çok iyiydi.

"Şimdi konuşabiliriz," dedi kollarını belime dolayarak.

"Neden burada konuşmak istiyorsun?" diye sordum. "Burayı seviyorum."

Gözlerimi devirmiştım.

Her neyse.

Bu işi bitirmenin zamanı geldi, böylece dışarı çıkıp kötü adamları kızdırabilirim.

"Alarm kodumu nereden biliyorsun?" diye sordum. Cevap vermedi, sadece gülümsedi.

"Crowe! Bilmek istiyorum."

"Bilmek istiyorsan, sana gösteririm. Sonra, bu gece değil." Ona göz kırptım.

"Ciddi misin?" Öğrenmeyi o kadar istiyordum ki, bu gecenin tek gecemiz olduğunu ve yarın Vance Crowe'u hayatımdan sonsuza dek çıkarmanın bir yolunu bulacağımı tamamen unutmuştum.

"Bilmek istiyorsan sana göstereyim," diye tekrarladı. "Vay canına. Teşekkürler." Hâlâ unutuyordum.

"Nick'ten hoşlanıyorum," dedi sohbet edercesine.

Kendime engel olamadım. Gülümsedim. "Ben de öyle."

"Ona ne diyorsun?" diye tuhaf olduğunu düşündüğüm bir soru sordu.

"Ben ona Nick diyorum." Ben de cevap verdim.

"Hayır, o senin baban değil ama öyle, peki sen ona ne diyorsun?"

Gözlerimi ona diktim. "Bunu nereden biliyorsun?" "O ve ben konuştuk."

Kıpırdamadan durdum. "Ne hakkında?"

"Onun seni yetiştirmesi, ailenin ölümü, büyükbabanın ölümü, teyzenin ölümü hakkında."

Nefesim kesildi. Bunu yapmamın nedeni Nick'in benimle ilgili pek çok bilgiyi paylaşmış olmasıydı ama asıl nedeni Nick'in Reba Teyze hakkında benden başka hiç kimseye konuşmamış olmasıydı.

"Sana Reba Teyze'den bahsetti mi?" "Evet."

Bununla ne yapacağımı bilemedim çünkü Nick'in Vance'le ilk tanıştığında ona bundan bahsedecek kadar güvenmesinin Vance hakkında bir şeyler söylediğini düşündüm. Bu beni çok korkuttu.

Korkumu bir kenara bırakıp yoluma devam ettim.

"Sana başka ne söyledi?" Benim hakkımda çok fazla şey bildiğini bilmekten rahatsızlık duyarak sordum.

"Bana beş yıldır ilk randevun olduğumu söyledi." "Aman Tanrım," diye fısıldadım, dehşete düşmüştüm.

Nick'i ldrecektim.

"Ve bana doğum gününün Perşembe olduğunu söyledi."

Sessiz olmaya karar verdim ve konuşmamızın uzun sürmeyeceğini umdum. İki dakika sonra bitmiştim ve susmak, yoluma devam etmek, zihnimi Vance dışında başka bir şeyle, herhangi bir şeyle doldurmak istiyordum.

Vance beni izledi. Ben sessiz kaldım.

"Bana Park'tan bahset," diye sordu
usulca. "Hayır," dedim hemen ve kendimi
ittim.

Konuşma resmen sona ermişti.

Kolları sıkılaştı. Ayağa kalktı, beni sırtüstü çevirdi ve
vücudu bana doğru yuvarlandı, böylece yarı yarıya
üzerimdeydi, kalçası her ikimin de üzerine atılarak beni
yatağa sabitledi.

Bana doğru baktı. "Seni araştırdığımızı zaten
biliyorsun," dedi.

"Evet."

"Meşgul bir kadınsın."

Ona baktım ve sessiz kaldım.

"Park'ın başına bu iş gelmeden önce bile adın polis
kayıtlarında geçiyordu. Şiddete uğramış bir kadının
sığınma evinde çalışmışsın, birkaç karışık davaya
karışmışsın. Birkaç çocuğun dosyasında adın geçiyor,
başları derde girdiğinde karakola gelip onlar için bir şeyler
yapmışsın. Onları King's'e soktun."

Sessiz kaldım.

Vance soru olmadığını bildiğim bir şekilde, "Park
farklıydı," dedi.

Dudaklarımı emdim ve sessiz kaldım.

"Roam ve Sniff de öyle, değil mi?"

Devam edemedim. "Onlar benim çocuklarım."

O izledim Ben, onun gözler taramab benim
yüz, ve bir şey geldi üzerinde Onu.Hayır. ve

seksi Bir şey,

Başka bir şey. Endişeye çok benzeyen bir şey.

"Jules, biliyorsun, mesafeni korumalısın. Bunu yapmazsan, bu seni mahveder."

"Mesafeyi koruyabilirim."

"Öyle mi? Gecelerini kışını tehlikeye atarak geçirmek, uyuşturucu satıcılarına Park'a yaptıklarının bedelini ödetmek gibi mi?"

Gözlerim yana kaydı. "Um..."

Mırıldandım.

"Ve iki genç kaçağın peşinden kendi kanınızdanmış gibi mi koşuyorsunuz?"

Gözlerimi tekrar ona çevirdim ve sessiz kaldım.

"Bugün Fortnum's'da Roam'la yaptığınız şey... Tanrım, Jules, sen onun kız kardeşi değilsin, sosyal hizmet uzmanısın."

"Bunu biliyorum."

"Bana pek öyle gelmedi."

"Bana işimi nasıl yapacağımı söyleme," diye kestirip attım. "Seninle mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışıyorum." "Bu çocukları tanımıyorsun."

"Evet, biliyorum. Ben de onlar gibi çocuklarla büyüdüm."

Bu beni susturdu çünkü o gece onun olduğunu öğrendim. Zihnimin gitmesine izin vermediğim bir yerdi çünkü Vance kadar muhteşem birinin

Crowe sokakta yaşıyordu ama şimdi bunu açıkça söyleyince aklım oraya gitti.

Rahatsızlığımın geçtiğini hissettim ve ona dokunmamak için kendimi zor tuttum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Başını salladı ve gözleri sertleşti. "Jules, beni iyi dinle. Ben senin davalarından biri değilim. Ben hayatta kaldım. Baktandı ve neredeyse kurtulamıyordum ama diğer taraftan çıktım. Yaşadıklarım beni ben yaptı. Sen işini yap, sadece işini, o çocuklar da diğer taraftan çıkacaklar."

Sonra fısıldadım - nedenini sormayın ama fısıldadım, "Onları seviyorum."

Bir süre beni izledi, sonra gözleri tekrar değişti. Endişeli ya da seksi bir bakışla değil, o gün Fortnum's'ta bana attığı bakışla.

Derinlerde bir yerde bana dokundu. Sahip olduğumu unuttuğum bir yere.

"Onlar iyi çocuklar. Beni güldürüyorlar," diye devam ettim, kendimi durduramıyordum. "Akıllılar, çok zekiler ve sadece sokak zekası da değiller. Tüm bunlara rağmen hiç sevgi görmediler Vance, hayatlarında hiç sevgi olmadı. Sadece istismar. Ergenlik isyanları ya da aile içi yanlış anlaşılmalara ya da fikirlerinin uyuşmaması yüzünden evi terk etmediler. Evden ayrıldılar çünkü hayatta kalmak zorundaydılar yoksa çıldırırlar ya da yaralanırlardı. Hayatlarında güvenebilecekleri tek insan

birbirimize ve bana güvenebiliriz. Şimdi Park gitti, sadece üçümüz kaldık. Park onların lideriydi. En iyileriydi, kendisi için kurtuluş ararken bile onları güvende ve düzgün tutuyordu. O olmadan onları kurtarabilir miyim bilmiyorum."

Vance ben konuşurken beni izledi ama son sözlerimde araya girdi. "Kendilerini kurtarmalılar."

"Onlar çocuk!" İtiraz ettim.

"Hayatlarının kendi ellerinde olduğunu bilecek kadar çok şey öğrendiler."

"Onlar çocuk, Vance."

"Jules."

"Hayır," diye başımı salladım. "Hayır. Onlar özel ve hayatımda başka bir şey yapmazsam, onların da bir tane olmasını sağlayacağım."

"Jules."

"Hayır!" Bağırdım.

Vance bana baktı ve sonra bir karara vardığını söyleyebilirim.

"Fikrini değiştirmeyeceğim, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"O zaman geceleri ne yapıyorsan bırakmalısın ki onlara bakmak için yanında olabilesin."

Sessizliğe geri döndüm.

Vance yine bana baktı.

Sonra da "Kahretsin" diye mırıldandı.

Kendime engel olamadım. Pes ettiğini biliyordum ve sııttım.

Sırıtışımı fark etti ve gözleri parladı.

Sırıtmayı bıraktım.

"Dışarı çıkarsan, ben senin gölgen olurum," dedi. "Biri seni güvende tutmalı."

Um...hayır, düşündüm.

"Hayır," dedim yüksek

sesle. "Evet."

"Hayır!" Bağırdım. "Ben ne yaptığımı biliyorum." "Hiçbir fikrin yok."

Ona kaşlarımı çattım. "Rahat bırak, Vance. Ne yaptığımın farkındayım. Sen ve diğer çocukların benim aptal bir kadın olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama değilim. Ne yaptığımı biliyorum."

Yanına yattı, beni de yanına alarak yüz yüze geldik.

"Seni hayatta tutuyorum," dedi.

"Vance-"

"Hayatta kalacaksın. En azından ikinci randevumuza kadar."

Gözlerimi devirdim.

Pes etme sırası bendeydi.

Sırıتما sırası ondaydı.

Tamam, o zaman bundan bir şey çıkaracaktım.

"Bir iyilik istiyorum," diye ilan ettim.

Sırıltısı derinleştii ve değişim gerçekleşti, bu sefer seksi bir değişimdi. "Öyle mi?"

"Yarın King's'e gelip Roam'la konuşursan ikinci bir randevu alırsın."

Değişiklik kayboldu. "Onu içeri almayacağım."

Başımı salladım. "Hayır. Ona öğretmenlik yapmanı istemiyorum. Sadece yanına gitmeni, diğer çocukların önünde onu tanıyormuşsun gibi, ona saygı duyuyormuşsun gibi konuşmanı istiyorum. Roam and Sniff. Bütün çocuklar seni tanıyor, sana saygı duyuyorlar. Roam senin oğlunmuş gibi davranırsan, bu onun itibarını artıracaktır. Diğer çocuklar için bir anlamı olur. Bu ona güven verecektir."

Bundan daha fazlasını yapacaktı. Ona istediği şeyin sadece küçük bir parçasını verecekti. Hayatının arzusunun tadına bile ilk kez varacaktı.

Vance için bu, otuz dakika ayırıp bir çocukla konuşmak demekti.

Roam'a göre, bu onun hayatını değiştirebilir.

Vance cevap vermedi. Sadece bana baktı.

Biraz eğildim, çok değil, ve sonra fısıldadım, neredeyse duyamayacağınız kadar alçak sesle, "Lütfen."

Vance'in gözleri yine değiştii. Yumuşak ve seksi bir hal aldılar ve nefesimin kesildiğini hissettim.

"Ben yaparım."

Vücudumun bu kadar gergin olduğunu fark etmemiştim ama kabul ettiğinde ona doğru gevşedim. Kolları sıkılaştı ve elleri sırtımdan yukarı doğru kayarak beni vücuduna bastırdı.

"Bir şartla," dedi. Hay aksi.

"Ne?" Ben sordum.

"İkinci randevu yarın akşam. Burada olacaksın ve beni ekmeyeceksin."

"Tamam," diye hemen kabul ettim. "Koşul bu değil." Hay sikeyim.

"Ne?" Tekrar ettim.

"Seni dışarı çıkarıyorum, sonra geceyi burada geçiriyorum. Uyuşturucu satıcılarını avlamaya çıkmayacaksın. Bütün gece benimle, bu yatakta, çıplak kalıyorsun ve seni boşalttığımda adımı söylüyorsun."

Midem tekrar düştü. Yine iyi hissettirdi ama yine de ona bakakaldım.

Buna söz veremezdim.

"Crowe-" diye başladım.

"Al ya da bırak."

Buna inanamadım.

"Senden bir çocuk için iyi bir şey yapmanı istiyorum ve sen... sen... sana inanmıyorum."

"Belki de sana kendimle ilgili bir şey söylemeliyim. Bir şeyi hiçbir şey için yapmaman gerektiğini ve elinden gelen en iyi anlaşımayı yapman gerektiğini erken öğrendim. Seni istiyorum. Seni tatmak istiyorum. Seni becermek istiyorum. Seni boşaltmak istiyorum ve boşalırken adımı inletmeni istiyorum ki seni boşaltanın ben olduğumu bilesin. Kabul etmezsen, Roam'u göremem."

Ona kaşlarımı çattım. "Bence sen bir piç olabilirsin," diye tersledim.

"Aş artık bunu," diye karşılık verdi.

Sessiz kaldım, gözlerini oymamak ya da taşaklarına diz çökmek için kendimi zor tuttum.

"Jules, sen de istiyorsun," dedi ve haklı olmasına rağmen yine de beni kızdırdı.

"Pekâlâ, tamam," diye kestirip attım. "Yarın akşam." Tanrım, çocuklarım için neler yaptım.

Tekrar üzerime yuvarlanarak beni sırtüstü yatırdı ve ben de ona ters ters baktım.

"Konuşmamız bitti mi?" Sinirli bir şekilde sordum.

"Evet," dedi ama üzerindeki değişim geçmişti ve bana gülümsüyordu. Küçük bir gülümsemeydi ama memnun bir gülümsemeydi.

"Güzel, o zaman gidebilirsin."

"Bir dakika içinde." Yüzü bana doğru geliyordu.

"Hayır. Şimdi," diye emrettim.

"Bir örnek daha alana kadar olmaz."

"Crowe!" Beni öpmeden önce dışarı çıktım.

Onu ittim ve uzaklaşmaya çalıştım ama tamamen üstüme yuvarlandı, beni yatağa bastırdı ve diliyle ağzımı açmam için ısrar etti. Direndim, başımı çevirmeye çalıştım ama o durmadı. Sonunda kafasını kaldırdığında elleri vücudumda hareket ediyordu.

"Yarın akşam," dedim.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece yumuşak ve seksi gözleriyle bana baktı. Eli gömleğimin altına girdi, göbeğimin derisine doğru kayd ve vücudum dondu kaldı. Bunun başlıca nedeni karıncalanmaların başlamış olması ve elinin sıcaklığının hoş hissettirmesiydi ama yine de direnmeye çalışıyordum.

Başı tekrar aşağı indi ve eli göğsümü kavradığı sırada dudakları dudaklarıma çarptı.

Ağzım bir nefesle açıldı. Dili içeri kayd, vücudum eridi, karıncalanmalar başladı ve Vance numunesini aldı.

ALTI

SÜPER KAHRAMANLAR

A Vance numunesini aldıktan sonra ağzımı birkaç kez hafifçe öptü, sonra yukarı kaldırıp alnımdan öptü, sonra O gitmişti.

Bir süre yatakta yattım, iyileşiyordum.

Sonra bir süre yatakta yattım ve yarın gecedен nasıl kurtulacağımı düşündüm.

Vance ile yatamazdım. Sadece bakire olduğumu öğrenmekle kalmazdı, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu (esas olarak bakire olduğum için).

Belli ki bu işte iyiydi. Hatta bu işte iyi olduğunu ilk elden bilen birkaç kadın tanıyordum. Bu işte iyi olmadığım zaman ne kadar utanç verici olurdu?

Bunu daha sonra, çok daha sonra, yarın öğleden sonra Nikaragua'ya giden bir uçağa atlayıp Vance Crowe Radarı'ndan kaybolduktan sonra düşünmeye karar verdim.

Yataktan aşağı atladım, geceyi burada geçireceğimizi düşünen Boo'yu dağıttım ve kızdırdım. Çikolata-kahverengi bir balıkçı yaka giydim (bitter ç i k o l a t a gibi, neredeyse

siyah), uyumlu kordonlar, koyu kahverengi bir kemer ve uyumlu botlar. Botlar alçak topukluydu, rahattı ve içinde koşabiliyordum. Botlarla ilgili en iyi şey, tüm bunlara rağmen hala harika görünüyor olmalarıydı (harika botlar olmadan sert bir anne olamazdınız, bu bir kuraldı).

Saçlarımı at kuyruğu yaptım ve gitmeye hazırdım.

Sonra ışıkları kapattım ve bekledim.

Vance'in evi izledikten sonra beni takip edeceğini düşünmemiştim.

Vazgeçtiğini anladıktan sonra (eğer oradaysa), silahlarımı topladım, Hazel'e gittim ve geceyi üstlendim.

PLANIM BASITTI.

Kaçakların takıldığı yerlerde satış yapan satıcılara ve satıcıların tedarikçilerine yeterince zarar verin ki satıcılar sonunda pes edip iş yapacak başka bir yer bulsunlar.

Kaçaklar satıcıları takip etseydi, yeni bir bölgeye taşınırdım.

Denver'daki tüm satıcıları ele geçirip işlerini durdurmaya çalışmıyordum. Sadece çocuklarımı rahat bırakmalarını istiyordum.

Hazel'ı sürmenin aptalca olduğunu biliyordum ve Nick'in sürekli büyüyen ipotek fonuna el atmayı düşünüyordum.

hiç dokunmadım ve devriye için kırmızı vişne rengi 1983 Camaro'dan daha az dikkat çeken bir şey satın aldım. Sadece zaman bulamadım.

Devriye gezdim ve kuyruk için gözlerimi dört açtım. Ama yoktu.

Ortalık sessizdi. Bazı çocuklar dışarıdaydı. Hava soğuktu, o yüzden fazla yoktu. Etrafta hiç satıcı yoktu.

Onları gördüğümde dün gece Darius'u gördüğüm bara gidip onu izlemeyi ya da vazgeçip pes etmeyi ve ihtiyacım olan uykuyu almayı düşünüyordum.

Martin ve Curtis, King'den iki kaçak. On dört ve on iki yaşlarında iki kardeştiler. Park öldükten yaklaşık bir ay sonra gelmişlerdi ve beni duydukları için geldiklerini biliyordum (Sniff yüzünden herkes beni duymuştu).

Benim vaka yüküme denk geldiler, ben de onlarla çalışıyordum. Bana fazla bir şey söylemediler ve geceyi King'de geçirmediler ama yakında bir gelişme olmasını umuyordum.

Bir ara sokaktan çıkıp 15 metre aşağıya koşmalarını izledim.th

Sokakta. İki satıcı tarafından takip ediliyorlardı.

Satıcıları tanırdım. Ufak çaplı değillerdi. Ciddi oyuncularlardı.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve onları takip ettim. Çocuklar başka bir sokağa daldı ve torbacılar da onları takip etti.

Hazel'ı takip edersem beni görürlerdi. Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim, bu yüzden anlık bir karar verdim.

Çabucak caddeye park ettim. Mace'im cebimde, şok tabancam ve Glock'um koltuktaydı. Glock'u aldım, arabadan çıktım ve emniyete almadan bıraktım. Ara sokağa koştum ve altına işememeyi umdum.

Yanlarına vardığımda, ağabey Martin onlardan biriyle ayakta güreşiyor, homurdanıyor ve kaybediyordu. Diğer Curtis'i duvara yaslamıştı.

Sikeyim.

Silahımı Curtis'in üzerindeki satıcıya doğrulttum. "Geri çekil!" diye bağırdım.

Kafasını çevirdi. Diğer Martin'i kafasından yakaladı ve bana bakabilmesi için onu şiddetle döndürdü.

İsimleri Clarence ve Jermaine'di, bildiğim kadarıyla sokak isimleri yoktu. Clarence'ın Martin'i vardı. Jermaine'in Curtis'i vardı.

Silahımı ve gözümü Jermaine'den ayırmadım ve içimdeki sert anneyi yönlendirdim.

"Geri çekil," diye tekrarlardım, alçak sesle.

"Vay anasını!" Jermaine güldü. "Kanun bu."

Curtis'i yakasından tutup öne çekti ve acımasızca duvara çarptı; Curtis'in kafatasının tuğlaya çarparak çatladığını duydum.

Ben öyle

düşünmemiştim.

Gözlerim kısıldı ve başım silahı görmek için eğildi.

Ciddi ve sinirli bir sesle, "Bir kez daha söyleyeceğim. Bırak gitsin."

Sürpriz bir şekilde gitmesine izin verdi. Umutsuzluğa kapıldım, bunu sadece üzerime gelebilmek için yaptı.

Martin hâlâ kafa kilidine karşı mücadele ediyor, arada bir inliyor ve sızlanıyordu. Korkudan çıkardığı vahşi sesler beni daha da sinirlendirerek teşvik ediyordu.

Curtis donmuş bir halde duruyordu, muhtemelen kısmen sersemlemiş, kısmen de korkudan kaskatı kesilmişti.

"Ne yapacaksın Law? Lastiklerimi mi keseceksin? Sis bombası mı atacaksın? Kapımın önünde bir şeyler mi yakacaksın? Sen lanet bir şakasın," diye alay etti Jermaine.

Affedersiniz, ben asla birinin kapısının önünde kakamı ateşe vermedim. Bu çocukçaydı.

"Git. Şimdi," diye karşılık verdim, sözlerini duymazdan gelerek. "Çocukları rahat bırak. Gidersen kimsenin canı yanmaz."

"Siktir git, kaltak," diye hırladı Jermaine ve sonra üzerime geldi.

Üzerime geldiğinde, sırf bir şeyi kanıtlamak için fiziksel müdahalede bulunacağını bildiğimden silahımı diğer elime geçirdim. Büyük adam aptal kadını bastırdı.

Siktir et onu.

Hemen bana fırsat verdi, beni tutmak için kolunu uzattı. Ben de tuttum.

Bana doğru geldiğinde bileğini yakaladım ve eğilerek kolunun altına girdim. Kaldıraç gücümü, momentumunu ve cüssesini kullanarak kolunu büktüm ve onu yukarı ve etrafına doğru çevirdim. Mide bulandırıcı bir gümbürtüyle sırt üstü yere düştü.

Hiç tereddüt etmeden nişan aldım ve bacaklarının arasına vahşice tekme attım. Vahşi bir uluma çıkardı ve cenin pozisyonuna kıvrıldı. Botumu boynuna dayadım ve ağırlığımı ona verdim (belki ihtiyacım olandan biraz daha fazla ağırlığım vardı ama kendime bu işte yeni olduğumu söyledim ve kendime biraz izin verdim).

Başımı kaldırdım, gözlerim Clarence'a kaydı. Silahımı sağ elime geçirdim, sol elimle kavradım ve nişan aldım.

"Bırakın onu," diye emrettim.

Clarence şok içinde bana bakıyordu, o kadar ki Martin'in gitmesine izin vermedi.

Nişanımı aldım ve ateş ettim. Kurşun sol ayağının yanına isabet etti. Çarpmayı hissetti ve sıçradı ama Martin'in gitmesine izin vermedi.

Silahımı kaldırdım, kafasına nişan aldım ve kendi silahımı silahın görüş açısına doğru eğdim. "Dedim ki, bırak... gitsin..."

Martin'in gitmesine izin verdi.

Martin hemen Curtis'e koştu.

Clarence'a nişan alarak durdum, botum hâlâ Jermaine'in kıvranan boynundaydı ve şimdi ne yapmam gerektiğini merak ediyordum.

Sonra Clarence'ın gözleri silahımı incelemekten omzumun üzerinden bana bakmaya yöneldi.

"Lanet olsun. Bu doğru," diye fısıldadı Clarence, ama duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Altıncı his gibi, Crowe'un arkamdan geldiğini görmek yerine hissettim. Yanımdan kalktı ve durdu, gözleri botumdaki adamdaydı.

Sanırım kuyruğu olmadığı konusunda yanılmışım. Tanrım, çok iyiydi.

Göz ucuyla Clarence'ın arkasından bir gölgenin hareket ettiğini gördüm. Odaklandım ve Mace olay yerine geldi. Vance'e bakıyordu. Mace'i görünce Crowe'a olan hayranlığım geçti.

Bu harika, diye düşündüm zihinsel bir alaycılıkla.

"Az önce gördüğümü sandığım şeyi gördüm mü?" Mace, Crowe'a sordu.

"Gördün," diye yanıtladı Crowe ve sonra bana baktı.

Karanlıktı. Gözlerini okuyamadım ve denemedim de. Tekrar Mace ve Clarence'a baktım.

Mace'in gözleri bana dikilmişti. Bir saniye bana baktı ve ağız bölgesindeki beyaz parıltıdan sırttığını anlayabildim. Sonra Clarence'ın bileğini yakaladı ve büktü.

arkasına dolandı ve onu yüzüstü tuğla duvara doğru itti. Kargo pantolonunun arkasından birkaç kelepçe çıkardı ve Clarence'a taktı.

Clarence'a sanki bir köpekmiş gibi, "Kal," dedi.

Silahımı bıraktım ve kot pantolonumun arka kemerine koydum.

Vance bana, "Artık botunu onun boynundan çıkarabilirsin," dedi.

Aşağıya baktım. Jermaine hâlâ görünür bir acı içinde kıvrılmıştı ve hiçbir yere gitmiyordu.

"Tüh," diye mırıldandım ve ayağımı kaldırdım.

Vance çömeldi ve Jermaine'i kelepçeledi. Mace cebinden bir telefon çıkardı ve bağlandı.

"Luke. Biri bizi almaya geldi. Evet, Law'dan bir çift daha." Gölgelelerin arasında kayboldu ve "Buna inanamayacaksınız..." dediğini duydum.

Martin ve Curtis'e doğru yürüdüm. "Siz iyi misiniz?"

Konuşmadılar, sadece başlarını salladılar, ağızları

şaşkınlıkla açıktı. "Curtis, başın?" diye sordum.

Başını sallayıp durdu.

"Neden sizi kovalıyorlardı?" Onlara sordum.

Bana bakmaya devam ettiler.

"Hadi çocuklar, dökün. Bunlar kötü adamlar, çoğundan daha kötüler. Sizi kovalayarak ne yapıyorlardı?"

Curtis bana, "Uyuşturucu satıcılarının peşine düşmene yardım edebileceğimizi düşündük," dedi.

Martin gururla, "Evet, bir süredir onları takip ediyoruz," diye ekledi.

Hay aksi. Yine mi bu?

"Bütün çocuklar bunu yapmaktan bahsediyordu. Biz de konuşmaktan sıkıldık ve yapmaya karar verdik," diye devam etti Curtis.

Martin, "Crowe ile çalışıyor olman çok havalı," dedi ve kardeşine döndü. "Sana Crowe ile çalıştığını söylemiştim."

Curtis başıyla onayladı ama sessizdi, her şeyin heyecanına kapılmıştı. Gözleri Jermaine'i kaldırmış ve Clarence'ın yanındaki duvara yaslanmış olan Vance ile benim aramda gidip geliyordu.

Gözlerim çocuklara döndü. "Sikeyim deme ve Crowe ile çalışmıyorum."

"Evet, öylesin. Duyduğuma göre o senin erkeğin, sen de onun kadını gibiymişsin," diye cevap verdi Martin.

Curtis, "Evet, Sniff bugün hepinizin takıldığı o kitapçada sarıldığınızı söyledi," diye araya girdi.

Lanet olası Sniff ve ağzı.

Vance'e baktım ve bize döndüğünü fark ettim. Onu bu son fiyaskoya vereceği tepkiyi tahmin edecek kadar iyi tanıımıyordum ama tahmin etmem gerekirse

Bir şeyden memnunmuş gibi geniş geniş gülümsüyordu, ki tam da öyle yapıyordu.

Ona bir bakış attım ve çocuklara döndüm. "Pekâlâ çocuklar, şunu açıklığa kavuşturalım. Siz ikiniz sokağa çıkıp kötü adamların yüzüne vurmayacaksınız. Bu konuda konuştuğunu duyduğunuz başka kim varsa, onlara da aynı şeyi söylediğimi söyleyin. Beni duyuyor musunuz?" Sözüm sözdür sesimle söyledim.

Curtis, "Sizi duyuyoruz," diye cevap verdi.

"Gerek yok. Crowe ile çalışıyorsun ve Mace denen adam da bu işin içinde..." Martin, sesinde hâlâ hayranlık uyandıran bir ifadeyle ekledi.

Curtis, sanki süper kahramanlarmışız gibi, "Sokaklar hemen temizlenecek," diye bitirdi.

Vance'e dönüp baktığımda hâlâ gülümsüyordu.

Gözlerimi devirdim.

Arkamdan farlar geldi. Döndüm ve siyah bir Ford Explorer'ın ara sokaktan aşağı doğru gittiğini gördüm. Bize yakın bir yerde durdu ve Stark sürücü tarafından indi. Fortnum'daki büyük adamın akrabasına benzeyen iri yarı sarışın bir adam da yolcu tarafından indi. Bize doğru yürüdüler. İkisi de sırtıyordu.

Martin ve Curtis'in ağızları tekrar açık kalmıştı.

"Lanet olsun," diye tısladım nefesimin altında.

Tam da ihtiyacım olan şeydi, Süper Ahbap Stark ve Paul Bunyan çöpü süpürüyordu. Çocuklar Noel'e kadar bunun hakkında konuşacaklardı.

Mace gölgelerin arasından yeniden ortaya çıktı, tam o sırada iri sarışın, "Tanrım, Law, hiç izin yaptın mı?" dedi.

Curtis, "Kanun asla ara vermez," diye önerdi.

Gökyüzüne doğru baktım. Ben bunu yaparken Vance bana yaklaştı ve bir kolunu boynuma dolayarak beni vücudunun yanına çekti. Martin ve Curtis bakışlarını bize dikmişlerdi ve yine ağızları açık kalmıştı ama şimdi gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Martin sonunda, "Onun kadını olduğunu biliyordum," dedi. Artık canıma tak etmişti. "Siz ikiniz Hazel'ı tanıyor musunuz?" diye sordum.

Şaşkın bakışlar daha da arttı.

"Camaro'n mu?" Curtis nefes aldı.

"Evet. Sokağa park etmiş. Ben gelene kadar kendinizi içeri kilitleyin. Bu gece King'de kalacaksınız."

"Hazel'a mı bineceğiz?" Martin sordu.

"Çekil!" Ben de tersledim.

İkisi de koştu.

Vance'e doğru döndüm ama bu sadece onun bedenine doğru kıvrılmamla sonuçlandı. Boynunu geri çektim ama kolu bir yere gitmedi, ben de vazgeçtim.

Bana sırtıyordu.

"Kolunu çek," dedim.

Öpmedi. Bunun yerine eğildi ve alnımdan öptü. Bu, içinde bulunduğumuz durumda yapılması çok garip bir şeydi ve o kadar şaşırmıştım ki ona göz kırptım.

"Bu ne içindi?" Ben sordum.

"Bana ne yaptığınızı bildiğinizi söylediğinizde gerçekten ne yaptığınızı bildiğiniz için rahatladım."

İyi aydınlatılmış bir sokak değildi ama bana yeni bir saygıyla baktığından emindim. Göbeğimden başlayıp dışarı doğru çıkan bir sıcaklık hissettim. Ne söyleyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim.

İri sarışın adam ve Mace, Clarence ve Jermaine'i Explorer'a doğru itiyorlardı.

"Onları nereye götürüyorlar?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Shard hâlâ n e z a r e t h a n e d e .
Kapasitemizi zorluyorsunuz," diye yanıtladı Vance.

"Sen... sen... Shard hala sende ne demek istiyorsun?
Bekleme odası nedir?"

Vance, Clarence ve Jermaine'i yüklemelerini izliyordu. Gözleri bana kaydı ve kolu gevşeyerek omuzlarımdan kaydı. Geri çekildim ama parmaklarını boynuma dolayarak beni kendine yakın tuttu.

"Dün gece Shard'ın sana bakışı hoşuma gitmedi. Onunla konuşmak ve intikam almak istemediğine ikna etmek için ofisteki bekleme odasına götürdük. Zor davranıyor."

"Aman Tanrım," diye
nefes aldım. Bu kulağa
hiç hoş gelmiyordu.

Vance bana "Merak etme, sana dokunmayacak," diye güvence verdi ve ben de ya onu vazgeçireceklerini ya da Vance'in onu durduracağını düşündüm. Öyle ya da böyle, bana dokunmayacaktı. Bunu düşününce içimdeki sıcaklık daha da arttı.

"Peki Clarence ve Jermaine ne olacak?" Ben sordum.

"Düşük seviyeli değiller. Adamlarıyla konuşmamız gerekecek. Lee zaten bu işte onun tarafını tutuyor. Ne olursa olsun, bunu hissetmeyeceksin."

Başım şaşkınlıkla sarsıldı ve gölgelerin içinden ona baktım. "Ne demek Lee taraf tuttu?"

"Yani nerede durduğunu belli etti," diye yanıtladı Vance.

"Peki o nerede duruyor?" diye sordum. "Senin yanında."

Nefesim kesildi ve ağzımın açık kalması için sıra bana geldi. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Popüler bir görüş değil. Hank ve Chavez ikiniz de kapatılmanızı istiyor. Zarar göreceğini düşünüyorlar ve kanunsuzluk onlar için pek hoş bir şey değil. Darius arasında da pek popüler değilsin. Yine de Lee bir şeylere karar veriyor, hepsi bu," dedi Crowe.

"Nerede duruyorsun?" Ben sordum.

"Sokaktayken arkanı kollarım. Geri kalan zamanlarda seni bundan vazgeçirmeye çalışacağım."

Ellerimi kalçalarımaya koydum.

"Az önce ne yaptığımı bildiğimi söylediğini sanıyordum?"
Ben de sordum.

"Sana klasik bir fırsat verdi ve sen de bundan faydalandın. Senin bir şaka olduğunu düşündü. Soğukkanlılığını korudun ve iyi iş çıkardın, ama laf yayılacak. Her nasılsa, senin bokunla, diğerlerinden daha hızlı yayılıyor. İnsanlar seni daha ciddiye almaya başlayacak. Belki de seni bir meydan okuma olarak görüp arayacaklar. Bir daha aynı açılışı bulamayacaksın."

"Bunun için hazır olacağım," dedim. "Bu benim tek hamlem değil." Vance'in bok yiyen sırtışı ortaya çıktı.

"Yani demek istiyorsun ki... Bu sabah yatakta güreşirken?" Vance sordu.

Luke yanımızda belirlediğinde konuşmak (ya da muhtemelen bağırarak) için ağzımı açtım.

Kocaman gülümsüyordu, bu sefer yarım ağızla sırtıtmıyordu ve Vance'in söylediklerini duyduğunu biliyordum.

Vance elini boynumdan çekti.

"Bu sevgili sohbetini bölmek istemem ama bu çocukları içeri almalıyız. Kanun adına konuşacak mısın yoksa benim yapmamı mı istersin?" diye sordu.

"Benim adıma konuşur musun?" diye sordum.

Vance beni görmezden gelerek,

"Ben yaparım," dedi. "Benim adıma mı konuşacaksın?" Tekrarladım.

"Ona korumanı mı veriyorsun?" Luke beni de görmezden gelerek sordu.

"Benim adıma konuşur musun?" Tekrar söyledim, sonra tereddüt ettim, gözlerim kısıldı ve devam ettim, "Koruma mı?"

Vance, Luke'un koruma sorusunu "Evet," diye yanıtladı.

"Um... koruma?" Ben sordum.

Mace yanımıza geldi. "Onlara benimkinin de onda olduğunu söyle," dedi.

"Affedersiniz... çocuklar?" Ben araya girdim.

Vance Luke'a baktı. "Peki ya sen?" diye sordu. "Ben varım," diye yanıtladı Luke.

"Helloooooo?" Ben seslendim.

"Lee'yi arayıp bunu resmileştirmek ister misin?" Mace sordu.

Pes ettim, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ayak parmağıma vurdum.

"Evet," diye yanıtladı Luke kısa bir kahkaha atarak. "Indy, Roxie, Hank, Ally, Tex ve ailesiyle birlikte akşam yemeğinde. Roxie için Denver'a hoş geldin. Muhtemelen şu anda birini öldürmeye hazırdır. Yüksek öncelikli bir çağrı almak için adam öldürür."

Çocuklar birbirlerine eğlenen yüzlerle baktılar.

"Affedersiniz ama saat gece yarısını geçti. Hâlâ yemekte olduklarını sanmıyorum," diye bilgi verdim.

Hepsi bana baktı.

"Kahretsin," diye

mırıldandı Mace.

"O zaman onu aramasam iyi olur," dedi Luke yarı gülümseyerek. Bu adamlar.

"Biri bana neden bahsettiğinizi söyleyebilir mi?" diye sordum.

"Bunu Crowe'a bırakalım. Daha sonra," dedi Luke ve sonra cisimlendi, puf, gitti.

Mace ile aynı.

Bu çocukların nasıl olup da hiç hareket etmeden bir görünüp bir kaybolduğunu sormadım. Aklımda daha önemli şeyler vardı.

"Benim adıma konuşmak ve korunmak ne demek?" Tamamen Vance'e dönerek sordum.

"Jermaine ve Clarence aynı adam için çalışıyorlar. Adamlarının ara sokakta beyaz bir kadınla hesaplaşmaya girmesi ve yenilmeleri iyi bir şey değil. Normalde, Prenses, intikam bekleyebilirsin. Birinin onunla konuşup beynine bir kurşun sıkması için birini göndermemeye ikna etmesi gerekiyor. O kişi benim."

Kısmen beynimde bir kurşun olduğunu düşünmek istemediğim için, kısmen de bana "Prenses" dediği için hiçbir şey söylemedim.

"Aynı zamanda ikimizin ortak olduğu söylentisini de doğru çıkarıyorum. Sana korumamı veriyorum ve onlar ya da herhangi biri sana karşı harekete geçmeyi düşünmeden önce bunu dikkate alacaklar. Mace ve Luke içerideyken çok daha anlamlı olacak. Lee de katılırsa daha da anlamlı olacak."

Ciddi şeyler söylediğini **b i l i y o r d u m** ama aklıma gelen tek şey "Prenses?" demek oldu.

Yaklaştı, elleri kalçalarımın gitti ve onları kendine doğru çekti ve bana baktı.

"Az önce sana ne söylediğimi anlıyor musun?" diye sordu usulca.

Başımı salladım ama "Prenses?" dedim.

Sırıttı ve yaklaştı, gölgeli yüzü az miktardaki ışığı engelliyordu.

Sesi hala yumuşaktı, "O büyük yatakta uyuyorsun, yumuşak, dantelli gecelikler giyiyorsun, tüm o süslü çarşaf ve yastıklar ve oturma odasındaki süslü mobilyalar. Lanet bir prenses gibi yaşıyorsun."

"Ben prenses değilim," diye fısıldadım. "Benim için öylesin."

Aman Tanrım.

Hiçbir şey söylemedim, söyleyemedim. Orada öylece durdum ve onun gölgeli yüzüne baktım.

Alnımdan öptü ve "Çocuklarını eve götür" diye mırıldandı.

Ve sonra o da gecenin içinde kayboldu.

YEDİ

GÜZEL BİR ŞEYLER GİY

T Ertesi sabah King's'e girdiğim anda geceki kaçamağın çoktan duyulduğunu anladım.

Dünkünden iki kat daha fazla çocuk vardı. İçeri girdiğimde hepsi bana baktı ve salonda bir telgraf sesi duyuldu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Hey, Law!" Curtis odanın diğer ucundan bağırdı.

İlerleyişimi takip eden gözleri görmezden gelerek ona doğru yürüdüm.

"Başın nasıl?" diye sordum.

"İyi," diye cevap verdi, bana aptal gibi sırıtarak.

"Başın ağrıyor mu, başın dönüyor mu?"

"Hayır, hiçbir şey yok."

"Başının döndüğünü hissedersen birine söylersin, tamam mı?" Başını salladı.

Yanında duran Martin'e döndüm. "İyi misin?" diye sordum.

"Kesinlikle," diye başını salladı, haçlı seferimin ana karakterlerinden biri olmaktan son derece memnundu.

Başımı salladım, omzunu ittim, döndüm ve May'in bir fırtına bulutu gibi üzerime geldiğini gördüm. Tek kelime etmeden kolumdan tuttu, beni odanın diğer ucuna ve sessiz salona sürükledi.

"Crowe ile ortak olmadığınızı söylediğinizi sanıyordum?" diye sordu, gözleri yine parlıyordu.

Ama bu kez heyecanı, haberdar olamadığı için duyduğu öfkeyle karıştı.

"Um..." Mırıldandım.

"Peki ikinizin randevusu hakkında duyduklarım ne? Dün gece Crowe ile çıktın ve bana söylemedin mi?" diye devam etti.

"Randevu gibi bir şey değildi," diye geçiştirdim.

"Dün gece onunla siyah çocuk satıcısının kıcını tekmelemek dışında vakit geçirdin mi?"

"Şey... evet," diye itiraf ettim.

"Külotuna mı girdi?" diye acımasızca sordu.

"May!"

"Peki, öyle mi?"

"Hayır," diye cevap verdim.

"Denedi mi?" diye devam

etti. Gözlerim başka yere

kaydı.

Elbette bu onu ilgilendirmezdi ama May'e karşı çıkılamazdı. Yumuşak başlı biri olabilirdi ama aynı zamanda bir ana tavuktu ve meraklı, açık sözlü biriydi.

"Tatlım," diye başladı ve öfkesinin geçtiğini fark ettim. "Bu ay boyunca, belki de tüm yıl boyunca duyduğum en iyi haber bu."

Gözlerim tekrar ona döndü. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Bir erkeğe ihtiyacın var. Görünüşüne bakılırsa oğlanlar neden üzerine atlamıyor anlamıyorum. Seni yalnız görmekten nefret ediyorum, hayatını bir grup çocuk için yaşıyorsun, çoğu sana zaman ayırmıyor. Her kızın bir şeyler bulması ve bulabilirse düzenli olarak bulması gerekir. Buranın dışında bir hayata ihtiyacın var ve onun hakkında duyduklarıma göre, onu biraz sakinleştirirsen, Crowe sana bunu verecek çocuk olabilir."

Bir an için Crowe'u "sakinleştirmenin" ne kadar zor bir iş olduğunu düşündüm. Neredeyse beni güldürecekti. Sonra May'in yüzüne baktım ve vazgeçtim.

"May, öyle değil." Sadece bana baktı.

"Belki de sadece bir randevuydu," dedim. "Sana tekrar çıkma teklif etti mi?"

"Um..." Tereddüt ettim ve May tehditkâr bir şekilde yaklaştı. "Evet, bu gece," diye itiraf ettim.

"Mm-hmm," o mırıldandı, geçiş onu kollar ve bana başını sallıyordu.

Bir süre ona baktım.

Her neyse.

Devam etme zamanı.

"Yapacak işlerim var," dedim.

Ben uzaklaşmaya çalışırken beni durdurdu.

"Gerçekten Jermaine'i sırt üstü çevirip taşaklarına tekme mi attın?" diye fısıldadı.

Yavaşça başımı salladım.

"Kızım, ünlü olmak için çalışıyorsun." Gülümsedi ve gitmeme izin verdi.

H e d e f l e d i ğ i m şey ünlü olmak değildi, ama gittiğim yerin daha çok rezil bir yer olduğunu düşündüm.

Sniff ve Roam'u aramaya çıktım ve onları yatak odalarında buldum.

Kafamı içeri uzattım ve dedim ki, "İkinizi de bütün gün burada istiyorum. Sonra konuşacağız."

"Hey, Law," diye seslendi Sniff. "Dün gece yaptığın şey çok havalıydı."

Ona bir bakış attım. "Siktir demeyi kes," diye emrettim. Sniff sırttı.

Roam'a baktım. Bana gülümsüyordu.

Kendime engel olamadım. Ben de gülümsedim.

Herhangi bir iş yapmak neredeyse imkansızdı. Hem çocuklar hem de iş arkadaşlarım bana yaklaştı. Bazıları dün gece duyduklarının doğru olup olmadığını sordu (onlar benim çocuklarımdı). Bazıları konuyu geçiştirdi ve bana biraz deli olabilirmişim gibi baktı (bunlar iş arkadaşlarımdı).

Elimden gelenin en iyisini yaptım ve olayı normal, sıradan, her gün gecenin bir yarısı arabayla şehirden geçerken tesadüfen iki uyuşturucu satıcısına rastlayıp onlarla bir ara sokakta Glock'la yüzleştığınız bir olay gibi anlattım (Glock'tan bahsetmedim gerçi).

Dahası, zihnim Vance Crowe'la çıkacağım (ve sonra onun tarafından yatağa atılacağım) o geceye doğru hızla ilerliyordu. Hâlâ bir erteleme taktiği bulamamıştım ve Nikaragua'ya uçuş gün geçtikçe daha cazip görünüyordu.

Çocuklarla iki randevu aldım. Birkaç ebeveyni aradım, bazı evrak işlerini hallettim ve dün geceki maceramla ilgili konuşmalarla birlikte, çocukların bunun çok havalı olduğunu düşündüklerini ve bazılarının bunu kendileri denemek istediklerini fısıldadıklarını duydum. Bu, Martin ve Curtis'e yaptığım uyarıya rağmen oldu.

Görmezden gelmek ve sadece konuşulduğunu ummak istiyordum ama bu seçeneğe sahip olamayacağım netleşmeye başlamıştı.

May yemekten sonra bana yaklaştı. "Tatlım, bir şeyler söylemek zorundasın. Bunu görmezden gelemezsin. Onlara söyle."

yapmazlarsa, yapmazlar. Sizi örnek alırlar. Sizi dinlerler."

Ona baktım, haklı olduğundan emin değildim. Çocuklar asla kimseyi dinlemezdi. Barınakta benim sözüm kanun olabilirdi ama sokakta aynı ağırlığı taşı mıyordu.

Sonra odamın karşısındaki diğer tam zamanlı sosyal hizmet görevlisi Andy'ye baktım. May'i duydu ve sessizce başını salladı. İşte o zaman May'in haklı olduğunu anladım.

Lanet olsun.

Sandalyemi geri ittim.

May ve ben içeri girdiğimizde dinlenme odası hâlâ doluydu ve yine herkesin gözleri bana çevrilmişti.

May ellerini cırpı tı ve "Sessiz olun millet. Gözler Law'da. Söyleyeceği bir şey var. Clarice, sen şu televizyonu kapat. Tüm dikkatini bize vermeni istiyoruz." Birkaç ay önce The Mall'dan aldığım iri yapılı, on altı yaşında siyahi bir kız olan Clarice televizyonu kapattığında ve tüm gözler bana kilitlendiğinde May bana döndü ve "Devam et tatlım, olduğu gibi anlat" dedi.

Olduğu gibi nasıl anlatacağımı bilmiyordum ama bana bakan çocuklara baktım ve denemem gerektiğini biliyordum.

"Pekâlâ, millet, dinleyin," diye başladım. "Park'ın intikamını almak için dışarı çıkmaktan bahsettiğinizi duyuyoruz. Ama size şimdiden söylüyorum, bunu yapmayacaksınız. Herhangi birinizi görüyorum

Sokaklarda çocuklar, normalde bulabileceğinizden farklı türden belalara bulaşıyorlar, sizi kendim kapatacağım. Anladın mı beni?"

Demek istediğimi anlatmak için Crowe Konuşması'nı kanalize ediyordum. Hiçbir şey sizin sert bir anne olduğunuzu düşündüklerinde sert bir anne gibi konuşmak kadar etkili olamaz.

Hepsi bana baktı.

"Anladın mı beni?"

Tersledim.

Kapı açıldı, ama daha fazla çocuğun geldiğini düşünerek görmezden geldim.

"Shard nerede?" diye seslendi biri bana. "Sokaklarda değil. Nightingale ona işkence mi ediyor?"

"Evet, sen onları aşağı indiriyorsun ve Nightingale'in adamları onları içeri alıp bedelini ödetiyor. Böyle mi oluyor?" diye araya girdi bir başkası.

Tavana baktım, sonra May'e baktım, sonra tekrar odaya baktım.

Bu boku nereden bulmuşlar?

"Hayır, Nightingale Araştırma Ekibi Shard'a işkence yapmıyor," diye cevap verdim.

En azından ben öyle olduğunu düşünmüyordum.

"Nerede o zaman?" diye seslendi başka bir çocuk.

"Bilmiyorum, belki kilisede günahları için dua ediyordur," diye cevap verdim.

Bazı çocuklar güldü. Bir çocuk başka bir soru sordu.

"Dedikleri gibi Jermaine'i çevirdin mi? Taşaklarını mı tekmeledin?"

"Dün gece olanları tartışmayacağım," dedim kanun gibi konuşan sesimle.

Curtis benim kanunsuz sesimi duymazdan gelerek, "Yaptı, harikaydı," diye seslendi.

"Evet ve Clarence'a ateş etti, tam ayağının dibinden. Yemin ederim, örümcek gibi sıçradı. Çok korkmuştu. Altına sıçacağını sandı," diye ekledi Martin.

"Çocuklar, sessiz olun. Curtis, lanet deme. Martin, bok deme." Sonra tüm odaya hitap ettim. "Bu konuşma bitmiştir."

Dikkatlerini kaybediyordum. Bir şey onu yakalamıştı ve çocuklardan birkaçı kapıya doğru bakıyordu.

Sözümü bitirmek için ilerledim. "Son bir kez daha söyleyeceğim. Hiçbiriniz sokaklarda bela aramaya gitmiyorsunuz. Siz..." Tereddüt ettim, sert tehditlere alışık değildim. Sonra Harley'sine nişan aldığımnda Vance'in bana ne dediğini hatırladım. "Bunun sonuçları olacak."

Artık hiç dikkat etmiyorlardı. Çocukların çoğu kapıya bakıyordu; kiminin gözleri kocaman, kiminin ağzı açıktı.

"Yüce İsa," diye nefes aldı May yanımdan. Kapıya baktım.

Vance, Lee ve Luke orada duruyorlardı.

Vance'in üzerinde siyah balıkçı yaka, solmuş kot pantolon, siyah kovboy çizmeleri ve siyah deri ceket vardı.

kalçalarının üzerindeydi. Saçları her zamanki gibi ensesinde atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve her şeyden önemlisi seksi görünüyordu.

Ayrıca kahkahayı patlatmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Lee onun yanında duruyordu; üzerinde zeytin rengi V yakalı bir kazak, altında beyaz bir tişört, kot pantolon, botlar ve kil rengi süet bir ceket vardı.

Luke, Lee'nin yanında tepeden tırnağa siyahlar içindeydi; siyah motosiklet ceketinin altında göğüs kaslarını gerdiği görülebilen dar siyah bir tişört, siyah kargo pantolonu ve siyah botları vardı.

Lee ve Luke da oldukça eğlenmiş görünüyorlardı. Her kelimeyi duydukları belliydi.

"Lanet olsun," diye mırıldandım nefesimin altında.

Çocuklar odaya doğru ilerleyerek bana doğru geldiler. Çocuklar büyülenmiş bir halde izlediler, kafaları Bülbül Adamlar'ın ilerleyişiyle birlikte hareket ediyordu.

Geldiklerinde "Merhaba çocuklar," dedim.

Luke yarı sırttı. Lee'nin gözleri kırıştı. Vance bana dümdüz gülümsedi.

"Kanun," diye yanıtladı Vance.

Sokak adımı kullandığı için ona gözlerimi devirmiştım. İnanılır gibi değil ama benim göz devirmemle daha da eğlenmiş görünüyordu.

"Tatlım," dedi May yanımdan, sesi hafif soluk geliyordu. Ona baktım, çocukları süzüyordu. "Tatlım," diye tekrarladı. "Aman, tatlım." Şimdi sadece Crowe'a bakıyordu.

"May," dedim Crowe Etkisi'ni kırmak için sertçe. Gözlerini kırptırdı ve bana baktı. "Ne?"

"Kendine gel," diye fısıldadım ona.

Başını iki yana salladı. "Evet, evet, doğru."

Onu ben tanıştırdım. "Çocuklar, bu May. May, bunlar Vance Crowe, Lee Nightingale ve Luke Stark."

Hepsi eğlenen bakışlarını ona çevirdi.

Ağzını birkaç kez açıp kapadı ve sonra nefes nefese bir sesle, "Merhaba, millet," dedi.

Vance'e baktım ve başımı salladım. O da bana o sırtışlarından birini yaptı. Bu durum karnımın zil çalmasına neden oldu, özellikle de zihnim o talihsiz anda gecenin ilerleyen saatlerinde olacakları hızlıca düşünmeye başladığında. Sanki aklımı okumuş gibiydi ve sırtışı hınzırlaştı. Kaşlarımı çattım. Bunu yaptığımda emin değildim ama yine gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Konuşmamız gerek," diye araya girdi Lee, Vance'le aramızdaki tuhaf sözsüz alışverişe, ama bizi izleyen çocuklara bakıyordu. Bana döndüğünde "Özel bir yerin var mı?" diye sordu.

May elini kaldırdı. "Gidip kontrol edeceğim. Bakalım danışma odalarından biri açık mı? Bir dakika sürmez." Sonra döndü ve koşar adımlarla uzaklaştı.

Çocuklara dönüp baktım. "Ne oldu?" diye sordum.

"Özel," dedi Luke ve bu tek kelime üzerine bunun iyi bir şey olmadığını düşünerek dudaklarımı büzdüm.

"Hey, Crowe," diye selamladı Sniff, sanki Crowe onun en iyi arkadaşymış ve her zaman birlikte takılıyorlarmış gibi.

Bir yanıma geldi.

Roam sessizce diğer tarafıma geçti.

"Kokla," diye yanıtladı Crowe, sonra Vance ile benim aramda duran Roam'a baktı. "Roam," dedi.

Roam başıyla selam verdi.

"Son zamanlarda herhangi bir satıcıya taş attınız mı?" Crowe sordu.

Roam'un vücudu sarsıldı, Crowe'un onunla iyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı seviştiğinden emin değildim ve ikisini de yakından izledim.

Roam tereddütle, "Hayır," diye cevap verdi.

"Çok kötü," diye araya girdi Luke. "Shard seni yakın zamanda unutmayacak."

Roam'un gözleri Luke'a döndü ve saklamadan önce bir saniyeliğine umutla dolduğunu gördüm.

"Öyle mi?" Roam soğukkanlı olmaya çalışarak sordu.

"Evet," diye cevapladı Luke. "Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim evlat. Gitmesine izin verirse seni aramaya gelebilir."

Roam'un vücudu kaskatı kesildi, korkudan mı yoksa Stark'ın bir uyarısı olduğunu düşündüğünden mi, bilemedim.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Crowe kayıtsızca ama sözlerinin altında sanki Roam'u bizzat koruyacakmış gibi sert bir hava vardı.

Roam'un gözleri Vance'e kaydı ve gözlerindeki umut bu sefer daha uzun sürdü. Vance ve Roam'a bakarken içimde tanıdık bir sıcaklığın yayılmaya başladığını hissettim.

"Ders mi çalışıyorsun?" Vance ona sordu. Roam başını salladı.

"Değilsin, Roam," diye araya girdi Sniff, her zamanki geveze haliyle.

"Kapa çeneni Sniff," diye tısladı Roam, sonra Crowe'a baktı. "Diplomamı alacağım. Sonra da seni aramaya geleceğim."

Vance'in gözleri bana kaydı. "Muhtemelen aramaya gelmek zorunda kalmayacaksın," dedi.

Aman Tanrım.

Bu da ne demek oluyor?

Ona baktım. Sıcaklık ateşe dönüşmüştü ve nefes almayı bırakmıştım.

Sniff, Vance ve benim arama bakıyordu.

"Evlenecek falan mısınız?" Sniff sordu.

Gözlerim Vance'inkilerden ayrıldı ve başım Sniff'e dik dik bakmak için döndü. Onu boğmamak için tüm gücümü kullanarak nefesimi bir anda dışarı verdim.

"Kokla!" Vücudum bambaşka bir nedenden dolayı yanarken kıırtım. "Neden böyle bir şey söyledin ki?"

"Ne?" diye sordu, masum masum bana bakarak. "Olabilir. Senin tabutunu taşıyan kişi falan olabilirim."

Luke'un kıkırdadığını duydum. Eğlenceli olduğunu biliyordum. Ancak başka birinin başına gelseydi çok daha eğlenceli olurdu diye düşündüm.

"Yüzük taşıyıcısı, aptal. Tabut taşıyıcısı tabut taşır," dedi Roam ona. "Hem zaten yüzük taşıyıcısı olmak için çok yaşlısın. Yer gösterici olabilirsin. İnsanları oturturlar."

"Düğünler hakkındaki tüm bu saçmalıkları nereden biliyorsun?" Sniff sordu ve sonra cevap beklemeden her zamanki gibi konuşmaya devam etti. "Şu süslü takımlardan birini giyebildiğim sürece. Onlar çok boktan."

"Saçmalamayı kes," diye araya girdim, artık yetmişti. "Sizin şu anda öğretmenle randevunuz yok mu?"

Sniff bana sıırttı. "Evet."

"Peki o zaman, git." Derin bir nefes aldım ve Nightingale Boys'a döndüm.

Tahmin ettiğim gibi, hepsi eğlenen yüzleriyle bana bakıyorlardı.

Her neyse.

Roam'a öğretmene gitmesini söylemek için baktım ama o Crowe'a bakıyordu.

"Görüşür müyüz?" Roam sesindeki özlemi gizleyemeyerek sordu ve ben de nefesimi içime çektim.

Crowe ona baktı ve kalbimin çarpmaya başladığını hissettim. Sonra elini kaldırdı ve avucunu açarak Roam'un kafasını o maço adamdan mini maço adama kafa kelepçelerinden biriyle yana doğru itti.

Crowe'un eli düştü ve "Evet" diye mırıldandı.

Roam'un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Bakışları Luke ve Lee'nin üzerinde gezindi ve döndü. Gülümsemesi bana çarptı ve uzaklaştı ama bunu yapmadan önce omzuyla bilerek bana çarptı, ergen bir çocuğun omuz çarpması gibi, gerçekte göstermeden sevgisini gösterme niyetindeydi. Sonra uzaklaştı, bir kolunu Sniff'in boynuna doladı, onu kafasından kilitledi ve Sniff aptalca bir şey (başka) söyleyemeden onu da yanına aldı.

Vance'e baktım ve hayatımı takip eden bulutların bir kez olsun aralandığını ve muhteşem güneş ışığının üzerime vurduğunu hissettim.

Ondan çocuğa iyi davranmasını, ona biraz ilgi göstermesini istemiştim. Gösterdi, ama görevinin çok ötesine geçti.

Onu öpebilirdim. Tabii ki öpmedim. May koşarak yanımıza geldi.

"Mavi oda boş," diye duyurdu.

"Teşekkürler May," dedim, Crowe'u öpme düşüncelerimi bir kenara iterek, belki de sadece teşekkür etmenin

ve Nightingale Çocuklarını mavi odaya götürmek için daha iyi bir yol.

Mavi odanın kapısını açtım ve onların benden önce gelmesine izin verdim.

İçeri girmeden önce Crowe'u kolundan yakaladım ve "Bundan sonra seninle konuşmak istiyorum" diye fısıldadım.

Beni okumaya çalışarak bir süre yakından baktı ama yüzümü olabildiğince boş tuttum. Sonra başını salladı. Crowe ve ben içeri girdik ve kapıyı arkamızdan kapattım.

Bir kanep ve etrafında sandalyeler olan bir masa vardı. Kimse oturmadı, ben de oturmam.

"Neler oluyor?" Lee'ye sordum.

"Darius buluşmak istiyor," dedi Lee bana, lafı dolandırmadan, doğrudan söyledi.

Ağzım açık kaldı. Sonra kapattım çünkü sert bir annenin ağzı açık bakmayacağını düşündüm.

"Benimle mi?" Aptalca sordum. Barınağa kadar onca yolu Darius'un İngiltere Kraliçesi ile görüşmek istediğini söylemek için gelmemişlerdi.

"Evet. Sen, Vance, Darius ve ben olacağız. Yarın akşam. Bunu kış tekmeleme programına sığdırabilir misin?" Lee sordu.

Luke yine kıkırdadı. Luke'a kaşlarımı çattım ve kıkırdamayı bıraktı ama bana o seksi yarım sırtışlarından birini yaptı. I

Lee'ye döndü.

"Bu toplantı ne hakkında?" Ben sordum.

Vance yanımda duruyordu. Yanıma yakın. Aşık olacak kadar yakın değil ama yeterince yakın.

"Sana yapmak istediği bir teklif var," diye yanıtladı Lee.

"Ne tür bir teklif?" Ben zorladım.

"Bilmiyorum. Paylaşmadı. Seni sokaklardan uzak tutmak istiyor ve pazarlık yapmaya hazır," dedi Lee.

Ona baktım. Bu ilginç bir olaydı.

"Bu ne demek, pazarlık mı? Bana para mı teklif edecek?" Bastırdım.

"Muhtemelen," dedi Luke ve gözlerim ona kaydı. Sonra Lee'ye geri döndüler.

"Unut gitsin. Para almayacağım," dedim ve Vance'in yanımda gerildiğini hissettim.

Aslında tüm oda gerilmişti.

"Hukuk-" Lee başladı.

"Asla olmaz. Unut gitsin," dedim kanun gibi konuşan sesimle.

"Görüşmeyi kabul edin. Söyleyeceklerini dinleyin," diye tavsiyede bulundu Lee.

"Bir uyuşturucu satıcısıyla oturup bana insanların hayatlarını mahvederek kazandığı parayı teklif etmesini dinlemeyeceğim. Hayır, böyle bir şey olmayacak" dedim.

"Law, bu bir oyun," diye bilgilendirdi Lee beni. "Oyuna girdin, şimdi oynamak zorundasın. Buluşmayı kabul etmezsen, bu saygısızlık olur. Darius bundan hoşlanmayacaktır."

"Umurumda mı?" Ben sordum.

Vance yaklaştı ve vücudunu benimkine doğru çevirerek Lee'nin görüş alanını kapattı.

"Buluşmayı kabul et, Jules," dedi.

Ona baktım ve konuşmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

"Görüşmeyi kabul edin. Söyleyeceklerini dinle. Hayır diyebilirsiniz. Sonra ona ne istediğini söylersin. Belki bir uzlaşmaya varabiliriz, belki de varamayız. Toplantıyı kabul etmezsen herkes kaybeder," diye devam etti Vance.

"Kaybedecek neyim var ki?" diye sordum.

"Darius'a karşı çıkmak istemezsin. İstiyorsun, çünkü dün gece pozisyonlarımızı netleştirdik, bu bizi onunla karşı karşıya getirir. Bu da senin ortada kalacağın bir savaş anlamına gelir ve orta yer rahatsız bir yerdir." Yaklaştı ve sesi alçaldı. "Jules, Lee ve Darius arasında bir savaştan bahsediyoruz. Buna sebep olmak istemezsin."

Yine konuşmak için ağzımı açtım, ama o devam etti, sesi daha da alçak, gözleri yoğun. Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim (normalde her zaman biraz gergindi, ama bu başka bir şeydi). Ben de ona baktım.

"Sniff'in kötüleşmesi ve Roam'un ona ölümüne bir maç için meydan okuması gibi bir şey olurdu. Bu durumda kimse kazanamaz. Yapar mısın?"

Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Ona bakmaya devam ettim ve aklıma geldi. Eddie Chavez, Lee Nightingale ve Darius Tucker, hepsi arkadaş, hepsi yakın, tıpkı Park, Roam ve Sniff gibi. Tahminimce Darius bir yerlerde dönuştü, kötü yola girdi. Ne olursa olsun, Eddie ve Lee ona yakın kaldılar, aralarındaki bağ böyleydi. Tehlikeliydi. Eninde sonunda bir şey bunu test edecekti, böyle bir şeyin olması kaçınılmazdı. Bir polis, bir özel dedektif ve bir uyuşturucu satıcısının bir gün araları bozulmadan arkadaş kalmalarını sağlayamazdınız.

Ama bunu bozanın ben olmasını istemedim.

Vance'e başımı salladım. "Buluşmayı ben alacağım."

Dudaklarının ucu yukarı kalktı ve onayladığını anladım. Yine o sıcak duyguya kapıldım ama yüzümü boş tuttum ve benden uzaklaştı.

Lee ve Luke beni izliyorlardı, artık eğlenmiyorlardı.

"Jermaine ve Clarence ile her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Vance seninle ilgilendi," diye cevap verdi Luke. "Yine de güvende olman gerek."

Lee, "Dün geceki gibi bir durumla karşılaşırırsanız, içeri girmeden önce destek çağırırsınız," diye ekledi.

"Destek mi?" Ben sordum.

Lee, "Vance size numarayı verecek," dedi ama soruma cevap vermedi.

Vance'e döndüm. "Destek mi?"

"Sen Ara ve Nightingale kontrol oda," Vance açıkladı. "İçimizden biri seni koruyacak."

Aman Tanrım.

Ciddi miydiler?

"Buna gerek yok," diye duyurdum.

Lee gitmek için hamle yapıyordu.

"Şimdiye kadar akıllı davrandın. Şimdi aptal olma," diye uyardı ve konuşmamız sona erdi. Başını Luke ve Vance'e doğru salladı ve Luke bir hamle yaptı.

"Bir dakika içinde," dedi Vance.

Ona baktılar. Lee başını salladı. Luke sırtıttı. Çıkarken kapıyı kapattılar.

Vance döndü ve gözleri üzerimdeyken ve yalnız olduğumuzda, en başta neden onunla konuşmak istediğimi tamamen unuttum.

"Jules?"

Çaba sarf ederek kafamı toparladım. "Sadece şunu söylemek istiyorum..." Kaybettim ve sonra geri aldım. "Teşekkürler. Roam ile o kadar ileri gitmene gerek yoktu ve bunu takdir ediyorum."

Hava değişti. Vance'in maço erkek güç alanı devreye girdi ve vücudumun biraz ona doğru eğildiğine yemin edebilirim.

Sonra gözleri yumuşadı ve seksi bir hal aldı. Karnım çırpındı.

Sesi ipek gibi yumuşaktı. "Bana teşekkür etmek

istiyorsun, bana teþekkür etmek istiyorsun ama bunu bana söylemiyorsun.

Bana. Sen bana göster."

Bakakaldım. "Pardon?"

Açıklama yapmadı, sadece "Buraya gel." dedi.

Hiç tereddüt etmeden ona gittim, güç alanının gücü böyleydi.

Ona ulaştığımda kollarından biri belime dolandı. Diğer eli at kuyruğumun içinde dönüp durdu, yumruk yaptı ve başımı nazikçe geriye çekti.

Sonra "Öp beni." dedi.

Göbeğim düştü.

"Pardon?" Bu kez fısıltıyla tekrarladım.

Yüzü o kadar yakınıma geldi ki dudaklarını dudaklarımda hissedebildim. "Öp beni," dedi orada.

Oh, kahretsin.

Birini nasıl öpeceğimi bildiğimden bile emin değildim.

"Vance-" diye nefes aldım.

"Öp beni. Şimdi," diye emretti.

Onu öptüm. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öylesine öptüm. Bir an önce bitirmenin daha iyi olacağını düşündüm çünkü Vance'in bu işin peşini bırakmayacağını çok çabuk öğreniyordum.

Kollarımı boynuna doladım, sol elimle sağ bileğimi kavradım. Boynuna baskı uygularken ayak parmaklarımda üzerinde biraz yükseldim. Ağzımı onunkinin altında açtım ve

ama aklımın bir köşesinde küçükten başlasam mı diye düşünüyorum.

Görünüşe göre doğru seçimi yapmışım. Ağzı hemen açıldı, dilim içeri kayd ve tek yapmam gereken buydu. "Benim" öpücüğümün kapsamı buydu.

Vance beni hızla geri götürdü. Duvara çarptım, yumruğu saçlarımda sıkılaşt ve diğer eli popomdan aşağı kayd ve beni ona doğru bastırdı. Dilimi zorla ağzından çıkardı ve kendi dilini ağzıma soktu.

O kadar iyi hissettirdi ki vücudumu onunkine uydurdum, yakınlaştım, bir elim boynuna dolandı ve diğer elim ceketinin içine itti. Kolum beline dolandı ve sonra sıkılaşt.

Ondan sonra biraz sıcak ve ağırlaşt. Biraz elleme (Vance'in tarafında) ve belki birkaç boğaz inlemesi (benim tarafımda) oldu ve sonra ağzı serbest kaldı.

Sadece bir santim geri çekildi ve gözlerini dikerek bana baktı. Orada garip bir şey vardı, neredeyse şaşkınlık gibi.

Ben de ona baktım. İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk. Sonunda "Tanrım" diye mırıldandı.

Bunu tekrar söyleyebilir.

Her yerimin sıcak olduğunu hissediyordum ve midemin vücudumu boşalttığından oldukça emindim.

"Dün gece içeri girmeli, seni uyandırmalı ve nefes alamayana kadar seni becermeliydim. Bunu düşündüm. Bunu yapmalıydım."

Aman Tanrım.

Bunu kendi kendine konuşuyormuş gibi söyledi. Yine de duydum ve beni çıldırttı.

"Vance-" diye fısıldadım.

"Kendine sakla," diye sözümü kesti. "Bu gece. Altı buçukta." Sonra çekici ışın kapandı.

Çenesini kaldırdı, alnımdan öptü ve "Güzel bir şeyler giy" dedi.

Gitmeme izin verdi ama elini elime doladı. Elinin sıcaklığı, orada hissettiğim güç, jestin samimiyeti beni hazırlıksız yakaladı.

Tamam, sarmaş dolaş olduk, elleştik, yatağımda yattık (her yerde) ve konuştuk. Ben onu silah zoruyla tuttum, o da beni güreşte yendi. Tüm bunlar aramızda geçmiş olsa da, elimi tutması, birbirimizi gördüğümüzden beri oynadığımız kedi-fare oyununun ötesine geçen bir açıklama yaptı.

Crowe'un yapmakla ünlü olduğu gibi, yatmaya niyetlendiğiniz bir kadınla el ele tutuşup sonra ayrılır mıydınız bilmiyordum. Gördü, fethetti ve gitti.

Üstelik soracak kız arkadaşım da yoktu. Bunun Zip ya da Heavy'nin konuşabileceği bir konu olduğunu sanmıyordum.

benimle birlikte olmaktan mutluluk duyacaktır.

Yine de, tahmin yürütecek olsam, cevabım hayır olurdu.

Bununla ne yapacağımı bilmiyordum ve bizi kapıya çevirdiğinde ve koridora bakan odanın penceresinde birkaç çocuğun (ve May'in de olduğuna yemin edebilirim) hızla uzaklaştığını gördüğümüzde bunu sindirmeye çalışıyordum. Hareket ve kıkırdamalar duyduk ve sonra hiçbir şey duymadık.

"Lanet olsun," diye mırıldandım nefesimin altında.

Vance kibirli ve boktan sırtıtışını takınarak bana baktı.

Birdenbire endişelenecek yeni şeylerim oldu. Listemde yakında Vance Crowe tarafından becerilecek olmam, King's'teki herkesin öpüşme seansımızı duyması, Vance'in elimi tutmasının ne anlama geldiği ve randevumuzda giyecek kesinlikle "güzel" bir şeyim olmadığı gerçeği vardı.

O öğleden sonra Roam ve Sniff'i köşeye sıkıştırdım. Roam bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Sniff sırtıyordu.

"Hey, Law," dedi Sniff.

Omzunu ittim ve bakışlarımı ikisi arasında gezdirdim.

"Sizden bir iyilik isteyeceğim."

"Her şey, Law," dedi Sniff hemen. "Ne olduğuna bağlı," dedi Roam temkinli bir şekilde.

Sniff'in oturduğu sandalyenin koluna oturdum.

İç

nde

"Gece dışarı çıkmak hakkında konuşan birini duydun mu-

e. " Ben

başladı.

"Muhbirlik yapmıyoruz," diye araya girdi Roam.

Başımı salladım. "İspiyonlamayı istemiyorum. Onlara bunun kötü bir fikir olduğunu söylemeni istiyorum. Onları bundan vazgeçir. Seni dinleyeceklerdir."

"Park'ı dinlerlerdi," diye araya girdi Sniff.

Sniff'e döndüm. "Şimdi seni dinleyecekler."

Sniff bana inanmamış gibi baktı ve Roam'a bir bakış fırlattı.

"Hoşunuza gitsin ya da gitmesin," diye başladım, "Park size bir şey bıraktı. Siz ikiniz çoğu kişiden daha uzun süredir buralardasınız, çoğu kişiden daha uzun süredir sokaklardasınız ve Park'ı bulmak ve Nightingale Boys'u tanımak da dahil olmak üzere çoğu kişiden çok daha fazlasını gördünüz. Bunu görmezden gelebilir, yanlış şekilde kullanabilir ya da doğru şekilde kullanabilirsiniz. Sizden doğru olanı yapmanızı istiyorum. Bu kadar. Şimdi seçim senin."

İkisi de bana baktı ve hiçbir şey belli etmediler. Bir şey bekledim, herhangi bir şey, ama bana hiçbir şey vermediler, ben de vazgeçtim.

"Pekâlâ, söyleyeceğimi söyledim." Sandalyeden kalkıp gitmeye hazırlandım ama Roam gitmeme engel oldu.

"Hukuk," diye seslendi.

Ona baktım. Sniff ile bakıştılar ve Sniff ne söyleyeceğini bilemiyormuş ya da söylemek istemiyormuş gibi tereddüt etti.

"Öyle mi?" Ben de sordum.

Roam nefes aldı. "Crowe'a dikkat et."

Sniff ayaklarına baktı.

"Pardon?" diye sordum.

Roam ayağa kalktı ve bana baktı.

Sniff de ayağa kalktı ama uzaklaşıyordu.

"O bir oyuncu," dedi Roam bana. "İkiniz hakkında bir şeyler duymuş.

Herkes onun hakkında konuşuyor. Hızla

ilerliyor." Rahatsız olduğu belliydi.

Ben de öyle, o yüzden araya girdim. "Roam, benim için endişelenme. Bu-"

"O bir oyuncu," diye sözümü kesti Roam.

"Roam-"

"O bir oyuncu," diye tekrarladı. "Bunu herkes biliyor. Senin kışından bir parça istiyor."

"Dolaşın!" Tersledim.

"Tek istediği bu." Roam kemiği olan bir köpekti.

"Sanırım ne yaptığımı biliyorum," dedim, bilmesem de on beş yaşında bir çocukla konuştuğuma hâlâ inanamıyordum.

Yani ortalama bir yetişkinden daha fazla sarsıcı hayat deneyimi yaşadı.

Hala.

"Seni uyarmadığımı söyleme," diye bitirdi Roam ve ben bir şey söyleyemedim o ve Sniff uzaklaştı.

Onların gidişini izledim ve odanın öbür ucundan bir ünlem duyduğumda az önce neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"şekerim, bu kazağa bayıldım! Nereden aldın onu?"

Dönüp ön kapiya baktım; Indy, Jet, Roxie, Daisy ve Lee Nightingale'in kadın versiyonuna benzeyen güzel bir esmer orada duruyordu. Daisy büyük, kabarık pembe bir kazak giymiş olan Clarice'e hitap ediyordu.

Clarice, Daisy'ye cesurca, "Çaldı," dedi.

Daisy gözünü bile kırpmadı. "Tamam o zaman, nereden çaldın?" Sonra Indy'ye döndü. "Bana da bunlardan bir tane almalıyım. Yeni pembe kovboy çizmelerimle mükemmel gider." Tekrar Clarice'e döndü. "Sen bir tane daha çal tatlım, benim bedenim orta."

"Daisy!" Jet haykırdı.

"Ne?" Daisy sordu.

Clarice sanki başka bir galaksiden dünyaya düşmüş gibi ona bakıyordu. Onlara doğru yürüdüm.

"Hey, Jules," dedi Indy ben geldiğimde.

"Selam. Um..." Ne diyeceğimi bilemedim.

Roxie bana gülümsedi. "Bir uğrayıp merhaba diyelim dedik."

"Ben Ally Nightingale." Esmer kız elini uzattı ve ben de soyadına şaşırmadan elini sıktım.

"Hey," diye selam verdim ve Daisy'ye döndüm. "Bunun için üzgünüm ama çocukları hırsızlık yapmaya teşvik etmemelisin. Onları bu tür şeylerden vazgeçirmeye çalışıyoruz."

Daisy bir süre bana baktıktan sonra Clarice'e döndü. "Senin adın ne şekerim?"

"Clarice," dedi Clarice ona.

"Ben Daisy. O dükkâna geri dönersen bana haber ver, seninle orada buluşuruz. Cep telefonun var mı?"

Clarice başını salladı.

Daisy ona, "Onu bana ver, numaramı gireceğim," dedi.

Ben baktım, Indy, Roxie, Jet ve Ally de baktı.

Biraz şaşkın görünen sert Clarice, Daisy'ye cep telefonunu verdi ve Daisy numaraları tuşlarken o da konuştu. "Bir şey çalmayacağız, sadece göz atacağız. Sonra belki bir kahve alırız. Kahve içer misin, şekerim?"

"Um..." Clarice mırıldandı.

"Sana bir soda getireyim. Bu pembe gerçekten rengine çok yakışmış.

Sende yetenek var," diye devam etti Daisy.

Clarice bakmaya devam etti ve Daisy ona telefonunu geri verdiğinde sadece gözlerini kırptırdı.

Sonra Daisy bana döndü.

Belli ki yoluna devam etmeye hazırdı, "Konuşacak bir yerin var mı?" diye sordu.

Başımı salladım, belki de hayatımdaki en tuhaf gün olduğunu düşündüm.

"Elbette," diye cevap verdim.

"Neler oluyor?" May yanımıza gelip seksi kızların arasına baktı ve hayatımı sarsacak her yeni olayda yer almak istediğini açıkça belirtti.

Onu ben tanıştırdım. "May, bunlar Daisy, Ally, Roxie, Indy ve Jet. Çocuklar, bu May. Burada gönüllü olarak çalışıyor."

Hepsi selamlaştı ve Daisy tekrarladı, "Konuşmamız gerek kızım. Özel bir yerin var mı?"

May hemen, "Mavi oda hâlâ açık," dedi ve ben de May'i öldürmek istediğim insanlardan oluşan ve giderek büyüyen zihinsel listemin başına ekledim.

"Peki, ne bekliyoruz?" Daisy sordu ve sonra sanki buranın sahibiymiş ve nereye gittiğini çok iyi biliyormuş gibi ileri atıldı.

May onun yanına itildi ve hepimiz onu takip ettik.

Mavi odaya vardığımızda May kapıyı arkamızdan kapattı ve bu kez herkes sanki günü kaçakların kaldığı bir barınaktaki danışma odasında kız kıza konuşarak geçirecekmiş gibi bir koltuğa yerleşti. Daisy, Ally ve Roxie kanepeye oturdu. Indy, Jet ve May sandalyeleri çekip

yüzleşmek için döndüm. Daisy yanındaki kanepenin kolunu okşadı ve başka seçeneğim olmadığı için (odadan çılgık atarak kaçmak gibi, ki bunu yapmak istedim ama kabalık olacağını düşündüm) koltuğa oturdum.

"Ne var ne yok?" Ben sordum.

Indy, "Sadece nasıl olduğunu görmeye geldik," diye cevap verdi. "İyi misin?"

Ona şaşkınlıkla baktım, gerçekten ne sorduğunu bilmiyordum.

"Evet," dedim.

Jet, "Dün geceyi duyduk... ve bir önceki geceyi de," diye araya girdi.

Bakışlarımı Jet'e çevirdim. "Ne duydun?"

"Duyduğumuza göre sen tam bir kaltakmışsın. Deli misin nesin?" Daisy sordu, belli ki diğer kadınlar gibi lafı dolandırma havasında değildi.

"Hayır," diye cevap verdim, ona bakarken gözlerim kısılmıştı.

Daisy benim dar bakışımı aldı ve sanki teflondan yapılmış gibi ondan sekti.

"Pekala şekerim, sana inanıyorum," dedi ve kıkırdadı, sesi çingiraklı ziller gibi çıkıyordu.

"Vance ile çıktığını duyduk," diye araya girdi Ally.

Gözlerim ona kaydı. "Tam olarak değil," diye cevap verdim.

Hepsi hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Evet öylesin," diye araya girdi May. "Dün gece onunla randevun vardı."

Hepsi canlandı.

"Dün gece Vance'le randevun mu vardı?" Indy sordu.

Bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki Roxie araya girdi. "Bu çok havalı!" Sonra bana doğru eğildi. "Vance'le çıkmak nasıl bir şey?"

"Tam olarak bir randevu sayılmazdı," dedim ona, kendimi tuhaf hissederek, çünkü bu tuhaftı. "Amcamla Pazartesi Gecesi Futbolu izledik ve sonra konuştuk."

Hepsi yine hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Daha birkaç saat önce tam da bu odada onunla bir ergen gibi sarmaş dolaştınız. Seni kendi gözlerimle gördüm," diye devam etti May, tüm sırlarımı dökerek.

Ona "kapa çeneni" der gibi bakarak gözlerimi büyüttüm ve seksi kızların hepsinin yeniden şenlendiğini fark ettim.

"Eminim iyi öpüşüyordur," dedi Ally.

"Eminim her şeyi iyidir," diye araya girdi Daisy. "Ondan başka bir şey aldın mı?"

Bu gerçekten oluyor muydu? Bu insanları tanımıyordum bile.

"Um..." Mırıldandım. Bu onu ilgilendirmezdi ama kaba görünmek de istemedim.

"Hadi ama, paylaş. Arkadaşların arasındasın," dedi Ally, onu diğer dördünden daha az tanıyor olmama rağmen ve ben

diğer dördünü hiç tanıımıyordu.

Kız muhabbeti yapmazdım ya da en azından üniversiteden beri yapmamıştım. Nereden başlayacağımı bilmiyordum ve her neyse, (tekrar) not etmek önemliydi, bu insanları tanıımıyordum bile.

Indy beni dikkatle izleyerek, "Belki de bir şeyi anlamalısın," dedi. "Lee ve ben evleniyoruz."

Sadece ona baktım. Bu bilginin herhangi bir şeyi nasıl daha anlaşılır kıldığını bilmiyordum.

"Tebrikler," dedim.

"Eddie ve ben birlikte yaşıyoruz," diye araya girdi Jet.

Eddie Chavez'den bahsettiğini tahmin ederek ve bu bilgiyi neden paylaştığını merak ederek ona baktım.

Konuşmaya devam etti. "Beş ay önce falan tanıştık. Sonra bir tefecinin babamın peşinde olduğu ama benim peşime düştüğü bir durum yaşadım, sonra başka bir adam bana tecavüz etmeye çalıştı ve sonra-"

"Bunun için hâlâ üzgünüm şekerim," diye araya girdi Daisy.

"Senin hatan değildi Daisy," diye güvence verdi Jet, elini tutup sıkarak.

"Yine de kocam için çalışıyordu. Kendimi sorumlu hissediyorum," diye devam etti Daisy.

Jet göz kamaştırıcı bir gülümsemeye, "Yapma," dedi.

Bu konuşmayı izledim, belki de Roxie araya girdiğinde biraz delirmiştim.

"Lee'nin kardeşi Hank ile yaşıyorum. Birbirimizle tanışalı iki aydan az oldu. Chicago'dan taşındım. Eski sevgilim tam bir pislikti-"

"Sayılır mı? O birinci sınıf bir pislikti," diye araya girdi Ally. "Daha çok A sınıfı bir pislik gibiydi."

Roxie ona gülümsedi. "Evet, her neyse," dedi bana dönerek, "mesele şu ki beni kaçırdı ve kurtarıldıktan sonra beni takip etti. Tam bir kâbustu. Beni kurtaran Vance oldu. Beni takip etti ve Nebraska'da adi bir motelde lavaboya kelepçelenmiş halde buldu. Bu konuda çok iyiydi, eve dönerken beni bir outlet alışveriş merkezine falan götürdü ve sormama bile gerek kalmadı."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. Eski sevgilileri takip etmek, adam kaçırmak, tecavüzcüler, outlet alışveriş merkezleri. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tuhaftı.

Indy bana gülümsedi. "Lee'yi tanıdığınızı biliyoruz. Lee, Eddie ve Hank, hepsi kabilemizin bir parçası. Vance de öyle. Demek istediğimiz, çocuklardan biri tarafından emilirsen, sen de kabilemizin bir parçası olursun."

Ally sırtarak, "Biz Rock Chick Welcome Wagon'uz," dedi.

"Bakın, bu adamlar biraz hızlı hareket ediyor,"
diye ekledi Jet. "Başınızı döndürebilir," dedi
Roxie.

Indy, "Yani etrafınızda kızlarınıza ihtiyacınız var," diye sözlerini tamamladı.

Tüm bunları nasıl karşıladığınızı görmek için May'e baktım

ve bana deli gibi gülümsüyordu.

Belki de bir kaçıktı.

Belki de hepsi kaçıktı.

"Vance'le aranızda neler oluyor? Dökül bakalım, şekerim. Senin için buradayız," dedi Daisy bana.

Gözlerim ona takıldı ve bunu öylesine söylemediğini hemen anladım. Sezgisel bir netlikle anladım ki buraya meraklı ve müdahaleci olmak için gelmemişlerdi. Bütün bunları kastediyorlardı.

Bunun onları ilgilendirmediğini söylemek, kalbimi duygusal bir Rottweiler gibi korumak için ağzımı açtığımda, tıpkı Zip'in tüm kaçakları uyuşturucu satıcılarından kurtarma planımı ağzından kaçırmasında yaptığım gibi, onlara her şeyi anlattım.

Her şeyi.

Vance beni ara sokakta köşeye sıkıştırdığı andan elimi tuttuğu ana kadar. Hiçbir şey saklamadım. Onlara bakire olduğumu bile söyledim.

İşim bittiğinde, hepsi kocaman gözler ve açık ağızlarla bana bakıyorlardı.

"Kahretsin," diye nefes aldı Daisy, sonra başını Roxie'ye çevirdi. "Hank'ten bile hızlı hareket ediyor."

Roxie, "Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye karşılık verdi.

"Bakire misin?" Ally sordu, gözleri hâlâ kocaman bakıyordu.

"Şu anda bunu düşünemem," dedim Ally'ye. "Her şey sırayla. Bana güzel bir şeyler giymem gerektiğini söyledi. Güzel bir şeyim yok. Sahip olduğum tek güzel şey

İki yıl önce bir iş arkadaşımın düğününde giydiğim bir elbise, yazlık bir elbise ve Kasım ayındayız. Kasım ayında yazlık elbise giyemem. Ayrıca, 'güzel' ne demek onu bile bilmiyorum."

"Bu konuda yardımcı olabilirim," diye açıkladı Indy ve Ally'ye baktı. "Tod ve Stevie'yi ararız."

Roxie, "Kıyafet konusunda yardım edeceğim," diye söze girdi ve Indy başını salladı. Jet gülümseyerek, "Makyajını ben yaparım," dedi.

Daisy, "Saçını ben yaparım," diye teklif etti.

"Hayır!" Indy, Ally ve Jet hep bir ağızdan bağırarak diğer herkesin sıçramasına neden oldular.

"Saçını ben yapacağım," dedi Indy kararlı bir şekilde. Ally bana, "Saçları çok güzel yapıyor," diye bilgi verdi.

"Onun kıyafetini aldın," diye yakındı Daisy. "Saçını da alamazsın. Ne yapacağım ben?"

"Bakire kısmını sen alabilirsin," diye teklif etti Indy.

Daisy'nin mavi gözleri bana döndü ve parlaktı. "Ah, evet. Bunu yapabilirim."

"Nerede yaşıyorsun?" Ally sordu.

Ayak uyduramıyordum ve daha iyi düşünemedim onlara adresimi verdim. Hepsi ayağa kalktı.

Indy gruba, "O bizim mahallede," dedi ve sonra bana baktı. "Senden iki blok ötede oturuyorum."

Hâlâ ayak uyduramadığım için başımı salladım.

Indy tekrar gruba döndü. "Beş on beş, hepimiz Jules'un evinde buluşuyoruz. Getirebildiğinizi getirin," diye emretti Indy.

"Ben de geliyorum," diye araya girdi May ve bana baktı. "Moral desteği."

"Bana uyar," diye yanıtladı Ally.

"Ben de. Orada görüşürüz," dedi Roxie bana. Sonra gittiler.

May ve ben kapıya baktık.

"Az önce ne oldu?" Kapıya sordum ve May'in gözlerini üzerimde görmek yerine hissettim.

"Az önce olan şey, dediğim gibi, Crowe'un sana bir hayat teklif etmesiydi. Eğer akıllıysan, ki öyle olduğunu biliyorum, uzanacak ve onu yakalayacaksın."

Sonra o da gitti.

BİSİKLETLERİ SEVER MİSİN?

“S Daha fazla ısıltıya ihtiyacı var,” dedi Daisy ve ben de gözlerimin ucuyla onu görebiliyordum.

gölge uyguluyordu. Daisy ellerini kalçalarına dayamış, bana değerlendirici gözlerle bakıyordu ve gördüklerinden hoşlanmadığı belliydi.

"İsıltıya ihtiyacı yok. Vance ile randevuya gidiyor, Ritz'de balo dansı yapmaya değil," diye karşılık verdi Indy, yanımda durup saçıma bir saç maşası tutarak.

"Tod, onun ısıltıya ihtiyacı var. Her kızın ısıltıya ihtiyacı vardır. Lanet olası bir ısıltı bul, anlaşıldı mı?" Daisy, Indy'yi görmezden gelerek emretti.

Çete, ben sığınma evinden eve geldikten yaklaşık beş dakika sonra evime doluşmuştu. Elllerinde elbise askıları, saç maşası, saç kurutma makinesi, makyaj malzemeleriyle dolu kozmetik çantaları, aksesuarlar ve ayakkabı kutularıyla içeri girdiler.

Yanlarında iki eşcinsel adam vardı. Biri, Tod, uzun boylu, zayıf, efemine beyaz bir adamdı ve kahverengi bir saç kesimi vardı. Diğeri,

Stevie, daha kısa, daha erkeksi, yakışıklı ve Hispanikti. Tod, bana Denver'ın en iyi drag queen'i olduğunu söylediler - Burgundy Rose olarak bilinen ikinci kişiliği. Stevie'nin de onun uzun süredir acı çeken ama yine de açıkça seven ortağı olduğunu söylediler.

Tod giysi, kemer, eşarp ve ayakkabı yığınlarını karıştırırken, "İşıltı," diye mırıldandı. "Buldum seni."

"İşıltı konusunda emin değilim," diye fısıldadım Jet'e.

"Merak etme," dedi Jet bana küçük bir gülümsemeyle, sonra endişeyle Indy'ye baktı.

Bu endişeli bakışın iyi olmadığını anladım. Gerçekten iyi değildi. Midemde kelebekler uçuşmaya başladı, hem de Vance'in söylediği ya da yaptığı gibi seksi bir şekilde değil, Tanrım beni buradan çıkar şeklinde.

Roxie kanepemde oturmuş margarita içiyordu, Boo da kucağındaydı. Sarı gözleri kapalıydı ve tüm vücudunu okşuyordu.

O cennetteydi.

Ben

cehennemdeydim.

"Çoktan karar verdik. Siyah giyiyor," diye araya girdi Roxie.

"Sen karar verdin," diye karşılık verdi Daisy. "Siyah sıkıcı. Bence payetler yapmalıyız."

Gözlerim şezlongumda uzanmış olan May'e kaydı. Margarita bardağını bana doğru kaldırdı ve göz kırptı.

"Daisy, bırak şunu. Payet yok, Tanrı aşkına. Burası Denver, lanet olası Oscar törenleri değil. Jules'la Vance'in onun kirazını patlatması hakkında konuş," diye emretti Ally. O ve Stevie, Tod'un askılardan söktüğü giysileri yeniden asıyorlardı.

Ally'nin yorumu üzerine nefesimi tuttum ve kalp çarpıntısı yaşadığımdan oldukça emindim.

"Ally Nightingale. Kaba olma. Zavallı kızı ölümüne korkuttun," diye uyardı Tod ve Ally ona bir bakış fırlattı.

"Bence ona bakire olduğunu söylemelisin," diye önerdi Jet. "Seni anlayacak ve nazik davranacaktır."

"Aman Tanrım. Sakın, ne yaparsan yap, ona bakire olduğunu söyleme." Daisy, kanepenin benim oturduğum koltuğa en yakın tarafına, Roxie'nin yanına oturdu ve koltuğun kolundan sarkan göğüs dekoltesiyle bana doğru eğildi. "Akışına bırak," diye tavsiyede bulundu. "O senin hoşuna giden bir şey yaparsa sen de ona aynısını yap. Ona dokunmak ya da ağzını onun üzerinde kullanmak istiyorsan, yap gitsin. Ne yaparsanız yapın, hoşuna gidecektir. Erkekler çok seçici değildir. Tüm bu dokunuşlar gerçek şeyin önüne geçer. Birazını aldığı sürece umursamayacaktır."

"Daisy, bu doğru değil," diye araya girdi Roxie. "Erkekler de en az kadınlar kadar ön sevişmeyi sever." Stevie bir ses çıkardı ve Roxie ona döndü. "Öyle değil mi?" diye sordu.

"Bana bakmayın. Bu işe bulaşmayacağım," dedi

Stevie. "Stevie-" Roxie başladı ama o başını salladı.

"Siz ikiniz etrafta dolanıyordunuz. Ne yaptığınızı bilmediğinizi fark etmiş gibi görünüyor mu?" Daisy bana sordu.

"Um," diye mırıldandım, gözlerim tekrar May'e kaydı. May margaritasından biraz daha içti.

"Yapma bunu," dedi Jet gözümün kaymasına. "Rimelini yapmam lazım. Geniş gözler, açık ağız, yukarı bak," dedi Jet ve ben de söyleneni yaptım.

"Eee?" Daisy beni itti ve Jet rimel sürerken gözlerimi tekrar tekrar kırptım.

"Sanmıyorum," diye cevap verdim, aynı anda hem konuşmaya hem de ağızımı açık tutmaya çalışarak. "Gerçi yaptığım tek şey şeydi..." Durdum, Reba Teyze'ye bile anlatamayacağım kadar özel şeyler paylaşan, hiç tanımadığım bu kadın sürüsüyle nasıl böyle bir karmaşanın içine girdiğimi merak ediyordum. "Dilimi boynuna değdirdim ve ellerimi sırtında gezdirdim."

"Sen bunu yaptığında o ne yaptı?" Indy saç maşasını başka bir saç tutamının etrafında döndürerek sordu.

"Şey, o biraz... inledi ve sonra işler biraz... kızıştı," demek için kelimelerle savaştım.

"Hoşuna gitti," dedi Roxie ve sesinde bir gülümseme duyabiliyordum.

"Sadece dikkatinizi verin, dinleyin ve öğrenin. Sıcak noktaları olacak ve sen de onları bulacaksın. Sadece keşfedin," diye tavsiyede bulundu Daisy.

"Tatlım," diye araya girdi May, herkes oraya geldiğinden beri ilk kez konuşuyordu, "Margaritalardan bir tane alayım," demek dışında. "İnsanlar var olduğundan beri bunu yapıyorlar. Bu içgüdüsel bir şey. Sakin olun. Bugün gördüğüm kadarıyla çocuk senden çok hoşlanıyor, endişelenecek bir şey yok. O sana yol gösterecektir."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım (hafifçe, Jet hala rimelimi yapıyordu).

"O zaman ne yapıyor, um..." Jet başladı ama bitiremedi.

"Acıyacak," dedi Roxie.

"Benimki acımadı," dedi Ally ve devam etti, "Sadece bir sancı. Neredeyse hiç kan akmadı."

İri gözlerim daha da büyüdü ve Jet'e baktım, yüzüme o kadar yakındı ki görebildiğim tek şey oydu. Geri çekildi, eli dizime gitti ve sıktı.

Roxie, "Benimki bir anne gibi acıyor," diye mırıldandı.

"Jules yeterince büyüdü, belki artık kirazı yoktur. At binmeye gider misin, şekerim?" Daisy bana sordu.

"Bu bir şehir efsanesi," diye araya girdi Indy ben cevap veremedim. "Ben benimkini hiç hissetmedim," diye bitirdi, sonra yeni bir kıvrımı çözdü.

"Zil zurna sarhoştun," diye hatırlattı Ally ona.

"Değildim," diye karşılık verdi Indy.

"Sen de öyleydin," diye karşılık verdi Ally.

"Sarhoş olmak iyi bir şey olabilir. Seni biraz gevşetir," diye önerdi Daisy.

"Bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?" Aniden sordum. "Özür dilerim ama bu beni korkutuyor."

"Jules'a katılıyorum. Bunun hakkında konuşmayı bırakalım. Kan ve acı. Ick. Midemi bulandırıyor," dedi Tod.

Ona doğru baktım ve gerçekten de solgun görünüyordu. "Ama-" Daisy itiraz etti.

"Daisy," diye başladı Stevie sessizce, "Jules bu konuda konuşmamamızı istedi."

Daisy arkasına yaslandı, kollarını kocaman göğsünde kavuşturdu (bu hiç de kolay değildi) ve surat asmaya başladı, kendi kızlığının bozulmasının olası kanlı ayrıntılarını açıkça reddetmişti.

"Sadece biraz vişneli dudak kremi. Seni öperse diye renkli istemiyorum," diye mırıldandı Jet kendi kendine, ağzımı balsamla silerken. Sonra da "Makyajı bitti" diye duyurdu. Arkasına yaslandı ve dikkatli bir gözle yüzümü inceledi.

Tod onun arkasına geçti. "Kızım, sen makyajın hanımefendisisin. Lanet olası bir film yıldızı gibi görünüyor."

Herkes bakmaya geldi. Daisy hariç hepsi onaylarcasına başını salladı.

"Daha fazla ışıltıya ihtiyaç var," diye mırıldandı Daisy.

"Kapa çeneni Daisy," dedi Indy, bir bukle daha açarak. Sonra bir kavanozdan biraz yapışkan madde aldı ve

parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve karıştırdı. Geri çekildi, birkaç tutamı yüzümden uzaklaştırdı. Sonra bitmiş ürüne baktı ve gülümsedi. "Saç bitti."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum tatlım," diye girdi May Check Out Jules Fest'e. "Ama giyinmek ve burayı temizlemek için on beş dakikan var yoksa buraya gelecek ve ekibinin sana iş verdiğini görecek."

"Vay anasını!" Indy bağırdı. "Saç maşasının fişini çek," diye emretti kimseye ve herkese.

Jet parmaklarını Stevie'ye doğru şaklatarak, "Bana şu kozmetik çantasını getir," dedi. "Şimdi!"

Roxie beni sandalyemden çekti. "Hadi seni giydirelim."

Kollarıma bir yığın giysi sıkıştırdı ve beni banyoya doğru itti.

Elimde yığınla banyoya girdim. İç çamaşırlarımı bile seçmişlerdi ve en üstte Roxie'nin alışveriş merkezine uğrayıp bana aldığı yeni bir şişe parfüm vardı.

Seksi geceliklerime ek bir takıntı olarak seksi iç çamaşırları aldım çünkü aynı reyonda satıyorlardı. Fazla bir şeyim yoktu ama en seksisini bulmuşlardı. Bir çift siyah, dantelli, Brezilya kesimli külot ve ona uygun demi-cupped sütyen.

Bunun üzerine Roxie'nin bir çift siyah pantolonunu giydim, giyene kadar normal görünüyordu. Çok alçaktı, hatta

Kordonlarıma ve kot pantolonlarıma göre daha alçaktı; hafifçe eğildiğimde bile sırtımın küçük kısmını ciddi bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Düz bir önü ve geniş paçaları vardı.

Bunun üzerine bana Indy'nin düz siyah tişörtünü verdiler. Yine, giyene kadar normal görünüyordu. Bir miktar spandeks ile esnekti ve bir eldiven gibi oturdu. Pantolonun bel bandının üzerine kadar geliyordu ama yine de oturduğumda pantolon aşağı iniyor, gömlek yukarı çıkıyor ve sırtımın küçük kısmı açıkta kalıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadım, kelebekler patladı ve yarım inç platform tabanı olan, burnu açıkta bırakan ve bilekten kayışlı yüksek topuklu ayakkabıları giymek için klozet kapağına oturdum.

Kolonya sıktım ve Roxie'nin takılarını taktım. Geniş bir gümüş manşet bilezik ve geniş gümüş çemberli küpeler.

Sonra banyo kapımın arkasındaki boy aynasına baktım.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Bir kıza benziyordum. Saçlarım bukleler halindeydi. Yığınla değil ama ince ve güzeldi. Gözlerim dumanlıydı ve ben bile seksi olduğumu kabul etmek zorundaydım. Kıyafetim de sade ama çok şıktı.

Özellikle ayakkabılar (Tod's'du).

Derin bir nefes aldım, kapıyı açtım ve koridorda yürüdüm. Her yer temizlenmiş ve düzenlenmişti. Her şey

malzemeler çoktan arabalara yüklenmişti ve görünürde tek bir margarita bardağı bile yoktu.

İçeri girdiğimde herkes bana baktı ve gözlerini diktiler.

Sonra gülümsediler.

Ve tüm gün boyunca ilk kez bunu başarabileceğimi hissettim.

"İşıltıya ihtiyacı olmadığını söylemişim," dedi Indy

Daisy'ye. "Şekerim, bu konuda haklısın," diye cevap verdi Daisy.

"Tatlım," dedi May bana gülümseyerek. "Biriyle yatmak konusunda endişelenme. Güven bana. Endişelenecek bir şey yok."

ON DAKİKA sonra herkes kucaklaşarak, havadan öpücükler vererek ve başarılı bir kiraz patlaması için iyi dileklerde bulunarak gitmişti.

Gitmeden önce May bana sıkıca sarıldı ve gözlerimin içine bakarak "Endişelenecek bir şey yok" diye fısıldadı.

May'in teşvikine rağmen bir shot tekila içmiş, boğazıma kaçtığında yüzümü buruşturmuş ve bunu başarmamın mümkün olmadığına bir kez daha karar vermişim.

Tekila şişesini tezgâhın arkasına, birinin yıkadığı ve bir mutfak havlusunun üzerinde baş aşağı duran margarita bardaklarının arkasına ittim. Shot bardağını lavaboya koydum ve Denver Uluslararası Havaalanı'ndan

Nikaragua'da arka kapım açıldı ve Vance içeri girdi.

Ben ona baktım. O da bana baktı.

Ona farlara yakalanmış bir geyik gibi baktığımdan oldukça emindim.

Bana o şekilde bakmıyordu. Bana tamamen farklı bir şekilde bakıyordu. Kelebeklerin geri gelmesini sağlayan bir şekilde. Bu sefer iyi olanlar kötü olanlarla savaşıyor gibiydi ve hangisinin kazanacağı belirsizdi.

Kıyafetlerini değiştirmemişti, bu da kötü kelebekler için bir tanesiydi. Çok çabalıyormuşum gibi görüldüğüm için endişelendim.

Sonunda dedim ki, "İki kapı da kilitliydi. İçeri nasıl girdiniz?"

Bana doğru yürümeye başladı ama cevap vermedi.

Tezgahın hemen yanındaydım. Bir adım geri gittim ve kalçalarım tezgaha çarptı.

"İçeri zorla girmek zorunda değilsin, biliyorsun. Normal bir insan gibi ön kapıyı çalabilirsin," dedim ona yanıma geldiğinde.

Duracağını sanmıştım ama durmadı, ta ki benim alanıma girene kadar. Hem de çok içime. O kadar alanıma girdi ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum ve bana doğru eğildi, ellerini iki yanımdaki tezgâha koydu.

Arkama yaslandım ve başımı eğerek ona baktım. "Alo? Crowe? Odada mısın?"

"Kapa çeneni," dedi ve gözlerimi kırıştırdım, sonra da gözlerim kısıldı.

"Az önce ne dedin sen?"

Sonra başı düştü, ağzı ağızıma değdi ve beni öptü. Bana dokunmadı, ne bedeniyle ne de elleriyle, gerçi her ikisinin de konumunun farkındaydım.

Hayır, bana sadece ağızıyla dokundu ve yetenekli diliyle birlikte maço erkek çekici ışınını kullanarak beni orada kendisine kilitledi ve iyi kelebekler bir avantaj elde etti.

Başı bir santim uzaklaştı ve "Tekila" diye mırıldandı.

Sikeyim.

Ciddi bir içki içtikten sonra iyileşmekte olan bir alkolikle yüzleşmek muhtemelen iyi bir şey değildi.

"Crowe-" diye başladım.

Başını tekrar eğdi ve dilini alt dudağımda gezdirdi.

Nefes almayı bıraktım.

"Hoşuma gitti," dedi alçak sesle. Biraz geri çekildi ve önce vücuduma sonra da gözlerime baktı. "Hepsini beğendim." Sonra tekrar yaklaştı ve yüzü de aynı şeyi yaptı. "Görünüyorsun

Güzel, tadın güzel." Ağzı yaklaştı ve gözleri benimkilere dikildi. "Eminim başka yerlerin tadı daha da iyidir."

Aman Tanrım.

İyi kelebekler kötü kelebeklerin canına okumaya başladı.

Biraz geri çekildim. "Tekila için özür dilerim. Arkadaşlarım gelmişti..." Kısmen yalan söyledim, randevumuz için sıvı cesarete ihtiyacım olduğu bilgisini ona vermek istemiyordum.

"Jules, insanlar içiyor. Ben içmiyorum. Bu konuda endişelenme," dedi sanki hiç endişelenmiyormuş gibi.

"Tamam," dedim usulca.

Sonra garip bir şey yaptı. Elini kaldırdı ve parmaklarını başımın yanından arkaya doğru saçlarımda gezdirdi. Sonra birazını omzumun üzerinden çekti ve Indy'nin buklelelerinden birini göğsümün hemen üzerinde parmaklarının etrafında döndürerek onunla oynamaya başladı. Bu sırada sanki aklı başka bir yerdeymiş gibi elini izliyordu.

Güzel bir histi. Kafa derim ve cildim boyunca karıncalanmalar gönderdi. Seksi karıncalanmalar ama başka bir şey de var. Daha sıcak, daha tatlı bir şey.

"Vance?"

Gözleri benimkilere geldi ve aklının benimkilerde olmadığını fark ettim.
başka bir yerde.

Yutkundum.

Sonra "Dışarı çıkıyor muyuz, çıkmıyor muyuz?" diye sordum.

Sırıttı, parmakları hâlâ saçlarımla oynuyordu ve göğsümdeki elinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Evet," diye cevap verdi.

"Gitmemiz gerekmez mi?" Devam ettim. Sırıtmaya devam etti.

"Evet," diye tekrarladı.

Bekledim. Hareket etmedi.

"Peki, gidecek miyiz?" diye sordum.

"Ceketin var mı? Harley'deyiz."

Karnım zil çaldı. Kelebekler değil, sadece heyecan. Motosikletleri severdim.

Benim bariz heyecanımı gördüğünde güç alanı yoğunlaştı ve vücutlarımız artık birbirine değecek şekilde hareket etti.

"Bisikletleri sever misin?" diye sordu.

Soğukkanlı olmaya çalışarak (ama muhtemelen başarısız olarak) başımı salladım. "Ceketin var mı?" diye tekrarladı.

Tekrar başımı salladım.

Elimi tuttu ve uzaklaştı. "Hadi gidelim," dedi.

Vance beni The Broker Restaurant'a götürdü.

Oraya daha önce sadece bir kez gitmiştim. Nick beni on altıncı yaş günümde oraya götürmüştü.

Broker yıllardır buralardaydı. Eski Denver Ulusal Bankası binasının bodrum katındaki banka kasasının içine inşa edilmiş şık bir restorandı. Hatta oturma alanına girmek için eski kasanın kafesinden ve yuvarlak  elik kapısından geçmeniz gerekiyordu. Bordo deri, d ğme arkalıklı kabinler ve zengin krem masa örtüleri ve peçeteler vardı. Size  cretsiz meze olarak kocaman bir kase buharda pişmiş karides veriyorlardı.

Güzel bir şeyler giydiğim için memnundum. The Broker'da kot pantolon giyilmezdi, tabii  oğ  erkeğın smokin giydiğ  gibi kot pantolon giyen Vance Crowe değilseniz.

Bize yarım oval bir kabin gösterildi. Ona baktım ve dudağımı ısırdım. Bu yan yana oturacağımız anlamına geliyordu ve bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim.

Hiçbir şey söylemedim ve içeri kaydım. Vance benden sonra geldi ve kolunu arkamdaki kabinin arkasına koyarak yerleşti.  ne doğru eğildim, blazer tarzı siyah deri ceketimi çıkardım ve çantamla birlikte yanıma attım. Ulaşamayacağ  bir yerde durmak için vücudumu öne doğru uzattım.

Garson ne içmek istediğimizi sordu. Ben sek tekila, yanında Valium ve beni Sal Cordova'nın lastiklerini patlattığım ana geri götüren bir zaman makinesi istedim, böylece eylemlerimi yeniden d ş nebilecektim.

Kozmopolit sipariş ettim.

"Efendim?" diye sordu garson, bakışları Crowe'a yönelmişti.

Vance cevap vermedi. Omzumun üzerinden ona baktım. Gözleri aşağıya ve popoma doğru bakıyordu. Etrafıma bakındım ve tenimin açıkta olduğunu gördüm. Gövdem dikleşti ve koltuğa yaslandım.

Sikeyim.

Vance'in gözleri benimkilere kaydı. Yumuşak, seksi ve biraz da eğleniyorlardı.

Bakışı iyi kelebeklere bir puan kazandırdı.

Sonra bakışları yavaşça garsona kaydı. "Kızılıcık suyu."

Garson başıyla onayladı ve uzaklaştı.

Vance bana döndü. Şarap bardağından peçetemi aldım ve dizimin üzerine yerleştirdim, yerleştirme ve pürüzsüzlük konusunda takıntılı bir dikkat gösterdim.

"Jules."

"Mm?" Hâlâ peçetemi düzeltirken sordum.

"Jules."

Ona baktım.

"Sakin ol. Bir biftek lokantasında kıyafetlerini yırtmayacağım."

Ona baktım.

Broker Restaurant bir "biftek lokantası" değildi. Köklü, yüksek puanlı bir gurme restoranıydı. Onlar

biftekten daha fazlası vardı. Balık, kuzu eti ve makarna da vardı.

Ve buharda pişmiş karides. Kimse size bedava buharda karides vermedi. Onlar da dandik karidesler değildi. İyi karideslerdi, büyük etli olanlar.

Broker'ın büyüklüğünü savunma düşüncelerinden kurtuldum.

"Buraya on altıncı yaş günüm için geldim," dedim konuşmayı kıyafetlerimi yırtmaktan uzaklaştırmak için.

Yaklaştı ve bu önemsiz yorumla son derece ilgilendiği izlenimini verdi. Onunla ilk kez kişisel bir şey paylaştığımı ve bunun için beni zorlamak zorunda kalmadığını fark etmemiştim.

"Öyle mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Hepsi bu kadardı. Konuşmam bu kadardı. "Bu doğum gününde ne yapıyorsun?" Vance sordu.

O kadar gergindim ki hiç düşünmeden "Heavy ve Zip'le bir şeyler içmeye gidiyorum" diye ağızımdan kaçırdım.

Bana bakma sırası ondaydı ve sanki az önce ayda hula dansı yapacağımı ilan etmişim gibi baktı.

"Ağır ve Zip," dedi. Lanet olsun. Hiç iyi değil.

"Onlar-" diye başladım, yalan söylemek için hızlı hızlı düşünüyordum. Denver'da Heavy ve Zip lakaplı düzinelerce adam olduğunu bilmiyordum ama ikisini uyduracaktım, buna hiç şüphe yoktu.

"Emekli bir özel dedektif ve bir silah dükkanı sahibi. Kim olduklarını biliyorum. Tanrım, Jules." Vance başını salladı.

Yalan için çok geç.

"Onlar benim arkadaşlarım,"

dedim. "Bu işte seninle birlikteler."

"Ne yaptıklarını biliyorlar," dedim ona.

"Evet, Heavy yaklaşık beş yıl önce emekli olması gerekirken ne yaptığını biliyordu. Bunun yerine, geçen yıl yaşı çoktan geçmişken emekli oldu. Zip tam bir deli," diye karşılık verdi Vance.

Kan basıncımın yükseldiğini hissettim. "Zip deli değil. O iyi bir nişancı."

"Her şey ortaya çıkıyor," diye mırıldandı.

"Heavy de özel dedektif olmadan önce polisti. Hâlâ polis teşkilatında arkadaşları var ve kulağı her yerde. Yarı profesyonel bir boksör olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Karısı bir hız delisiydi ve onu temizleyemedi, bu yüzden istemediği halde kendini kurtarmak için onu kazıdı ve bu onun kafasını mahvetti. Şimdi intikam almak için seni kullanıyor."

Vay canına. Bunu bilmiyordum.

Vance'e bunun bir keşif olduğu gerçeğini söylemedim.

"Bu doğru değil," diye itiraz ettim.

"Hangi kısmı? Onun hız manyağı olması mı yoksa senin onun enstrümanı olman mı?"

Bedenimi ona çevirdim ve gözlerim kısıldı. "Ben onun enstrümanı oluyorum."

Vance'in başı döndü ve garsonun karides kasemizi bırakmasını izledi. Sonra garsona tek kelime etmeden, garson gitmek için hareket ettiğinde bana döndü.

"Jules-"

"Vance, bu konu hakkında konuşmayacağız," dedim.

"Öyleyiz. Ciddi olmak istiyorsan ofise gel. Mace ya da Luke seninle çalışacak."

Böyle bir şey olmayacaktı.

"Zip, Heavy ve Frank'le iyiyim," dedim, Mace ve Luke'la çalışmak istemiyordum, çünkü kıcıma tekmeyi basarlardı.

Vance'e baktım ve yüz ifadesinin sadece inançsızlıktan öfkeyle karışık bir inançsızlığa dönüştüğünü gördüm.

"Frank?" dedi alçak

sesle. Hoppala.

"Um..." Oyalandım.

"Lütfen bana Frank Muñoz ile çalışmadığını söyle."

"O iyi bir adam," diye Frank'i savundum. "Zip'i düzeltilmiş gösteriyor."

"Tamam," dedim biraz. "Yani biraz gergin."

"Biraz mı? Bodrumunda silah, su ve konserve stokları var."

"Öyle mi?" Ben sordum. Vance başını salladı.

Gördün mü? Frank'in dünyayı yok etmeyi düşündüğünü biliyordum.

Lanet olsun.

Vance, "Şu andan itibaren Mace ve Luke ile çalışacaksın," dedi.

İçkilerimiz geldiğinde benden uzaklaştı ve arkasına yaslandı.

"Ben değilim. Olduğum yerde iyiyim."

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu garson.

Daha açmadığım menüme baktım. "Hayır," dedi Vance kısaca.

"Teşekkür ederim," diye bitirdim

Vance için. Garson uzaklaştı.

Vance tekrar bana döndü ve geçen seferkinden daha da yaklaştı. "Jules, Zip'in oğlu seksenlerde aşırı dozdan öldü. Heavy'nin karısı hız manyağıydı. İntikam peşindeler ve bunun için seni kullanıyorlar. Frank sadece bir kaçık."

Zip'in oğlunun aşırı dozdan öldüğünü de bilmiyordum. Vance'in benden daha çok şey bilmesinden nefret ediyordum.

"Crowe-" diye başladım.

"Böyle devam ederseniz, kafası oyunda olan insanlarla çalışmanız gerekir."

"Sanki Mace ve Luke kendi türlerinde deli değillermiş gibi," dedim.

Gözleri parladı.

Eyvah.

Yine iyi değildi. Kesinlikle yanlış bir şey söylemiştim.

"Mace ve Luke işlerini biliyor, sınırlarını anlıyor ve güçlü yönlerine göre oynuyorlar. Yaptıkları işi iyi oldukları için yapıyorlar. Size birkaç şey öğretebilirler."

Yapabileceklerinden

emindim. Yine de.

Gözlerimi kaçırdım, menümü aldım ve sanki şimdiye kadar yazılmış en büyüleyici romanmış gibi okumaya başladım, sözsüz olarak tartışmamızın bittiğini belirttim.

Vance menüyü elimden çekip aldı ve masaya fırlatarak tartışmamızın bitmediğini sözsüz bir şekilde ifade etti.

"Onu okuyordum," diye itiraz

ettim. "Bir dakika içinde."

"Şimdi. Ne kadar çabuk sipariş verirsek, bu randevu o kadar çabuk biter."

Benim sözlerim üzerine eğilip gözlerinin sertleşmesini bir tür araba kazası geçirmiş gibi büyülenmiş bir şekilde izledim. Daha önce arkadaşları hakkındaki (aptalca olduğunu kabul ettiğim) yorumumla onu kızdırdığımı düşünüyorsam, şimdi iyice kızdırmıştım.

"Aptalca bir kavga yüzünden bitmedik."

"Daha başlamadık bile Crowe ve bu aptalca bir kavga değil. Bana ne yapacağımı söylemeye çalışıyorsun."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"O zaman belki bunu anlatmak için arkadaşlarım hakkında kötü şeyler söylemekten daha iyi bir yol bulabilirsin."

"Gerçek olmayan hiçbir şey söylemedim."

"Beni kullanmıyorlar."

"Jules, öyleler."

"Öyleyse öyleler, ama yine de benden hoşlanıyorlar," dedim ve bunu öyle bir şekilde söyledim ki sanki buna inanmaya umutsuzca ihtiyacım varmış gibi geldi. Ve eğer anatomik olarak mümkün olsaydı, kendimi tekmelerdim.

Çenesi eğildi, başı yavaş bir sarsıntıyla geriye gitti ve bir süre bana baktı. Sonra yüzüne bir şey oldu. Öfkesi kayboldu. Yok oldu. Yok oldu. Onun yerinde başka bir şey vardı. Daha yumuşak bir şey, okuyamadığım bir şey.

"Jules," dedi sessizce.

Menümü elime aldım, yüzündeki başka bir şeyle baş edemiyordum.

"Sadece sipariş verelim," diye tersledim, menüyü açtım ve inceledim.

Garson siparişlerimizi aldıktan sonra cosmo'mu yudumladım ve karşıımızdaki kabinin masa örtüsüne baktım. Vance buna birkaç saniye izin verdikten sonra kolu kabinin arkasından gelip beni sardı ve eliyle omzumu kavradı. Yüzümü ona dönmem için beni kıvırdı ve (yine) benim alanıma girdi.

"Affedersiniz," dedim, mağrur bir edayla.

"Başladık," dedi, gözleri gözlerimin içine bakarken.

"Hayır," dedim.

"Nasıl bir şeyle uğraştığını bilmiyorum ama orada olduğunu biliyorum. Bunu kabul etmemeyi tercih ettiğini ve kesinlikle sürecin bir parçası olmamı istemediğini biliyorum. Umurumda değil. Prenses, bu ikimizin arasında olan bir şey."

"'Bu' derken tam olarak neyi kastediyorsun? Beni mi beceriyorsun?" Çirkinleşerek tersledim. Bu ben değildim ve hoşuma gitmiyordu ama kendimi de durduramıyordum.

"Evet. Seni beceriyorum. Senin yatağında, senin kanepende, benim yatağında ve aklıma gelen her yerde. Seni sırt üstü, dizlerinin üstünde becereceğim ve sen de bana bineceksin. Ve ben seni yorduğumda ve sende o lanet olası

Kalkanlarını kaldır, seni benimle konuşturacağım ve bana bu saçmalığın ne olduğunu anlatacaksın, belki o zaman sana yardım edebilirim."

Söylediği şey beni hayrete düşürdü, şok etti ve kendimi komik hissetmeme neden oldu ama tam olarak kötü bir şekilde değil. İyi ama korkutucu bir şekilde.

Duygusal Rottweiler'ım havlamaya ve salyalarını akıtmaya başlayınca Vance'den uzaklaştım ama kolu beni olduğum yerde tutmaya devam etti.

"Bu gecen var. O kadar," diye duyurdum.

Başını iki yana salladı. "Neyle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Neyle uğraştığımı çok iyi biliyorum," dedim ona.

Beni bıraktı ve bir karides kaptı.

Sonra da "Göreceğiz." dedi.

KIKIRDAMAYI BIRAK

I Bu, resmi olarak, kayıtlardaki en kötü randevu olmalıydı. Yedik, içtik ve konuşmadık.

Vance konuştu. Ben konuşmadım. Karidesleri yedikten sonra saçlarımı omzumdan çekti, kulağıma eğildi ve "Sinirlenmeyi bırak Jules" diye fısıldadı.

Ona bir bakış fırlattım. O da bana kibirli bir sırıtış attı.

Sinirlenmemden etkilenmemiş gibiydi. Aslında, hiçbir sorun yokmuş ve ben Go-To-Hell- Vance-Crowe Ölüm Işınları yaymıyormuşum gibi devam etti.

Salata ve ana yemek arasında kolu bana dolandı, beni yanına çekti ve eli saçımdaki bir kıvrımla oynadı. Buna izin verdim çünkü karşı koymak yapışkanlık olurdu ve Denver'daki en az yapışkan yer olan The Broker'daydık.

Ana yemek ve tatlı arasında, pantolonumdaki dalmayı yine unutup öne doğru eğildiğimde, parmaklarını açıkta kalan tenimde gezdirdi.

İşimiz bittikten sonra ödemeyi yaptı. Motosikletine doğru yürüdük ve o da bindi. Sürücüsüne karşı öfkeli bir kin beslediğinizde motosikletin en kötü ulaşım aracı olduğunu düşünerek arkasına bindim. Motoru çalıştırdı, bana doğru eğildi ve bileklerimden tutarak beline doğru çekti, bu da gövdeyi sırtına bastırdı. Bağlantıyı koparamadan kaldırımdan fırladı ve ben de motosikletin ucundan aşağı düşmemek için asıldım ve korkunç bir şekilde, kaldırımda kayarak, derim yırtılarak öldüm.

Evimin arkasına park etti ve ben de içeri girmemize izin verdim. İçeri girdiğini görmek istesem de, soracak havada değildim. İçeri girince ışığı açtım.

Ben ceketimi silkip çantamla birlikte masanın üzerine atarken Boo mutfağa girdi. Boo hemen benim yokluğumdan ve diğer hayali kedicik hakaretlerinden şikayet etmeye başladı. Onu kucağıma aldım, koridorda yürüdüm ve Boo kollarımdayken lambaları açarak oturma odasında dolaştım.

Boo bunun üzerine konuştu. "Miyav, miyav, miyav."

Lambalarla işimi bitirdim ve koridorun girişine yaslanmış beni izleyen Vance'e baktım.

Keşke bu kadar yakışıklı olmasaydı. Bu, ona kızgın olmayı sürdürmeyi çok daha kolay hale getirirdi.

"Kapa çenenin, Boo," dedim, gözlerim

Vance'in üzerindeydi. "Miyav," diye

cevap verdi Boo, gözleri benim üzerimde.

Boo'ya baktım. "Sen zaten ikramlarını aldın."

"Miyav."

"Artık yok, çok şişmansın."

"Miyav!"

"Bunu duymak istemiyorum," dedim

Boo'ya. "Miyav!" Boo karşılık verdi.

"Bir kediyle mi konuşuyorsun?" Vance sordu.

Vance'e baktım ama ona cevap vermedim. Boo'yu kucakladım, biraz eğildim ve onu bıraktım.

"Miyav," dedi Boo ayağa kalktıktan sonra, her zaman son sözü söyleyen kişi olmuştur.

Vance'in yanına gitti, ayak bileklerine sürdü ve sonra koridorda yürüdü, muhtemelen kuru mama kabına doğru gidiyordu.

"Bana daha ne kadar kızgın kalacaksın?" Vance sordu.

Boo'nun çıkışı boyunca gözleri beni hiç terk

etmedi. "Zamanın sonuna kadar," diye

cevap verdim.

Nedense küstah yorumum onu eğlendirdi. Her

neyse.

"Bu gece ilginç olacak," dedi ve duvardan uzaklaşıp yanıma geldi.

Ondan uzaklaştım, Roxie'nin bilek kelepçesini çıkardım ve bar setinin üzerine bıraktım. Sonra küpemi çıkarmak için ellerimi kaldırdım. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu ve korkunç randevumuz boyunca başka bir yerde cesurca mücadele etmek için uzaklaşmış olan kelebekler,

geri geldi, açıkça midemin çukurunda iyiye karşı kötünün destansı bir savaşını vermeye hazırdı.

Vance'i arkamda hissettim ve saçlarımı bir omzumdan alıp diğeriinin üzerinden geçirdi. Dudağımı ısırdım, delikli kpenin arkasını taktım ve masaya bıraktım, sonra diğeriinin peşinden gittim. Kolunu ortama doladı ve sırtımı önüne doğru çekti. Dudakları boynuma gitti.

Bu iyi hissettirdi. Çok güzel, öfkenizi eritecek kadar güzel ve ben de buna karşılık olarak vücudumu sertleştirdim.

Kpeyi çıkarıp arkasını taktım ve Vance boynuma doğru sessizce, "Sinirlenmeyi bırak, Jules," dedi.

"Bana kızgın olmayı bırakmamı söyleyemezsin. Zamanımı kiminle geçireceğimi söyleyemezsin. Evime girip ben uyurken benimle yatağ'a giremezsin. Ve hayatında başına hiç iyi bir şey gelmemiş bir ocuk için iyi bir şey yapman karşılığında beni seninle seks yapmaya zorlayamazsın," diye ilan ettim.

Kpeyi bıraktım ve dönüp ona baktım ya da daha uygun bir ifadeyle ters ters baktım.

Birkaç saniye boyunca beni izledi, bir kolu hala etrafımdaydı, sonra dedi ki, "Havanda olmadığın görebiliyorum. Bu gece uyuyacağız. Yarın, Darius'la buluştuktan sonra konuşuruz. Sonra da iki gün önce yapmamız gereken şeyi yaparız."

Lanet olsun.

Darius'la olan buluşmayı unutmuşum.

Vance Crowe'u hayatımdan çıkarabilecek miydim?

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım, bir cankurtaran halatı gibi ona tutundum.

"Mükemmel. Harika. Bana uyar," diye kabul ettim ve yarın akşam yemeğine kadar kesinlikle Nikaragua'da olacağıma karar verdim.

Beni tekrar izledi ve sonra "Birlikte uyuyoruz ama" dedi.

Hmm.

Belki de bir can simidinden çok bir kementti.

"Sanmıyorum," diye karşılık verdim.

Bir karar verdiğini anlayabiliyordum. Kararını verirken onu izledim.

Yüzü benimkine yaklaştı ve "O zaman bu gece iki gün önce yapmamız gereken şeyi yapacağız" dedi.

"Crowe-" Kolunu geri çekmeye başladım ama diğer kolu beni sardı.

"Jules, benimle konuşuyor olsaydın yemekte sana söyleyeceğim şeyi şimdi söyleyeceğim. Bu," dedi, bir elini popoma atıp kalçalarımı kendine doğru çekerken, bir eli de sırtıma çıkıp gövdeyi göğsüne bastırdı, "hayatımda yaşadığım en tatlı şey ve henüz seni becermedim bile. Bu kadar tatlı bir şeyle karşılaşmayı hiç beklemiyordum ve şimdi bunu elde ettiğime göre bırakmayacağım. Eğer sen

Bir sürtük gibi davranıp beni geri çekebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

Kaltaklık mı ediyordum?

Tamam, "zamanın sonuna kadar" yorumu biraz şirreteydi ama bana ne yapacağımı söylüyor ve arkadaşlarım hakkında kötü şeyler söylüyordu!

"Bana ne yapacağımı söylüyordun," dedim sessizce, hâla köşemde savaşıyordum.

"Neden bahsettiğimi biliyorum."

Bu doğruydı. Zip, Heavy ve Frank hakkında benden daha çok şey biliyordu ve kesinlikle benden daha belalı bir anneydi.

"Onlar benim arkadaşlarım," dedim.

"Ben senin arkadaşını," dedi ve kendimi tutamadım. Gözlerimi diktim.

Onun sözleriyle iyi kelebekler kötü kelebekleri alt etti ve kötü olanlar Sibirya'ya çekildi.

"Vance," diye fısıldadım, duygusal Rottweiler'ım uygunsuz bir zamanda kestirmeye karar verdi ve öfkem erimeye başladı.

"Sinirlenmeyi bırak," diye tekrarladı daha önceki emrini, ama yumuşak, ipeksi sesiyle.

Bir süre ona bakmaya devam ettim. Sonra sadece öfkem eriyip gitmedi. Bedenim onunkinin içinde eridi.

"Tamam," diye fısıldadım.

Fısıltım üzerine dudakları yukarı kalktı, başı aşağı indi ve beni öptü.

Ben de onu öptüm.

Kollarımı boynuna doladım ve ona doğru bastırdım ve altımdaki eli yukarı çıktı, sonra tekrar aşağı indi, bu sefer pantolonumun içine girdi. Oradaki hissi sevdim, gerçekten sevdim.

Ağzım onunkinin altında açıldı ve dili içeri kaydı. Öpücüğünden bir şekilde etkilenmemeyi başaran zihnimin puslu bir köşesinde bunun gerçekten olacağını fark ettim.

Ağzı benimkinden uzaklaştı ve çeneme, sonra boynuma kaydı ve arkamdaki eli daha da derinlere indi.

"Vance," diye fısıldadım boynuna doğru. "Öyle mi?"

"Bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor," dedim, belki de bakirelik durumumu paylaşmam gerektiğini düşünerek.

Bu onu soğutabilirdi ve eğer durum buysa kaybedecek bir şeyim yoktu çünkü eğer öyleyse ve anlamıyorsa, o zaman zaten onunla birlikte olmak istemiyordum. Eğer bu onu soğutmazsa, ikimiz için de işleri daha kolay hale getirebilirdi.

Başını kaldırdı ve bana baktı, dudaklarının ucu hâlâ yukarı kalkıktı.

"Prenses." Kalçalarını bana doğru bastırdı, aynı zamanda eli benimkini kendine doğru çekti ve sertliğini hissettim. Bu

Beni korkuttu ve aynı zamanda karnımı titretti. "Konuşma zamanı akşam yemeğiydi."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama beni tekrar öptü, bolca diliyle, diğer eli gömleğimden yukarı çıktı ve sırtımın derisi boyunca kayd. İyi hissettirdi, onunla devam etmem için yeterince iyi.

Derin öpücüğü bitirdi ve beni hafifçe öptü -bir kez, iki kez, tekrar. Atkuyruğunu saçından çekip çıkardım ve parmaklarımı içine soktum. Saçları ipeksi bir kalınlığa sahipti ve bu da iyi hissettiriyordu.

"Vance, ciddi-" diye fısıldadım, parmaklarım saçlarına dolanmıştı.

Sonra eli pantolonumdan çıkınca aklım başımdan gitti. Çekildi ve sonra iki eliyle tişörtümü yukarı sıyırdı. Parmaklarım saçlarından çözöldü, kollarım tişörtümle birlikte kalktı ve sonra tişörtüm yok oldu.

Um...

Yikes.

"İki saniye," dedim, çaresizliğin sınırlarını hissetmeye başlamıştım.

Beni dinlemiyordu. Vücuduma bakıyordu. Kollarından biri alt yarımı belimden tutarken, diğer eli yan tarafımı, göğüs kafesimi ve sonra yukarı doğru keşfe çıktı. Sutyenimin üzerinden göğsümü avuçladı, gözleri elini izliyordu, sonra parmaklarının uçları göğsümdeki danteli takip etti.

Çaresizliğim ve onunla birlikte normal bir ritimde nefes alma yeteneğim dağıldı.

Pekala, her neyse. Son anda bakire olduğumu anladı. Kimin umurundaydı ki? Afrika'da insanlar açlıktan ölüyordu. Endişelenecek daha önemli şeyler vardı.

Ama onlar için sonra endişelenirim.

Ona doğru eğildim, aramızdaki eli göğsümdeyken kendimi ona doğru bastırdım ve onu öptüm.

May haklıydı. İnsanlar bunu yıllardır yapıyordu ve içgüdüleri devreye girdi. Yavaş ve tatlıdan bir anda sıcak ve açlığa dönüştü.

Dudaklarımız ayrıldı, ağzım çenesinde gezindi, dilim kulağının altını tattı. Ellerimi ceketinin içine soktum, omuzlarından ittim ve ceket yere düştü. Sonra onun benim tişörtüme yaptığının aynısını ben de yaptım ve boğazlı kazağını çekiştirerek çıkardım.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadım göğsüne ve karın kaslarına baktığımda, karın kasları sıkı ve belirgindi. "Senin kadar kaslı olabilirim belki Luke ve Mace ile çalışabilirim."

Beni kendine çekti, sonra elleri tenimde dolaşmaya başladı ve ağzı boynuma gitti.

"Jules?" diye seslendi ve boynumda titreşen sesiyle tenimi bir heyecan kapladı.

"Mm?" Elim aramızda hareket etti, parmak uçlarım onun karın kaslarının çıkıntılarını keşfediyordu. Karın kaslarımın sıkılaştığını hissettim.

dokundu ve onun refleksiyle bacaklarımın arasında hoş bir sarsıntı oldu.

"Şu anda Luke ve Mace'ten bahsetmek iyi bir fikir değil."

"Ah," diye mırıldandım, parmaklarım durdu ve kendimi aptal gibi hissettim. "Özür dilerim."

Beni tekrar öptü. Kalçalarını geri çekip pantolonumu indirdiğinde kendimi aptal gibi hissettiğimi unuttum. Pantolonumu kalçalarımın altına itti ve pantolonum düştü. Oturma odamda iç çamaşırı ve topuklu ayakkabılardan başka bir şeyle durduğum için kendimi tuhaf hissetmeme fırsat vermeden kolunu belime doladı. Beni pantolonumdan kaldırdı ve yere bıraktı, arkasına yaslandı ve tüm vücuduma baktı.

İşte o zaman oturma odamda iç çamaşırlarım ve topuklu ayakkabılarımdan başka bir şey giymeden durduğum için kendimi tuhaf hissetmeye başladım.

Bu iki saniye sürdü ve sonra beni kendine çekti. Vücudum ona çarptı ve beni tekrar öptü, daha önce beni öptüğünden daha ateşli ve aç bir şekilde. Sonra hafif öpücükler ve kıcımdan aşağı kayan ellerle beni geri, kanepeye doğru götürdü.

"Vücudunu değiştirecek bir şey yaparsan seni yatağa zincirlerim," diye mırıldandı ağzıma karşı.

"Gerçekten mi?" Sırf söylediklerinin bir yanıtı ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için sordum. Pantolonunu nasıl indirebileceğimi düşünmekle o kadar meşguldüm ki verdiği cevabı umursamadım.

"Neden senden bir şey almak için insanüstü bir çaba

gerekıyor ama biz seks yaparken çeneni kapatmıyorsun?"

Bacaklarımın arkası kanepeye çarptı ve yere düştüm. Vance üstüme çıktı. Ağırlığı ve sıcaklığı iyi hissettirdi, ben de kollarımı ona doladım ve ona baktım.

"Bir şey söyleyen sendin." "Kapa çeneni, Jules."

Gözlerimi devirdim.

Bana sırtıttı ve kısmen yana doğru hareket etti.

Birden eli karnımdan aşağı kaydı ve parmaklarının bacaklarımın arasına bastırıldığını hissettim.

Bu istila çabucak geldi ve muhtemelen şok olmalıyım. Bunun yerine iyi hissettirdi. O kadar iyiydi ki, kalçalarım istemsizce kasıldı ve dudaklarım aralandı.

Vay canına.

Parmakları daha derine bastırdı ve bu daha da iyi hissettirdi.

İçgüdüsel olarak bacağımı kalçasına doladım, daha kolay erişmesini sağladım ve başımı kaldırıp onu öptüm, ağızlarımız açıldı, dilim içeri kaydı. Bunun üzerine eli gitti ama bu sefer külotumun içine geri geldi ve bana dokundu.

Orada bana ilk kez biri dokundu (tabii ki kendimden başka).

O kadar iyi, inanılmaz derecede iyi, uhrevi derecede iyi hissettirdi ki, onu öpmeyi bıraktım ve ağzına doğru inledim.

Parmakları hareket etti, kalçalarım hareket etti. Parmakları daha fazla hareket etti, tırnaklarım sırtını sıyırdı ve bir süre sonra ben

İçimde bir şeylerin oluşmaya başladığını hissettim, heyecan verici ve güzel bir şey ve boynum bunun katıksız zevkiyle kemerli.

"Bana bak, Jules," diye yumuşak bir sesle emretti.

Çenemi indirdim ve çabayla gözlerimi açıp ona baktım.

Bunu yaptığım anda parmağı içime kaydı.

Kemiklerim suya dönüştü.

"Vance," diye nefes aldım.

Adını mırıldandığım anda gözleri o kadar yoğunlaştı ki sanki içimde yanıyorlardı. Parmağı dışarı kaydı ve sonra tekrar içeri girdi ve ona doğru bastırırken onu kendime çektim.

Sonra vücudu hareketsiz kaldı. Parmağı dondu ve başı yukarı kalktı.

Baktım ve sanki derimin üzerine buzlu su dökülmüş gibiydi.

Bakire olduğumu anlamıştı.

Lanet olsun, diye

düşündüm. "Vance-"

diye başladım.

"Sessiz ol Prenses," diye

fısıldadı. Donma sırası

bendeydi.

Yavaşça elini çekti ve üzerimden kalktı ama ayağa kalkar kalkmaz eğildi ve beni de kendisiyle birlikte kaldırdı.

Beni hızlıca öptü ve sonra "Giyin. Silahını al. Ben gittikten sonra kapı ve pencereleri silahlandır ve kontrol odasını ara."

Sonra beni bıraktı, odanın diğer ucuna gitti, yerden kazağını aldı ve üzerine geçirdi. Saçlarını atkuyruğu yaparken ben ona bakakalmıştım.

Bana baktı. "Şimdi, Jules. Dışarıda biri var."

Bedenim çözüldü ve hızla giyindim. Yarım ıslık gibi bir ses çıkardığında pantolonumu giymiştim. Ona baktım ve bana telefonunu fırlattı. Elinde ceketı vardı.

"Kontrol odası," dedi alçak sesle ve sonra silahını ceketinden çıkardı, ceketı koltuğun üzerine bıraktı ve sessiz adımlarla uzaklaştı.

Gömleğimi çekiştirerek koridorda onu takip ettim. Mutfığa vardığımda gitmişti.

Kapıyı kilitledim, alarmı çalıştırdım ve yatağımın altındaki şifonyere gidip silahımı aldım. Koridorda durdum ve telefon rehberini kaydırmaya başladım ama ilk seçenek buydu. Yeşil düğmeye bastım.

Zar zor çaldı.

"Yo," diye cevap verdi biri.

"Ben Jules," dedim telefona.

"Kahretsin. Başka bir pikabın var mı?" Arayan Mace'di. "Sen ve Vance bu gece dışarıdasınız sanıyordum."

"Hayır. Dinle. Evimdeyim ve Vance dışarıda birinin olduğunu söylüyor. Gitmiş-" Silah sesi duyduğumda konuşmayı kestim ve vücudum kaskatı kesildi. Çok yakındı.

Aynı hızla çözüldüm, tekrar konuşmaya başladım ve ayakkabılarımdan birinin bilek kayışının tokasını çekmek için eğildim. "Silah sesi, Mace, lanet olsun."

"Hallediyoruz," dedi Mace'in sesi alaycı değildi, tamamen işle ilgiliydi.

"Adresimi mi istiyorsunuz?"

"Hayır. İçeride kal, güvende ol-"

Ayakkabımı tekmelerken daha fazla silah sesi duydum. Sözünü kestim, "Daha fazla silah sesi."

"İçeride kalın. Evinizi silahlı tutun." "Ben dışarı çıkıyorum."

"İçeride kal Law," diye emretti Mace. "Beş dakika içinde orada olacağız."

Diğer ayakkabımı tekmeledim. "Beş dakikamız yok," diye tersledim, telefonu kapattım ve yatağın üzerine fırlattım.

Dolaba koştum, Pumalarımı çıkardım, çektim ve olabildiğince hızlı bir şekilde bağladım. Sonra silahımla evin içine koştum, alarmı açtım ve dışarı çıktım.

Sal Cordova bana çarpınca arka kapıdan zar zor çıktım. Ben geriye doğru gittim ve onun kolu

etrafımda.

"Kahretsin, beni vurdu," diye inledi Sal, bana bakarak ve bana doğru eğilerek. Ağırlığının çoğunu üzerime aldım ve onunla birlikte sendeledim. "Senin lanet ortağın beni kıcımdan vurdu."

Kolum etrafımda kilitli değilken, Sal onun arka tarafını tutuyordu.

"Jules. Lanet olsun." Vance birkaç adım ötede duruyordu.

Ona bir bakış attım ve silahını Cordova'ya doğrultmuştu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, Sal'ı da kendimle birlikte yere indirdim ve kıcını yere diktim. Bir uluma sesi çıkardı ve yana doğru yuvarlandı. Kolunu silktim ve silahını elinden almak için eğildim, sonra bir adım uzaklaştım.

"Beni vurdun. Beni lanet olası kıcımdan vurdun," diye sızlandı Sal Vance'e. Onun için duyduğum tüm endişe kaybolmuştu. Sesi güçlüydü, sızlanmak için yeterince güçlüydü. İyi olacağını düşündüm. "Beni vurmak zorunda değildin," diye devam etti Sal.

Vance beni belimden yakaladı ve arkasına geçmem için geriye doğru çekti.

"Önce sen ateş ettin," diye sertçe karşılık verdi Vance. "Ne düşünüyordun ki?"

Vance'in sesi çok kızgın geliyordu. Yine de birkaç gündür iç çamaşırlarıma girmek için uğraşıyordu. Muhtemelen beş dakikanın

hedefine ulaştıktan sonra birini vurmak zorunda kalarak yarıda kesilmişti.

"Benim eylemime katılıyorsun," diye açıkladı

Sal. Memnun olmama sırası bendeydi.

Sal'e döndüm.

"Oh, Tanrı aşkına. Ciddi misin, Sal?" Kulaklarıma inanamayarak sordum.

"Benim için yanıp tutuşuyorsun, biliyorum. Tam karşıma oturdun ve-" Sal başladı.

"Karşına oturdum ve seni tehdit ettim," dedim ona.

"Zoru oynamak. Siz kadınlar her zaman elde edilmesi zoru oynarsınız," diye yanıtladı Sal.

"Belki de elde edilmesi zoru oynadığımız için değildir. Belki de ilk etapta elde edilmek istemediğimiz içindir," diye açıkladım.

"Hayır. Ondan değil."

Evet, Sal o kadar aptaldı.

"Ambulans çağırmamız gerekiyor mu?" Bu ses Vance ve benim solumdaki bir yerden geldi, sonra Luke cisimlendi ve Vance'in yanına geldi.

Sal'e baktı.

"Evet," diye cevap verdi Vance. "Yine de kan kaybından ölmesini tercih ederim."

"Kahretsin," diye inledi Sal.

Luke telefonunu çıkardı. Luke'un kontrol odasını arayarak ambulans ve polis istemesini dinledim. Bunu yaparken mevcut durum hakkında düşündüm.

İyi haber, Vance'in bakire olduğumu anlamamış olmasıydı.

Kötü haber ise Vance'in gerçekten iyi bir noktada durdurulmuş olmasıydı.

Vance'e döndüm.

"Bu ne kadar sürecek?" Sabırsızlıkla sordum.

Karanlıkta gözlerini üzerimde hissettim. Sonra gülümsediğinde beyaz bir parıltı gördüm. Kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. Yakın mesafeden ona daha iyi odaklanabildim ve kibirli sırtışını yakından yakaladım.

"Muhtemelen bir süre, Prenses. Daha uzun çünkü dikiş attırmam gerekecek."

Nefesim bedenimden kaçtı.

Havayı içime çektüğimde, "Neden?" diye sordum.

"Beni etiketledi. Uyluk, sadece sıyırdı. Baktırmam gerekecek."

"Vuruldu mu?" Luke yanımdan sordu.

"**Önemli değil,**" diye cevap verdi Vance ve Luke'un başını salladığını gördüm.

Görünüşe göre bu onun için yeterince iyiydi.

"Crowe," I dedi, garip duygular gidiyor aracılığıyla
Daha önce hiç hissetmediğim ve
hoşlanmadığım duygular.

"Önemli bir şey değil," diye tekrarladı Vance.

"Crowe! Bu bir şey değil! Vuruldun!"

"Daha önce de vuruldum, Jules. Güven bana, bu bir şey değil."

Bu sefer nefesim kaçmak yerine, bir solukta havayı içime çektim.

"Daha önce vuruldun mu?" Nefes verirken sordum.

"Evet, geçen seferki pek hoş değildi," diye gönüllü oldu

Luke. Vance, "Luke'un başına daha kötöleri de geldi,"

dedi. "Bağırsak yarası." "Kurtuldum," dedi Luke

kayıtsızca. "Akciğerinden vurulmuşsun." Aman Tanrım.

"Konuşmayı kes," diye terslendim, hafıza şeridindeki korkunç, maço yolculuklarını kestim.

Luke'un kıkırdadığını duydum.

"Kıkırdamayı kes," diye kestirip attım.

Kıkırdamayı kesmedi ama neyse ki bize doğru gelen siren sesleri onu bastırdı.

Dışarıdaki ışık yandı, arka kapı açıldı ve Nick orada durdu. Morg Yüzü'nün gerçek hayattaki bir yorumunu takınarak hepimizi içeri aldı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım nefesimin altında.

Banyoda yüzümü yıkıyordum.

Vance dubleksimde bir yerlerde, yatmadan önce ne yapıyorsa onu yapıyordu.

Geceyi benimle geçirmesine nasıl ikna olduğumu bilmiyordum ama itiraf etmeliyim ki çok da zor olmadı. Kısmen Roam'a iyi davranmamın, kısmen de vurulmasından kendimi sorumlu tutmamın bir karşılığı olduğunu düşündüm.

Daha önce, ambulans gelmeden önce dışarıda Nick'e olanları anlatmıştım ve ağzı açık kalmıştı. Beni tavan arasında bir odaya bağlayıp ölene kadar orada bırakmaya hazırmış gibi görünüyordu, böylece aptal haçlı seferlerimden birinde başka kimsenin vurulmasına neden olmayacaktım. Ama neyse ki tavan arası odamız yoktu.

Ambulans geldi ve inleyen, sızlanan Sal'ı götürdü. Aynı anda polis de geldi ve ben dahil herkesle konuştu.

Sonunda Hank Nightingale ve Eddie Chavez ile tanışamasam da onları görme şansım oldu.

Hank bir bülbüle benziyordu, uzun boylu ve esmerdi, ama yakışıklı ve iyi kalmış bir Amerikan çocuğuydu. Chavez de The Boys'un geri kalanı gibi acayip yakışıklıydı.

Uçuş yaptılar, muhtemelen Vance'in vurulduğunu duydular ve iyi olup olmadığını kontrol etmek için geldiler. Geldiklerinde Vance arka tarafımda oturuyordu. Bir sağlık görevlisi kot pantolonunun baldırını kesmiş ve yarasını kontrol ediyordu. Ben Nick'le birlikte birkaç metre ötede duruyordum. Hem Hank hem de Eddie bana doğru baktılar ve pek de iyi görünmüyorlardı.

Indy'nin kart taşıyan üyeleri ve kızların Welcome Wagon'u.

Lee de Vance'i kontrol etmek için uğradı. Çok kalmadı, sonra da gitti.

Jimmy Marker adında bir polis dedektifiyle konuştum. Ona Sal Cordova hikayesinin biraz değiştirilmiş bir versiyonunu verdim ve Sal'in sıradan bir sapık gibi görünmesini sağladım, ki bir bakıma öyleydi.

Konuşmam bittiğinde Dedektif Marker bana baktı ve "Hukukçu musunuz?" diye sordu.

Gözlerimi ondan ayırmadım, yüzüm boştu ve ağzım kapalıydı.

Marker, "Heavy ile çalıştığını biliyorum," dedi.

Şaşırdım ama sessizliğimi korudum.

Marker, "Heavy iyi bir adam," diye devam etti.

Bir kez başımı salladım, bu konuşmanın nereye gittiğinden emin değildim.

"Yaptığınız şey aptalca ve güvensiz," diye devam etti.

Artık bu konuşmanın nereye gittiğini biliyordum ve sessiz kaldım.

"Sen gerekir dur veya sen olsun kendin öldürüldü." tavsiyesinde bulundu ve sesi hem keskin hem de endişeliydi.

Bunu polis okulunda öğrettiklerini düşündüm. Cevap vermedim.

"Yoksa başka birinin ölümüne neden olursun," diye bitirdi.

Büyük bir çaba harcadım ama sessiz kaldım ve istediğim gibi dudağımı ısırmadım.

Beni izledi, başını salladı ve sonra garip bir şekilde nefesinin altında mırıldandı, "Bu çocukların kafalarını muayene ettirmeleri gerekiyor."

Sonra da çekip gitti.

Vance'i hastaneye Camaro'mla götürdüm.

Haklıydı, o kadar da kötü değildi. Temizlendi ve dikildi. Tedavi odasından üzerinde kot pantolonuyla çıktı, uyluğu kesilmişti ve orada beyaz bir bandaj görebiliyordum.

Hazel'a geri döndük.

"Nerede yaşıyorsun?" Hazel'in yanında dururken sordum.

Neden bahsettiğini anlamadan elimden anahtarları aldı.

"Geceyi seninle geçireceğim," diye cevap verdi.

"Ne yapıyorsun? Anahtarlarımı ver." Anahtarları almak için hamle yaptım ama elimden çekip aldı.

"Arabaya bin," diye emretti.

"Hazel'i benden başka kimse kullanamaz," dedim ona. "Hazel?" diye sordu.

"Camaro'm," diye cevap verdim.

Bir süre bana baktıktan sonra sırtıttı ve sanki çok sevimliymişim gibi başını salladı. Bu benim kendimi

Yine o tatlı sıcaklığı hissettim ama bunu üzerimden attım ve şu anki sözlü atışmamıza odaklandım.

"Crowe," dedim uyarırcasına.

Sırıltışı soldu. "Lütfen tartışma, Jules. Sadece arabaya bin." Bunu yorgun bir sesle söyledi.

Dudaklarımı emdim, yorgun sesi beni etkiledi. Yolcu tarafına yürüdüm ve Vance beni eve bıraktı.

İçeri girdikten sonra kapıyı arkamızdan kilitledi ve alarmımı çalıştırmak için döndü. Doğruca şifonyerlerime gittim ve en az seksi gece kıyafetlerimi bulmak için onları karıştırdım (hiç yoktu). Eski moda bir slip gibi görünen bebek mavisi ipek bir gecelikte karar kıldım. Göbeği sıkıyordu, dizlerimi sıyıran A astarlı bir eteği ve üst ve alt kenarları boyunca kalın bir ekru dantel kenarı vardı. Vance'i ne yapmak istiyorsa onu yapması için bırakarak banyoya doğru yürüdüm, ki zaten öyle yapacaktı.

Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. O anın sıcaklığı sona ermişti. Duygusal Rottweiler'ım uyanmış ve alarma geçmişti.

Saçlarımı at kuyruğu tutucusuyla başımın arkasında özensiz bir topuz yaptım ve aynada yüzüme baktım. Derin bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve banyodan çıktım.

"O" her neyse, bir an önce halletmek en iyisi.

Banyodan çıktığımda ev karanlıktı, sadece yatak platformundan loş bir ışık geliyordu. Yatağın yanına gittim.

merdivenlerden birine tırmandı ve Vance'i yorganın altında gördü, yorgan beline kadar geliyordu, sırtının arkasında bir sürü yastığım vardı, böylece oturuyordu.

Göğsü çıplaktı. Boo tam ortasında yatıyordu, kuyruğu Vance'in karın kasları ve beli boyunca geniş bir yay çiziyordu. Vance onu okşuyordu ve durduğum yerden Boo'nun mırıldandığını duyabiliyordum.

Belli ki Boo evdeki yeni varlığa itiraz etmemiş.

Vance'in gözleri bana kaydı ve elimden geldiğince zarif bir şekilde (ki korkarım hiç de zarif değildi) yatağa tırmandım. Sonra karşı tarafa, Vance'den olabildiğince uzağa süründüm ve yorganın altına girdim.

Arkama yaslandım, tavana baktım ve Vance'in yorganın altında ne giydiğini ya da üzerinde bir şey olup olmadığını merak ettim.

Son düşüncemde nefesim tuhaflaştı. "Jules."

"Ne?" Tavana doğru söyledim.

"Buraya gel."

Karşı koymayı düşündüm ama vazgeçtim. Nedenini sormayın ama tuhaf bir gün geçirmiştım. Aslında, garip bir dört ay olmuştu. İşim, eğitimim, gece devriyem ve şimdi de Vance ile kafa kafaya savaşım

-Yorgundum ve içimden gelmiyordu.

Daha da yaklaştım. Vance'in kolu sırtıma dolandı, beni kendi tarafına doğru kıvırdı ve başımı omzuna yaslamaktan başka çarem kalmadı. Orada uzandım, vücudum gergindi. Ellerimle ne yapacağımı bilemediğim için bir kolumu altına soktum ve diğeriyle Boo'nun yan tarafını okşadım.

"Bacağın nasıl?" diye
sordum. "Yaşayacağım,"
diye cevap verdi.

"Özür dilerim. Vurulman benim hatam."

"Sal Cordova'nın bir moron olması senin
suçun değil." Bu doğruydı.

Sessiz kaldım.

Vance uzandı ve ışığı söndürdü. Karanlıkta onun sıcaklığının içime sızdığını hissettim ve bedenim gevşemeye başladı.

Bir süre orada yattım ve Boo'nun mırıldanmasını dinledim. Onu okşamayı bıraktım ve elimi yüzümün birkaç santim altındaki Vance'in üzerine koydum. Bu noktada gecenin cinsel aktivitelerine devam etmek için hiçbir şey olmayacağı izlenimini ediniyordum. Vance aksiyon adamıydı. Eğer bir hamle yapmak isteseydi şimdiye kadar yapardı.

Derin bir nefes aldım, bıraktım ve vücudum daha da gevşedi.

"İkinci randevumuzu da mahvettim,"
diye fısıldadım. Vance hiçbir şey
söylemedi.

Yine sustum.

Sonra tuhaf bir nedenden dolayı konuşmaya başladım.

"Sana oraya on altıncı yaş günümde gittiğimi söylemiştim. Nick beni götürdü."

Vance hala bir şey söylemedi.

Konuşmaya devam ettim. "Reba Teyze öldükten beş buçuk ay sonraydı. Biz..." Tereddüt ettim. "İyi değildi. Aniden, beklenmedik bir şekilde öldü. Hayatlarımızın üzerindeki bulutlar hiç dağılmayacak gibi görünüyordu."

Vance hâlâ sessizliğini koruyordu.

Devam ettim, "Nick günü özel kılmak istedi. Bir kız için on altıncı yaş günü önemlidir. En sevdiğim güller olduğu için bana bir düzine pembe gül aldı ve arabada verdi. İnsanlar bugünün benim günüm olduğunu bilsinler diye restorana giderken yanımda götürmemi istedi. Bana üzerinde maytaplar olan bir pasta getirmelerini istedi."

Ben konuşurken bir ara Vance sırtımı okşamaya başladı.

Ona doğru daha da gevşedim. "Çok eğlendik. Reba Teyze öldüğünden beri ilk kez birkaç saatliğine onun bıraktığı boşluğu unuttuk ve eğlendik. Hatta güldük bile."

Boo okşanmaktan sıkıldı, belime doğru yürüdü ve omurgamın dibinde bir kedicik kıvrımına yerleşti.

"Hediye olarak bana Reba Teyze'nin nişan yüzüğünden yapılmış elmas bir kolye verdi."

Vance sırtımı okşamayı bıraktı, kolunu bana doladı ve yüzüme doğru döndü. Elimi aramıza sıkıştırdı ve diğer elini kalçama koydu.

Yatağın başında küçük bir pencere vardı ve ay ışığında yüzünün düzlemlerini ve açılarını zar zor seçebiliyordum.

Hâlâ bir şey söylemedi ama bana baktığını görebiliyordum.

"Tekila için özür dilerim," diye fısıldadım, başka bir konuya geçerek.

Sonunda sessizce konuştu: "Endişelenme." "Dudağımı yaladın," diye hatırlattım ona.

"Tadın kiraz gibiydi," dedi bana.

Doğru ya, Jet'in dudak kremi.

"Unutmuşum."

"İçki içmek benim sorunum. Senin sorunun haline getirmeyeceğim," dedi bana. Derin sesi rahatlamıştı, hatta uykuluydu, ama Roam'la konuşurken kullandığı o şiddetli alt akıntı hâlâ vardı.

Ben bir şey söylemedim.

Bekledim. Birkaç dakika geçti ve sonra devam ettim, "Sal Cordova'yı kışından vurduğuna inanamıyorum."

Kendime engel olamadım. Yapmamam gerektiğini bilsem de komik olduğunu düşündüm ve ay ışığında ona gülümsedim.

"Nişan almak için iyi bir yer gibi göründü," dedi ve vücudumun hafifçe sertleştiğini hissettim.

"Onu kışından mı vuracaktın?" diye sordum.

Vance'in cevabı "O bir göt," oldu.

"Bu doğru," dedim ona ve sonra tekrar rahatlardım. İçimi çektim ve birkaç saniye sessiz kaldım.

"Bana bu kadar tatlı bir şeyle karşılaşmayı hiç beklemediğini söylerken ne demek istedin?" O kadar alçak bir sesle fısıldadım ki belki duymaz diye düşündüm.

Elleri geceliğimin ipeği boyunca aşağıya, popomun üzerine kayd, sonra bir elinin parmaklarının kumaşın içine kıvrıldığını hissettim. Geceliğimi yukarı çekti ve kollarından biri belimi sıkıca kavradı. Diğer eli popomun üzerinde gezindi ve beni daha da içine çekti.

Yapmadığı şey cevap vermektir.

Ya da belki de cevabı buydu.

Hareketleri boyunca nefesimi tuttum, karnım çırpınıyordu ama sonra eli ve kolu hareketsiz kaldı.

"Vance? Beni duydun mu?" Biraz daha yüksek sesle sordum. "Seni duydum." Tek söylediği buydu.

"Um..." Muhtemelen kaba olacağını bilerek ama karanlıkta cesaretimi toplayarak başladım ve yine de söyledim: "Duyduğum kadarıyla çok tatlı şeyler yaşamışsın."

"Hayır. Bir sürü kolay şey yaşadım."

"Tanıdığın birkaç kız var-"

"Hiçbiri kavun kokmuyordu, kiraz tadı y o k t u ya da çabaya değmedi," dedi açıkça.

Karanlıkta ona göz kırptım. "Bu çabaya değeceğimi mi söylüyorsun?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi hemen.

Tekrar göz kırptım, sersemlemiştim ve kendimi tuhaf hissediyordum. İyi garip, kötü garip, korkutucu garip, hırlayan Rottweiler garip.

"Bu çabaya değeceğimi nereden biliyorsun?" diye sordum. "Biliyorum."

"Nasıl?" Ben zorladım. "Sadece biliyorum."

"Nasıl?" Peşini bırakmadım.

"Hayatın boyunca bok yiyorsun, çalışıyorsun, ter döküyorsun ve geri kalanında elde edebileceğin her şey için kanını akıtıyorsun, tatlıyı tattığında anlıyorsun."

Aman Tanrım.

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim ve sustum.

"Konuşman bitti mi?" diye sordu birkaç dakika sonra. Başımı salladım.

Belimdeki eli sırtımdan başıma doğru kaydı. Yüzümü boğazına bastırdı ve bana sarıldı.

Bir süre orada yattım.

Sonra uyuduğunu düşündüğümde elimi göğsüne bastırđığım yerden çektim ve beline sardım.

Bunu yaptığımda kolları sıkıştı. At kuyruğu tutucumu çekip çıkardı ve saçlarım elinin üzerine döküldü. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi, sonra kürek kemiklerimin arasında bir yerde bir tutamı döndürdüğünü hissettim.

Sanırım bu uyumadığı anlamına geliyordu. Her neyse.

Gözlerimi kapattım ve yerleştim.

Saçlarımla oynamaya devam etti.

Ne olduğunu anlamadan, hatta bunun mümkün olduğunu düşünmeden önce uykuya daldım.

ON

MAYIN

İleri derecede çırpınan bir karınla uyandım. Aslında içimin derinliklerinde bir yerlerde uyku Zaten bazı önemli çırpınmalar yaşamıştım ve bunların bir rüya olduğunu düşünmüştüm.

Vance'in beni amansızca takip etmesinden ve bu takip sırasında olanlardan sonra hissettiklerimin çok ama çok tahrik edici olduğunu artık biliyordum.

Bu, Vance'in vücudunun sırtıma yakın bir şekilde bastırılmış olmasıyla ilgiliydi.

Ayrıca Vance'in sertliğinin popoma bastırılmış olmasıyla da ilgisi vardı.

Ama daha çok, Vance'in elinin göğsümde olması ve başparmağının meme ucumu hafifçe ileri geri okşamasıyla ilgiliydi.

Hafifçe hareket ettim ve Vance de bana doğru bastırdı.

Ağzını enseme dayayarak "Günaydın" dedi.

Aynı anda başparmağı okşamayı bıraktı. Parmağı da ona katıldı ve birlikte bastırdılar. Aynı anda diğer eli de külotumun ön kısmına kaydı ve derinlere indi.

Göğüs ucumdan bir şok dalgasının fırladığını ve bacaklarımın arasında patladığını hissettim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Durmadı. Her iki eli de üzerimde çalışıyordu ve ben de vücuduna doğru geri itilerek popomu kasıklarına soktum. Ağır ağır nefes almaya başladım, hâlâ uykulu olan zihnim tamamen karışmıştı.

Ona dokunmak için dönmeye çalıştım ama kolları gerildi ve beni olduğum yerde tuttu.

Vazgeçtim, hislere teslim oldum. Dişlerinin omzumu ısırıldığını ve geceliğimin askısını yakaladığını hissettim. Ağzı askıyı aşağı çekip göğsümü ortaya çıkarırken vücudu hareket etti. Artık göğsümde ten tene temas ediyordu. Parmaklarından biri içime kaydı ve sıcaklığın vücuduma yayıldığını hissettim.

Tekrar dönmeye çalıştım, ama beni olduğum yerde tuttu, parmağını içeri ve dışarı hareket ettirdi ve içgüdüsel olarak kalçalarımın da onunla birlikte hareket etmesini sağladı, eline bindi.

"Tanrım, Jules," dedi boynuma doğru, sesi kısıktı ve parmağı kayarak tekrar bana dokundu, hareket ediyordu, dönüyordu ve geldiğini hissettim.

Daha önce de kendi kendime orgazm olmuşum ama böyle bir şey değildi. Hem de hiç. Beni boğdu. Nefesimi içime çektim ve Vance bunun olacağını biliyordu.

Beni sırtüstü yatırdı, eli hâlâ bacaklarımın arasındaydı. Kollarımı ona doladım, kalçalarımı savurdum, ağzı ağzıma geldi ve beni çarptı.

Ve o zaman onun adını inledim.

Adını söylediğim anda uzaklaştı. Sıcaklığını ve elini kaybettiğim için müstakil bir protesto miyavlaması çıkardım ama o hiçbir yere gitmiyordu.

Külotumu yırtarak bacaklarımdan aşağı indirdiğinde, kalçalarımı ayırıp aralarına girdiğinde ve içimi doldurduğunda hâlâ orgazmın sancıları içindeydim.

Acımadı, hem de hiç.

Aksine güzel

hissettirdi.

Adını tekrar fısıldadım. Bacaklarımı dizlerimden yukarı çekti, daha derine itti, ritmik bir şekilde hareket etti ve kalçalarım onun hareketleriyle eşleşti.

"Tanrım, çok sıkısın," diye mırıldandı boynuma doğru ve kollarımı ona doladım, dizlerimi daha da geriye çekerek daha derine kaymasını sağladım.

Ellerinin üzerine çıktı. Gözleri büyümüş ve saçları omuzlarına dökülmüş bir halde bana bakıyordu.

O anda ona baktığımda, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

"Bana geri dön," diye mırıldandım ve istediğim anda döndü, eli aramızda dolaştı, bana dokundu, içime bastırdı. Orada hassaslaşmıştım, tekrar hazırdım. Nefes nefese kalmıştım. Bu çok fazlaydı. Beni paramparça edeceğini düşündüm.

"Vance," diye fısıldadım acil bir sesle.

"Bırak," dedi bana, sesi boğuk, gözleri benimkilere bakıyordu.

Yaptım.

Birkaç dakika sonra, o da yaptı.

Eskiden iki hafta boyunca dağlarda yaz kampına giderdim ve büyüdüğümde kamp danışmanı oldum.

Bol bol ata bindik.

Belki de Indy yanıliyordu ve bu bir şehir efsanesi değildi. Her neyse. Fark etmezdi.

Önemli olan seksin harika olduğunu yeni keşfetmiş olmamdı. Seks harikaydı. Seks şimdiye kadar icat edilmiş en iyi şeydi.

Vance'in ağırlığı üzerimdeydi, beni yatağa bastırıyordu. Hâlâ içimdeydi, kollarım beline sarılmıştı, kalçalarım kalçalarına yaslanmıştı ve ben aptalca şeyler düşünüyordum, zihnim yarışıyordu, bedenim tükenmişti.

Vance yavaşça, nazikçe içimden çıktı ve beni de yanına alarak yana kaydı. Ona bakmak, hatta belki gülümsemek için çenemi kaldırdım ama bir bakışta bir şeylerin kesinlikle doğru olmadığını anladım.

Lanet olsun.

Belki de yanlış yapmıştım.

"Vance..."

Gözleri yoğundu, normal yoğunluğundan daha yoğundu. Yüzünde bir şey vardı, doğru olmayan bir şey ve bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum, ama her neyse, muazzamdı.

"Seni incittim mi?" diye

sordu. Demek buydu.

Başımı salladım.

Eli önce aramızda, sonra bacaklarımın arasında gezindi ve bana nazikçe dokundu. Hâlâ hassas olduğum için kalçalarım onun dokunuşuyla sarsıldı.

Tüm bu süre boyunca gözlerimin içine baktı, o yoğun bakışlarıyla beni süzdü.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım. "Kan var mı

diye bakıyorum."

Nefesim kesildi.

Hay aksi.

O biliyordu. Bakire olduğumu biliyordu.

Nereden biliyordu?

Ona bakma sırası bendeydi.

"Hap mı kullanıyorsun?" diye sordu. Tekrar başımı salladım.

Elini çekti, gözleri elime kayd, sonra yatağın altına doğru ilerledi ve sessizce kenardan aşağıya düştü. O bunu yaparken ben hareketsiz bir şekilde ona baktım, sonra elleri ayak bileklerime dolandı ve beni yataktan aşağı sürükledi. Kenara geldiğimde beni yakaladı ve ayağa kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" Yetişemediğim için sordum.

Elimi tuttu ve beni banyoya çekti. "Kanıyor muyum?"

Devam ettim.

"Hayır."

"O zaman neden-?"

Banyoda durdu ve tuvaletin arkasındaki sepetten rulo haline getirilmiş bir bez (nane yeşili Mısır pamuğu, havlularım yemyeşildi) aldı. Lavaboya attı ve musluğu açtı.

"Vance, Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?" Sabrım tükenmiş bir şekilde tersledim.

Bana doğru geldi, yüzü bulutlanmıştı.

Yüzüne bir kez baktım ve geri çekildim. Küçük odada fazla uzaklaşmadan sırtım banyonun duvarına çarptı ve vücudu bana yaslandı.

"Sen bakireydin," dedi.

Ne söyleyeceğimi bilemeden ağzımı üç kez açıp kapattım.

"İnkâr etme," diye uyardı.

"Nereden biliyorsun?" Fısıldadım.

"Kimse o kadar sıkı değildir. Tanrım, Jules, neden bir şey söylemedin?"

"Musluğu kapat," diye emrettim oyalama çabasıyla. Bu özel konuşmayı yapmak istemiyordum. "Cevap ver bana," diye ısrar etti.

Vance belli ki bu konuşmayı yapmaya niyetliydi.

Bu işi bitirmek için pes ettim. "Dün gece denedim ama işler..." Başladım, sonra durdum. "Ve bu sabah işler ilerlemişti-"

Sözümü kesti, "Korunmadım." Ona göz kırptım ve sonra gözlerim büyüdü.

"Siktir!" Bu kelime nefesinin altında hafif bir patlamaydı ve sonra benim alanıma daha da girdi, yüzü benimkine yaklaştı. "Bu kadar ileri gideceğini tahmin etmemiştim."

Bu hiç iyi değildi.

"Ne olmasını bekliyordun?" diye sordum.

"Seni elimle boşaltmayı ve seni becermeden önce korunmak için zamanım olmasını bekliyordum. Ama Tanrım, senin

"Geldiğinde yüzün..."

O konuşmayı kesti ve ben de nefes almayı kestim.

Sonra devam etti, "Ayrıca kendini koruyabilecek kadar tecrübeli ve zeki bir kadın olmanızı beklerdim."

Ağzım bir karış açık kaldı, sonra kapattım ve "Sanki benim hatammış gibi konuşuyorsun" dedim.

"Bana bakire olduğunu söylemedin. Söyleseydin her şey daha farklı olurdu."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve sorma şansım da olmadı.

Konuşmaya devam etti.

"Senin gibi görünen biri nasıl olur da yirmi altı yaşına kadar bakire kalabilir?"

Tamam, bakire olmamın beni rahatsız ettiği izlenimine kapılmıştım.

Bu beni kızdırmak yerine, özel bir yerimi incitti, asla göstermeme izin vermeyeceğim bir yerimi.

Sözleri beni etkilememiş gibi davrandım ve bir bahane aradım.

"Biraz meşguldüm," dedim ona.

"Sorun bu değil."

"Ben lezbiyen miyim?" Denedim.

Sanki belli bir doktoru aramanın iyi bir fikir olabileceğini düşünmüş gibi bana baktı.

Sonra gövdesini döndürdü, musluğu kapattı, geri geldi ve ellerini iki yanımdaki duvara koydu.

"Sana hiç kimse dokunmadı mı?" diye sordu, sesi hâlâ öfkeli ve yoğun ve nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

Yani bu tam olarak dünyanın sonu değildi, değil mi? O kadar kötü müydüm?

"Bana hiç kimse dokunmadı," diye cevap verdim usulca. "Kimse mi?"

Başımı salladım.

"Ağızlarını sana mı dayadılar?" diye devam etti. "Vance!" diye haykırdım.

"Cevap ver bana, lanet olası!" diye kırıptı, gözleri parladı, şiddeti arttı ve kalbim hızlanmaya başladı.

"Hayır!" Bağırdım.

Kafam karışmıştı ve çok korkmaya başlamıştım.

Hayır dediğimde hızla hareket etti, vücudumu kendine doğru çekti, sonra kolları beni sıkıca sardı ve ağzı sıcak ve ağır, tam bir dil-aksiyon öpücüğüyle benimkine indi.

Nefesimi kesti.

Geri çekildi ama sadece geceliğimi başımdan çekip bir kenara atmak için. O anda kendi çıplaklığımı unutarak onun çıplaklığını fark ettim ve bana verdiği bir saniyelik süre boyunca vücuduna hayretle baktım, beni duvara yasladı, elleri her yerdeydi, ağzı benimkinin üzerindeydi.

Karnım yine çılgınca çırpınıyordu ve ben de buna ayak uydurarak ellerimle tenini keşfettim.

Tamam, belki de bakireliğimin itici olduğu konusunda yanılmışımdır.

Her şey kontrolden çıkmıştı. Daha yeni bitirmiş olmamıza rağmen tekrar başladık ve eskisi gibi değildi. Onun yoğun olduğunu düşünmüştüm ama bu öyleydi. Şiddetliydi, sınırsızdı. Birbirimizin üzerindeydik ve inanılmazdı.

Birkaç dakika içinde nefes nefese kalmıştım, onu öpüyordum, boynunun, köprücük kemiğinin, omuzlarının tadına bakıyordum. Eğilip bacağımı kaldırdı, kalçasının etrafında döndürdü ve içime girdiğinde ellerim kıkında geziniyordu.

İçimi doldurduğunda başım geriye gitti ve duvara çarptı.

Vance bunu duydu ve elleri arkamda, hâlâ içimdeyken beni kaldırdı. Bacaklarımı kalçalarına, kollarımı da omuzlarına doladım. Bizi koridora taşıdı, başı arkaya eğikti ve benimki aşağıya eğikti, ağızlarımız birbirine kilitlenmişti.

Dizlerinin üzerine çöktü ve beni sırt üstü yere düşürdü. Üzerimde hareket etti. Bacaklarımı ve kollarımı

ve hemen içimde hareket etmeye başladı, sert, hızlı, derin, vücutum onun itişleriyle sarsılıyordu. İyi hissettirdi, iynin de ötesinde, doğrudan muhteşemdi.

Elleri başımın iki yanına gitti, parmakları saçlarımdaydı ve hareket ederken bana baktı. Onu öpmeye çalıştım ama ağızımdan kaçtı.

"Asla," dedi, sesi hırçındı, kalçaları itişlerini durdurdu ve bana sürtündü.

"Asla ne?" Ellerimden biri sırtından aşağı kayarken mırıldandım. Diğeri saçlarının arasına girdi.

"Bisikletim dışında, hayatımda önemli olan hiçbir şey sadece bana ait olmadı."

Vücutum hareketsiz kaldı. Kalbim de öyle ve gözlerim onunla kilitlendi.

Tekrar hareket etmeye başladı, yavaşça, derinden ve konuşmaya devam etti. "Her zaman atıklar, artıklar, kullanılmış, hatta bazen çöplüklerden gelen yiyecekler."

Kalbim yeniden atmaya başladı, ancak kendi kendine takılıp kaldı. Sadece vücutuma olanlardan değil, onun söylediklerinden de nefesim kesilmişti.

"Vance-"

Dudakları dudaklarıma geldi. Elleri saçlarımdan ayrılıp yüzümün yanlarına gitti ve gözlerimin içine bakarak derinlere doğru bastırdı.

"Benim," diye mırıldandı, derin sesi boğuktu, o şiddetli alt akıntı vardı.

Ses tonu içimde bir ürperti yarattı, doğruca ruhuma işledi.

Sonra beni öptü.

"İşe gitmem gerek," dedi Vance bana ya da daha uygun bir ifadeyle boynuma karşı.

Yatağa dönmüştük, yorgan belimize kadar geliyordu. Vance kollarını bana dolamıştı. Ellerimi göğsüne bastırmıştım.

Boo yatağın ucunda oturmuş, sabahki ıslak mama kahvaltısının gelişindeki kabul edilemez gecikme nedeniyle zorlukla gizlediği bir sabırsızlıkla bize bakıyordu.

Koridorda yerde işimiz bittikten sonra Vance beni hiç konuşmadan yatağa kadar taşıdı. Geçen seferki gibi değil, kollarının arasına almıştı. Bunu da zarafetle başarmıştı. Beni yatağa çekti, yorganı üzerimize çekti ve bana sarıldı, hâlâ sessizdi.

Ben de sessizdim. Vücudum üç dünyayı sarsan, arka arkaya orgazmdan sonra tamamen doymuştu. O kadar ki, zar zor hareket edebiliyordum.

Zihnim şoktan ve kendime itiraf edersem, saf ve katıksız korkudan bomboştu.

Düşüncelerimi toparladım, duygusal Rottweiler'ıma sulu bir biftek attım ve Vance'e bakmak için başımı çevirdim. "Konuşmamız gerek."

Ve konuştuk. Konuşmamız gerekiyordu.

Beni çabucak öptü ve sonra gözlerimin içine baktı. "Bu senin fısıldayarak anlattığın tatlı hikâyelerden biri mi, yoksa başka bir şey mi?" diye sordu.

"Başka bir şey," dedim ona.

"O zaman konuşmamıza gerek yok." "Crowe."

Beni tekrar öptü.

"Seni sonra ararım," dedi. "Crowe-"

"Darius'la buluşmadan önce yemeğe çıkacağız." "Crowe!"

Eğildi, alnımdan öptü, beni bıraktı, hızla hareket etti ve platformun kenarından kayboldu.

"Crowe!" Bağırdım.

Yorganı çıplak bedenimin etrafına sararak yatağın ucuna doğru çabaladım. Çaba sarf ederek ve kesinlikle zarafet göstermeden bacaklarımı yatağın kenarına attım. Tökezledim, kendimi düzelttim ve büyük boy yorganı da yanıma alarak aşağı atladım.

Boo peşimde, oturma odasına doğru koştum ama Vance gitmişti.

"Allah kahretsin!" Boş odaya doğru
bağırdım. "Miyav!" Boo da aynı fikirdeydi.

King's'e neredeyse bir saat geç vardım ve kapıdan içeri girer girmez May sanki Pamplona'da sokakta dolaşan cahil bir turistmişim ve o da boğaymış gibi üzerime çullandı.

Onu Daisy ve Roxie takip etti, benim için tam bir sürpriz ve utanç kaynağı oldu.

"Eee?" May geldikten sonra yüzüme dikkatle bakarak sordu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim ve üçlünün yanından geçip bana bakan çocukları görmezden gelerek odanın diğer ucuna doğru yürüdüm.

Bayanlar beni koridorun girişinde yakaladılar ve itiraz ederek sarı danışma odasına götürdüler. Roxie kapıyı kapattı ve May salona açılan pencerenin perdesini çekti.

"Ah şekerim, ne oldu?" Daisy sordu, gözleri üzerimdeydi, sesi nazikti.

Daisy ile karşı karşıya geldim ve onun yumuşak bakışlarını görmezden geldim. "Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim."

Ve ben yapmadım. Duygusal Rottweiler'ım zincirini zorluyor, dişlerini göstererek hırlıyor ve havlıyordu.

Bu saçmalığa ihtiyacım yoktu. Bu insanlara ihtiyacım yoktu.

Crowe ile iki kez korunmasız seks yaptığım gerçeğini düşünmeme gerek yoktu. Eğer yüzücüleri de onun gibiyse, muhtemelen yumurtalarımın en az birini döllemişlerdi ve ben sarı danışmanlık odasında dururken muhtemelen siyah saçlı, siyah gözlü ve harika kemik yapısına sahip güzel bir bebek yaratıyorlardı. Bu, Vance Crowe'u hayatımdan asla çıkaramayacağım anlamına geliyordu.

Dahası, bana ne söylediğini, nasıl söylediğini ya da bana nasıl hissettirdiğini düşünmeme gerek yoktu.

Görevimi düşünmem gerekiyordu. Aklımı oyunda tutmam gerekiyordu.

Kapı hızla açıldı ve eli hâlâ tokmağın üzerinde olan Roxie uçtu.

Indy, Ally ve Jet hışımla odaya girdiler. Tavana baktım ve sabır, kurtuluş ya da kendimi Nikaragua'ya ısınlama yeteneği için savaştım.

Indy'nin "Üzgünüm Roxie" dediğini duyunca odaya geri döndüm.

"Ne kaçırdık?" Ally bana bakıyordu. Jet kapıyı kapattı.

"İşe gitmem gerek," diyerek kapıya yöneldim ama Daisy önüme geçip beni durdurdu.

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu, sesi hâlâ nazikti.

"Hayır," diye cevap verdim. "Geç kaldım. Randevularım var." "Yapıp yapmadıklarını bilen var mı?" Jet, May'e fısıldadı.

"O kadar ileri gitmedik," diye cevap verdi May. "Şekerim, konuş bizimle." Daisy elimi tuttu.

Önce ellerimize sonra ona baktım ve elimi onunkinden çektim. "Dinle, kaba olmak istemem ama yapmam gereken işler var ve bu gerçekten seni ilgilendirmez."

Daisy'nin başı sarsıldı ve bir adım geri gitti.

Yanından geçip gitmek istedim ama güçlü bir el üst kolumu sardı, ultra uzun tırnakları (bir bakışta fark ettim ki uçları gümüş renginde buzlu pembeye boyanmıştı) etimi ısırdı ve Daisy beni geri çevirdi.

Artık yüzünde o nazik ve kibar ifade olmayan bir Daisy ile karşı karşıyaydım. Bu ciddi bir Daisy'ydi, kalp krizi kadar ciddi.

"Kızım, biliyorum çok iyi ve kafa patlatan bir annesin ama Vance'le aranda her ne olduysa, kız arkadaşlarınla konuşmazsan bunu asla atlatamazsın, anladın mı?"

"Siz benim kız arkadaşlarım değilsiniz," dedim ona. Gözleri kısıldı.

Daisy, "Affedersiniz ama dün gece Kutsal Kız Arkadaş Ayini'ni sizin oturma odanızda gerçekleştirdik," dedi. "Margarita ve makyajla birlikte."

"Üzgünüm Jules, ama bizden kurtulamayacaksın," dedi Indy.

Ally kimseye "Eğer ona zarar verirse, o lanet olası kıcını tekmeleyeceğim," demedi.

"Vance ona zarar vermez, asla," dedi Roxie sessizce, beni izleyerek.

May herkesi itti ve kollarımın üst kısmına tutundu.

"Konuş kızım," dedi sessizce, annesinin daha iyi hale getireceği sesiyle ve ben bile, kafa çatlatan mamma jamma (her ne demekse), May'in anne sesiyle boy ölçüşemezdim.

Derin bir nefes aldım ve bıraktım.

"Randevu berbattı," dedim onlara.

May'in elleri düştü ve geri çekildi, yüzü hayal kırıklığıyla kaplandı.

"Olamaz," diye fısıldadı Jet.

"Kavga ettik," diye
açıkladım. "Ne hakkında?"

Roxie sordu.

"Bana ne yapacağımı söylemeye çalıştı," diye
cevap verdim. Indy, "Bu şekilde olmazdı," diye
mırıldandı.

"Evime döndüğümüzde barıştık," diye devam ettim.

"Bu iyi," diye söze girdi Jet, yüz ifadesi
aydınlanmıştı. "Sonra başladık... bilirsin işte..."

Bocaladım. "Devam et," diye teşvik etti Ally.

"Sonra, iyi bir noktada, Vance durmak ve beni takip eden Sal Cordova'yı vurmak için dışarı çıkmak zorunda kaldı."

Daisy kıkırdamaya başladı.

"Onu kışından vurdu," dedim Daisy'ye ve sırtlamak zorunda kaldım çünkü hâlâ komik olduğunu düşünüyordum.

"Ne tür bir iyi kısım?" Ally beni tekrar konumuza döndürerek sordu.

Ona baktım, yüzümdeki sırtış şimdi farklı bir nedenden dolayı devam ediyordu.

"Gerçekten iyi bir bölüm," dedim ona.

"Burada neden bahsediyoruz? Eller ve parmaklar mı yoksa ağız ve dil mi?" Daisy bilmek istedi.

"Ya da parmaklar ve dil?" Ally alternatif bir kombinasyon ortaya attı.

"Eller ve parmaklar, özellikle de parmaklar," diye cevap verdim. "Aman Tanrım," diye nefes aldı Roxie.

"Vance de vuruldu," dedim.

"Hayır!" Indy haykırdı. "Lee bana söylemedi."

"O iyi. Sadece bir sıyrık, kalçasında birkaç dikiş var," diye Indy'yi temin ettim.

"Yani sen yapmadın," dedi May.

May'e baktım. "Evet. Yaptık. Bu sabah. İki kez." Gözleri büyüdü ve bana doğru eğildiler.

"Nasıldı?" Indy sordu.

"Vücudu nasıl?" Ally sordu.

"Acıdı mı? İyi misin?" Roxie sordu.

Gözlerimi kapattım, dudağımı ısırđım ve sonra tekrar gözlerimi açıp onlara gerisini anlattım. Gerisini. Her şeyi. Konuşmam bittiğinde, ağızları açık bana bakıyorlardı.

"Vay anasını," diye nefes aldı Indy.

Daisy Indy'ye, "At binme olayının bir şehir efsanesi olmadığını biliyordum," dedi.

Roxie'ye baktım, gözlerinde yaşlar vardı. Bir süre onu izledim ve çektiğim sıkıntıları unutarak ona doğru yürüdüm.

"Ben iyiyim," diye güvence verdim ve başını salladı, gözyaşları hala tehdit ediyordu. Sonra "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Vance. Biz..." Durdu. "Jules, dün sana eski sevgilim beni kaçırdığında onun beni kurtardığını söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

Roxie başıyla onayladı ve yoluna devam etti.

"Beni geri getirdikten sonra, Billy kaçtığında eski sevgilim Billy'nin peşine düştü. Günlerce onu takip etti. Sonunda, Billy Daisy'nin partisinde bizi yakaladığında, Vance onu elinden vurdu."

Gözlerimi diktim.

Hikayeyi duymuştum ama Roxie'nin erkek arkadaşı ya da Daisy'nin partisi olduğunu bilmiyordum.

Vay canına.

Bu haber karşısında şaşkınlığımı üzerimden attım ve Roxie'ye odaklandım.

"Sen 'biz' dedin," dedim ona, yaklaşarak ama dokunmadan. "Olanları gördün mü? Ateş edildiğini?"

Başını salladı.

"Roxie, bu çok zor olmuş olmalı," dedim usulca.

Bana göz kırptı. "Bunun için ağlamıyorum." Bu beni şaşırttı.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordum.

"Hank'in bana söylediği bir şey yüzünden ağlıyorum, Vance'in Billy'nin peşine düşmesinin nedeni. Billy beni kaçırdığında çok kötü dövdü, kaburgalarımı kırdı. Vance beni bulduğunda berbat haldeydim. Bunu pek hoş karşılamadı, bir kadına el kaldıran her erkeğin cezasını çekmesi gerektiğini söyledi. Hank bana Billy'nin peşine düştüğünü çünkü Vance'in şiddet dolu bir aileden geldiğini söyledi. Babası onu on yaşındayken evden kovmuş çünkü Vance, babası annesini döverken babasıyla annesinin arasına girmeye çalışmış. Tüm bunlar birbirine uyuyor ve seni bulduğu için çok mutluyum ama aynı zamanda bunu yaşamak zorunda kaldığı için de üzgünüm."

"Tanrım, bunu bilmiyordum," dedi Ally arkamdan.

"Biliyordum," diye cevap verdi Indy sessizce.

Roxie'ye, Vance hakkındaki sözlerini duymazdan gelerek, "Bu Billy ile çok şey yaşadın," dedim.

Bu da ihtiyacım olmayan başka bir şeydi. Vance'in neden dışlandığını bilmek. Annesinin istismarına tanık olduğunu bilmek. On yaşındayken annesini korumak için babasına karşı gelecek kadar güçlü bir iradeye, benlik duygusuna ve sevgi kapasitesine sahip olduğunu bilmek.

Buna hiç ihtiyacım yoktu.

Ben de onu büyük bir top haline getirdim ve duygusal Rottweiler'ımın arkasında duran yüksek, zincir tellerle çevrili alana attım.

"Jules, Vance hakkında ne dediğimi duydun mu?" Roxie beni düşüncelerimden uzaklaştırarak sordu.

"Seni duydum. Vance'i biliyorum. Onun bir sokak çocuğu olduğunu, eski bir mahkum ve iyileşmekte olan bir alkolik olduğunu biliyorum."

"Vay anasını. Bunu ben de bilmiyordum," dedi Ally tekrar. "Ben biliyordum," diye tekrarladı Indy.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Ally sordu. "Lee söyledi," diye yanıtladı Indy.

"Bu çocuğun ağzı çok bozuk," diye araya girdi Daisy. "Öyle değil," diye savundu Indy Lee'yi.

"Sana her şeyi anlatıyor," diye söze girdi Jet.

"Elbette biliyor. Bizim hiç sırrımız yok," diye yanıtladı Indy.

"Oh, lütfen. Ona her zaman yalan söylüyorsun," diye

karşılık verdi Ally.

"Tamam o zaman, Lee'nin hiç sırrı yok," diye karşılık verdi Indy.

"Affedersiniz kızlar, ama asıl konumuza dönebilir miyiz?" May araya girdi ve bana baktı. "Onu bir daha ne zaman göreceksin?"

"Bu gece ondan ayrılıyorum," diye duyurdum.

May'in nefesi kesildi.

Daisy tavana baktı.

"İşte yine başlıyoruz," dedi. "Ne?"

diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Jet Eddie'den ayrılmaya çalıştı," dedi Daisy bana. "İşe yaramadı," dedi Jet gülümseyerek.

Şaşkınlıkla Jet'e döndüm. "Neden ondan ayrılmaya çalıştın? Onu dün gece gördüm. Çok seksi."

Jet bana öylece baktı, sanki yakın zamanda bir kafa travması geçirdiğimi düşünüyordu.

"Roxie de Hank'ten ayrılmaya çalıştı. O da işe yaramadı," diye devam etti Daisy.

Gözlerim Roxie'ye kaydı. "Sen mi gördün? Onu dün gece ben de gördüm. Yemyeşil." İkisini de içime çektim. "Siz ikiniz deli misiniz?"

"Um...Vance'e baktın mı?" Jet bana sordu.

Başımı salladım. "Aynı şey değil. Her neyse, mesele nasıl göründükleri değil. Nasıl davrandıklarıyla ilgili."

"Şekerim, Vance nasıl... tam olarak... ayrılmak isteyeceğin biri gibi davranıyor?" Daisy sorguladı.

"Sanki beni sahipleniyormuş gibi 'benim' dedi. Sanki bir mülkmüşüm gibi" diye itiraz ettim.

Bu doğrudu. Sanki bir eşya gibiydim, çok değerli bir aile yadigârıydım, değerli anılarım vardı, kaybolmuştum ve asla bulunamayacağı düşünülüyordu ama birdenbire geri gelmişti.

Bunu kızlara söylemedim.

"Bizim oğlanlar biraz sahiplenici olabiliyor," diye paylaştı Indy, ama bundan çok da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Buna alışırsın. Ben sadece görmezden gelmeye çalışıyorum," diye tavsiyede bulundu.

Sebat ettim.

"Ve bana ne yapacağımı söylüyor. Her zaman," diye bilgilendirdim onları.

"Evet, onlar da otoriter olabiliyor," dedi Indy iç çekerek. "Ben sadece kendi yoluma gidiyorum ve bunu da görmezden geliyorum."

"Damgalanana kadar bekle. Eddie beni damgaladı," diye ekledi Jet.

Ona göz kırptım. "Seni damgaladılar mı? İneklere yaptıkları gibi mi?" diye sordum.

Gülümsedi. "Tam olarak öyle değil. Sadece bana dokunan olursa ona ya da arkadaşlarından birine hesap vereceğini söyledi."

"Lee de bir bakıma bunu bana yaptı," diye araya girdi Indy.

"Hank de," dedi Roxie.

Lanet olsun.

"Vance bunu çoktan yaptı. Tüm Nightingale Araştırma Ekibi benim tarafıma geçti," diye paylaştım.

Indy gülümsedi. "Bunu ben de biliyordum."

"Ben yapmadım! Kahretsin! Neden bu kadar habersizim?" Ally tersledi.

May, Ally'nin konuşmasını böldü. Onun da sesi öfkeliydi ama bana karşı.

"Tanrı aşkına Jules, o çocuktan ayrılırsan Noel kartı listemden çıkarsın."

Ağzımı kapalı tutarak ona baktım.

Bakışlarımı aldı ve sonra büyük silahlarını çıkardı. "Ve senin için doğum günü pastası yok. Pasta sevdiğini biliyorum ve yarın doğum günün ve senin için güzel bir pasta yapmayı planlamıştım. Ama Vance Crowe'u bırakırsan, unut gitsin," diye devam etti May.

"May, bu adil değil!" İtiraz ettim ve bu doğruydü. adil değildi. Zalimceydi.

Onun doğum günü pastalarını severdim. Herkes onun doğum günü pastalarını severdi. Gelmiş geçmiş en iyi doğum günü pastalarını yapardı, Reba Teyze'den bile daha iyiydi (ama bunu Nick'e asla söylemem). Geçen yıl bana içinde cevizler olan o lezzetli yoğunlaştırılmış sütlü krema ile Alman çikolatalı pastası yapmıştı. İnanılmazdı.

May'e tartışmamı sürdürdüm, "Bu benim hayatım. Ne yaptığımı biliyorum!"

May'in tek söylediği "Mm-hmm," oldu.

Diğer kızlar birbirlerine bakıyorlardı. "Doğum günün yarın mı?" Jet sordu.

"Hadi parti yapalım!" Ally bağırdı.

"Harika bir fikir," dedi Indy.

"Hayır!" Ben araya girdim. "Parti yok."

"Çok geç, şekerim. Parti yapmak için bir neden varken Rock Chicks'i kimse durduramaz," dedi Daisy bana.

Gülümsemeye

başladılar. Hay aksi.

Derin bir nefes aldım.

Her neyse.

Devam etme zamanı. Bu paketle bir yere varamayacağım belliydi.

"İşe gitmem gerekiyor," dedim onlara.

Ally, "Bu gece bir araya gelip partiyi planlayacağız," diye karar verdi. "Saat sekizde. Kardeşler'de."

Indy bana, "Yakın oturduğumuz için birlikte gitmeliyiz," dedi. "Senin Camaro'na binmeyi çok isterim."

Daisy beni yakından izliyordu. O da gülümsüyordu.

Dudaklarımı emdim. Bu saçmalığa gerçekten ihtiyacım yoktu.

Indy'ye, "Sekize çeyrek kala seni alırım," dedim.
"Poligondan döndükten sonra."

"The ateş etmek menzil?" Indy sordu,
gözler geniş heyecanla. "Harika! Seninle
gelebilir miyim?"

Ona baktım. Sonra iç çektim.

"Evet, bana cep telefonunu ver. Numaramı gireceğim."
Sana aptal olduğumu söylemiştim.

ON BİR

SENİN EVİNDE Mİ UYUYACAĞIZ BENİMKİNDE Mİ?

Indy ve ben saat beş buçukta Heavy'nin evinin önüne geldik.

Rock Chicks ve ben telefonlarımızı değiştirmiştik. ve Indy o öğleden sonra beni aradı. Ona poligondan önce Heavy ile antrenman yapmam gerektiğini söylediğimde, ona da gelmek istedi.

Evet

demiştim.

Ben daha

aptalım.

Egzersiz çantamı arka koltuktan çıkardım ve Indy'yi Heavy'nin evine götürdüm.

"Ağır!" Ben seslendim. "Geldik."

"Biz de kim?" Heavy mutfaktan çıktı ve Indy'ye baktı.

"Charlie Amca!" Indy onu görünce bağırdı.

"India Savage!" Heavy bağırdı, yüzünde kocaman, aptal bir gülümseme yayıldı. "Buraya gel kızım, Charlie amcana bir sarıl bakalım."

Birbirlerine sarıldılar.

Gözlerimi diktim.

"Neler oluyor?" diye
sordum. Beni görmezden
geldiler.

Indy ona, "Senin adının Heavy olduğunu bilmiyordum," dedi ve onun güçlü kollarına yaslandı.

"Uzun hikaye, kızım. Tanrım, seni yıllardır görmedim. İki yıl önceki FOP pikniğinden beri mi? Nightingale ile birlikte olduğunu duydum," diye cevap verdi Heavy.

Indy kız gibi davrandı ve yüzüğünü göstererek parmaklarını oynattı. "Evleniyoruz," dedi.

"İkinizin bir araya gelme zamanı gelmişti," diye yanıtladı Heavy onu bırakarak. "Gezegendeki en şanslı çocuk."

Hâlâ bakıyordum.

Heavy, herhangi birinin kendisine "Charlie Amca" demesine izin verecek türden bir adam olduğuna dair hiçbir belirti vermemişti, hem de doğrudan nakavtla sonuçlanacak hızlı bir üst kesme olmadan.

Heavy'yi gerçekten tanıımıyordum.

Muhtemelen bundan bir ders çıkarmalı ve gelecekte hayırseverlerimi biraz daha araştırmalıyım.

"Helloooo?" Ben seslendim.

Heavy bana sıırttı. "Bu Indy Savage, Tom Savage'ın kızı," dedi sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi. "Tom'la birlikte çalışıyorduk.

güç. Indy'yi uzun boylu olduğundan beri tanıyorum." Elini uyluk hizasına kadar kaldırdı.

Sonra aklına bir şey geldi, sırtışı kayboldu ve Indy'ye göz kırptı.

"Jules'la ne yapıyorsun?" diye sordu, Indy'nin kanunsuzluğu bırakıp benim haçlı seferime katılacağı düşüncesiyle Ayı Baba'ya dönüşmüştü.

Indy Heavy'ye, "Bu akşam antrenman ve atış yaptıktan sonra yemeğe çıkacağız," dedi. "İyi olduğunu duydum. İzlemek istedim."

Heavy ona bakmaya devam etti.

"Dürüst olmak gerekirse, Charlie Amca," diye güvence verdi Indy. "Jules'un diğer işlerine karışmayacağım. Lee beni yine yatağa kelepçeleyecek."

Yine mi?

"Tekrar yatağa kelepçелейin" sorusunu soramadım çünkü Heavy'nin bakışları bana kaydı ve Baba Ayı muamelesi görme sırası bana geldi.

"Lafı açılmışken, Jermaine ve Clarence ile el ele gittiğinize dair duyduklarım nedir?"

"Jermaine'i indirdim," dedim Heavy'ye.

"Söylentilere göre peşlerinden gitmişsin, onlarla yüzleşmişsin. Seni savunma için eğitiyorum kızım, saldırı için değil. Anladın mı beni?"

"Birkaç kaçakları vardı," diye açıkladım.

"Kahretsin, Jules. Şimdi sokaktaki her pislik seni arayacak. Vahşi Batı gibi olacak. Çabuk öğreniyorsun ve güçleniyorsun, ama o orospu çocuklarından birine sürpriz yapmadan karşı çıkarsan, seni yere sererler."

Sırtım dikleştii. "Ağır, endişelenme," dedim.

"Bunun için endişeleniyorum,"

diye karşılık verdi. "Endişelenme

o zaman," dedim ona.

"Nightingale'in ekibinin arkanızda olduğunu biliyorum. İyiler ama ilgilenmeleri gereken işleri var. Seni günün her dakikası koruyamazlar," diye devam etti Heavy.

"Vance kimsenin ona zarar vermesine izin vermez," diye paylaşmaya karar verdi Indy, yüzü mutluydu. Sonra Heavy'ye doğru eğilerek, "Dışarı çıkıyorlar," dedi.

Tavana baktım, derin bir nefes aldım ve yüksek sesle, uzun bir iç çekişle bıraktım.

Lanet olsun.

Heavy'ye dönüp baktığımda yine bana bakıyordu.

"Seni daha sikmedi mi?" Heavy

sordu. "Charlie Amca!" Indy

tersledi.

"Ağır!" Aynı anda ben de söyledim.

Heavy gözlerini benden ayırmadı. "Kızım, bu çocuk tam bir oyuncu. P- l-a-y-e-r. Etek giyer, güzel bir yüzü, uzun bacakları ve tatlı bir kıcı vardır, onu büyüler sonra da becerir. Sende bunların hepsi bolca var."

Indy elleri kalçalarında Heavy'ye ters ters bakıyordu.

Gözlerim Heavy'nin üzerinde kısıldı. "Kadınlardan 'o' diye bahsetme," diye uyardım. "Bu konuşma bitmiştir."

Heavy konuşmak için ağzını açtı.

"Bitti! O-v-e-r," diye bağırdım, ona karşı kendi kelime heceleme taktiğimi kullandım ve sonra garaj kapısına doğru yürüdüm. "Hadi antrenman yapalım."

Hazel'ın kontağından anahtarları çıkarırken arabada telefonum çaldı. Indy ve ben Zip'in yerinin dışındaki otoparka park etmiştik.

Ekranda BİLİNMEYEN ARAYAN yazıyordu. Çevirip açtım.

"Alo?"

"Neredesin?" Vance'di.

Kalbim komik bir takla attı. Zihinsel olarak ona uslu durmasını söyledim. "Sana da merhaba," diye cevap verdim.

"Neredesin?" diye tekrarladı.

"Kütüphanedeyim," diye yalan söyledim.

"Zip'in evinin önünde oturuyorsun."

Onun sözleri üzerine etrafıma bakındım ama hiç Harley ya da siyah Explorer görmedim.

Indy'nin gözüne takıldım ve "Kim o?" diye sordu.

Ben de "Vance" diye cevap verdim.

"Jules," dedi Vance kulağıma.

"Neredesin?" diye sordum.

"Oturma odanızda durmuş, sizi yemeğe çıkarmak için bekliyorum."

Hay aksi.

"Um..." Mırıldandım.

"Ekildiğim için ne hissettiğimi söyledim mi?"

"Arayacağını söylemiştin," dedim.

"Meşguldüm ama planlarımız değişmedi."

"Vance, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bunlar senin planlarındı." Sessiz kaldı.

Bunu iyiye işaret olarak almadım.

Sonunda alçak ve sessiz bir sesle, "Beni peşinden koşturma," diye uyardı.

Vay be.

Indy'ye gözlerimi diktim. Gülümsemek için dudağını ısırdı. "Nerede olduğumu nasıl bildin?" "Nerede olduğumu nasıl bildin?" diye sordum.

Konuyu değiştir.

"Arabana bir cihaz yerleştirdim," dedi bana.

Nefesimi içime çektim ve bu kez gözlerim hâlâ Indy'deydi, şok içinde i r i l e ş t i .

Gülümsemesi soldu ve "Ne?" diye mırıldandı.

"Arabama takip cihazı mı yerleştirdiniz?" Yavaşça söyledim. Indy elini açık ağızına götürdü.

"Ve çantanda," dedi Vance.

"Sana inanmıyorum," diye tısladım. "Jules, eve git."

"Çekim yapacağım, sonra da kızlarla b i r ş e y l e r içmeye gideceğim," dedim.

"Jules-"

Sözünü kestim. "Darius'la buluşma ne zaman?" "Lanet olsun, Jules-"

"Boş ver, Indy'den Lee'yi aramasını isteyeceğim. Orada görüşürüz." Telefonu kapattım ve Indy'ye baktım. "Lee'yi arayabilir misin-?" Başladım.

Başını sallıyordu, çantasını karıştırmaya başlamıştı bile. "Hallediyorum," dedi.

Zip'in yerine girdiğimizde Indy'nin telefonu kulağındaydı ve ben tezgahın arkasındaki Zip'e yaklaşırken o kapının hemen içinde duruyordu.

"Kızım, sen delisin!" Zip beni gördüğü anda bana bağırdı.

"Şimdi... Zip," dedim yatıştırıcı bir şekilde, tezgahın karşısına geçerek.

"Bana 'Zip' atma. Sen lanet olası bir kaçıksın. Sanki sokaktaki her pislige 'Kıçımı tekmelemeye candan davetlisiniz' yazılı bir davetiye göndermişsiniz. Vay anasını."

"Zip, izin ver-"

"Ve arkada Nightingale Boys var. Yüce Tanrım, kızım. O çocuklar senden daha deli." Gözleri beni aştı. "Kahretsin, bu Indy Savage mı?" Zip, Indy'ye bakarak sordu.

"Evet-" diye başladım.

"Oh hayır. Hayır, hayır, hayır. Lee Nightingale'i kıçımda istemiyorum. Onu bu işe bulaştırmayacaksın. Chavez'in kadını ve Nightingale'in kız kardeşini işe alacak ve Denver Uyuşturucu Satıcılarına karşı Rock Chick Renegades olacak. Kan nehirleri görüyorum ve kızgın kötü çocuklar onların kıçlarını reddediyor ve benim peşimden gelecekler. Hayatta olmaz, ben bunun bir parçası olmayacağım."

Elimde değildi. O kadar dramatik davranıyordu ki gülümsemek zorunda kaldım.

"Zip, beni dinle. Indy sadece beni atış yaparken görmek istiyor. O 'bu işin içinde' değil. Lütfen Zip, o sadece..." Tereddüt ettim ve ona baktım. "Bir arkadaş," diye bitirdim.

Zip sustu ve beni izledi. Az önce söylediğim şeyin önemini bilecek kadar beni tanıyordu.

Sonra sordu, "Crowe seni daha sikmedi mi?" "Hiç!" Tersledim.

"Peki, öyle mi?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Çenesini düşürdü ve başını salladı.

Zip, sanki ben onun on iki yaşındaki çocuğuymuşum ve beni garajda sigara çalarken bulduğu için hayal kırıklığına uğramış gibi vitrine doğru, "Öyle," diye mırıldandı. Sonra tekrar bana baktı. "Kızım, kırık bir kalp ve kurşun yemiş bir vücutla geziyorsun. Lanet olsun." Çantaya uzandı, bir kutu cephane çıkardı ve tezgâha çarparak dilimin tutulmasının sona erdiğini gösterdi. "Gözlüklerini ve kulak koruyucularını getir. Üçü açık. Lanet olsun."

Indy telefonunu kulağından çekip kapattı ve Zip'e gülümseyerek bize yaklaştı.

"Hey, Zip," dedi.

"Lanet olsun," diye cevap verdi.

Indy bana bir bakış fırlattı. "Şimdi olmaz" dedim ve onu poligona geri götürdüm.

"Onun nesi vardı?" diye fısıldadı, ses geçirmez küçük antre odasında durmuş, gözlüklerimizi takmış ve kulak koruyucularımızı boynumuza sarmıştık.

"Bir şey yok. Sadece biraz... aşırı korumacı oluyor," diye açıkladım. "Lee ne dedi?"

Burnunu buruşturdu. "Lee, Vance ile buluşmaya gittiğini söyledi."

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

O çocukların birbirine yapışacağından endişeleniyordum.

"Ondan bunu almaya çalıştım. Hatta çıplak minnettarlık bile sundum. Ama ısırmadı," dedi Indy bana.

"Çıplak minnettarlık mı?" Ona gülümsedim.

Kolunu benim koluma doladı ve bizi poligonun kapısına doğru çevirdi. "Neden her şeyi bildiğimi sanıyorsun? Çıplak minnettarlık. Her zaman işe yarar." Bana göz kırptı. Sonra da "Neredeyse her seferinde." dedi.

Hala ona gülümsüyordum.

Kulak koruyucularımızı kulaklarımıza taktık ve poligonun içine girdik.

Hedef yirmi beş metre uzaktayken, iki kolumu da kaldırmıştım, silah elimdeydi, sağ elimin bileğimin üstündeki tarafı sol elimde tutuyordum. Geri tepmenin etkisini absorbe etmek için kollarım hafifçe bükülmüş, başım silahın nişangâhına doğru eğik, hedefe bir şarjör boşalttım.

On yedi mermi, üç mermi kafaya, üç mermi göğse ve şarjör bitene kadar tekrar geri. Silahımı bıraktım ve gözlerimi kısarak hedefe baktım. Kollarım ağrırken bile çok kötü olmadığımı gördüm ve Indy sırtıma yaklaştı. Çok yakın, garip bir yakınlık.

Vay be.

Ona geri çekilmesini söylemek için dönmeye başladım ama gelen Indy değildi. Vance'ti.

Ben tepki veremedenden eğildi, bir eliyle bileğimi kavradı ve diğer eliyle silahı elimden çekip aldı.

Oh, kahretsin.

Bir süre Vance'in kızgın yüzüne baktıktan sonra gözlerim yana kaydı.

Indy arkamdaki taburede oturuyordu. Son yirmi dakikadır sırayla silahımı kullanıyorduk. Babası ona nasıl ateş edileceğini öğretmişti ve kötü bir nişancı değildi.

Şimdi donmuş bir şekilde oturuyor ve bana "ürkütücü" bir bakış fırlatıyordu.

Vance'in eli hâlâ bileğimdeydi. Beni Indy'nin yanından, ona bir bakış bile atmadan ses geçirmez kapıya doğru sürükledi.

Serbest

bırakmaya

çalıştım. İşe

yaramadı.

Kapıdan geçip ön odaya girdik ve o da kapıyı arkamızdan kapattı.

Kulak koruyucularımı ve gözlüklerimi çıkarıp duvardaki rafa fırlattım.

"Ne oluyor lan?" Tersledim.

Silahımı kot pantolonunun arka kemerine soktu, koruyucu giysisini çıkardı ve benimkinin yanındaki rafa fırlattı.

"Ne oluyor lan?" Kulak koruyucuları takılı olduğu için beni duymadığını düşünerek tekrarladım.

Sonra bana baktı. Vay
canına.

Cidden kızgın olduğunu anlamak için onu çok iyi tanımama gerek yoktu.

"Telefonu yüzüme kapattın," dedi, sesi yumuşak ve sessizdi. "Vance."

"Sakın telefonu yüzüme kapatma."

Çoğu kız muhtemelen onun bu altı kelimeyi söyleme şeklini duyacak ve uysalca başını sallayacaktı.

Çoğu kız gibi değildim.

Kendimi savunmak için "Arabama takip cihazı yerleştirmişsiniz" dedim.

"Yani?" diye cevap verdi.

"Ve çantamda," diye devam ettim.

"Bu bir sorun çünkü..." diye sordu.

"Bu bir sorun çünkü..." Öfkeli gözleri üzerimdeyken bunun neden bir sorun olduğunu düşünemiyordum. Sonra aklıma geldi. "Bu rahatsız edici," diye bitirdim.

"Rahatsız edici," diye
tekrarladı. "Evet," diye
kestirip attım.

"O zaman evinizin dinlendiğini öğrendiğinizde muhtemelen mutlu olmayacaksınız. Oturma odası ve mutfakta

kameralar, ön ve arka girişler gibi."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Şaka yapıyorsun," diye fısıldadım. "İçeri girdiğim ilk gece onları kendim koydum. Sadece Pencereelerde bunların olmamasının nedeni koruyucu parmaklıklarınız olmasıdır."

Aman Tanrım.

Bu kadar yoğun uyumamayı öğrenmem gerekecekti. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum ama denemek zorundaydım.

Ben uyurken evime dinleme cihazı yerleştirdiğine inanamadım.

Tanrım, çok iyiydi.

Hayranlığımı omuz silkerek üzerimden attım ve öfkemi geri çektim. "Beni mi izliyorsun?" Gözlerimi kısarak sordum.

"Ekip sizi ofisteki gözetleme odasında izliyor."

Aman Tanrım.

Aklıma margaritalar, makyaj ve kiraz patlatma tartışmalarıyla tamamlanan Kutsal Kız Arkadaş Ritüeli geldi. Mace dün gece gözetleme odasındaydı. Vance, Sal'in peşinden gittiğinde beni aramıştı. Muhtemelen her şeyi izlemiş ve dinlemişti.

Hiç şüphe yok ki Nikaragua'ya taşınıyordum.

"Allah kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında ve **u t a n c ı m d a n** yerin dibine girdim.

Duvar.

Sonra aklıma Vance ve benim kanepede oturduğumuz geldi ve botlarıma bakmak için eğilmiş olan başım havaya kalktı.

"Dün gece-" diye başladım.

Vance bana "Ben yanınızdayken dahili kameraları kapatmaları talimatı verildi," dedi.

"Ya yapmazlarsa?" Ben sordum.

"Yaparlar."

"Ya yapmazlarsa?"

"Yapıyorlar amına koyayım. Tanrım, Jules, konu bu değil." "Konu ne?"

Hızlı hareket etti ve benim alanıma girdi.

Ne kadar hızlı hareket ettiğine hazırlıklı olmayı gerçekten öğrenmem gerekecekti.

Bana baktı, gözleri hâlâ öfkeliydi. "Mesele şu ki, beni ektin ve yüzüme kapattın. Biz de bundan bahsediyoruz."

"Hayır, şimdi sen ve adamlarının beni takip etmesinden bahsediyoruz."

"Seni koruyoruz."

"Onların ortadan kaldırılmasını istiyorum. Kameralar, böcekler, izleme cihazları, hepsi," diye talepte bulundum.

"Böyle bir şey olmayacak."

"Onları kendim çıkaracağım," dedim ona.

"Onları bulamazsın."

Muhtemelen haklıydı.

"Frank'ten onları dışarı çıkarmasını isteyeceğim," dedim. Frank'in onları bulacağından emindim.

"Muñoz onları çeker, ben daha fazlasını koyarım," diye karşılık verdi Vance. "Lanet olsun, Crowe."

"Jules, bu bok senin evinde kalacak, böylece seni koruyabilirim.

Tartışma yok."

İşte o zaman kırmızıyı gördüm ve "Bunu yapmandan nefret ediyorum" diye çıkıştım.

"Ne?"

"Şu maço erkek açıklamalarını yap. Beni sinirlendiriyor."

"Eğer bu kadar düşmanca olmasaydın, bunun kendi iyiliğin için." Yine, muhtemelen haklıydı. Yine de.

Öfkem biraz azaldı. Ona kaşlarımı çattım ama bunun bir etkisi olmadı.

"Indy'yi eve götüreceğiz. Sonra yemeğe gideceğiz ve konuşacağız," dedi Vance.

"Hayır, gelemem. Rock Chicks bana bir doğum günü partisi düzenlemeye karar verdi ve bunu planlamak için Brother's'a gidiyoruz."

Gözleri kısıldı. "Indy ve çetesiyle nasıl birdenbire yakınlaştığını bana açıklamak ister misin?"

Başımı salladım, açıklamak istemediğim için değil, açıklayamadığım için.

"Hiçbir fikrim yok." Şüpheyile bakınca devam ettim, "Gerçekten. Yemin ederim. Aslında beni rahat bırakmalarını sağlamaya çalıştım ama hayatımın onu ilgilendirmediğini söylediğimde Daisy'nin beni bir kaltak dövüşünde alt edeceğini düşündüm. O kadının tırnaklarını gördün mü? Oraya gitmeyeceğim."

Başını birkaç kez salladı ve eli belimdeki duvara geldi. Ona doğru eğildi ve bu nedenle bana doğru eğildi, çok yaklaştı.

"Konuşmamız gereken şeyler var," dedi, yüzü benimkinden bir santim uzaktaydı.

"Evet. Yapacağız. Ne yazık ki, Darius ile görüşmemizden sonra Nikaragua'ya taşınıyorum, bu yüzden bunu yapamayacağız" dedim.

Bir süre bana baktı, sonra yavaşça öfkesi kayboldu ve sırtıttı, tıpkı dün gece yaptığı gibi, sanki düpedüz tapılası biriymişim gibi.

"Nikaragua'ya taşınırsanız Roam ve Sniff ne yapacak?" diye sordu.

Artık kızgın olmadığı için sesindeki yumuşaklık devam ediyordu ama bu tamamen farklı bir yumuşaklıktı. Bunun üzerimde bir etkisi oldu, görmezden geldiğim bir etki.

"Onları yanımda götüreceğim," diye karar verdim.

Daha da yaklaştı, boştaki eli kalçama geldi, gözleri yumuşadı ve seksileşti ve karnımın görmezden gelemeyeceğim bir şekilde çırpındığını hissettim. "Nikaragua'ya taşınırsan ben ne yaparım?"

Hemen çenemi kapattım. Nedenini sormayın ama Göbek Çırpma Savunması'nı uyguluyordum.

"Kendinize yemek yapabilen ve ona sürekli emirler yağdırmanıza, otoriter, diktatör, maço ve aşırı yoğun olmanıza aldırmayan ve aslında her neyse... karnını şişirmenizden hoşlanan bir kadın bulun."

Bunu söyledikten sonra ağzım kapandı.

Lanet olsun.

Kendimi kaptırmıştım ve çok ileri gitmiştim.

Vance içeri girmeyi bitirdi ve beni vücuduyla duvara doğru bastırdı.

"Bunu sana ben mi yapıyorum?" diye sordu, sesi ipek gibiydi. Sanki bilmiyormuş gibi.

"Geri çekil, Crowe."

Gözleri ağzıma kaydı ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Bunu sana ben yapıyorum," diye mırıldandı. Gördün mü? Bildiğini biliyordum.

"Geri çekil," diye tekrarladım.

Eli duvardan gelip boynumun kenarına dolandı. Diğer kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Indy sana ofislerin yerini göstereyim. Brother's'tan sonra bizimle orada buluş."

Sessiz kalmaya geç de olsa karar vererek başımı salladım.

"Senin evinde mi uyuyacağız, benimkinde mi?"

diye sordu. Sessiz kalmak konusunda fikrimi değiştirdim.

"Evimde uyuyacağım," diye haber verdim.

"Benim için uygun. Senin yatağını seviyorum."

Gözlerimi devirdim. Ona döndüklerinde yine sırtıyordu. Ne...hiç.

Kapı açıldı ve Indy içeri girdi. Kapıyı kapattı ve kulak koruyucularını çıkardı.

"Üzgünüm çocuklar, size zaman tanımaya çalıştım," dedi. Crowe'dan uzaklaştım.

"Sorun değil," dedim ona. "İşimiz bitti."

Indy gözlüklerini çıkarıp onları ve kulak koruyucularını yerine koymak için döndü. Bunu yaptığında, Vance bir kolunu belime dolayarak sırtımı kendi önüne çekti. Silahımı kordonumun arka kemerine soktu ve ağzı kulağıma geldi.

"Daha işimiz bitmedi," dedi orada.

Omzumun üzerinden ona bir bakış fırlattım.

Bana bir sırtış fırlattı.

Tekrar.

Her neyse.

ON İKİ

BENİM KAFA ÇATLATAN MAMMA JAMMA KANALIZE

"[Bence bir tema belirlemeliyiz."

"Bir tema mı?"

"Bir tamamız yok."

"Hiç tamamız olmadı. James Bond karakterleri gibi giyinmek gibi bir şey yapmalıyız."

"Yarın gece. Zamanımız yok."

"James Bond karakteri gibi giyinmeyeceğim."

My Brother's Bar'ın arka odasında oturuyorduk, şehir merkezinin daha aşağılarında "ahşap" ile dekore edilmiş bir içki mekânı. Şişelenmiş bira yoktu, sadece muslukta bira vardı ve bufalo burgerler, jalapeño krem peynirli sıcak yumuşak krakerler ve harika soğan halkaları dahil olmak üzere Denver'daki tartışmasız en iyi bar menüsüne sahiplerdi.

Bir saatten fazla bir süredir oradaydık ve akşam yemeği yedik (ben ticky turkey aldım - taze bir hoagie rulosunda jalapeño krem peyniri ve biraz lezzetli portakal gunk ile sıcak, traşlanmış hindi sandviçi).

Çoğu kişi üçüncü ya da dördüncü birasını içiyordu. Ben diyet kola içiyordum. Darius'la oturduğumda hiçbir şeyin muhakeme yeteneğimi etkilememesini istedim.

Konuşma hızlı ve öfkeliydi ve anlayabildiğim kadarıyla hiçbir karar alınmamıştı.

Ben katılmıyordum. Nick ve Reba Teyze'den daha fazla kişinin katıldığı bir doğum günü partim olmamıştı. Sunacak bir şeyim olduğunu hissetmiyordum.

Grubumuz May, Tod ve Stevie de dahil olmak üzere tüm kız çetesinden ve şaşırtıcı bir şekilde Indy'nin kahve adamı, devasa, kıllı Tex'ten oluşuyordu.

Tex ayrıca parti planlama tartışmasına da katılmadı.

Hank Roxie'yi getirdi. Eddie de Jet'i getirdi. Hank ve Eddie bizimle birlikte oturmadılar, kapının yanındaki barın önündeki odada yerlerini aldılar. Jet bunun sebebinin parti planlama konusunda çok fazla fikir sahibi olmamaları olduğunu söyledi. Barda bulunmalarının nedeninin ben orada olduğum için olduğunu düşündüm. Tehlikeli olduğumu düşünüyorlardı, kadınlarıyla birlikteydim ve işlerini şansa bırakmak istemiyorlardı. Bu yüzden girişte durup gözcülük yapmak üzere uzaklaştılar.

"Jules, kimi davet etmemizi istiyorsun?" Indy beni düşüncelerimden çekip çıkararak sordu.

"Sadece Nick, amcam, Zip, Heavy ve Frank," diye cevap verdim, eğer bir tema belirlerlerse, bu adamlardan herhangi birinin bu fikri nasıl karşılayacağını merak ediyordum. Pek iyi değil, ben

tahmin ettim ve Heavy'nin James Bondvari bir kostüm giymesi düşüncesi beni gülümsetti.

Odaya geri döndüm ve hepsinin bana baktığını gördüm.

"Silah dükkânındaki Zip mi?" Jet sordu. "Evet, o benim arkadaşım," dedim. "Başka kimse var mı?" Indy araya girdi.

Başımı salladım.

Bana baktı.

"Kimse yok mu?" diye devam etti. Başımı sallamaya devam ettim.

"İşten arkadaşlar mı?" Roxie sordu ve ben rahatsız olmaya başladım.

"Devam edelim," diye gürledi Tex yanımdan, "Bana bir Ralphie Burger ve bir Bud ver," dışında gecenin ilk sözlerini söyledi, sonra, "Ne demek Budweiser'ınız yok? Hay sikeyim! Burası Amerika!"

Tex'in patlamasıyla herkes yerinden sıçradı, birbirlerine baktılar ve sonra kaju hakkında şaşırtıcı bir sohbe başladılar.

Tex bana doğru eğildiğinde bu bir süre devam etti.

"Bu esrarı uçurmak, dışarı çıkmak, birkaç torbacının kafasını kırmak ister misin?" diye sordu gürleyen bir fısıltıyla.

Grup, bir kase sangria mı, bir sürahi margarita mı yoksa kişisel olarak mı yapmaları gerektiği konusuna geçti.

mojitolar yarattılar, görünüşe göre tüm dikkatlerini topladıkları çok önemli bir karardı, bu yüzden Tex'in patlamasını kaçırdılar.

Ona döndüm. "Çok sık kafa kırmam. Genelde lastikleri keser ve sis bombaları atarım" dedim.

Bana baktı.

Devam ettim, "Bazen plastik ambalajla yaratıcı oluyorum ve bir keresinde bir bayinin Mercedes'ini kanola yağıyla ıslatmıştım. İçini ve dışını."

Bunun üzerine sırttı.

"Eminim çok yağ almıştır," dedi etkilenmiş bir sesle.

"Üç galonluk sürahiler." Gülümsedim.

Takdirini başıyla onayladı. "Ciddi olmak istersen, biber gazı ve el bombalarını nereden bulacağımı biliyorum" dedi.

Ciddi mi yoksa komik olmaya mı çalıştığını bilmeden bakma sırası bendeydi. Komik olmaya çalıştığına karar verdim.

"Bunu aklımda tutacağım."

Tekrar başını salladı ve ardından gruba dönerek gürlledi, "Sangria! Sıradaki konu!"

Ayağa kalktım ve "Bir içki alacağım. Bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

Bir sürü kafa sallandı ve sonra süslemelere **g e ç i l d i** . Evet mi hayır mı, evet ise ne tür?

Bara doğru yürüdüm. Ön odaya gittiğimde her yer tıklım tıklımdı. Barda boş olan tek yer Eddie Chavez'in yanıydı.

Lanet olsun.

Sadece benim şansım.

Derin bir nefes aldım, yanına kaydım ve barmenin dikkatini çektim.

"Ne istersiniz?" diye sordu barmen. "Diyet,"
diye sipariş ettim.

Bardağa buz koydu ve meşrubat tabancasını çıkardı. Hank ve Eddie'nin gözlerini üzerimde görmek yerine hissettim.

Onlara döndüm.

"Hey," dedim.

Evet, ikisi de bana bakıyordu ama ikisi de selamıma karşılık vermedi.

Her neyse.

Barmen içkiyi önüme koydu. "Ne kadar?"
diye sordum.

Sırıttı ve göz kırptı. "Bu şirketten." Lütfen.

Bunu daha önce de duymuştum.

"Ne kadar?" Ben de tekrarladım.
İlgilenmiyorum.

Gözlerini kırptırdı ve yüzü düştü. Çok sevimliydi ve muhtemelen vurulmaya alışık değildi.

Onun için üzölüyordum ama kafamda bir deliğe ihtiyacım varmış gibi bir barmenle flört etmeye ihtiyacım vardı. Birincisi, Eddie ve Hank izliyordu, Vance'in arkadaşlarıydılar ve Vance'le birlikte olmasam da Vance dahil herkes öyle olduğumu düşünüyordu. İkincisi, barmenden hoşlanmıyordum. Vance dahil kimseden hoşlanmıyordum (tamam, bu son kısım bir yalandı, ama olağanüstü durumlarda kendime yalan söylemekten kaçınmıyordum).

"Bir elli dolar," diye kesti barmen Romantik İnkâr Hayalimi.

Çantamı karıştırdım, cüzdanımı çıkardım, ona iki dolar verdim ve uzaklaştı.

Cüzdanımı çantama geri atarken Eddie nefesinin altından, "Çök ve yan," diye mırıldandı.

"Pardon?" Onu duymama rağmen sordum.

Eddie bardan uzaklaşıp yanımda durdu ve Hank de öne doğru ilerledi, ikisi de beni etkili bir şekilde çevreledi.

"Bir tavsiyede bulunmak ister misin?" Eddie önceki sorumu görmezden gelerek sordu.

Bir yudum aldım ve bardağımın kenarından ona baktım. Sonra içkiyi barın üzerine koydum.

Eddie Chavez'den tek kelime tavsiye istemedim.

Bunun yerine, kaba olmamak için, "Elbette" dedim.

"Darius ne teklif ederse kabul et. Yüzünü kurtar ve sokaklardan kurtul."

Hmm.

Bu çocukların Kanun'un büyük hayranları olmadığını düşünüyordum. Cevap vermemeye karar verdim.

"Yaptığınız iş konusunda iyi bir üne sahipsiniz. İnsanlar sana saygı duyuyor ve uzun zamandır da duyuyorlar. Ta ki bu olaya kadar," dedi Hank önümde durarak. "Bu anlaşılabilir bir şey. Bu çocukları temiz tutmak için çok çalışıyorsun, içlerinden biri öldüğünde bir şeyler yapmak istiyorsun. Ama Jules, sen yanlış yoldasın."

Tamam, Hank kibar davranırsa da, kaba davranma zamanının geldiğini düşündüm.

Hank'e "Tavsiyen için teşekkürler ama neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedim.

"İkimiz de ahlaksızız," dedi Eddie

bana. "Ne olduğunuzu

biliyorum," diye cevap verdim.

"Demek ki neden bahsettiğimizi biliyoruz," diye açıkladı Hank.

Hank'e döndüm. "Ahlaksızlığın ne olduğunu

biliyorum." "Çocuklarla ilgili," diye mırıldandı

Eddie Hank'e.

"Evet," dedim Eddie'ye, sesim alçak ve ciddiydi ve yanlış anlaşılması gerekiyordu. "Çocuklarla ilgili."

Eddie sadece bana baktı, benim kanun adamı tonumdan etkilenmemişti.

"Belki de Lee'nin bu konuda tek başına olduğunu bilmelisin. Darius senin sokaklardan uzak durmanı istiyor, ben de öyle," diye paylaştı Eddie. "Lee ile aynı fikirde değilim ve seni sokaklarda, olmaman gereken yerlerde dolaşırken görürsem, seni indiririm."

Bunu söyleme şekli bana bunun boş bir tehdit olmadığını düşündürdü.

Artık torbacılar ve polisler aktif olarak bana karşıydı.

Bu şaşırtıcı değildi ama sinir bozucuydu.

Cevap vermedim.

Hank bana "Yakalanırsan, içeri alınırsan işini kaybedebilirsin" dedi.

"Şansımı deneyeceğim," diye karşılık verdim.

"Seni indirdikten sonra Zip, Heavy ve Frank'in peşine düşeceğiz. Kıcını oraya koyman için seni cesaretlendirmekten daha iyisini bilmeliler," diye devam etti Hank.

Kahretsin, Vance konuşuyordu.

Artık sinirlenmeye başlamıştım. "Zip, Heavy ve Frank beni orada istemiyor. Beni Crowe'dan daha fazla kontrol edemezler. Sadece zarar görmemem için bana bilgi veriyorlar."

"O kadar çok bilgiye sahip değiller," diye karşılık verdi Hank, sesi ve gözleri sertti.

Ben cevap veremedim Eddie eğildi. "Başka bir şey daha var, Law. Jet'i bu işlere bulaştırırsan, o ya da onlardan herhangi biri yakalanır ya da tehlikeye atılırsa-"

"Geri çekil, Chavez." Sabrım azalıyordu. "Onlar bana geldi. Ben adam toplamıyorum. Bu tek kadınlık bir anlaşma."

"Bu bok yayılıyor," diye uyardı Eddie.

"Jet'in, Indy'nin, Roxie'nin ya da herhangi birinin yaralandığını görmektense kendi lanet olası kolumu kemirmeyi tercih ederim," dedim çocuklara.

Şaşırtıcı bir şekilde ciddiydim ve yüzlerindeki ifadeler bana inandıklarını gösteriyordu.

Sonunda.

"Bir doğum günü partisi planlıyorlar, kanunsuz bir uyuşturucu savaşı değil," diye devam ettim.

Bu sessizlikle karşılandı.

"Gerçi Tex bana göz yaşartıcı gaz ve el bombası teklif etti," diye paylaştım.

"Tanrım," diye mırıldandı Hank nefesinin altında.

Eddie doğrudan, "Sakın ona inanma," dedi.

Gözlerimi diktim.

"Şaka yaptığını sanmıştım," diye mırıldandım.

"Siktir." Nefesinin altında mırıldanma sırası Eddie'deydi.

Kimse başka bir şey söyleyemeden Indy yanımıza geldi ve Eddie ile Hank'in arasına girdi.

"Hey, çocuklar." Gülümsedi, sonra üçümüzün arasına baktı. Gerginliği hissetti ve gülümsemesi soldu. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedim hemen. "Peki, kaju fıstığı mı yoksa macadamia fıstığı mı?"

Bana baktı. "Kaju fıstığı. Her zaman kaju fıstığıdır ve sen kimseyi kandıramazsın." Gözleri Eddie ve Hank arasında gidip geldi. "Siz ikiniz, geri çekilin."

"Sen karışma, Indy," diye emretti Eddie.

"Sen bu işe karışma. Bu Jules'un anlaşması," diye karşılık verdi Indy. "Indy-" diye başladı Hank, ama Indy onun sözünü kesti.

"Affedersiniz ama Roxie kaçırıldığında çılgına dönen siz değil miydiniz? Lee neredeyse seni güvenli odaya kilitlemek zorunda kalıyordu."

Hank'in gözleri sabit kaldı ama cevap vermedi.

Indy'nin bakışları Eddie'ye kaydı. "Sana gelince, Hector'a bir şey olursa başına buyruk davranmayacağını mı sanıyorsun?" Indy Eddie'ye sordu.

"Hector?" Ben araya girdim.

"Eddie'nin küçük kardeşi," dedi Indy bana. "Ben bir polisim," diye hatırlattı Eddie Indy'ye.

"Sen zaten kurallara uymayan bir polissin. Hector'a bir şey olursa aklını kaçırsın,

ve olabilir ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Hector benim kardeşim. Bu çocuk Jules'un intikamını alıyor-" diye başladı Eddie.

Indy onun sözünü keserek, "Onun için bir anlamı vardı," dedi.

"Lanet olsun, Indy-" diye devam etti Eddie ve Indy eğildi. içinde.

"Onun için bir anlamı vardı," dedi sessizce. "Sen Nasıl olduğunu bilirsin. Darius'u zaten kaybettin Eddie ve ona olanlar seni bir polise dönüştürdü. Biliyorsun."

Indy ve Eddie'nin kapişmasını hayranlıkla izledim.

İkisi de konuşmadı. İkisi de hareket etmedi.

Ben de Indy'nin biraz kafadan çatlak olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bunun bütün gece devam edebileceğini fark ettim ve araya girdim: "Tanrı aşkına, sorun yok. Biz havalıyız. Dünya havalı. Indy, bir içki ister misin?"

Bakışlarını Eddie'den ayırdı ve bana baktı. "Yapamam. Lee aradı. Vakit geldi."

Belalı çocuktan gelen telefonla kurtuldum. "Harika," dedim. "Hadi gidelim."

Indy ikisine de ters ters bakmaya devam etti ve mutsuzluğuna Hank'i de dahil etmeye karar verdi. Onun kolunu tuttum ve ters ters bakma yoluna gitmemeye karar verdim. Zaten yeterince kaba davranmıştım.

Onu kapiya kadar sürükledim.

Ben Hector'u sormadan önce Hazel'deydik ve Nightingale Araştırma ofislerine doğru yola çıkmıştık.

"Lee, Eddie ve Darius kendimi bildim bileli çok iyi arkadaşlardı. Çocukken vahşiydiler. Ciddi vahşi. Çılgın çılgın," dedi ve sonra durdu.

"Öyle mi?" Ben de sordum.

Gözlerimi yoldan ayırmadım ama bana dönmek için koltuğunda hareket ettiğini duydum ve hissettim.

"Bunu söylemek bana düşmez ama hepimiz Darius'u severdik. Hâlâ da seviyoruz" dedi ve beni şoke etti.

Cevap vermedim.

"O harika bir adamdı. Bence derinlerde bir yerde hala o adam. Onlu yaşlarının sonlarındayken babası öldürüldü. Uzun hikaye, üzücü ve çirkin. Darius zor zamanlar geçirdi, kötü bir adama düştü, yolunu kaybetti ve bir daha asla geri bulamadı."

Başımı salladım.

Bazı insanlar kötü doğmuştur. Bazıları ise buna zorlanır. Darius'un ne tür bir insan olduğunu bilmek ilginçti.

"Lee ve Eddie buna farklı tepkiler verdi. Lee kendini toparladı ve orduya katıldı. Eddie düzeldi ve Akademi'ye girdi. Ne olursa olsun, bugün bile birbirlerine çok yakınlar."

"Peki ya Hector?" Ben sordum.

"Hector bir joker. Kimse onun neyin içinde olduğunu bilmiyor ve radardan çıktı. Eddie ve Lee onu yakalamaya çalışıyorlar ama bir şey elde edemediler. Size Lee, Eddie ve Darius'tan bahsettim çünkü başları büyük belaya girebilir, arabalara düz kontak yapmak, bar kavgaları, bunun gibi şeyler. Dedikodulara göre Hector onlara günlerini gösteriyormuş. Düz kontak ve bar kavgalarının çok ötesinde kötü şeylerden bahsediyoruz."

Dudaklarımı içeri çektim, ne demek istediğini anladım. Cevap vermedim ve sadece sürdüm.

Indy, Lee'nin ofislerine yaklaşıp kadar sessiz kaldı ve beni bir yeraltı park alanına yönlendirdi. Vance'in Harley'sinin yanına park ettim.

Gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı.

Indy ona bakarak, "Vance'in harika bir bisikleti var," diye nefes aldı. "Bunu tekrar söyleyebilirsin," dedim ona.

Bana gülümsedi. "Daha binmedin mi?"

Başımı salladım.

"Sıcak mı?" diye sordu.

Tekrar başımı salladım, bu sefer sırtarak. "Lee'nin bir Ducati'si var."

"Güzel," dedim yavaşça.

Kıkırdamaya başladı ve nedense ben de öyle yaptım.

Kıkırdamayı bitirdikten sonra dışarı çıktık, binaya girdik ve birkaç kat merdiven çıktık. Dışarıda

üzerinde "Nightingale Investigations" yazan bir plaket vardı, durdum ve ona döndüm.

"Hector hakkında bir şey duyarsam sana haber veririm. Onunla ne istersen yapabilirsin."

"Buna minnettar olurum," dedi. Sonra devam etti, "Eddie de öyle."

Eddie'den bir iyilik isteyebileceğimi düşündüm, özellikle de beni "alaşağı etmek" niyetinde olduğu için.

Ofislere girdik. Tüm ışıklar yanıyordu ve resepsiyon alanına şaşırdım. Para çılgınlıkları atıyordu. Mekan zengin bir şekilde dekore edilmişti. Kovboy şıklığı, pırıl pırıl ahşap, deri koltuklar ve köşedeki bir sütunun üzerinde bronz bir at. Devasa resepsiyon masasının arkasında, bir moda dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünen sarışın bir kadın oturuyordu. Biz masaya yaklaşırken kadın başını kaldırdı, kaşları birbirine çatıldı ve gizlemediği bir nefretle bize baktı.

Vay be.

"Merhaba Dawn," diye selamladı Indy, tatlı ama son derece sahte bir gülümsemeyle.

Etkilendim.

"Merhaba Indy," diye karşılık verdi Dawn ve bakışları bana kaydı. "Bu kim? Kanun mu?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Aman
Tanrım.

Ne kaltak
ama!

"Benim adım Juliet Lawler," dedim ona, sesim soğuktu.

"Evet, biliyorum," diye karşılık verdi, sesi kutup gibiydi.

Vay canına.

O bir sürtüktü.

Acaba sadece biz mi böyleydik yoksa bu kadın kapıdan giren herkese kötü mü davranıyordu? Eğer öyleyse, Lee'nin yeni bir resepsiyoniste ihtiyacı vardı.

Indy ona doğru eğildi ve Dawn'ın iyiliği için sahte bir endişeyle, "Burada kameralar ve böcekler olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Dawn cevap verme zahmetine girmedi, ayağa kalktı ve masanın etrafında yürüdü.

"Lee'ye burada olduğunu söyleyeceğim," dedi.

"Eminim zaten biliyordur," diye yanıtladı

Indy. Dawn bir kapının arkasında kayboldu.

"Ne kaltak ama," diye düşüncelerimi Indy'ye yüksek sesle söyledim. Indy bana, "Lee'ye karşı bir şeyler hissediyordu," diye bilgi verdi.

Yüzümü buruşturdum. "Şaka mı yapıyorsun? O biliyor muydu?"

Başını salladı. "Evet, umurunda değildi. İlgilenmiyordu. Sonra Vance'e karşı bir şeyler hissetti."

Bu bilgi, herkesin (herkesin) bana Vance'in bir oyuncu olduğunu söyleyip durduğu bilgisiyle birleşince midem çok mutsuz bir şekilde sıkıştı.

Kendimi tutamadım, fısıltıyla "Aman Tanrım. Onu o mu yaptı?"

Bu sefer başını salladı. "Asla olmaz."

"Tanrı'ya şükür," diye nefes aldım.

Eğer Vance Dawn'a dokunduyorsa, tek kelime ile iğrenç.

"Sonra Luke'a karşı bir şeyler hissetti. Gitmek yok. Sonra Mace, sonra Hank. Hepsi onun bir sürtük olduğunu düşünüyor."

"Lee onu neden tutuyor?"

"Verimli ve..." diye duraksadı, "samimi olduğunu söylüyor."

Bunu söyledikten sonra ikimiz de aynı anda gözlerimizi birbirimize diktik ve ardından kahkahayı patlattık. Aslında Dawn'ın samimi olma fikrine o kadar çok güldük ki iki büklüm olduk.

"Eğleniyor musun?" Lee, kapı aralığından girmiş olan Indy'ye doğru ilerleyerek sordu.

Vance bana doğru geliyordu ve Dawn masanın arkasında yürüyordu. Doğrudum, gözümde akan bir kahkaha gözyaşını sildim ve Lee'nin Indy'ye yaklaşmasını izledim, bu da bana Vance'i görmezden gelme fırsatı verdi.

Lee ellerini Indy'nin boynunun iki yanına koydu ve onu dudaklarından öptü. İşini bitirdikten sonra Indy ona gülümsedi. Gözleri kırıştı ve onları izlerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bu da neydi böyle?

Gerçek aşkı görünce kalp spazmı mı geçiriyorsun?

Ne tür bir kafa çatlatan anneanneydin ben? "Hukuk," dedi Vance yanımda.

Ona döndüm.

"Crowe," diye selamına karşılık verdim.

Bedenimi kaskatı tuttum. Duygusal Rottweiler'ım uyanmıştı ve tetikteydi. Vance beni yakından izledi ve Rottweiler'ımı görüp onun sevimli bir köpek yavrusu olduğuna karar verdiği izlenimine kapıldım. Bu izlenime kapıldım çünkü cinsel çekici ışını devreye girdi. Gözleri yumuşadı ve kolu belime dolanarak beni kendine doğru çekti.

"Crowe," dedim alçak sesle ve sesimde bir uyarı vardı.

Uyarımı dikkate almadı ve yüzü benimkine yaklaştı.

"Kapa çeneni," dedi ama bunu sırtarak söyledi.

"Bana çenemi kapamamı söyleme,"

diye parladım. Sırıtmaya devam etti.

Her neyse.

"Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?" Ben sordum.

Bir anda gözleri ciddileşti ama gitmeme izin vermedi.

"Oraya vardığımızda, önce Darius'un konuşmasına izin vereceksin. Onun konuşmasına izin ver.

onun söyle ve sen Dinle. O zaman sen izin ver

Lee rehber ve Lee'den ipuçları alıyorsun. Öyle mi?"

"Ben aptal değilim," dedim ona.

"Öyle olmadığını biliyorum," diyerek beni şaşırttı. Ona göz kırptım.

"Gerçekten mi?" Ağzımdan kaçırdım, sonra keşke yapmasaydım dedim çünkü gözleri yine yumuşamıştı ve onun yumuşak bakışları üzerimdeyken kafa patlatan mamma jamma'mı kanalizetmekte zorlanıyordum.

"Gerçekten mi?" dedi sessizce.

"Benim biraz deli olduğumu düşündüğünü sanıyordum." "Deli. Evet. Aptal. Hayır."

Hmm.

Çoğunlukla iyiydi.

Ne düşünüyordum ki? Vance'in deli ya da aptal olduğumu düşünmesi umurumda değildi.

Ben ortamı bilerek bozmadan Luke bunu benim yerime yaptı.

"Siktir. Darius ile oturacak mısınız yoksa resepsiyonda seks partisi mi yapacaksınız?"

Parmak uçlarımda yükseldim ve Vance'in omzunun üzerinden baktım. Luke kapının girişinde duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Sırıtacak mı yoksa kusacak mı bilemiyormuş gibi görünüyordu. Dawn'a baktığımda kesinlikle kusmak istediğini ve gözlerinin Vance ve benim üzerimde olduğunu gördüm.

Sırf bu yüzden ona parlak bir şekilde gülümsedim. Ses çıkarmamasına rağmen Vance'in vücudunun kahkahalarla hareket ettiğini hissettim.

Başımı çevirdim ve kaşlarımı çatarak

ona baktım. "Ne?" Tersledim.

Ağız kulağıma geldi. "Bilmem, bilmek de istemem ama bahse girerim tadı kiraz gibi değildir."

Karnım zil çaldı.

Rottweiler'ı göbek çırpınışımın üzerine saldı ve başı boynumdan uzaklaştığında Vance'e ters ters baktım. "Benimle konuşmayı kes. Kafamı kıran mamma jamma'mı kanalize etmeye çalışıyorum."

Sözlerim üzerine yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra yine o "çok tatlısın" bakışını takındı ve beni duyduğunu bilmeme rağmen "Neyin?" diye sordu.

Konuşmayı bırakma zamanı.

Bir süre beni izledi ve sonra Lee'ye baktı.

"Taşınıyor muyuz?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Lee ve gözleri Dawn'a kaydı. "Dawn, geç saate kadar kaldığın için teşekkürler. Bugünlük işimiz bitti." Sonra Indy'ye baktı ve yüzünün yumuşamasını izledim. "Luke seni eve götürüyor."

"Lee, istersen Indy'yi eve götürebilirim," dedi Dawn tatlı bir sesle, nezaket kraliçesi.

Blech.

Kusmayı düşünme sırası bendeydi.

"Onu yakaladım." Luke, Dawn'a bir bakış bile atmadan ilerledi.

Vance beni bıraktı ve Indy'ye döndüm, tam o sırada Indy yanıma geldi ve bana sürpriz bir şekilde sarıldı. Onun kollarında durdum.

Bir an ne yapacağımı bilemedim, sonra ona tekrar sarıldım.

"İyi şanslar," dedi beni bırakırken. Yakınımda durdu ve fısıldadı, "Unutma, derinlerde bir yerde, o harika bir adam."

Bir nefes aldım ve başımı salladım.

Indy ve Luke ayrılmadan önce Luke kapıda durdu ve gözlerini bana dikti.

"Yarın, beş buçukta. Burada. Sen ve ben. Geç kalmayın." Sonra da gitti.

Kapıya baktım ama Vance'e "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Vance bana "Yarın Luke'la antrenman yapacaksın," dedi.

Başımı çatlatan mamma jamma'ya olan hakimiyetimi tamamen kaybettim ve ağzım açık kaldı. "Hayır, değilim."

"Yerinizde olsam," dedi Lee yanımıza gelerek, "geç kalmazdım."

İkisine de baktım.

Sikeyim.

Vance Harley'siyle beni evime kadar takip etti. Hazel'ı garaja park ettik. Onun motoruna atladım ve Lee ile Colfax'ta bir barda buluştuk, Darius'u birkaç gün önce gördüğüm barda.

İçecek aldık, Vance bir soda, ben bir diyet soda (tekila istememe rağmen, yine de kafam rahat olsun istiyordum)

ve Lee'ye bir bira.

Barda durduk, ben ve belalılar, odayı inceliyorduk ve konuşmuyorduk.

Vance dokunaklı ve seksi değildi. Bu farklı bir Vance'ti. Bu belalı Vance'ti. Rahattı ama tetikte ve çok ciddiye. Burada sevgili değil, ortaklık. Bunu nasıl iletliğini size söyleyemem ama ilettili. Biliyordum, hissediyordum. O barda benimle sevişen herkes, Vance'le de sevişirdi.

Kimsenin Vance'le uğraşmak istemediği çok açıktı.

Ya da Lee.

Benimki ise muhtemelen başka bir hikayeydi. Yine de bize geniş bir alan bırakıldı.

Yaklaşık on dakika sonra Lee, "Gidelim," diye mırıldandı.

Bunu neden söylediğini, bir işaret alıp almadığını bilmiyordum ama hareket ettiler ve ben de onları takip ettim. Barın arka tarafına doğru yürüdük, bir koridordan geçtik ve bir odaya girdik.

Odada üç kişi vardı. Yuvarlak bir masada oturan Darius'un solunda adını duyduğum ve bir iki kez gördüğüm (ama adını bilmediğim) bir tedarikçi, sağında ise orta yaşlı, güzel, kahverengi gözlü ve kocaman Afro saçlı siyah bir kadın vardı.

"Lee Boy! İyi görünüyorsun," diye bağırdı kadın içeri girdiğimizde, sesi mutlu ve misafirperver geliyordu, sanki

onun akşam yemeği partisine.

"Shirleen," dedi Lee, odaya girerken. Ben de onu takip ettim. Vance de beni takip etti.

Lee bira řiřesini yere bıraktı ve oturdu. Ben de bardaęımı bırakıp yanına oturdum ve yapılacak en doęru řeyin bu olduęunu dűřündüm. Vance arkamda ve saęımda durduęunda bunu tekrar dűřündüm. Kararsız görünűp ayaęa kalkarak Vance'in yanına gitmek yerine yerimde oturmaya devam ettim.

Tedarikçinin gözleri Vance'e kaydı. Sert ve korkutucu bir hal aldılar ve ben nefesimi tuttum.

Onun ve Lee'nin silah taşıdığından emin olmama rağmen Vance silahımı getirmeme izin vermemişti, ancak Vance bunu paylaşmadı. İçeri silahlı girmemin yanlış bir mesaj vereceğini söyledi. Bir uyuşturuocu satıcısıyla hiç oturup konuşmadığımdan ve onun ne dediğini bildiğini dűřündüğümden, kabul ettim.

Yine de o anda, her ihtimale karşı yanımda olmasını diledim.

Lee gerildiğimi hissetti. Gözlerini bana dikti ve hızla, şok olmuştum, şaka yapmıyorum, bana göz kırptı.

Lee "Belalı Anne" Nightingale bana göz kırptı.

Sanırım bu her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyordu.

Nefesimi bıraktım ve rahatlamaya çalıştım.

Oturma senaryosunda Darius, Shirleen ve diğer adamlarla karşı karşıya geldik.

"Demek Kanun sensin," dedi Shirleen bana bakarak. "Sen küçücük bir şeysin. Jermaine'i nasıl sırt üstü çeviriyorsun?" diye sordu.

"Um..." Tam olarak küçük olmadığımı düşünerek başladım, ama o da gerçekten küçük değildi, yani her şey göreceliydi.

"Bunun kötü bir şey olduğunu düşündüğümünden değil," diye devam etti, sanki ben hiç ses çıkarmamışım gibi. "Jermaine kötü bir kardeş. Ondan hiç hoşlanmıyorum. Arkadaşımın kızı Shaneequa'yı hamile bıraktı, sonra da onu ortada bıraktı. Ne nafaka ne de başka bir şey. Onu taşaklarından tekmelediğini duyduğumuzda çok heyecanlandık. Bunu hak etmişti."

"Shirleen," dedi Darius sessizce.

Shirleen, "Evet, öyle oldu," diye karşılık verdi. "Beyaz bir kızıdan dayak yedi. Ufacık beyaz bir kız. Shaneequa'ya söylemek için sabırsızlanıyorum," dedi Shirleen bana. "Hey şimdi!" diye bağırdı. "Neden benimle Shaneequa'yı görmeye gelmiyorsun? Seninle tanışmayı çok ister. Sana kocaman bir öpücük verecek."

"Shirleen," dedi Darius tekrar, sesi şimdi daha sabırsız geliyordu.

Gözlerimi diktim.

Elimde değildi. Bu oturumun böyle olmasını kesinlikle beklemiyordum.

Shirleen, Darius'un sabırsızlığını görmezden geldi.

"O barınakta çocuklarla çalıştığını duydum. Başka bir arkadaşım daha var. Geçen yıl, onun oğlu

Sokak. O çocuk çok gençti. Neden bilmiyorum ama yaptı. Ailesi iyi insanlar, sokağa düşmesi için bir sebep yok. Siz sosyal hizmet görevlilerinden biri onu buldu, konuştu, sığınma evine götürdü ve sonra evine geri getirdi. O çocuğun aklından neler geçtiğini Tanrı bilir. Yine de eve dönmesine çok sevindiler, bunu söyleyebilirim."

Darius şimdi arkasına yaslanmış, gözleri Lee'nin üzerindeydi. Taciz edilmiş gibi görünüyordu.

"Çocuğun adı neydi?" Shirleen'e sordum.

"Adı Tye'dı. Kim çocuğuna 'e' ile Tye adını verir ki? Ne var bunda?" Shirleen cevap verdi ama ben öne doğru eğildim.

"Tye?" Ben sordum. "Tye'ı tanıyorum."

Ve buldum da. Gençti, on bir yaşındaydı ve neyse ki çiğnenip tükürülmeden önce ona erken ulaştım. Onu barınağa getirdiğimde sadece birkaç haftadır sokaklardaydı. O zamana kadar korkudan aklını kaçırmıştı. Yeniden bir araya gelmeleri hızlı oldu, belki sadece birkaç hafta daha.

"Öyle mi?" Shirleen de öne doğru eğilmişti.

"Evet. Onu sokaktan aldım. Benim vakalarımından biri değildi ama dinlenme odasında sürekli konuşurduk. O nasıl? Durumu iyi mi?" Devam ettim.

Shirleen, sanki kendi oğluymuş gibi, "Geçen yıl A ve B onur listesinde yer aldı," diye övündü.

"Oh, bu harika. Selamımı söyle."

"Olur kızım," dedi Shirleen bana. "Belki Shaneequa'yı ziyaret ettiğimizde onu buraya getiririm."

"Bu hoşuma giderdi," diye yanıtladım ona gülümseyerek.

Birden Shirleen'in gözleri değişti. Tedarikçinininki gibi korkutucu değildi. Nazikleştiler. Değişim o kadar hızlıydı ki beni hazırlıksız yakaladı ve cevap verme şansım olmadı.

"Zamanınızı sokakta geçirmektense o barınakta geçirmeniz daha iyi," dedi.

Gülümsemem soldu ve başımı çatlatan mamma jamma'nın üzerime geldiğini hissettim. Neyse ki, tam olarak ele geçirmeden ve her şeyi mahvetmeden önce, Shirleen devam etti.

"Darius ve ben konuşuyorduk. İş yavaştan alıyoruz. Satıcıların duman bombasına maruz kalması ve plastik ambalaja sarılması çok fazla baş ağrıtıyor. Mutsuzlar, bir sosyal hizmet görevlisini öldürmemizi istiyorlar. Sosyal hizmet görevlilerini vurmak konusunda çizgiyi çekiyorum, un-unh. Bana göre değil. Bu yüzden anlaşma yapıyoruz." Başını sallayarak tedarikçiyi işaret etti. "Çocuklar yükselmek isterse, onlara izin verimiz. Çocuklara uyuşturucu satan satıcıları elemekle başlayacağız. Başka yok. Oradan devam ederiz. Oyunlar iyi gidiyor. Buna bağlı kalacağız."

Kalbimin hızla çarptığını hissettim.

Bunu bana söylediğine inanamıyordum. Uyuşturucu işinden çıktıklarına inanamıyordum.

Odada elektrikler kesilmişti. Lee yanımda gerilmişti, bir şeyin dalgaları -duygu, inançsızlık, her neyse- ondan çıkıp bana çarpıyordu. Ben de Vance'in sırtıma vurduğunu hissettim.

Ne anlama geldiğini anlamıştım. Bunun çok büyük olduğu anlamına geliyordu.

"Bu senin için sorun olur mu?" Shirleen bana sordu (sanki hayır diyecekmişim gibi).

Konuşmak için kendime güvenmiyordum, bu yüzden sadece başımı salladım.

"Bu zaman alacak. Diğerleri adına konuşmadığınızı bilmelisiniz. Sokağa çıkarsanız bizden korunamazsınız. Söz konusu siz olduğunuzda biz İsviçre'yiz. Ve bu anlaşma bu odadan çıkmayacak. Biz çekilmeden önce sokağa yayılırsa savaş çıkar. Anladınız mı?" Shirleen devam etti.

Gözleri artık nazik değildi. Sert ve keskindiler.

Tekrar başımı salladım. Bana iki dakikaya dönüşen bir süre baktı.

Sonra gözlerindeki keskinlik kayboldu ve sessizce, "Tye'a baktığın için teşekkür ederim," dedi.

Aman Tanrım.

Tye'ı sokaktan kurtaranın ben olduğumu başından beri biliyordu.

Göğsüme bir şeyin çarptığını hissettim. Uzun zamandır, Reba Teyze öldüğünden beri hissetmediğim bir ağırlık.

Ne olduğunu biliyordum. Gözyaşlarıydı.

Yutkundum ve hızla kendimi toparladım. "Tye iyi bir çocuk," dedim usulca.

"Hepsi öyle," diye cevap verdi aynı yumuşaklıkla.

Sonra aniden elini Darius'un omzuna koydu ve ayağa kalktı. "Bir içkiye ihtiyacım var. Kimin içkiye ihtiyacı var?" Kimse bir şey söylemedi. "Keyfinize bakın. Shirleen bir içki alıyor."

Sonra da gitti.

Hepimiz olduğumuz yerde kaldık ve sessiz kaldık.

Sonunda Lee, gözleri Darius'un üzerinde, yanımdan, "Senin adına konuşuyor mu?" diye sordu.

Darius başını salladı, olumsuz anlamda değil, kısmen eğlenmiş, kısmen de kuşatılmış bir ifadeyle.

Tek söylediği, "Shirleen Teyze'yi tanıyorsun," oldu. "Eddie'ye söyledin mi?"

Lee sordu.

Darius, "Bundan sonra bir buluşma ayarladık," diye cevap verdi.

"Bu senin için iyi olacak mı?" Lee devam etti ve Darius'un gözleri değiştı, sertleştı, korkutucu bir hal aldı.

"Tahmin etmek zorunda mıydım? Hayır," diye yanıtladı Darius.

Anlamadığım bir şeyin dalgaları odanın içinde dolaşmaya başladı.

"Biliyorsun-?" Lee başladı ama Darius onun sözünü kesti. "Biliyorum."

Lee başıyla onayladıktan sonra gözleri bana kaydı. "Hadi gidelim."

Ayağa kalktım ve odadan çıkmak için Vance'i takip ettim. Lee beni takip etti.

Kapıya varmadan önce Darius ilk kez bana hitap etti ve "Hukuk" dedi.

Döndüm ve ona baktım.

Bana baktı, yüzü bomboştu. Ben de ona aynı şekilde baktım.

Sonra dedi ki, "Tye benim yeğenim."

Bu haber bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Sendeleyerek geri dönmemem bir mucizeydi, ama bir şekilde içsel gücü buldum ve kendimi kontrol altında tuttum.

Yine sadece başımı salladım ama tek kelime etmedim.

Lee'nin eli sırtıma gitti ve nazik bir itmeye beni öne doğru itti.

Tek kelime etmeden bardan ayrıldık. Vance ve ben onun bisikletine, Lee de Crossfire'ına bindi.

Vance Lee'ye iki parmağıyla işaret etti, kollarımı Vance'in ortasına doladım ve yola çıktık.

VANCE evimin arka kapısına yakın bir yere park etti ve bisikletten indik. Elimi tuttu ve eve doğru yürümeye başladı ama elini sarsarak onu durdurdum. Gözlerini bana çevirdiğinde titrediğimi fark ettim.

"Az önce ne oldu?" Fısıldadım.

"İçeride konuşuruz."

"Önemliydi, değil mi?"

"Jules," dedi Vance usulca. "Hadi içeri girelim."

Sonra gerildi ve başı evin yanına doğru döndü, gözleri kısıldı. Lee karanlığın içinden çıktı. Bize doğru yürürken ona baktım, doğruca bize, bana doğru.

Vücudum kaskatı kesildi. Elim Vance'inkinde sıkılaştı ama Lee yakınımda durdu. Eğildi, bir elini başımın arkasına doladı ve beni kendine çekti. Alnımdan öptü, gitmeme izin verdi ve sonra, oraya geldiği kadar hızlı bir şekilde, gitmişti.

Nefesimi tuttuğumu fark etmedim ve aceleyle nefesimi verdim.

"Önemliydi," diye fısıldadım karanlığa.

ON ÜÇ

LİSTEM

I bizi içeri aldı. Vance kapıyı arkamızdan kilitledi ve bip sesi çıkaran alarmı devre dışı bıraktı, sonra pencereler ve Kapılar. Tüm bunlar olurken elimi hiç bırakmadı.

Boo zıplayarak mutfığa girdi, bize şöyle bir baktı ve günüyle ilgili haberleri ve ödülleri almak için beklemekten duyduğu memnuniyetsizliği dile getirdi.

Vance mırıldandı, "Sessiz ol, kedi."

Boo, şaşırtıcı bir şekilde miyavlamayı kesti, ancak bunu pisi pisi bir suratla yaptı.

Vance beni vücuduna doğru kıvırdı ve kolları beni sıkıca sardı.

Buna karşı koymadım. Rottweiler'ıma susmasını söyledim çünkü buna sadece bu sefer, sadece bu sefer ihtiyacım vardı.

Kollarımı ona doladım, yüzümü boynuna bastırdım ve onu geri çektim. Yavaşça, güçlü ve sıcak bedeninin titremelerini yok olana kadar emdiğini hissettim.

Vance'in telefonu çaldı. Görmezden geldi ve beni tutmaya devam etti.

Telefonu çalmayı bıraktı ve sessizce "İyi iş çıkardın" dedi.

Boynuna doğru başımı salladım. Vance'in bunu söylemesi çok şey ifade ediyordu, olmasını istediğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu ama bunu belli etmeyeceğimden emindim.

Dakikalar ilerledikçe beni tutmaya devam etti ve Boo kedicik bedenini ayak bileklerimizin etrafında döndürmeye başladı.

Sonra Vance'in telefonu tekrar çaldı. Geri çekildim ama Vance'in kolları etrafımda kaldı.

Ona baktım ve fısıldadım, "Ben iyiyim. Telefonunu al."

Beni birkaç kez izledi, yüzümden yalan söylemediğimi anladı ve gitmeme izin verdi.

Ben Boo'ya ikramlarını götürürken Vance telefonunu çıkardı, çevirip açtı ve "Evet?" dedi.

Boo benimle banyoya geldi ve ben dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkarken beni izledi. Portakal kokan gece kremimi sürdüm ve mavi geceliğimi giydim. Yumuşacık güvercin grisi bornozumu üzerime sardım, oturma odasına geçtim, birkaç mum ve yumuşak bir lamba yaktım ve Boo kucağımın kıvrımına sıkışmış halde leylak rengi kanepeme yan yattım.

Onu okşadım. Mırıldandı ve ben de dünyanın ne kadar komik olduğunu düşündüm.

Park'ı kurtaramamış olabilirim ama Tye'ı kurtardım ve onunla birlikte Darius'u kurtarmaya yardım etmiş olabilirim, hatta belki

Shirleen.

Vance'in mutfakta telefonla konuşmasını belli belirsiz dinledim ve sonra konuşmayı bıraktığında onu dinledim. O hiç ses çıkarmadan, aniden orada, kalçaları görüş alanımda belirdi. Onları takip ettim ve tam gözlerim yüzüne değdiğinde eğildi, Boo'yu nazikçe kaldırdı, koltuğa bıraktı ve arkasını döndü.

Sonra beni topladı.

Beni kaldıran Vance döndü. Oturdu, iki büklüm oldu, sonra arkasına yaslandı, ben onun üstündeyken kanepeye boylu boyunca uzandı. Dirseğimi onunla kanepenin arkası arasındaki koltuk minderine koydum, gövde mi yukarı kaldırdım ve ona baktım.

"Telefonda önemli bir şey var mı?" Ben sordum.

"Bekleyecek," dedi, gözleri yüzümdeydi. Bir elinin parmakları bornozumu araladı, sonra kalçamdan yanıma doğru kayd ı.

"Shirleen'i severim. Komik biri," dedim Vance'e, eli yanımdan göğüs kafesimde ilerlerken bile onun hareketlerini görmezden gelerek.

"Shirleen'i herkes sever," diye yanıtladı.

"Zarar görmeden bu işten çıkabilecekler mi?" Ben sordum.

Parmakları kıvrıldı, parmak eklemleri göğsümün alt tarafına tüy gibi hafifçe vurdu ve karnım

Üçüncü Derece çırpınma olarak sınıflandırdığım şey (evet, şimdi sınıflandırabilirim, Onuncu Derece bir orgazmdı).

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. Yutkundum.

"Konuşmamız gerek," diye bilgilendirdim onu, zamanın geldiğine karar vererek. Kesinlikle zamanı gelmişti. Zamanı çoktan geçmişti. Duygusal Rottweiler'ım uyarırcasına hırlıyor, bir an önce bir şeyler yapmazsam çok geç olacağını söylüyordu.

"Pekâlâ," diye onayladı Vance, eli bedenimden uzaklaştı ama sonra gelip bornozumu omzumdan aşağı çekti.

"Crowe, cidden." Bornozu yerinde tutmaya çalışmak için omzumu silktim, ama çoktan kolumdan aşağıya indirmişti ve sonra bir tarafa çıktı.

Eli belimden sırtıma doğru kaydı ve beni kendine çekti, ağzı boynuma gitti.

"Konuş," dedi ve boynuma karşı konuşmasından hoşlandığımı kendime itiraf ettim. İyi hissettiriyordu.

"Dinlemek zorundasın," dedim ona, Üçüncü Sınıf'ın Dördüncü Sınıf'a yükseldiğini hissederek ve dudakları kulağıma değip diliyle dış kenarlarda gezindiğinde bu konuda hiçbir şey yapamayarak.

İşi bittiğinde kulağıma "Dinliyorum," diye mırıldandı. İçimden bir ürperti geçti.

Tamam, her neyse. Devam etme isteğimi kaybetmeden önce devam etmeliydim.

Bu şekilde olmasını istiyordu, tamam.

"Birbirimizi görmeyi bırakmalıyız," diye duyurdum.

Ağzı kulağımdayken elinin izini kaybetmiştim ama şimdi geceliğimi belime kadar çektiğini hissettim. Sonra eli iç çamaşırımın içine kaydđ ve kıçımı avuçladı.

Oh, kahretsin.

Bu da iyi hissettirdi.

"Yarın birbirimizi görmeyi bırakmaya ne dersin?" Vance önerdi.

"Crowe..." Beni ciddiye almadığı izlenimini edinerek başladım ama beni öperek konuşmamı engelledi. Bunu yaparken at kuyruğu tutucumu çıkardı ve saçlarım etrafımıza düştü.

Ağzı benimkinden ayrıldığında ağır ağır nefes alıyordum ve dudakları tekrar boynuma kaydđ.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sessizce.

Başımı salladım. O anda, eli kıçımda ve dudakları boynumdayken kendimi iyi hissediyordum.

Başı geri geldi ve bana baktđ. Gözleri sıcak, yüzü yumuşak ve seksiydi ve arkamdaki eli sırtımın küçük kısmına doğru hareket etti. Parmak uçlarıyla beni hafifçe okşamaya başladı ve tenimde karıncalanmalar başladı.

"Hassas mısın?" diye devam etti ve ben ne sorduğunu anladım.

Başımı salladım.

Ellerinden biri saçlarımı geriye çekti ve yumruğunun etrafına sardı. Diğer eli sırtımın altından geçip yan tarafımdan kayarak göğsümü kavradı.

Başparmağı göğüs ucumu okşadığında beşinci dereceye yükseldim.

Beni tekrar öptü, derin ve bol dilli, sonra yumuşak, tatlı, hafif, hızlı öpücükler, sonra yine bol dilli. Tüm bu süre boyunca başparmağı göğüs ucumu okşadı ve eli saçlarımın arasındaydı.

Beni öpmeyi bıraktığında altıncı sınıfa geçmiştim.

Onu artık göremeyeceğimi tamamen unutmuştum. Bornozumun diğer tarafını silktim ve kanepenin arkasına attım. Sonra tişörtünü kotundan çıkardım. Saçımı bıraktı, bir kıvrım yaptı, tişörtü kafasından çekip kenara fırlattım. Ağzım köprücük kemiğine ve göğsüne gitti, keşfettim, kasların kasılmasını izledim, büyülendim ve o kadar tahrik oldum ki kendimi yedinci sınıfa götürdüm.

Karnına ulaştığımda ve dudaklarımı ve dilimi kullanarak aşağı doğru kayarken, beni yukarı çekti ve tekrar öptü, sıcak ve kontrolün sınırına kadar.

"Bana binmeni istiyorum," diye mırıldandı ağzıma karşı ve sadece bu kelimeler bile beni Sekizinci Sınıf'a fırlattı. Onun

gözleri benimkilere baktı. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım. Bunu yapabileceğimden oldukça emindim. Eğer yapamazsam, çabuk öğrenen biriymdim.

Eli tekrar külotuma girdi, külotu arkamdan aşağıya doğru kaydırđı ve dudakları hâlâ ağzımda, "İç çamaşırını çıkar," diye fısıldadı.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, bunu hissedebileceğini düşündüm. Kalçalarımı ve bacaklarımı yana doğru salladım, iç çamaşırımı çıkardım ve yere attım. Bitirdiğimde, yaptığım şeyden biraz utandığım gerçeğini gizlemek için ağzımı onunkinin üzerine koydum ve onu öptüm.

Bir eli kıcımdaydı, diğeri ise aramızda kemerini ve fermuarını çekiyordu. Ağzı ve dili boynuma gitti, karıncalanmalarım ürpermelere, ürpermelerim titremelere dönüştü. Dokuzuncu derecenin kıyısında sallanıyordum ve o daha içime bile girmemişti.

"Orada oturmuş, masanın karşısındaki uyuşturucu satıcısına bakıyordun, kontrol tamamen sendeydi. Sanki buzdan yapılmış gibiydin," diye fısıldadı Vance boynuma doğru. "Seninle çok gurur duyuyordum."

Aman Tanrım.

Bunu öylesine söylemedi.

"Vance," diye nefes aldım, kalbim yeni bir nedenle çarpıyordu, içime farklı bir sıcaklık yayılıyordu.

Parmakları bileğimin etrafında kıvrıldı, elimi aramıza çekti ve etrafına sardı. Başım döndü ve ona baktım.

Daha önce bir adama hiç böyle dokunmamıştım.

o.

Ben çıldırmadan önce usulca, "Otur," diye emretti.

Elimi olduğu yerde tuttu. Oturmak için kendimi konumlandırımdım.

Dizlerimi kanepeye çekip gövdeyi yukarı kaldırarak ona bindim. Bunu yaparken, ellerimiz birlikte ona rehberlik ediyordu, içime kaydı ve sonra Vance yavaşça ellerimizi çekti.

Sonra ben kalktım ve o beni doldurdu. Çok güzeldi. Dokuzuncu derece güzeldi. "Vay canına," diye fısıldadım.

Elleri kalçalarımın geldi ve hareket etmem için beni ikna etti.

Çok fazla ikna etmek gerekmedi, kendiliğinden geldi. Hareket ettim ve ritmimi buldum, Vance'in ellerinden biri belimdeydi, diğeri kıkırımı avuçluyordu. Kontrolün bende olması harika bir histi. İnanılmazdı.

Hareket ederken onu izledim. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, o yoğun, sahiplenici "benim" bakışları vardı. Daha hızlı nefes almamı, kalbimin göğsümde sıkışmasını, titremelerin toplanmasını, güçlerini birleştirmesini, ivme kazanmasını ve sonra bacaklarımın arasından fırlamasını sağladı.

"Yaklaş," dedi Vance ve tereddüt etmeden ona doğru

eğildim. "Bana tutun," diye emretti ve ben de

Ellerimi omuzlarına koydum ve tekrar gözlerimin içine baktı.

İşte o zaman sarsıldı ve içime girdi. İnledim. Elimde değildi, çok iyi hissettiriyordu. Bunu tekrar tekrar yaptı ve ona binmekle ne demek istediğini öğrendim ve daha önce bunun inanılmaz olduğunu düşündüysem, yanılmışım. Bu inanılmazdı.

Eli aramıza girdi. Bana tam olarak doğru noktadan dokundu ve kalçalarım sarsıldı. Ben de onun eli ve sarsılan kalçalarıyla birlikte hareket ettim. Daha da yaklaştım, göğsüm onunkine, dudaklarım onunkine değdi ve beni öptü.

Yaklaşmıştım, bir roket gibi Onuncu Sınıf'a doğru gidiyordum. "Adımı söyle," dedi.

Gözlerimi açtım ve onunkilere baktım. Tekrar içime girdi, parmağı derine bastırıyor ve hareket ediyordu.

Onuncu derece bana ezici bir güçle çarptı ve çarptığında, ağzına karşı, onun adını inledim.

Orgazm olmanın can sıkıcı bir yan etkisi olduğunu buldum, Vance'in paylaşmadığı bir yan etki.

Bedenim uysallaştı ve zihnim doğum günü partimde ne giyeceğim gibi saçma düşüncelere daldı.

Ne giyeceğim konusunda hiç endişelenmedim.

İşimiz bittikten sonra Vance bana bir süre sarıldı, ben hâlâ onun üzerindeydim, o hâlâ içimdeydi, zihnim dolabımın envanterini çıkarıyor ve alışveriş merkezine gitmem gerektiğine karar veriyordu.

Sonra o oturacak şekilde doğruldu, ben hala onun üzerindeydim ve küçük bir miyavladım çünkü bu iyi hissettiriyordu. Sesi duyduğunda boynuma doğru gülümsediğini hissettiğime yemin edebilirim.

Beni belimden yukarı çekerek nazikçe benden ayrıldı. Koltukta döndü ve beni önünde ayaklarımın üzerine yatırdı. Beni sabit tuttu, elleri kalçalarımın, hâlâ oturuyordu, bana bakıyordu ve ben de ona bakıyordum.

Tanrım, çok güzeldi.

Ayağa kalktı, kot pantolonunu sıyırdı ve beni tekrar kollarına aldı. Beni yatağa taşıdı, yatağın ucuna bıraktı ve yastıklara doğru sürünüp yığılacak kadar gücüm vardı.

Vance koridorda tamamen soyundu ve beni takip ederek yorganı önce altımdan sonra da ikimizin üzerinden çekti. Beni kollarının arasına aldı ve yüzümü boynuna gömdü.

"Jules."

"Mm?" Mırıldandım.

Aklım yine başka yerlerdeydi ve daha fazla iç çamaşırına ve belki de alışveriş merkezinden yeni bir çift kış tekmeleyen çizmeye ihtiyacım olabileceğini düşünüyordum.

Elbette parti kıyafetim de öyle.

"Korunmadım."

Onun sözleriyle alışveriş merkezine yaptığım yolculuk bir "puf" ile aklımdan uçup gitti ve bedenim kaya gibi sertleşti. Sonra donup kaldım, geri çekildim ve ona baktım.

Gülümsüyordu.

Gülümsüyordu.

Ona deliymiş gibi baktım.

"Gülümseyecek ne var ki?" diye bağırdım. Vance'in siyah saçlı küçük bir çocuğa bir alarmı nasıl devre dışı bırakacağını öğrettiği görüntüler aklıma istenmeyen bir şekilde geldi ve bağırmayı bırakıp "Aman Tanrım" diye nefes aldım. Sonra tekrarladım, "Aman Tanrım."

Beni sırtüstü yatırdı, vücudu çoğunlukla benimkinin üzerindeydi. Dirseğinin üzerine çıktı, hâlâ gülümsüyordu.

"Sakin ol," dedi.

"Sakin... sakinleşmek mi? Çocuklara sürekli prezervatif kullanmaları konusunda ders veriyorum. "Neden yapmadın... Aman Tanrım."

"Bir dahaki sefere koruma kullanacağım." Gözlerim kısıldı.

"Bir dahaki sefere mi?"

Beni usulca öptü ve sonra geri çekti.

"Evet," dedi kayıtsızca.

"Çok geç olabilir," dedim ve "bir dahaki sefere" kavgasını daha sonra yapmaya karar verdim.

Yani, erkekler de böyle şeyler için çıldırmıyor muydu? Davranışları çok tuhaftı.

Cevap vermedi.

"Ya çok geçse?" Ben sordum.

"Eğer çok geç olursa, dışarı çıkıp kafaları kırmadan önce bir bebek bakıcısı tutmayı unutmazsan iyi bir anne olursun."

Gözlerim yuvalarından fırladı ve ağzım açık kaldı. Şaka yapıyordu.

Şaka yapıyorum.

Böcek gözlü bakışımı içine çekti ve vücudunun kahkahayla titrediğini hissettim. Sonra kahkahasını duydum ve tansiyonum fırladı.

"Bu hiç komik değil Crowe," diye tersledim. "Evet, komik."

"Bunda bu kadar komik olan ne?"

"Sen," diye cevap verdi. "Çok tatlısınız, Prenses." Um.

Bunu öylesine söylemedi.

"Vance..." Başın belada ses tonumla onun adını söyledim.

Sesimi duymazdan geldi. "Olan oldu. Geri dönemeyiz. Bu konuda üzülmenin bir anlamı yok."

"Affedersiniz, ama-" Sözümü kestim ama o benim yerime konuştu.

"Büyük ihtimalle seni hamile bırakmadım ama bununla başa çıkabilecek birini tanıyorsam o da sensin."

"Belki de başa çıkmak istemiyorumdur,"

diye tersledim. Sırıttı. "Artık çok geç."

Bunun çok komik olduğunu düşündü.

Koluna bir tokat attım. "Sırıtmayı kes."

Parmaklarını başımın yan tarafındaki saçlarımda gezdirdi ve sonra bir tutamını yumruğunun etrafında kıvırdı.

"Annelik senin için bir zorluk olmayacak," diye devam etti, sesinde kahkaha vardı.

Görünüşe göre komik olduğunu

düşünüyordu. Ona kaşlarımı çattım.

Komik olduğunu

düşünmemiştim. Hem de hiç.

"Bakalım, Pazar gecesi bir uyuşturucu satıcısının elinden bir kaçağı kurtarmışsın," diye başladı.

"Ben yapmadım, sen yaptın. Kıcımlı tekmeliyordu," diye hatırlattım ona.

Benim üzerimden konuştu. "Pazartesi gecesi iki satıcıyı tek başına yakaladın."

"Şey, bunu yaptım," diye izin verdim.

Konuşmaya devam etti. "Salı gecesi, benimle dışarı çıkmak için sokakları Denver vatandaşları için güvenli tutmaya ara vermek zorunda kaldın."

"Crowe-"

"Bu gece, trajediyle parçalanmış üç kardeşin iyileşme sürecini başlattınız. Kan bağı yok ama yine de kardeşler."

"Konuşmayı kes."

"Yarın ne yapacaksın? Dünyadaki açlığı mı tedavi edeceksin?" "Crowe, konuşmayı kes dedim."

Tekrar gülmeye başladı. Saçlarını bıraktı, kollarını bana doladı ve beni de yanına alarak sırt üstü yuvarlandı. Başımı kaldırdım, kollarımı göğsüne dayadım ve kaşlarını çatarak ona baktım ama o kaşlarını görmezden geldi ve konuşmaya devam etti. Ya da alay etmeye demeliydim.

"Kanserin tedavisini keşfetmek mi?"

"Crowe. Tekrar söylüyorum, bu hiç komik değil."

Yüzü değişti, yumuşadı. Çekici ışını devreye girdi ve sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi sessizce sözlerini bitirdi. "Annelik senin için bir meydan okuma olmayacak."

"Crowe."

"Bunun için endişelenmeyi bırak, Jules. Olursa icabına bakarız."

"Hayır, yapmayacağız. Bitti. Bitti. Senden ayrılıyorum," diye ilan ettim.

Şurada

.

Ben

yaptım

.

Eli tekrar saçlarımda dolaştı ve yüzümü kendine yaklaştırdı. "Cuma günü benden ayrılabilirsin. İstiyorum ki

seni yarınki doğum günü partine götüreceğim."

Sanırım ben yapmadım ve o hala beni ciddiye almıyordu.

"Şaka yapmayı bırak, ciddiyim," diye onu bilgilendirdim.

Yüzümü kendi yüzüne yaklaştırdı ve beni öptü. Bu sefer yumuşak bir şekilde değil, öpücüğünün bir anlamı vardı.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında biraz nefessiz kalmıştım ve kafam biraz karışmıştı ama dudakları boynuma gittiğinde bile devam ettim.

"Bunu konuşmamız gerek," dedim ona.

"Bunu Cuma günü konuşuruz," diye mırıldandı boynuma karşı ve bunu söyleme şeklinden Cuma günü bu konuyu konuşmaya kesinlikle niyeti olmadığını anladım.

Sonra dili çenemden omzuma doğru kaydı ve ürperdim.

"Bu konuyu şimdi konuşmamız gerek," diye sözüm meclisten dışarı sesimle konuşmaya çalıştım ama nefesim kesildi.

"Cuma," diyerek beni tekrar sırt üstü yatırdı ve üzerime çıktı.

"Vance-"

Ağzını benimkine dayayarak usulca, "Kapa çeneni Jules," dedi. "Bana çenemi kapatmamı söylemeyi kes."

Beni sessizce öptü ve bunu yaparken eli geceliğimden yukarı, göğsüme doğru gitti ve başparmağı meme ucuma bir darbe indirdi. Ağzına karşı nefesim kesildi ve sonra

Nefesim kesilince başını bir santim kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Gözleri artık tamamen yoğunlaşmıştı. Cinsel çekici ışını süper güçlenmişti ve tüm nefesim ciğerlerimden kaçtı.

"Ben seni becerirken konuşmak istiyorsan, buyur konuş. Ama sonunda tadına bakacağım ve sonra seni tekrar becereceğim ve bu dikkat dağıtıcı olabilir."

Aman Tanrım.

Zaten altıncı sınıftaydım.

"Konuşmak ister misin?"

diye sordu.

Hemen başımı salladım. Söyleyecek bir şeyim olmadığı için değil, esas olarak konuşamadığım için.

Sırıttı ve bu hınzırcaydı.

Sonra ağzı benimkine geldi ve ondan sonra söz verdiği gibi yaptı.

Ama bu sefer prezervatif takmış.

EV KARANLIKTİ. Boo sırtıma sokulmuştu ve ben de Vance'in yanına kıvrılmışım, kolum belindeydi, onunki altımda ve etrafımda kıvrılmıştı, eli kalçamdaydı.

Seksin iyi olduğunu ama oral seksin daha da iyi olabileceğini düşünüyordum. Bu bir tossup'tı ve ben zihinsel olarak artıları (çok fazla vardı) ve eksileri (yapamadım) sıralıyordum.

Vance usulca, "Bana Reba Teyzen'den bahset," dediğinde her ikisinden de bir şeyler bulabildi.

Hâlâ orgazm sonrası sersemliğin sancıları içindeydim, sesimi çıkarmadım.

Bunun yerine, "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordum.

Parmakları kalçamda izler bırakıyordu ve bu his hoşuma gidiyordu. Tatlı ve rahatlatıcıydı.

"Sana benziyor muydu?" diye sordu.

Başımı omzuna doğru salladım ama "Belki biraz yüzümde. Anneme benziyorum. Saçlarım babamınki gibi."

Bunun üzerine Vance'in eli kalçamdan çıktı. Parmakları saçımın bir tutamını yakaladı ve onu sırtımda büktüğünü hissedebiliyordum.

Bu da çok tatlı ve rahatlatıcıydı.

"Bilge biriydi," diye fısıldadım, omzuna gülümseyerek ve Reba Teyze'yi düşünerek. "Annemden çok daha gençti ama çok bilgeydi. Pek çok insanın bu tür şeylere inanmadığını biliyorum ama eminim yaşlı bir ruhu vardı."

Vücut ısısı beni ısıtıyordu. Ona yaklaştım ve nedense konuşmaya devam ettim.

"Ailem öldüğünde çok gençti, muhtemelen beni kabul edemeyecek kadar gençti ama elimde kalan tek şey oydu. Olay olduğunda Nick ve o daha yeni çıkmaya başlamışlardı. Sanırım benim yüzümden evlendiler."

Konuşmayı bıraktığımda Vance bir şey söylemedi, ben de devam ettim.

"Zaten evlenmeyeceklerinden değil. Nick... Ben hiç böyle bir aşk görmedim. Bugüne kadar onsuz hala kayıp. Birini bulmasını dilerdim ama asla bulamayacak. Bu beni üzüyor ama Reba Teyze'nin hala onu böyle sevecek biri olduğu için mutluyum. O bunu hak etti çünkü sevgisini böyle verdi."

Vance saçlarımı döndürmeyi bıraktı ve bana doğru dönerek iki koluyla beni sardı.

O sessiz kaldı ve ben pencereden ay ışığında yüzüne baktım. Sonra, neden diye sormayın, ay ışığında Vance'e bakarken Reba Teyzemle ilgili en sevdiğim anımı paylaştım.

"Nick ve ben müzik dinlerdik. Hem de çok. Nick Southern Rock severdi ama aynı zamanda büyük bir Elton John hayranıydı. Stevie Wonder'ı severdim ve Nick müzik sevgimi teşvik etmeyi severdi, bu yüzden bana Stevie ile ilgili her şeyi alırdı. Oturma odamızda uzandığımı hatırlıyorum. O zamanlar farklı bir evde yaşıyorduk. Sırtımı bana Noel için aldıkları büyük, pembe pufun üzerine dayamıştım ve Nick'le Stevie dinliyorduk. Reba Teyze içeri girdi ve yanıma uzandı, sırtı benimle birlikte pufun üzerindeydi. Stevie'nin 'Isn't She Lovely' şarkısı çalmaya başladı ve Reba Teyze şarkının ortasında elimi tuttu. Şarkı bittikten sonra sadece bana baktı."

Dudaklarımı emdim ve Vance'in eli çeneme geldi. Bıraktığımda başparmağı alt dudağımda gezindi ve gözlerinin benimkilere baktığını anlayabiliyordum.

Fısıldayarak devam ettim: "Ne demek istediğini biliyordum. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Onların çocuğu olmasam da ne demek istediğini biliyordum. O şarkıyı duydun mu? Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Şarkıyı duydum," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi.

Bir nefes aldım. Ortasından kırıldı ama bir arada tuttum.

Sonra ona baktım ve büyük bir cesaret ve biraz da ay ışığıyla sessizce "Annen nasıl biriydi?" diye sordum.

Hemen cevap verdi, "Çok güzeldi. Kırılmıştı."

Bekledim ama devam etmedi.

"Onları bulmaya çalışmayı hiç düşündün mü?" diye sordum. "Nerede olduklarını biliyorum."

Ona göz kırptım.

"Sen...?" Başladım ama o ne söyleyeceğini biliyordu.

"Hayır," diye yanıtladı.

"Yapacak mısın?"

"Hayır."

"Bana anlatmak ister misin?" Fısıldadım, midem sıkışıyor, kalbim yavaşlıyordu, yapmamam gerektiğini biliyordum.

önemsiyor ama evet demesini

istiyordu. "Hayır," dedi.

Başımı salladım, onu rahat bıraktım ama içimde asit gibi akan bir hayal kırıklığı hissettim. Çenemi eğdim ve yüzümü görmemesi için boğazına bastırdım.

"Belki," dedi üstümden, "Cumartesi günü benden ayrılırsan, Cuma günü sana söyleyebilirim."

Vücudum hareketsiz kaldı.

"Yine de, Pazar günü benden ayrılırsan Cumartesi günü sana söyleyeceğimi düşünüyorum."

Başımı geriye attığımda bana sırtıyordu. Gözlerimi ona diktim. "Crowe."

"Kapa çeneni,

Jules." "Sakın

bana söyleme-"

Dudakları benimkilere dokundu. "Kapa çeneni," dedi sessizce. "Uyumaya git."

Kollarından kurtulmak için kendimi zorladım ama kolları çok sıkıydı ve beni olduğum yerde tuttu.

"Çok sinir bozucusun," dedim boğazına.

Cevap vermedi.

"Yine de Cuma günü senden ayrılıyorum," diye devam ettim. "Hayır ayrılmayacaksın."

Sessiz kaldım.

Her neyse.

Kin tutmaya çalıştım ama çok yorgundum. Vücudu çok sıcaktı ve ben iki kez orgazm olmuşum. Kin tutmak fiziksel ve zihinsel olarak imkânsızdı.

Bunun yerine bedenim gevşedi, zihnim boşaldı ve uykuya daldım.

Vance'in gerildiğini ve sonra hızla hareket ettiğini hissettiğimde uykuya dalmıştım. Sırtıma bastırmıştı ve vücudu benimkinden uzaklaştığında serin havayı hissettim.

Döndüm, dirseğimin üzerinde doğruldum ve Boo'nun yataktan uçmasını izledim, aynı anda Vance de yan tarafta gözden kayboldu.

Kafam karışmış bir halde oturur pozisyona geldim, sonra arka kapının çalındığını duyunca nefesim boğazımda düğümlendi. Kapı açıldı, alarm uyarı sesi vermeye başladı ve Nick "Jules?" diye seslendi.

"Hey, Nick!" Hemen bağırdım ve çarşafı da yanıma alarak öne doğru yuvarlandım. Yana doğru döndüm, çarşafı etrafımda çekiştirdim, şimdi farklı bir nedenden dolayı çılgına dönmüştüm.

Bacaklarımı yatağın kenarına attım, basamakları kaçırdım ve uçtum.

Muhtemelen acı içinde dört ayak üzerine düşecektim ama Vance son anda bir koluyla beni belimden yakaladı. Bir "oof" ile kolunun üzerinde iki büküm oldum. Gövdemi yukarı çekti ve beni ayağa kaldırdı, kolu hala etrafımdaydı, sırtım onun önüne dönüktü.

Tüm bunlar olurken Nick alarm kodumu girip mutfağa doğru yürürken konuşmaya devam etti. "Doğum günü kızına kahve ve kek ısmarlayayım dedim. Ne dersin-?"

Koridorun kapısına geldiğinde konuşmayı kesti ve Vance ile beni gördü. Sonra durdu.

Oh, kahretsin.

Üzerimde sadece çarşaf olmasına rağmen Vance'in üzerinde bir şeyler olmasını gerçekten umuyordum. Dün geceki ikinci raunt sırasında bir yerlerde geceliğimi kaybetmişim.

Um...

Bu ne kadar utanç vericiydi? "Nick-

" diye başladım.

Hiçbir şeyi kaçırmadı. "Vance de gelebilir."

"Nick."

"Fortnum's'a gideceğiz. Yeni ve harika bir kahvecileri olduğunu duydum," diye devam etti Nick.

Başımı salladım, giyinikmişim gibi davranmaya karar verdim, hayat güzeldi ve hatırladığım tek baba tarafından Vance benim için her neyse onun kollarında ileri derecede soyunmuş bir halde yakalanmamıştım.

"Kulağa hoş geliyor," dedim.

"Vance?" Nick'in gözleri omzumun

üzerinden geçti. "Evet," dedi Vance.

"Harika. Hazır olduğunuzda kapımı çalmanız yeterli."

Nick gitmek için döndü ve ben Vance'in bedenine yaslandım.

Sonra geri döndü ve ben yine dümdüz oldum.

Vance'in sessiz kahkahasını kulağımda duydum ve arkamı dönüp gözlerini oymamak için yüzümü mükemmel bir şekilde sabit tuttum ve vücudumu kıpırdatmadım.

"Sadece şunu söyleyeyim... Bir dahaki sefere biraz daha dikkatli olacağım. Yeğenimin mutfağına girerken kıcımdan vurulmak istemem," dedi Nick.

Gözlüklerinin arkasında Nick de gülüyordu.

Hayatımdaki erkekler. Roam ve Sniff hariç hepsini öldürmek istiyordum ama onlar henüz erkek değillerdi, çocuktular. Erkek olduklarında Jules'un ölüm listesine gireceklerinden emindim çünkü erkekler genel olarak son derece sinir bozucuydu ve kendilerine yardım edemezlerdi.

Ben bir şey söyleyemedim Nick gitmişti.

Kapının kapandığını duyar duymaz Vance'e döndüm ve şans eseri kot pantolonunun üzerinde olduğunu gördüm. Ne yazık ki elinde silahı vardı.

Silahını ve göğsünü görmezden geldim (görmezden gelmek çok zor, cidden) ve "Şimdi komik olan ne?" diye kestirip attım.

Cevap vermek yerine beni kollarının arasına aldı ve öptü, hem de diliyle. Sinirli bir haldeyken bile itiraf etmeliyim ki çok lezzetliydi.

Başını kaldırdığında ipeksi sesiyle, "Mutlu yıllar Prenses," dedi.

Um...

Wow.

Bana seksi gözlerle baktı ve "Hadi duş alalım" dedi.

Duş alabilirim. Böyle bir "mutlu yıllar "dan sonra pek çok şey yapabilirim.

Beni bıraktı ve silahı yatağın kenarındaki platformun üzerine koymak için döndü.

İşte o zaman sırtını gördüm.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Vance bana doğru döndü, ama şimdi göğsüne bakıyor olmama rağmen gözlerim onu gördüğüm yerden ayrılmadı.

"Jules?" Seslendiğini duydum.

Etrafından dolaştım ve o da benimle geldi, ama elimi beline koydum ve "Kıpırdama" diye fısıldadım.

Şaşırtıcı bir şekilde dediğimi yaptı.

Sırtına uzandım ve kurşun yarasının buruşuk izini gördüm. O zaman iki elimi de üzerine koydum, kollarım çarşafı tutmak için yanlarıma sıkıca yaslanmıştı. Bir elim karnına, bir elim de sırtının alt kısmına gitti.

Eğildim ve göğsüne baktım. Hiçbir şey yoktu.

Tekrar sırtına baktım. Kurşun yarası.

Göğsüne gittim, sonra sırtına ve tekrar. Sonra...

Aklımı kaçırdım.

"Seni sırtından mı vurdular?"

Bağırdım. Yüzünü bana döndü.

"Jules."

Gözlerimi yüzüne kaldırdım.

"Arka taraf mı?" Bağırdım.

Kolları bana dolanmaya başladı ama ben kendimi geri çektim.

"Ne tür bir pislik birini sırtından vurur?" Hâlâ bağıırıyordum.

"Jules, dinle-"

"Bu sadece... İnanamıyorum... kimse kimseyi arkadan vurmuyor. Sadece yüreksiz hanım evlatları birini sırtından vurur." Kaşlarım birbirine çarptı ve kaşlarımı çatarak Vance'e baktım. "Ne oldu?"

Söylediklerime müdahale etmesinin mümkün olmadığını anlayan Vance, yatağın platformuna yaslanıp kollarını kavuşturdu.

"Size söyleyemem. Olay olduğunda Federallerle bir sözleşme üzerinde çalışıyorduk."

Ellerimi kalçalarımaya koydum. Çarşaf çözülmeye başladı, ben de uzlaştım ve bir elimi kalçama koyarken

Diğeri çarşafı etrafımda tuttu.

"Sırtından nasıl vuruldun?" diye sordum.

"Bunu sana söyleyemem, Jules."

Tavana baktım.

"Bu saçmalığa inanamıyorum," dedim tavana sanki cevap verecekmiş gibi. Sonra tekrar Vance'e baktım. "Lee ile konuşmak istiyorum. Adamlarını arkadan vuracak kadar korkak heriflerle karşı karşıya geldiğin devlet sözleşmeleri... bence... değil."

"Ben iyiyim," diye beni temin etti Vance.

"İyi olduğunu biliyorum. İyi olduğunu görebiliyorum. İyi olup olmaman umurunda değil." Her kelimeyi sanki hayatım bu özel iletişime bağlıymış gibi telaffuz ederek tiradımı bitirdim.

Öfkem karşısında Vance gülmeye başladı. Gülüyordu!

Vücudum felç geçirmeye

hazırlanıyordu. "Bu hiç komik değil!"

diye bağırdım.

Hızlı hareket etti. Elleri kalçalarımın geldi ve beni hızla çekti. Öne doğru uçtum ve vücuduna çarptım.

Kahkahalarla titreyen vücudu.

Kollarını bana doladı. Yüzü boynuma gitti ve kahkahasını orada da hissettim.

Sonunda dedi ki, "Şimdi benden ayrılmak mı istiyorsun?" Aman Tanrım.

Bunu öylesine söylemedi.

"Göbek adın ne?" Tersledim.

Başını kaldırdı ve hâlâ gülümsüyordu. "Neden?"

"Bana göbek adını söyle," dedim.

Gülümsemeye devam etti ama bana dedi ki.

"Burası Ouray." Gözlerimi kırptım. "Ouray mi? Kasaba gibi mi?"

"Evet. Ute. Anlamı 'ok'."

"Tamam o zaman," diye derin bir nefes aldım ve gevşedim, "Vance Ouray Crowe, beni kızdırma. Bugün benim doğum günüm ve bunun komik olmadığını söylediğimde, hiç komik değil!"

Vance bir süre bana baktı, gözlerinde Jules'un o sevimli bakışı vardı.

Sonra da küstah sırtışı gülümsemesinin yerini almış bir şekilde, "Sence Nick seni becermem için kahveyi yeterince bekler mi?" diye sordu.

Gözlerim kısıldı.

"Az önce listemin başına geçtin," diye tersledim onu.

Sırtışı hiç değişmedi. "Listen mi?"

"Hayatımdaki Öldüreceğim Erkekler' listem. En tepede sen varsın."

Bu kez başını arkaya attı ve kahkahalarla güldü, tüm vücuduyla, boğazına kadar dolu dolu.

İŖi bittiğinde gözleri bana döndü ve "Seni becerdikten sonra beni öldürebilirsin" dedi.

"Vance!"

Ağızı benimkine yaklaştı ve bana yumuşak bir öpücük verdi. "Kapa çeneni, Jules. Duş almamız gerek."

"Bugün benim doğum günüm. Bana çenemi kapatmamı söyleme." "Nick bekliyor. Bana sonra bağırmaya devam edebilirsin." Bu doğrudu, Nick bekliyordu.

Kollarından çekildim ve mutfağa doğru yürüdüm, nefesimin altında homurdanarak ve etrafımdaki çarşafı sıkarak. "Boo'yu beslemem lazım. Sonra duş alabiliriz. Sonra kahveye gideriz. Sonra da Lee'yi arayıp ona ağzının payını vereceğim."

Banyo kapısının kapandığını duydum ve Vance'in söylediğim hiçbir şeyi dinlemediğini fark ettim.

Boo'nun mama kabını dolaptan çıkardım ve tezgâhın üzerine çarptım.

Her neyse.

ON DÖRT

SENİN GERÇEK AILEN

Nick, Fortnum'a Vance ve benden önce girdi. El ele tutuşarak girdik (şaka yapmıyorum). Ya da Vance Elimi tutuyordu ve ben de ona izin vererek kendime gizli bir doğum günü hediyesi veriyordum.

Evet, belalı anne ve kafa kıran mamma jamma el ele tutuşuyor. Satıcılar bizi görse gülmekten altlarına işerlerdi herhalde.

Mekan tıklım tıklımdı.

Tex, Jet ve Ally espresso tezgahında çalışıyorlardı. Indy oturma alanındaki kullanılmış bardakları temizliyordu. İri yarı, kır saçlı, çakıllı sesli Harley kitap tezgâhının arkasında, oraya ilk gittiğimde görmediğim bir kadının yanındaydı. Siyah saçlı, acı verecek kadar zayıf ve çok uzun boyluydu.

Harley'deki adam beni görünce yüksek sesle "Siktir," dedi. "Kapakları kapatın."

Nick'in gözleri Harley'e kaydı ve benden bahsettiğini anlayınca gözleri kısıldı.

"Onun sorunu ne?" Nick de aynı yüksek sesle Vance ve bana dönerek sordu.

Um.

Uh-oh.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim, masum numarası yaparak.

Harley'deki adam hâlâ bana bakarak, "O benim sorunum," diye cevap verdi. "Her şeyi yaşadık. Indy'nin kaçırılması ve cinayet. Jet'in kaçırılması ve tecavüz girişimi. Roxie'nin kaçırılması ve takip edilmesi. Araba bombaları. El bombaları. Bıçak dövüşleri. Çin restoranlarında kadın güreşleri. Perili bir evde kargaşa. Striptiz kulübünde silah sesleri. Sosyete partilerinde hesaplaşmalar. Şimdi elimizde bir kanunsuz var." Uzun boylu kadın ondan uzaklaşıp rafların arasında kaybolurken adam Vance'e baktı, ki bence akıllıca bir hareketti. "Sizin neyiniz var çocuklar?" diye sordu Vance'e. "Gerçekten bilmek istiyorum."

Herkes bize bakıyordu ve bir sürü insan vardı. Nick ve ben ikimizin de ağzı açık bir şekilde Harley'e bakıyorduk.

"Affedersiniz, Duke'la konuşmam gerek," diye mırıldandı Vance, yüzü ifadesizdi, bunun iyiye işaret olduğunu düşünmemiştim.

Elimi bıraktı ve kitap tezgahına doğru yürüdü.

Nick'in kolu omuzlarıma dolandı ve başını kulağıma doğru eğdi. "Sence seni biliyor mudur?" diye fısıldadı.

"Evet," diye başımı salladım, "sanırım beni biliyor."

"Neden bahsettiğini biliyor musun? Perili bir evde kargaşa mı? Striptiz kulübünde silah sesleri mi?" Nick sordu.

"Bir kısmı," diye cevap verdim.

Nick bana yakından baktı. Morg Yüzü'nü biraz da "Aman Tanrım" diyerek takınmıştı. Sonra başını salladı.

"Sakin söyleme. Bilmek istemiyorum," dedi.

"Anladım," diye cevap verdim, gerçekten bilmek istemediğini düşünerek.

Tex tezgâhın arkasından, yüzünde çılgın bir adam sırtışıyla, "İşte doğum günü kızı," diye gürledi. "Buraya gel, Law."

"Hey, Tex," diye seslendim.

"Bu insanları tanıyor musun?" Nick beni kahve barına doğru götürürken hâlâ fısıldıyordu.

"Um...evet. Arkadaş olduk sayılır. Vance burada takılıyor," diye cevap verdim.

"Ah," dedi Nick yavaşça, ama yüz ifadesinden bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmediği anlaşılıyordu.

"Çekil yoldan. Çekil lan yoldan. Burada bir doğum günü kızı var. Sıranın önüne geliyor," diye bağıırıyordu Tex müşterilere.

Birbirlerine bakıyorlardı. Bazıları şaşırılmış görünüyordu. Diğerleri, muhtemelen müdavimler, sadece söyleneni yaptılar.

"Sana bugünün spesiyalini yapacağım. Vanilya ve baharat. Çok güzel ve benden," dedi Tex ona yaklaşırken. Tezgâha geldiğimizde, "Bu adam kim?" diye sordu. Gözleri Nick'in üzerindeydi.

Nick'i herkesle tanıştırdım. Indy gelip bana sarıldı ve Jet ile Ally kahvelerini tamamlarken bana mutlu yıllar dilediler.

Siparişlerimizi verdik ve içkilerimizi beklemek için tezgâhın diğer tarafına geçtik. Vance bizi orada karşıladı. O geldiğinde Duke'e dönüp baktım. Duke bana kaşlarını çatmıştı. Tekrar Vance'e baktım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Vance bana gülümsedi. Duke'un yüz ifadesi "hayır" olduğunu söylese de bunu "evet" olarak kabul etmeye karar verdim.

"Ne içiyorsun?" Tex, Vance'e gürledi.

"Üzgünüm ama sıra bendeydi." Sıranın önündeki, ölmek istediği her halinden belli olan erkek müşteri konuştu.

Tex'in gözleri müşteriye kaydı ve kaşları birbirine yaklaştı.

Um.

Vay
be.

"Öyle mi? Öyle mi?" Tex müşteriye sordu.

"Uh...evet," diye cevap verdi müşteri, sıranın en önünde durmasına rağmen artık o kadar da emin değildi.

"Geceleri uyuşturucu satıcılarını avlayan belalı bir orospu çocuğu musun?" Tex devam etti.

Müşteri Tex'e baktı, sonra Vance'e baktı, sonra o da Tex'e baktı.

"Şey... hayır," diye yanıtladı.

"Hiç mi belalı bir orospu çocuğu değilsin?" Tex devam etti.

Müşteri Vance'e baktı. Sonra o da Tex'e baktı. Müşterinin seyrelmiş kumral saçları vardı, benden bir iki santim kısaydı, takım elbise giyiyordu ve belki de on kilo zayıftı. Belalı bir orospu çocuğu değildi. Muhasebeciye benziyordu.

Müşteri geç de olsa çenesini kapalı tutmaya karar verdi.

"Bu çocuk belalı bir orospu çocuğu. Belalı orospu çocukları önce kahvelerini alırlar. Fortnum's'da bir kuraldır. Belalı bir orospu çocuğu olursan, sıranın önüne geçersin. Anladın mı beni?" Tex açıkladı.

Müşteri başını salladı, belki de yapabildiği tek şey buydu ve bu yüzden arkasını dönüp gitmediğini anladım.

Tex tekrar Vance'e döndü. "Şimdi, ne olacak?"

"Americano, kremalı olsun," dedi Vance. Dudaklarının seğirdiğini fark ettim. Sırıtmak istediği belliydi ama sıırtmamak için kendini zor tutuyordu.

Tex, "Tamamdır," diye karşılık verdi.

Bekledim. Sonra başka bir şey olmayınca derin bir nefes aldım ve dramatik girişimizin sona erdiğini düşünerek rahatlardım.

Yanılmışım. Çok, çok yanılmışım.

Birdenbire Tex yine gürlledi. Bu kez kolunun geniş bir kavisiyle pencerenin önündeki kanepeyi işaret etti, elinde espresso filtresi vardı. Kullanılmış, vıcık vıcık telvesi odanın içinde uçarak kanepenin önündeki zemine sıçradı. Kanepeye oturmaya hazırlanan insanlar sıçrayan telveden sıçrayarak uzaklaştılar.

"Şimdi ne olacak?" Nick yanımdan mırıldandı.

"Sen! Evet sen!" Tex gürlledi ve kanepenin önünde donmuş halde duran bir çifte filtreyi salladı. "Kıçınızı o kanepeye koymayın. Kanun orada amcasıyla oturuyor. Çekilin!"

"Tex, biz iyiyiz," dedim, gözlerim koşuşturan müşterilerin üzerindeydi.

"Müşterileri korkutmayı bırak," diye tersledi Indy sözlerimin üzerine. Elleri kalçalarının üzerindeydi. "Ve portafiltreyi etrafa savurmayı bırak. Her yere kahve telvesi döküyorsun. Bunu yaptığında hiç temizliyor musun? Hayır! Ben temizliyorum. Jet temizliyor. Jane temizliyor. Tex temizliyor mu? Hayır, Tex temizlemiyor!"

Jet kıkırdıyordu, kalçaları arka tezgâha yaslanmış, kolları ortasına dolanmıştı. Ally bir çocuk gibi sırtıyordu.

bir havlu kaptı ve etrafı temizlemek için kanepeye doğru koşturdu.

Düşünüyordum da, eğer bir doğum günü dileğim olsaydı, güne yeniden başlar, Fortnum's'ı ve Nick'e çarşıftan başka bir şey giymeden yakalanmayı özlerdim.

Yine de Vance'le olan duş bende kalsın. Hızlıydı ama güzeldi.

Tex düşüncelerimi bölerek Indy'ye, "Evdeki en iyi koltuk orası," diye açıkladı. "Ve Law da orada oturuyor."

"Tex-" diye başladı Indy.

"Dudak yok!" Tex, Nick'in kapuçinosunu benim spesiyalin yanına çarptı ve köpükler kenarlardan taşı. Sonra bana baktı. "Otur!"

"Pekâlâ, oturuyoruz," dedim ona gülümseyerek, umarım yatıştırıcı bir şekilde. "Sakin ol, koca adam."

Tex bir sonraki müşteriye, ağzını açan talihsiz ters ters baktı. "O belalı bir orospu çocuğu. Sana bakar bakmaz kıcına tekmeyi basar. Kanun'la göz göze geldin. Kendini şanslı say, enayi. Şimdi, ne sikim olacak?"

Tavana baktım. Sonra şimdi bana bakan müşteriye baktım ve özür dileyen bir yüz ifadesiyle başımı salladım.

Nick benimle birlikte kanepeye doğru yürürken, "Görüyorum ki dikkat çekmemeye çalışmaktan vazgeçmişsin," dedi.

Çenemi kapalı tutmaya karar verdim.

Vance'in yanımda usulca güldüğünü duydum. Ona kaşlarımı çattım. Sonra kahkahası o kadar da yumuşak olmadı.

Her neyse.

Bir kanepeye yerleştik, ben koluma, Vance yanımdaki kola, Nick de diğer tarafımdaki koltuğa.

Nick cappuccino'sundan bir yudum aldı.

Gözleri büyüdü ve kâğıt bardağına baktı. "Şimdi ona neden katlandıklarını anlıyorum. Bu kahve harika."

Sadece başımı salladım ve kendiminkinden bir yudum aldım ve "harika" kelimesinin bunun hakkını vermediğine karar verdim.

Nick'in eli ceketine gitti ve pembe kâğıda sarılmış, tepesinde küçük pembe bir fiyonk olan uzun, ince bir kutu çıkardı.

"Mutlu yıllar tatlım," dedi, gözleri yüzümde sıcacıktı ve kutuyu bana uzattı.

Özel hediyemi önümdeki masaya vurdum ve alkışladım. Elimde değildi, hediyelere bayılırdım ve Nick'in hediyeleri en iyileriydi.

"Ne oldu?" Aptalca sordum.

"Aç onu." Nick bana gülümsedi.

Aldım ve bir kız çocuğu gibi yırttım (bir nedenim vardı, cidden, onun hediyeleri en iyisiydi). Kağıdı yırtıp attım ve kutuyu açtım.

Sonra donup kaldım.

İçinde gümüş bir bileklik vardı, güzel bir gümüş bileklik. Her biri yaklaşık bir inç genişliğinde, küçük halkalarla birbirine tutturulmuş, dövülmüş, mat gümüş karelerden yapılmıştı. Her kare farklıydı. Bazılarının üzerinde oymalar, bazılarının üzerinde lehimlenmiş altın ya da bakır parçaları vardı. Dördünde farklı şekil, boyut ve renklerde taşlar vardı.

Nick bana "Özel yaptırdım," dedi ve işaret etmeye başladı. "Bu mavi topaz, annenin doğum taşı. Bu lal taşı, babanın. Bu peridot, Mikey için. Sonuncusu ametist, Reba için."

Onun sözleriyle göğsüme öyle bir ağırlık çöktü ki, vücudum bu ağırlığın şiddetiyle yerinden oynadı. Arkama yaslandım ve Vance'in sıcak kalçasını sırtımda hissettim. Boğazım düğümlendi ve görüşüm bulanıklaştı.

"Nick," diye fısıldadım.

Nick bana baktı ve hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Şimdi, Jules, başlama. Eğer başlarsan, ben-"

"Doğum taşın nerede?" Sordum, sesim yumuşaktı ve tiz çıkıyordu.

Nick, "Bu bilezik aileni temsil ediyor," diye açıkladı.

"Evet, biliyorum," diye cevap verdim, sesim hâlâ tuhaf çıkıyordu. "Doğum taşın nerede?"

"Senin gerçek ailen, Jules," dedi Nick usulca.

Bir süre ona baktıktan sonra yavaşça ona doğru eğildim, elimi dizine koydum ve gözlerinin içine baktım.

"Evet, biliyorum," diye tekrarladım. "Taşın nerede?"

Nick bana öylece baktı ve bu bakışı göz kırpmalarımı hızlandırdı.

Ağlamayacaktım, ağlamayacaktım. Benimle birlikte ağlayacak olan Nick'in önünde olmazdı. Bunu biliyordum ve onun için bunu istemiyordum. Vance'in önünde de olmaz (hayatta olmaz). Ve Fortnum's'da benim kafayı kıran bir anne olduğumu düşünen herkesin önünde de olmazdı.

"İşte," dedim, bileziği kutudan çıkardım ve kutuyu masanın üzerine fırlattım. "Bunu bana tak." Bileziği ona uzattım ve sonra bileğimi ona verdim. Sesime zorla parlaklık kattım ve sanki o duygusal an hiç yaşanmamış gibi devam ettim: "Bunu nereden aldığını bilmek istiyorum. Taşın zümrüt, değil mi?"

"Evet, tatlım. Doğru," diye mırıldandı Nick, sesi de tuhaf çıkıyordu.

"Beni oraya götüreceksin. Başka bir kare koymalarını sağlayacağız. Tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadı.

Bana taktı ve ben de bileğimi salladım. "Çok güzel, Nick. Mükemmel." Eğildim ve onu öptüm. Yanak. "Teşekkürler."

"Rica ederim, Jules."

Vance'e döndüm ve bileğimi ona doğru salladım. "Gördün mü? Güzel değil mi?"

Vance bir şey göremeyecek kadar titreyen bileğimi yakaladı ve sıkıca tuttu. Ondan kaçan gözlerim ona bakmak için hareket etti.

Bana bakıyordu. Yüzünde o "benim" diyen sahiplenici bakış vardı ama başka bir bakış da vardı. Hafızamı tırmalayan ve kalbimin her atışını atlamasına neden olan bakış.

Ona baktım, bakışın esiri olmuştum, anıyı bulmak için hafıza dolaplarımı karıştırdım, ama bunu yapamadan bakış kayboldu.

Eli büküldü, böylece parmakları benimkilere dolandı. Elimi nazıkçe çekti ve ben de öne doğru geldim. Eğildi ve beni usulca öptü.

Beni öpmeyi bitirdiğinde "Çok güzel," dedi ve ben yine ona bakmak zorunda kaldım.

"Pekala!" Nick arkamızdan seslendi ve Vance beni bıraktı. O an da kaybolmuştu ve Nick'e döndüm. "İşe gitmem gerek. Siz ikiniz bu gece dışarı çıkıyor musunuz?" diye sordu ayağa kalkarak.

Onunla birlikte ayağa kalktım ve Vance'in arkamda ayağa kalktığını hissettim, sonra bana yaklaştı.

"Hayır. Buradaki çete benim için bir parti düzenliyor. Ne zaman ve nerede olacağını bilmiyorum ama öğrendiğimde gelir misin?" diye sordum.

Nick bir an beni izledi, herhangi bir çetenin benim için parti düzenlemesine şaşırdığını gizleyemedi. On üç yaşımdayken bir kez pijama partisi vermiştim. Hepsi o kadardı. Ben Johnny-no-mates değildim. Arkadaşlarım vardı ve onların partilerine giderdim ama benim için sadece bir parti düzenlenmişti.

Sonra Nick'in gözleri Vance'e kaydı. Birkaç saniye Vance'e baktı, yavaşça gülümsedi ve bana baktı.

"Hayatta kaçırmazdım." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Vance'in elini sıktı, cappuccino'sunu aldı ve gitti.

Kapının arkasından kapanmasını izledim ve sonra Vance'e döndüm.

"Benim de işe gitmem gerekiyor," dedim ona, tanık olduğu şey karşısında kendimi tuhaf hissederek.

Maruz kalmak gibi garip.

Başını salladı, kolu bana dolandı ve beni vücuduna çekti. Belli ki Vance garip hissetmiyordu.

"Unutma, saat beş buçukta Luke'la antrenman yapacaksın," diye hatırlattı bana.

Başımı salladım. "Yapamam."

"Neden yapamazsın?"

"Alışveriş merkezine gitmem lazım. Bir parti kıyafeti almalıyım."

Vance sırtıttı. "Luke'un alışveriş merkezini bir mazeret olarak kabul edeceğinden emin değilim."

"Luke'un bunu kabul edip etmeyeceği umurumda değil."

"Beş buçuk," dedi Vance, hâlâ sırtarak.

"Crowe, alışveriş merkezine gitmem gerek." Neredeyse, ama neyse ki tam olarak değil, bir sızlanma gibi geliyordu.

Vance sızlanmalarına cevap vermedi.

Onun yerine, "Seni partiye götürmek için zamanında evinde buluşuruz" dedi.

"Bunun ne zaman ve nerede olacağını bilmiyoruz." "Eminim öğreneceğiz."

Yanılmadığından emindim. Parti planlayıcılarının çoğu aynı odadaydı ve o da onların erkek arkadaşlarıyla çalışıyordu.

"Tamam," dedim.

"Çantayı hazırla. Bu gece benim evimde olmanı istiyorum."

Bu hemen üçüncü sınıf bir heyecan yarattı. Vance'in yaşadığı yeri görmek istedim. İstememem gerektiğini biliyordum ama istiyordum. Ayrıca beni evinde "istemmesini" de istedim. Bunu da istememem gerektiğini biliyordum ama istedim.

Doğum günümdü, istediğimi almalıydım.

Tam o sırada duygusal Rottweiler'ım nefes nefese kalmaya ve sızlanmaya başladı.

Lanet olsun.

"Vance-" diye

başladım. "Bir çanta hazırla."

Gözlerim kısıldı. "Cidden, bu maço konuşmalar konusunda bir şeyler yapman gerekecek."

"Jules, çantanı hazırla."

Ona kaşlarımı çattım. O da bana baktı. Sonra pes ettim.

"Pekâlâ," dedim.

Beni tekrar öptü, yumuşak bir şekilde ve yumuşak, tatlı bir öpücük aldığım için biraz hayal kırıklığına uğradım. Kötü bir öpücük olduğundan değil, hiç de değil, ama bugün benim doğum günümdü.

Kafasını başka bir yöne çevirdiğinde, düşüncelerimi biliyormuş gibi pis pis sırtıyordu.

"Görüşürüz Prenseler," dedi. Sonra da gitmiş.

Hayır daha erken vardı o Kayboldu
daha ve Kaya Cıvcıvler indi.

Indy bileğimi tutarak, "Şu bileziğe bir bakayım," dedi. "Bu muhteşem! Ben de bir tane istiyorum!"

Jet bana gülümseyerek, "Görüyorum ki dün gece Vance'ten ayrılmamışsın," dedi.

"Söyledim," dedim ona. "Sadece beni görmezden geldi." Hâlâ gülümsüyordu.

Her neyse.

"Bir sorunum var," dedim onlara. "İşe gitmem gerekiyor ve saat beş buçukta Luke ile antrenman yapmam gerekiyor."

ve arada bir yerde alışveriş merkezine gidip parti kıyafeti almam gerekiyor."

"Sen var a öğle yemeği saat?"Indy sordu
Hemen bileğimi düşürdüm.

"Luke'la antrenman mı yapıyorsun?" Ally gözlerini kocaman açarak sordu.

"Evet ama sadece bir saat," dedim Indy'ye. "Ve evet, ama benim isteğim dışında," dedim Ally'ye.

"Fark etmez," dedi Indy. "Bizimle Cherry Creek Alışveriş Merkezi'nde buluş. Aveda'nın orada. Öğlen vakti. Seni hallederiz."

"Ama-" Ben başladım.

"Öğlen," diye tekrarladı Indy.

"Luke'la antrenman yapmak istiyorum," diye araya girdi Ally.

Jet, "Herkes Luke'la antrenman yapmak ister," diye cevap verdi.

Hepimiz birbirimize baktık. Sonra hepimiz kıkırdamaya başladık.

Kıkırdamamız bittiğinde Indy ve Ally işlerinin başına döndüler ama Jet bana kapıya kadar eşlik etti ve bileziğimi kontrol etti.

Ona baktım.

Sormak istedim ama sormak istemedim. Bilmek istedim ama bilmek istemedim.

Oh kahretsin, ben
sadece gittim. "Jet?"

Başını çevirip bana baktı. Ben durdum, o da durdu.

"Öyle mi?"

"Bir erkeğin elini tutması ne anlama geliyor?" diye sordum.

Parmakları bileğimin etrafındaydı. Elimi sarmak için hareket ettiler.

"Demek ki senden hoşlanıyor," diye cevap verdi.

"Vance gibi bir adam olması ne anlama geliyor?" Devam ettim. Eli benimkini sıktı.

"Demek ki senden gerçekten hoşlanıyor," diye tekrarladı.

"Tanınmış bir oyuncu ve Vance gibi bir adam olması ne anlama geliyor?" Devam ettim.

Uzandı ve diğer elimi tuttu.

"Jules, bu senden gerçekten ama gerçekten hoşlandığı anlamına geliyor," dedi yumuşak bir sesle.

İçimi çektim. "Ben de bundan korkuyordum."

Bana gülümsedi. "Roxie'ye söyledim, sana da söyleyeceğim, bu konuda bana güven, karşı koyma," dedi Jet.

Sesim kısıldı. "Yapmak zorundayım." "Neden?"

"Bilmiyorum, sadece biliyorum," diye yalan söyledim.

Çok iyi biliyordum, sadece paylaşmak istemedim. Başını salladı. "Anlıyorum."

Ona göz kırptım. "Öyle mi?"

"Sana bir ara Eddie ve benden bahsedeceğim. Aslında," dedi, gözleri parlayarak, "sözümü geri alıyorum. Savaş onunla.

Bu şekilde çok daha ilginç oluyor."

"Kimin için?" Ben sordum.

"Hepimiz." Sırıttı. "Sen de dahil." Hmm.

Bu kulağa hoş gelmedi.

KIZLAR (ve oğlanlar) ve ben King's'in kapısından öğle yemeği saatinden sadece on dakika geç girdik.

Cherry Creek Alışveriş Merkezi'ni yeni fethetmiştik ve Hazel'in bagajında ayakkabılı yeni bir parti kıyafeti, Vance'e yatıya giderken götüreceğim yeni bir gecelik, iki yeni takım çok seksi iç çamaşırı, gerçekten ihtiyacım olmayan sevimli bir çift kordon, gerçekten ihtiyacım olmayan birkaç tişört, gerçekten ama gerçekten ihtiyacım olmayan harika bir bluz ve ciddi anlamda yeni bir çift kış tekmeleyen bot vardı.

Bu başarıldı çünkü alışveriş merkezinde beni karşılayanlar sadece Indy, Jet ve Ally değildi. Roxie, Daisy, Tod ve Stevie de gelmişti.

Farklı mağazalarda farklı soyunma odalarında durdum ve bana kıyafetler fırlattılar. Kıyafetler geldi, kıyafetler gitti. Bazıları başka mağazaları keşfe çıkıyor ve denemem gereken bir şey gördüklerinde beni koşarak uzaklaştırıyorlardı.

O akşam Luke ile antrenman yapmama gerek yoktu. Alışveriş merkezinde tüm antrenmanları sona erdirecek bir antrenman yapmıştım.

Ama parti kıyafetim muhteşemdi ve ayakkabılarım inanılmaz.

Hepimiz kapıdan henüz geçmiştik ki May koşar adımlarla yanımıza geldi, elleri yanında daireler çiziyordu, bir şeylerden dolayı oldukça tedirgindi.

Oh, kahretsin.

Bize ulaştığı anda "Roam ve Sniff nerede?" diye sordum.

"Ne?" diye sordu, gözleri parlıyordu. "Bir öğretmenle birlikteler, sen-"

"İyiler mi?" Devam ettim.

"Evet, tatlım, yapmalısın-"

"Bir sorun varmış gibi görünüyorsun. Neyin var?" Ben ittim.

"Sana söylüyorum, yapmalısın-"

"Diğer çocuklardan biri mi?" Ben araya girdim.

Elini ağzıma götürdü. "Sus kızım. Benimle gelmelisin." Sonra bileğimi tuttu ama durdu ve aşağıya baktı. "Ooo, şu güzel bileziğe bak!" diye bağırdı.

"May! Neler oluyor?" Kırptım.

Kendine geldi ve "Doğru." dedi. Sonra beni dinlenme odasına doğru sürükledi ve ekibime doğru döndü. "Hey, millet," diye selam verdi, sanki aşırı derecede tuhaf davranmıyormuş gibi.

"Hey, May," diye cevap verdiler, neredeyse hep bir ağızdan.

May bizi koridorun sonundaki ortak ofis alanına götürdü. Dokuz kişi kapıdan içeri daldığımızda odadaki herkes başını kaldırıp bize baktı.

Kimseye dikkat etmiyordum. Masamın üzerinde uçuk pembe güllerden oluşan güzel bir buket duruyordu.

Gülümsedim. May bileğimi bıraktı ve ben de ilerledim. "Vay anasını," diye nefes aldı Indy.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Roxie.

Hepsi beni masama kadar takip etti ve sessiz bir huşu içinde güllere bakmaya başladık.

Çantamı masamın üzerine bırakıp Gül Sersemliği'ne girdim ve Jet, "Vance'in çiçek seven bir adam olduğunu hiç düşünmezdim," dedi.

"Ben de," diye araya girdi Ally. "Daha çok yenilebilir iç çamaşırları gibi."

"Ally!" Tod tersledi. "Aklını çukurdan çıkar."

"Ben sadece diyerek ne herkesin düşünmek," Ally kendini savundu.

"Vance'den değiller," dedim onlara.

Herkes bana baktı.

"Değil mi?" May sordu.

Karta uzandım ve başımı salladım. "Bunlar Nick amcamdan. Pembe güllerin favorim olduğunu biliyor."

Biraz şaşırdım. Nick çok cömertti ama özel olarak tasarlanmış bir bileklik ona pahalıya patlamış olmalı. Bir düzine pembe gül, özellikle de bunun gibi güller, mükemmel, o kadar soluk pembe ki allık gibiler, her çiçek tam bir mükemmellik, ciddi bir pastaya mal olmuş olmalı. Ağır kesimli bir cam vazo içinde bebek nefesi içeren geleneksel bir buket bile değildi. Sadece güller ve çiçeklerin etrafını saran ince yeşil dikenler ve sade, silindirik bir vazo vardı. Buket bir sanat eseri idi.

Bir güle hafifçe dokunduğumda Daisy yanımdan, "Hayal kırıklığına uğradım," diye mırıldandı.

"Amcan bu yıl kendini cömert hissediyor." Indy bana gülümsedi.

Stevie, "Muhtemelen bir daha doğum günü göremeyeceğini düşünüyordur," diye mırıldandı.

"Şşşt, Stevie," diye susturdu Jet onu.

Tırnağımı kartın zarfının ağır krem kağıdının altına kaydurdum ve çekip çıkardım.

Sonra donup kaldım.

Kartın üzerinde sadece bir harf vardı, başka bir şey yoktu. Siyah, kalın bir kalemle "V" yazıyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Ne?" diye sordu biri (sesleri ayırt edemeyecek kadar korkmuştum).

"Ne oldu?" diye sordu bir başkası.

Biraz sallandım, aniden başım döndü ve başka biri bağırdı, "Yakalayın onu! Düşüyor!"

Ofis koltuğuma sıkışmıştım. Zihnim açılmaya başladı ve Roxie'nin "Ona biraz su getirin" dediğini duydum.

Tod masamdan bir dosya aldı ve beni onunla yelpazelemeye başladı. "Derin nefes al, kızım. Derin nefes al. Sence başını dizlerinin arasına koymalı mı?" diye sordu Jet.

May kartı parmaklarımın arasından çekip aldı. Karta baktı ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Bunlar amcasından değil. İsa'ya şükürler olsun."

"Şuna bir bakayım." Daisy kartı May'in elinden kaptı. "Sadece 'V' yazıyor," dedi herkese, gözleri kocaman ve mutluydu. Çetenin etrafına bakındı. "Ne kadar seksi değil mi? Bu çocukta klas var."

Hepsi aptal gibi sırtarak bana bakıyorlardı.

"Ona söyledim," diye fısıldadım ve sonra konuşmayı kestim. "Ne dedin şekerim?" Daisy sordu.

Boğazımı temizledim ve onlara baktım. "Ona Nick'in on altıncı yaş günümde bana pembe güller verdiğini ve bunların en sevdiklerim olduğunu anlattım. Reba Teyzem öldükten birkaç ay sonraydı ve Nick'le o öldükten sonraki ilk güzel gecemizi nasıl geçirdiğimizi..." Tekrar durdum ve etrafıma bakındım. "Ona söyledim," diye tekrarladım.

"Haklısın," dedi Ally yumuşak bir sesle.

O anda bir şeyin bana çarptığını hissettim. Korkunç bir şey, gecikmiş bir tepki. Çantamı kaptım, telefonumu çıkardım ve sandalyeden fırladım.

"Jules-" Indy adımı söyledi, sırtışı belirsizleşmişti.

"Numarasına ihtiyacım var," diye duyurdum. "Ne?" Roxie sordu.

"Bana cep numarasını ver!" Bağırdım. "Numarası kimde var?"

Herkes telefonlarını çıkarmaya başladı.

Indy bana "Bende numarası var" dedi.

"Numarası bende yok," dedi Daisy ama hâlâ yardım edebileceğim gibi çantasını karıştırıyordu.

"Keşke numarası bende olsaydı," diye araya girdi Tod.

"İşte burada," dedi Indy ve numarayı okudu.

İçeri girdim, sonra odadan çıkıp koridora doğru yürüdüm ve mavi odanın perdesinin kapalı olduğunu gördüm. Sarı odaya gittim. Boştu, ben de içeri girdim, panjurları kapattım, kapıyı kapattım ve arkamı döndüm. Sonra yeşil düğmeye bastım.

Bir kez çaldı.

"Evet?"

"Vance?"

"Beni siz çağırdınız Prenses, başka kim o l a b i l i r d i k i ?" d i y e sordu, eğlenen sesi ipek gibiydi.

"Birbirimizi görmeyi bırakmalıyız," dedim ona.

Sessizlik.

Bekledim.

Sonra biraz daha bekledim.

Duygusal Rottweiler'ım zincirlerinden kurtulmuştu ve havlıyor, hırlıyor, salya akıtıyor, etrafta zıplıyor ve saldırmaya hazırdı.

Hâlâ bir şey söylemeyince, "Vance?" diye seslendim.

"Neden?" diye sordu.

"Ne?"

"Neden?" diye tekrarladı. Bu kez ses tonunda sabırsızlık vardı.

"Bu işe yaramayacak," dedim, sanki bu bir açıklamaymış gibi.

"Neden?" belli ki bunun bir açıklama olmadığını anlamıştı.

Çünkü senden çok hoşlanıyorum. Çünkü güzelsin, güçlüsün ve kendime hissettiremediğim şeyleri bana hissettiriyorsun. Çünkü ay ışığında beni dinliyorsun, sanki söylediğim her kelime bir damla nektar oluşturuyormuş gibi. Çünkü boktan bir hayat yaşadın ve diğer taraftan harika biri olarak çıktın. Çünkü şimdi tehlikeli bir hayat yaşıyorsun ve bunu kanıtlamak için sırtında bir yara izi var ve benim için anlamı olan başka birini kaybetmeyi göze alamam, diye düşündüm.

"Bunu açıklayamam," dedim.

"Dene." Sesi artık sabırsızlığın ötesindeydi. Kısa ve kesikti.

"Tamam o zaman, bunu açıklamayacağım çünkü açıklamak zorunda değilim. Bu işe yaramayacak."

Daha fazla sessizlik ve telefondan gelen öfkeyi gerçekten hissedebiliyordum.

Sonra dedi ki, "Bu gece benimsin."

Karnım çırpındı. "Vance."

"Yarın her şey bitecek. Bu gece benimsin."

"Bu hiç akıllıca değil."

"Umurumda değil."

"Gerçekten

sanmıyorum-"

"Saat 5 ile 8 arası evinde olacağım. Bu gece Harley'deyiz. Çantanı hazırla."

"Gerçekten, sanırım partiden sonra-"

"Bu gece benim yatağımdasın. Kokunu çarşaflarımda istiyorum."

Aman Tanrım.

"Vance," dedim tekrar. Bu kez bir yalvarış gibiydi.

"Beşten sekize," diye tekrarladı.

Sonra bağlantıyı kesti.

Orada durdum, sırtımı kapıya dayadım ve ölü telefonu kulağıma götürdüm.

Sonra kapıdan aşağı kaydım, kığım yerde, dizlerim tavana dönük, ellerim dizlerimin üzerinde. Boşluğa baktım, zihnimi boşluğa zorladım, kendime bunu yapabileceğimi ve yarın her şeyin biteceğini ve hayatımın normale döneceğini söyledim.

Kendim bunu yapabileceğime gerçekten inanmıyordum ve normal fikri pek hoşuma gitmiyordu.

ARTIK YENİ BİR ORTAĞIN VAR.

I Nightingale Investigations ofisindeki "aşığı oda "da yerdeki minderin üzerinde sırtüstü yatıyordum.

İçinde kanepes, televizyon, koşu bandı, ağırlıklar ve egzersiz bisikleti olan büyük bir odaydı. Adamlar burayı boş zamanlarında ya da nöbetçi oldukları zamanlarda kullanıyorlardı (sadece Nightingale Investigations'taki kötü çocuklar egzersiz aletleri olan bir odaya "boş oda" derlerdi).

Ve tabii ki Luke'un kıcıımı tekmelediğı yerdeki minder.

"Odaklanmamışsın," dedi Luke.

Başımda dikilmiş, elleri kalçalarında bana bakıyordu.

Haklıydı, odaklanamamıştım. Aklım orası dışında her yerdeydi. Heavy hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Luke iyiydi. Heavy'den çok daha fazla hareket biliyordu, daha güçlüydü, daha hızlıydı ve beni sürekli şaşırtıyordu. Yine de, bir acemi olarak bile, gösterdiğimden daha fazlasını biliyordum.

"Kafanı oyuna ver," diye devam etti Luke, eğildi ve yirmi dördüncü kez kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Sessizce başımı salladım, parmaklarımı bileğine kilitledim, diğer elimi ön koluna koydum ve sonra onu şaşırtmayı ve gururum uğruna onu bir kez olsun yere sermeyi umarak sert bir sarsıntı verdim.

Ayakları yere sağlam basıyordu. Güçlü duruyordu, sadece kolu ve omzu benim sarsılmamla hareket ediyordu, bu da hayal kırıklığı yaratıyordu. Dudağının bir kenarı yukarı kalktı. Beni yukarı çekti ve ben de ayaklarımı buldum. Ağırlığımı hemen bir bacağıma verdim, diğer baldırımı onunkinin arkasına doladım ve dizlerinin arkasından vurdum. Dizleri büküldü ama elimi bıraktı, diğer kolunu belime doladı ve döndü.

İkimiz de yere düştük. Kolu belime dolandı, diğer eli düşüşümüzü engellemek için dışarı çıktı. Zayıf bir stratejik pozisyonda sırtüstü düştüm, o üstümdeydi ve tüm ağırlığıyla beni mindere bastırıyordu. Bacaklarım tutmuyordu ve eğer düşmemizi engellemeseydi başım mindere çarpacak ve onun ağırlığı nefesimi kesecekti.

Başını kaldırdı ve bana yarım bir gülümseme verdi. "Daha iyi," dedi.

"Teşekkürler," diye
karşılık verdim. "Hâlâ
boku yemiş
durumdasın."

"Bunu fark etmiştim," dedim ona.

"Aklınız alışveriş merkezindeyken sokağa çıkmayın."

"Aklım alışveriş merkezinde değil. Alışveriş merkezini çoktan bitirdim ve parti kıyafetim harika."

Bana öylece baktı, gülecekmiş gibi görünüyordu ve koyu renk gözlerinin düşündüğüm gibi kahverengi ya da siyah olmadığını fark ettim. Derin, koyu bir maviydi.

Vay canına.

"Kalkmak ister misin?" Gözleriyle ilgili düşüncelerimi bir daha aklıma getirmemek için zihnimin en arka köşelerine iterek ve ellerimi onu itmek için pazularının üzerine koyarak sordum.

"Pek sayılmaz," dedi, sanki bütün gece üzerimde yatabilirmiş gibi, ki muhtemelen yatabilirdi.

Hmm.

İyi değil.

"Kalkmanı istiyorum," dedim. "Bir şeyler istemek iyidir."

"Luke, bırak beni."

"Sen ve Vance ne kadar sağlamsınız?" diye sordu. Bakma sırası bendeydi. "Neden?"

"Sadece soruya cevap ver."

"Neden?"

"Çünkü bence pek çok erkek, kadınlarının geceleri sokaklarda dolaşıp bela aramasını istemez.

Bir silahı ve kendini idare edebilir. O sığınma evine geri dönmezseniz ve o çocuklara yardım etmek için gerçekten ne yapabileceğinizi düşünmezseniz ikiniz için iyi bir gelecek göremiyorum."

Bunun için söylenebilecek tek şey, kesinlikle dürüst olduğudur.

"O zaman bugün ayrıldığımızı bilmekten memnun olacaksın. Partiye birlikte gidiyoruz çünkü bir anlaşma yaptık."

Meşaleyi uzattım ve bakma sırası ondaydı. Sonra garip bir nedenden dolayı biraz kızgın görünmeye başladı.

"Çok uzun sürmedi," diye mırıldandı kendi kendine.

"Olur böyle şeyler. Şimdi, in aşağı."

Kapı açıldı ve ikimizin de kafası kapıya doğru döndü. Vance orada duruyordu. Bir süre donup kaldı, eli kapı kolundaydı.

Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu, gözleri sertleşti ve yüzü korkutucu bir hal aldı.

"Ne...ne...sikim?" Sesi alçaktı ve yüzü kadar korkutucuydu.

Luke önce Vance'e, sonra da bana baktı. Luke'un yüzü boştu ama gözleri hareketliydi ve bir şeyler düşündüğünü anlayabiliyordum.

Vance'e dönüp baktım.

"Bana bazı hareketler gösteriyor," dedim

Vance'e. "Evet, görebiliyorum," diye yanıtladı

Vance.

Um.

Vay be.

Luke beni bıçakladı, ön kolumdan tuttu ve kendisine yakın durmam için beni yukarı çekti. Yerimden kıpırdamadım çünkü odada hiç de mutlu olmayan titreşimler dolaşıyordu ve onları harekete geçirecek bir şey yapmak istemiyordum. Her neyse, Vance'in yanında kendimi çok tuhaf hissediyordum. Ondan ayrılmıştım, o da bunu bir şekilde kabul etmişti ama ilişkimiz henüz bitmemişti. Etrafımda olmasına, alanıma girmesine, tanıdık bir şakalaşmaya dönüşen şeylere alışmıştım. Bu çok garipti. Yabancı, rahatsız edici, yanlış hissettiriyordu.

Hepimiz birbirimize baktık.

Sonra Luke sordu, "Partiden sonra siz ikiniz burada mısınız?"

Vance'in gözleri Luke'a kaydı. Ciğerlerim acıyla sıkıştı, gözlerim genişledi ve ona da kaydı.

Vance cevap vermedi. Ben de vermedim.

Luke, "Hukukla işin bittiyse taşınmama aldırmazsın," dedi, belli ki çatırdayan mutsuz hislerin alevlerini körüklemekten endişe duymuyordu.

Aman Tanrım.

Luke'a kocaman gözlerle bakmaya devam ettim ama ağzım bir karış açık kalmıştı.

Vance yumuşak bir sesle, "Sen taşınırsan sorunlarımız olur," diye karşılık verdi.

"Taşınıyorsun, bu seni pek ilgilendirmiyor gibi görünüyor."

Çatırdayan titreşimler kızıştı.

Bir şeyler söylememin zamanı gelmişti.

"Affedersiniz ama ben odadayım," diye tersledim. "Pek çok erkeğin kadınlarının sokaklarda dolaşıp bela aramasından hoşlanmadığını söylediğini sanıyordum." Luke'a işaret ettim.

"Evet, öyle. Gerçi bence biraz sevimli," diye yanıtladı Luke.

Aman Tanrım.

"Yaşasın sizin için, ama yarın geldiğinizde işiniz bitiyor. Ben yine tek perdelik bir gösteriyim," diye karşılık verdim.

"Yarın aynı saatte eğitime gidiyorsun," diye karşılık verdi Luke.

"Hayatta olmaz."

"Sadece bir kız sırf bu süreçte sikildiği için iyi bir anlamaya sırtını döner."

"Flaş haber Luke. Ben bir kızım," diye karşılık verdim hararetle, ellerim kalçalarımaya gitti.

"Evet." Sırıtarak arkasına yaslandı. "Bunu fark ettim." Vance hareket etti.

Luke ve ben gözlerimizi ona çevirdik ve kırmızı-sıcak titreşimlerin beyaza dönüştüğünü çok geç fark ettim.

Hareketleri ayırt edilemiyordu. Hâlâ ayaktaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ama onda düşmanca bir şeyler vardı.

Bekledim. Luke (neyse ki) sessizdi. Oda yanıyordu.

Sonra Vance gözlerini bana dikerek, "Beşten sekize." dedi. Sonra da gitti.

Luke'a doğru döndüm. "Bu da neydi böyle?" Bana sıırttı. "Sıırtmayı kes," dedim.

"Yarın, eğitimden sonra, sen ve ben devriyeye çıkacağız." "Hiç sanmıyorum."

"Ben biliyorum. Minderin üzerinde bir bok öğrenemezsin. Sahada öğrenmelisin."

"Hayır dedim."

Sıırtmaya devam etti. "Artık yeni bir ortağın var." Gözlerimi tavana doğru yuvarladım.

Bu adamlar.

Partide küçük siyah bir elbise giydim.

Ve çok azdı.

Çiçeklerden önce, çıldırmadan önce, mutlu bir doğum günü sersemliği içindeyken iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Şimdi iyi bir fikir değildi.

Antrenmandan eve dönmüş, bir sırt çantası hazırlamış (Harley için daha iyi), duş almış ve makyaj ve saç işlerini halletmişim. İnce bir makyaj - nasıl yapılacağını bildiğim tek şey buydu - ve

Saçlarım nasıl yapılacağını bilmediğim dağınık bir şekilde toplanmıştı ama neyse ki beş denemeden sonra işe yaradı.

Alışveriş merkezi çılgınlığı sırasında, doğum günü hediyesi olarak Roxie bana bacaklarımı parlak ve ultra pürüzsüz gösteren bu losyonu aldı. Jet bana üç çeşit aromalı dudak parlatıcısı vermişti (ona Vance'in "kavun kokuyorsun ve kiraz tadındasın" yorumundan bahsetmek gibi bir hata yapmıştım ve o da biraz fazla heyecanlanmıştı): sakız, üzüm ve tabii ki kiraz.

Ben akşam için üzüm tercih ettim.

Elbisem yapışkan siyah jarseydi, dizime kadar geliyordu, halter yakalıydı. Ön kısmı göğüs dekolteme kadar inen bir drape şeklindeydi. Arkası da çok alçaktı ve sırtımın küçük bir kısmını ortaya çıkarıyordu. Ayakkabılarım sivri topuklu, sivri burunlu, yanları açıktı ama arkası dolgundu ve ayağımın en üst kısmında, bileğimin hemen altında kalın bir kayışı vardı.

Çıplak Roxie-losyon-parlak bacaklar, bileğimde yeni bileziğim ve boynumda Reba Teyze'nin pırlantası ile gittim.

Vance arka kapıdan içeri girdiğinde Boo'nun mama kabını dolduruyor ve ona ertesi gün eve dönene kadar uslu bir kedi olması gerektiğini söylüyordum.

Doğrudum ve ona baktım.

Saçlar arkada, deri ceket, siyah kovboy çizmeleri, ağır gümüş tokalı kalın siyah kemer, kot pantolon ve şık bir gömlek

üzerinde şarap, lacivert, gece yarısı ve kömür desenli ince çizgiler vardı. Gömleğin boğaz kısmı açıktı.

Onu gördüğümde ağzım kurudu.

"Bununla Harley'e binebilecek misin?" diye sordu.

Küstahça bir "Sana da merhaba," demenin artık sırası olmadığına karar verdim. Hiç deneyimim olmadığı için emin değildim ama ona görüşmeyi kesmemiz gerektiğini söylediğimde tartışmaya girme hakkımı kaybettiğimi düşündüm.

Ayrıca geçen seferki gibi beni tezgâha doğru itip öpmediği için içimde oluşan sıkıntıyı da görmezden gelmeye karar verdim.

"Esnek," diye cevap verdim.

Gözleri beni boydan boya dolaştı ve sonra tekrar benimkilere geldi. Onları okuyamadım.

"Bir ceket al," diye cevap verdi. "Çantan nerede?"

Siyah deri blazer ceketimi ve sırt çantamı giydim ve Fortnum's'a doğru yola çıktık.

Fortnum'ın pencerelerinde ışıklar parlıyordu ve mekânın çoktan dolduğunu görebiliyordum.

Biraz şaşırmıştım. Partiyi sadece bir gece önce planlamışlardı ve öğleden sonranın çoğunu benimle birlikte alışveriş merkezinde ve barınakta geçirmişlerdi.

Bisikletin arkasından atladım, eteğimi yeniden düzenledim ve Vance sırt çantasını bir kolumdan aşağı kaydırды. Onunla birlikte döndüm.

Diğer taraftan çekerken ben de ona doğru döndüm. Omuzlarından birinin üzerine attı.

Ona baktım. Yüzü bomboştu. Midem kalıcı, acı verici bir bükülme içine yerleşmeye karar vermişti.

Dudağımı ısırarak ve göğsümde gözyaşlarımı tehdit eden bir ağırlık hissederek arkamı döndüm.

Oraya ne kadar çabuk girersek, parti o kadar çabuk biter, gece o kadar çabuk sona erer, ertesi günün getireceği zorluklarla o kadar çabuk yüzleşebilirdim.

Ya da Nikaragua'ya taşın.

Vance bileğimi yakaladı ve beni geriye savurdu, vücudu aynı anda bana doğru hareket etti, böylece onunla çarpıştım.

Bileğimi bıraktı, kolu ceketimin içinden bana dolandı ve eli doğrudan sırtımdaki örtünün içine daldı.

Dudaklarım ayrıldı ve diğer eli saçıma girdi, tokayı çıkardı ve saçlarım elinin ve omuzlarımın üzerine düştü.

"Crowe! O şeyi saçımda döndürmek beş denememi aldı."

Tartışmamayı unutmuşum.

Yorumumu görmezden geldi. "Benim önümde flört etmeyi deneme fikrine kapılıyorsan, bir daha düşün. Bundan hoşlanmayacağım ve bedelini ödeyecek olan sen olacaksın."

Gözlerimi kapattım, bir nefes aldım ve tekrar açtım.

"Bu geceyi atlatabilir miyiz?" diye sordum.

"Geceyi atlatacağız," diye söz verdi ve bu sözdeki bir şey beni ürpertti.

Bana baktı, bir eli arkamda, diğeri saçlarımdaydı.

Pencerelerden herkesin bizi görebileceği gerçeğinin farkına vardım.

"Elini kıcımdan çeker misin?" Kendime biraz sümüklü bir gölge bırakarak sordum.

Halka açık bir caddede duruyorduk ve pencereleri tamamen görebiliyorduk ve Nick içeride olabilirdi.

İstediğimi yapmak yerine beni daha da içine çekti ve öptü. Bu yumuşak, tatlı bir öpücük değildi, derin, sert ve tamamen dilli bir öpücüktü.

Beni öpmeyi bıraktığında dudaklarıma "Üzüm" diye fısıldadı ve gözleri gözlerime baktı.

Daha iyi zamanları hatırlayınca midem acıyla daha sıkı bir düğüm haline geldi.

Nefesimi tuttum, bu geceye, partiye, Vance'e, her şeye neden teslim olduğumu merak ediyordum. Kendi başıma çok daha iyiydim. Nick'le akşam yemekleri, yatak arkadaşım Boo ve bana eşlik eden müziğim.

Zihnimdeki soruya cevap bulamadan Vance beni serbest bıraktı, elimi tuttu ve içeri girdik.

Herkes mutlu yıllar diye bağırdı.

Ağlayacak gibi olsam da gülümsemek için elimden geleni yaptım.

"METHINKS, kaldırımdaki mini sevişme seansına rağmen cennette her şey yolunda değil," dedi Tod, yanımda dururken, ikimizin de elinde şampanya kadehleri vardı.

Partinin üzerinden bir saat geçmişti ve ben eğlenmeye çalışıyordum (ama başaramıyordum).

Fırında Camembert ve krakerler, meyve tepsileri, crudités, şampanya ve truffles'e karar vermişlerdi. Nightingale Investigations'daki herkes de dahil olmak üzere tüm erkekler (kontrol odasında gece nöbeti tutan Ike adında henüz tanışmadığım bir adam hariç) oradaydı ve kot pantolon ve güzel gömlekler ya da kazaklar giymişlerdi. Tod ve Stevie gündelik takım elbise, Tex ise normal flanel gömleklerinden birini giymişti. Tüm kadınlar son derece şık giyinmişlerdi; küçük elbiseler, bol saç ve makyaj.

Nick oradaydı ve eğleniyor gibi görünüyordu. Heavy ve Zip de oradaydı ve ikisi de biraz rahatsız görünüyordu. Frank ortalarda yoktu. Bire birde pek sosyal biri sayılmazdı, bir barda bira içebilirdi ama partilere gitmezdi.

Tex beni şaşırttı çünkü yanında sarışın güzel bir bayan vardı ve yakın görünüyorlardı. Tex'in biriyle çıkmasını beklemezdim, özellikle de sarışın güzel bir kadınla. Kadının Jet'in annesi Nancy olduğunu öğrenince daha da şaşırdım (kesinlikle şaşırdım demenin güzel bir yolu).

Duke ortaya çıkarak beni şaşırttı. Karısı Dolores'i getirmişti ve o da tam bir çatlaktı.

Jet ve Eddie henüz gelmemişti.

I oldu kaçınmak Vance gibi Ben olsam unutulmuş için deodorant kullanıyordum (kullanmıyordum) ve onun bunu öğrenmesini istemiyordum.

Luke'tan kaçıyordum çünkü Luke bir jokerdi. Benimle flört etmesini ve sonra da bunun bedelini benim ödememi istemiyordum.

Vance ciddi şekilde mutsuz görünüyordu. Luke cidden eğlenmiş görünüyordu.

Tod'a baktım, beni dikkatle izliyordu. "Her şey yolunda," diye ona güvence verdim.

"Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor," dedi Tod. "Hayır, gerçekten öyle."

"Kızım, lütfen. Böyle ateşli bir erkeğim olsaydı, onun her yerinde olurdum, arkadaşlarımı erken ayrılacak kadar utandırırdım, böylece gerçekten onun her yerinde olabilirdim."

"Böyle ateşli bir erkeğin var," dedim ona.

"On yıl sonra aynı değil. Siz ikiniz romantizmin ilk

baharındasınız. Tavşanlar gibi sevişiyor olmalıydınız."

"Ondan ayrıldım," diye ağzımdan kaçırdım. Bana nedenini sormayın. Ayrılmamalıydım ve bunu biliyordum.

Tod bana göz kırptı, yüzü şok olmuştu. Gördün mü? Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum.

"Ne?" diye sordu.

"Çiçekleri gördükten sonra odadan koşarak çıktığımda ondan ayrıldım. Onu aradım ve ayrıldım. Bir anlaşma yaptık. Bu geceyi alacak ve sonra ilişkimiz bitecek."

"Ona teşekkür etmek için aradığını söylemiştin," dedi Tod bana. "Biraz... um... yalan söyledim."

Tod bana baktı. Ağzını açtı, sonra kapattı ve başka tarafa baktı. Sonra arkasına baktı, ağzını tekrar açtı ve "Kafayı mı yedin sen?" diye bağırdı.

Dehşet verici bir şekilde Vance de dahil olmak üzere çoğu kişi dönüp bana baktı.

Sırtım odaya (ve Vance'e) dönükken Tod'a döndüm. "Tod! Sesini alçalt."

"Kızım, o çocuk senin için çok ateşli, o çocuğun sadece ateşli olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Tod-"

"Bir doktora ihtiyacınız var. Bir müdahaleye ihtiyacın var. Daisy'ye ihtiyacın var," dedi Tod ve odaya bakmaya başladı.

"Hayır! Daisy'yi buraya çağırma. Bugün sana neden yalan söyledim sanıyorsun? Böyle bir tepki almak istemedim."

"Neler oluyor?" Roxie yanımızdan tısladı.

Harika görünüyordu, üzerinde vücudu saran straplez küçük siyah bir elbise vardı ve ayakkabıları da neredeyse benimkiler kadar muhteşemdi.

"Jules, Vance'den ayrıldı. Bitti. Bitti. Kaput," diye duyurdu Tod.

"Ne?" Roxie çığlık attı.

Bu kez Roxie'nin patlamasıyla tüm salonun dikkatini üzerimde hissettim.

Gözlerimi kapattım (Tod'a söylememeliydim) sonra açtım.

"Lütfen sessiz ol," diye yalvardım.

"Ondan neden ayrıldın?" Roxie alçak bir sesle sordu.

"Açıklamak için çok karmaşık."

"Ama... o maço, Harley'e biniyor ve sana çiçek aldı. Harley kullanan maço erkekler kadınlara çiçek almazlar. Onları bir yol evine götürür, sarhoş eder ve pantolonlarına girerler," diye açıkladı Roxie.

"Neler oluyor?" Ally sordu. O ve Indy birlikte gelmişlerdi.

"Onlara söyleme," dedim hemen.

"Jules Vance'den ayrıldı. Bitti," dedi Roxie üzerimden.

İkisi de dönüp bana baktı.

"Çiçekleri gördükten sonra böyle yaptı," diye paylaştı Tod.

"Ona teşekkür ettiğini söylediğini sanıyordum," dedi Indy. "Yalan söyledi," dedi Tod onlara.

"Bunu neden yaptın ki?" Ally (bir nevi) bağırdı.

"Çünkü aynı şeyin olmasını istemedim," dedim yumuşak bir ses tonuyla ve onları susturmaktan vazgeçtim.

"Çocuklar, neler oluyor?" May yaklaşarak sordu, Daisy'nin topuklarının üzerinde durduğunu görebiliyordum.

Lanet olsun.

Daisy. İyi değil. Ve

May. Daha kötü.

"Jules Vance'den ayrıldı. Bitti," dedi Roxie, Tod ve Ally birlikte.

Daisy gözlerini kısarak, "Şaka yapıyorsun," dedi ve ben de kaltak tokatlama, tırnak yeme mesafesinde olmak istemediğim için geri çekildim.

"Nerede o pasta? Pastayı geri alıyorum. Torunlarımın yemesine izin vereceğim. Onlar çılgın aptallar değil. Bunu hak ediyorlar," diye duyurdu May.

"Lütfen bunu büyütmeyin. Bu büyütülecek bir şey değil. Sadece birkaç gündür birlikteyiz," dedim onlara.

"Bu çocuklar için birkaç gün, normal erkekler için birkaç aydır. O derinlerde, sen de derinlerdesin ve bunu çok iyi biliyorsun," diye tersledi Daisy.

"Evet. İstiyorum," diye karşılık verdim, ona doğru eğildim ve artık... yeterince... vardı.

Bu benim lanet hayatımdı ve benim lanet doğum günümdü ve ne istersem yapabilirdim.

Ses tonum ve bilmediğim yüzümdeki ifade karşısında herkes biraz geriye yaslandı.

"Ben altı yaşındayken tüm ailem bir araba kazasında öldü. Annem, babam ve ağabeyim. Ben de onlarla birlikteydim, çok yaralandım, hastanede çok zaman geçirdim ama hayatta kaldım. On yaşımıdayken yeni yavru köpeğimi bir kamyon ezdi. Sıçradı!" Bir avucumu diğerinin üzerine vurdum ve herkes zıpladı. "On bir yaşımıdayken, yaşayan tek büyükbabam olan dedem Parkinson'dan öldü. On beş yaşımıdayken Reba teyzem diz protezi ameliyatı geçirdikten sonra öldü. Diz protezi ameliyatı." Son üç kelimeyi tıslayarak söyledim. "Dört ay önce Park öldü. Onu bir ara sokakta buldum. Tanıdığım en iyi çocuktı ve birçoğuyla tanıştım. Bu sabah Vance'in Lee için yaptığı bir iş sırasında aldığı kurşun yarasının izini gördüm. Birkaç gün önce beni korurken tekrar vuruldu. Hayatımda başka birini daha kaybetmeyeceğim. Değer verdiğim başka birini daha kaybetmeyeceğim. Kaybetmeyeceğim."

"Girlye-" dedi Tod usulca.

Gözlerim yine bulanıktı ve bundan nefret ediyordum. Tod'a dönerek, "Yapmayacağım," diye tekrarladım.

"Neler oluyor burada?" Stevie geç geldiği için sordu.
"Herkes bakıyor."

Gözlerim Stevie'ye kaydđ ve midem, hasta olabileceğimi düşündüğüm noktaya kadar sıkıştı.

"Beni duyabiliyorlar mı?" Mide bulantımı bastırdıktan sonra fısıldadım.

Stevie yüzüme bir kez baktı ve gözlerini kırptırdı. Sonra Tod'a baktı. Tod başını salladı.

Stevie'nin gözleri tekrar bana döndü. "Hayır, seni duyamadılar. Sen iyi misin?"

"Hayır, iyi değilim," dedim Stevie'ye ve sonra May'e baktım. "Lütfen, lütfen," elini tuttum ve ona doğru eğildim, "lütfen, sadece pastayı servis eder misin? O pastaya gerçekten ihtiyacım var."

Tartışmadı. Başını salladı ve eli benimkini sıktı. "Elbette tatlım, pastayı ben servis ederim."

Gözlerimi tekrar kapattım, derin bir nefes aldım ve May'e baktım. "Teşekkür ederim."

Pastayı servis etmek için soyulabilir.

Etrafımdaki endişeli yüzlere baktım. "Bu konu hakkında konuşmayı bırakıp bu harika partinin tadını çıkarabilir miyiz?"

Daisy öne çıktı, kolunu belime doladı ve sıkıca tuttu. "Tabii, şekerim." Sonra tekrar çeteye baktı. "Sanırım biraz daha şampanyaya ihtiyacımız var."

"Bu iyi olur," diye fısıldadım, görüşüm netleşene kadar birkaç kez göz kırptım.

Tam o sırada Jet geldi. O kadar kocaman gülümsüyordu ki odayı aydınlatıyordu. Bir şekilde sersemlemiş ve tamamen habersiz görünerek yürüdü, son dramının alt akımlarından habersizdi.

"Selam çocuklar," dedi ve bana gülümseyerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Mutlu yıllar, Jules."

Yakından bakınca sersemlemiş gibi görünmüyordu. Rüya gibi görünüyordu.

"Jet," diye başladım. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Çok iyiyim. O kadar iyiyim ki lanet olası F- kelimesine değer. İyiyim amına koyayım."

"Neler oluyor?" Ally sordu.

Jet ona döndü. "Eddie bu gece beni sevdiğini söyledi. Bu yüzden geç kaldık. Bunu yaptığında ben de üzerine atladım."

Herkes baktı.

Midem daha da burkuldu, kalbim Jet için ısınırken bile hissetmemeyi dilediğim nefret dolu kıskançlık acıya neden oluyordu.

Daisy beni bıraktı ve Jet'e sarıldı.

"Bu çok tatlı," dedi sarılmayı kestiğinde. "Şampanya! Şampanyaya ihtiyacımız var! Tam buraya!" diye bağırdı ama kime bağırdığını bilmiyordum.

Hiç garson yoktu. Kendin pişir kendin ye tarzı bir şeydi.

Indy, Jet'in elini sıkıp bana endişeli bir bakış atarak, "Ben şampanyayı getireyim," dedi.

Endişeli bakışları görmezden geldim. Endişeli bakışlara ihtiyacım yoktu. Bu gecenin bitmesine ihtiyacım vardı.

Tod, Daisy ve Roxie yakınımnda toplanırken (muhtemelen benim hakkımda konuşacaklardı, bunu da görmezden geldim) Jet yanıma geldi ve Ally onu Vance'e götürecek bir yöne doğru korkuyla uzaklaştı (bunu da görmezden geldim).

"Onu sevdiğini söyledin mi?" Jet'e sordum.

"Yıllar önce ondan ayrılmaya çalıştığımda ona söyledim."

Elimde değildi. Tüm bu duygusallık içinde bile söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyordu ve bu yüzden beni gülümsetti.

"Bildiğin gibi uzman değilim, ama bu kesinlikle birinden ayrılmanın yolu gibi görünmüyor," dedim ona.

Bana sırtıttı, hâlâ rüya sersemliği içindeydi. "Değilmiş, gerçi ben bunu bilmiyordum. Sorunlarım sırasında yanına taşındım ve sorunlar bittiğinde ondan ayrılmama izin vermedi ve asla taşınmama izin vermedi. Hatta geçtiğimiz hafta sonu banyosunu koyu, derin bir lavanta tonuna boyadım, gerçekten zengin bir renk, ama Ally, Eddie'nin mor bir banyoya sahip olmak için aklını kaçıracağını söyledi. Yine de beni sevdiğini söyledi. Mor bir banyo bile Eddie'yi korkutmadı."

Konuşurken odanın diğer ucuna bakıyordu ve ben de onun bakışlarını takip ettim. Odanın diğer ucuna baktım ve

Eddie'yi gördüm,

Gözleri Jet'in üzerindeydi. Dudakları seğiriyordu, düşünceleri açıkça özeldi, ama cidden seksi, kamusal bir şekilde.

Kolumu beline doladım, o da aynısını benimkine yaptı. "Bence banyoyu flamingo pembesine boyayabilirdin ve bu Eddie'yi korkutmazdı."

Bana baktı. Yüzü durulmuş, şaşkınlığını atmış ve artık sadece mutluydu.

"Biliyorum," dedi usulca.

Nedenini sormayın ama başımın yanını onunkine dokundurdum ve belini sıktım. O da beni sıktı.

Sonra May elinde mumlarla dolu bir doğum günü pastasıyla çıkıp mutlu yıllar şarkısını söyledi ve herkes ona eşlik etti.

BİRKAÇ SAAT SONRA parti sona eriyordu ve Nick yanıma geldi.

Kibar bir gülümsemeyle beni Zip ve Heavy ile konuşmaktan uzaklaştırdı.

"Ben gidiyorum Jules," dedi ve beni kapıya doğru götürürken durdu.

"Eğlendin mi?" Ona gülümseyerek sordum.

"Evet. Onlar iyi insanlar."

Haklıydı, öyleydiler.

"Söyleyecek bir şeyim var, Jules."

Başımı yana eğdim, ses tonundan hoşlandığımdan emin değildim ama görmezden gelebilecek kadar şampanya içmiştim

O da var.

"Bu gece Vance'e uzak durduğunu fark ettim. Nedenini bilmiyorum ve bu beni ilgilendirmez."

Nefesimi tuttum, tecrübelerimden konuşmasının bitmediğini biliyordum ve haklıydım.

Nick sözlerine şöyle devam etti: "Son dört aydır yaptığın şey yüzünden ödüm kopuyor. Bunu biliyorsun. Bu aylar içinde uyuyabildiğim tek iki güzel gece, onun Harley'i arka kapının önünde otururken geçirdiğim son iki geceydi."

Oh, kahretsin.

Vance, Nick'in onayını aldı.

Bunu biliyordum ama görmezden gelmeye çalışıyordum. Benim için çok endişelendiğini de biliyordum ve bunu da görmezden gelmeye çalışıyordum.

Bilmem gerekmeyen şey, Vance'in ona güvende olduğumu hissettirdiği idi.

"Nick, Harley'si artık orada olmayacak," dedim ona usulca.

Nick yüzündeki hayal kırıklığını gizlemeye bile çalışmadı. Ben de bunu görmezden gelmeye çalıştım.

Başaramadım.

Nick, "Bu akşamki halinize bakılırsa, ben de bu konuda endişelendim," dedi.

Nefes aldım ve devam ettim. "Bu gece evde olmayacağım. Boo'yu sabah besleyebilir misin?"

Nick bir süre bana baktı, bu çelişkili bilgi karşısında kafasının karıştığı belliydi.

Onu aydınlatmadım.

Sonra dedi ki, "Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Jules."

"Öyle," diye yanıtladım sahte bir parlaklıkla. "Her zaman değil mi?"

"Evet," dedi ama başını salladı. "Sen her zaman ne yaptığını bilirsin. Sadece her zaman doğru şeyi yaptığını söyleyemem."

"Nick-"

"Başkaları için neredeyse her zaman doğru şey olabilir, ama senin için genellikle doğru şey değildir," dedi bana. "Birkaç risk almazsan hayat yaşamaya değmez Jules ve ben dünyayı kurtarmak için kışını tehlikeye atmaktan bahsetmiyorum. Kendini kurtarmak için kışını tehlikeye atmaktan bahsediyorum."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu ve söyleyecek bir şey bulma şansım da yoktu. Vance yanımıza geldi, o akşam ilk kez bana yaklaşıyordu ama onu Nick'le birkaç kez konuşurken görmüştüm.

"Gitme zamanı," dedi, gözleri üzerimdeydi. Bakışları omurgamda bir ürperti yarattı, hem de her zamanki gibi iyi anlamda değil.

Başımı salladım.

Gözleri Nick'e kaydı ve elini uzattı. "İyi geceler, Nick," dedi.

"Vance," Nick onun elini sıktı ve sonra ayrıldılar. "Siz ikiniz gecenizin geri kalanının tadını çıkarın."

Sonra Nick kapıdan çıktı.

"Ceketini getireyim," dedi Vance ve soyunarak çıktı.

O yokken çenemi kaldırdım, omuzlarımı dikleştirdim, zihinsel olarak olacıklara hazırlandım ve bunların ortasında Indy'nin gözüne takıldım.

Lee'nin yanında duruyordu. Lee kolunu onun omuzlarına dolamış Eddie'yle konuşuyordu. Indy'nin kolu onun belindeydi ve bana bakıyordu. Başını onun göğsüne dayadı ve cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

Vance geldi, sırt çantam omuzlarından birinin üzerinde, ceketim de kolunun üzerindeydi.

"Herkesе teşekkürler!" Bağırđım.

Döndüler, iyi geceler ve mutlu yıllar dediler.

Sahte bir mutlulukla el salladım. Hatta birkaç öpücük bile kondurdum, ki bu kafa patlatan bir anne için hiç de iyi bir şey değildi, ama ilk kez arkadaşlarımla arasındaydım.

Ve sonra gitmiştik.

ŞİMDİ KONUŞMAK İSTER MİSİN?

W Altıncı Cadde'den batıya I-70'e gittik, Vance hızlı gidiyordu. Kasıklarımın omuzlarıma kadar ona yaslanmışım (elbise

kollarım belinde, sırtımda sırt çantası, bacaklarımın arasında kükreyen Harley, arkamda uçuşan saçlarım, soğuktan donan bacaklarım. Sırayla yanağımı omzuna bastırıyor ya da omzunun üzerinden bakıyordum, sürüşün tadını çıkaramayacak kadar üzgün, korkmuş ya da üşümüş değildim.

Şehir ışıklarının, alışveriş merkezlerinin ve banliyölerin bittiği, gökyüzünün biraz daha netleştiği ve yıldızları çok daha iyi görebildiğiniz dağ eteklerine gittik.

Vance I-70'ten çıktı ve ben de rotamızı ezberledim, sırf bir gün tekrar gidebileceğimi düşünerek. Ana caddeden sola, küçük caddelere. Küçük anayoldan sağa, tek şeritli yola. Tek şeritli yol sola, toprak yola.

Golden ve Evergreen arasında bir yerde olduğumuzu tahmin ediyordum.

Bildiğim tek şey ıssız bir yerde olduğumuzdu.

Sonunda çakıllı bir yola saptı ve farları, kuzeyde büyük bir ek binanın bulunduğu bir açıklık dışında, çam ağaçlarıyla çevrili küçük, tek katlı bir kulübenin üzerinde parladı.

Yolda eski bir Ford kamyonet vardı. Eski değildi ama en az on yıllıktı. Maviydi, tozluydu ve iyi kullanıldığı belliydi. Onun yanında da bir at römorku vardı.

Vance motoru durdurdu ve ışığı kesti. İndim ve eteğimi indirdim. O da öyle yaptı, etek kısmı olmadan. Sırt çantasıyla dönme olayını tekrar yaptık. Elimi tuttu ve beni eve doğru götürdü. Tüm bunlar sessizlik içinde oldu.

Sessizlikle baş etmekte zorlanıyordum.

"Atlarınız var mı?" diye sordum.

"Bir. Ben şehirdeyken, ki bu çoğu zaman oluyor, benimkini beslemeleri, sulamaları ve çalıştırmaları karşılığında komşularım için iki ahır," diye cevapladı başka sorulara davetiye çıkarmayacak şekilde.

Eve doğru yürüdü, elini benimkine doladı ve kilitli olmayan kapıyı açtı.

"Evinizi kilitlemiyor musunuz?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

Güvenlik uzmanı Vance kendi evini kilitlememiş. İssız bir yerdeydi ama yine de.

"Çalacak bir şeyim yok," dedi.

İçeri girdik, ışığı yaktı ve etrafa bir bakış attıktan sonra haklı olduğunu anladım. Gerçekten de çalacak bir şeyi yoktu.

Elimi bıraktı, kapıyı kapattı ve eve doğru yürüdü, beni kapıda bıraktı ve karanlık bir koridorda kayboldu. Sonra oradan bir ışık yandı.

Etrafıma biraz daha bakındım, öne çıktım ve ceketimi çıkarıp bir sandalyenin arkasına sardım.

Kulübesi şirin olabilir. Kesinlikle rahat. Duvarlar iyi kapatılmış kütüklerden yapılmıştı. Yerler ahşaptı ve üzerlerine birkaç kilim atılmıştı -çoğunlukla çok renkli ve örgülü, yırtık pırtık değil, ama tasarımcı kabin-şık da değildi. Ön oda yemek odası, oturma odası ve mutfak içine alan büyükçe bir odaydı. Oturma odasının yan duvarında büyük bir taş ocak, karşı tarafta da yemek masasının yanında daha küçük bir ocak vardı.

Sağ tarafta oturma odası vardı. Bir kanepede vardı ve üzerine renkli bir Kızılderili battaniyesi atılmıştı. Önde bir sehpa vardı, kitaplarla doluydu; bazıları açılmış ve yüzüstü yerleştirilmiş, bazıları da yere ve masanın altına yığılmıştı. Kanepenin yanında bükülmüş bir daldan yapılmış, gölgesinde bufaloların dans ettiği bir lambader duruyordu. Eski püskü deri bir koltuğun arkası yemek odası-mutfak bölümüne bakıyordu.

Ve hepsi bu kadardı. Televizyon yok, müzik seti yok, resim yok, hiçbir şey yok.

Mutfak U şeklindeydi. Arka ve yan duvarlarda alt ve üst dolaplar, yemek alanından ayıran bir tezgah ve sadece alt dolaplar vardı. Dolaplar harika bir budaklı çam ağacından yapılmıştı. Özellikle de yıpranmış kahverengi tezgâhın yerine granit ya da beton tezgâh konulursa, yeniden cilalanıp parlatıldıklarında harika görüneceklerdi. Tezgahta bir yığın posta dışında sadece bir kahve makinesi ve ekmek kızartma makinesi vardı. Yemek alanında eski, yuvarlak, dört kişilik bir meşe koltuk vardı. Diğer her şey gibi o da iyi durumdaydı ama yıpranmıştı. Belki de ikinci el olarak alınmıştı çünkü Vance'in mülkiyetinden önceye ait olacak kadar eskiydi ve o evde çok sık bulunmadığında çok az kullanılacak eşyalar için fazla yıpranmıştı.

Vance odaya geri döndü ve ben de ona baktım.

Koridorun girişinde durdu ve omzunu koridora yasladı, gözleri üzerimdeydi.

"Eğer burada çok sık kalmıyorsanız, şehre geldiğinizde nerede kalıyorsunuz?" Merakımdan sormuştum, kendime engel olamıyordum. Çoğunlukla bilmek istediğim için.

İyi bir karar değildi.

Sorumdan sonra bir süre sessiz kaldı, sonra yüzü değişti ve iyi bir şekilde değil.

"Şimdi konuşmak ister misin?" diye sordu, sesi alçaktı. "Beni biraz daha yakından tanımak ister misin?"

Um.

İyi değil.

Birinin keyfi yerinde değildi.

"Crowe, sadece sohbet etmeye çalışıyorum," dedim sessizce, bu noktada kaplanın gözüne tükürmemeye karar vererek.

Duvardan uzaklaştı ve bana doğru gelmeye başladı.

"Konuşmak istemiyorum. Sevişmek istiyorum."

Bedenim kaçmaya hazırlandı ama zihnim onu durdurdu ve yerimde kaldım.

"Böyle söylemenden nefret etmeye başlıyorum," dedim sertçe.

Daha önce nefret etmiyordum. Bir çeşit tahrik ediciydi. Ama şimdi nefret ediyordum, özellikle de bunu söyleme şeklinden, ki bu hiç hoş değildi.

Önümde ve alanımın hemen kenarında durdu. Bana yaklaştığı süre boyunca gözleri benimkilerin üzerindeydi.

"Şehirdeyken çalışıyorum. Uyumam gerekirse alt odadaki kanepede uyuyorum. Duş almam gerekirse oradaki duşu kullanıyorum. Kıyafetlerimi dolabımda saklıyorum. Çoğu zaman ava çıkıyorum ve kasabaya hiç gelmiyorum. İzinli olduğum zamanlarda buraya geliyorum, ki bu da çok sık olmuyor," diye yanıtladı sorumu.

"Neden bu kadar çok çalışıyorsun?" Sordum ama keşke sormasaydım.

Yine kendime engel olamadım. Sadece bilmek istedim. "Benim işim bu," diye cevap verdi.

"Ama neden?"

Bir saniye bana baktı, öne doğru eğildi ve elimi tuttu. "Soru zamanı sona erdi."

Oh, kahretsin.

Döndü ve beni odanın diğer ucuna, koridora doğru çekti.

Özellikle yüksek topuklu ayakkabılar ve küçük siyah bir elbiseyle mücadele etmek onur kırıcıydı. Bu yüzden yapmadım ama karnımdaki çarpıntı, midemdeki bükülmeyle birleşince biraz midem bulandı.

Beni koridorun solundaki bir odaya çekti. Yatak odasına.

Yatağın yanındaki lamba yanıyordu. Eski bir demir yataktı, siyaha boyanmıştı, çift kişilikti. Yine de şilteler sağlam ve yeni görünüyordu. Üzerinde koyu kahverengi dimi kumaşla kaplı kuştüyü bir yorgan ve yorganın üzerine atılmış başka bir Kızılderili battaniyesi vardı. Yastıkların üzerinde açık kahverengi yastık kılıfları vardı. Bir şifonyer, iki komodin, her ikisinde de lambalar ve daha fazla kitap vardı ve dolap olmadığı için eski bir gardırop vardı. Dış duvarda neredeyse oturma odası büyüklüğünde taş ocaklı bir şömine daha vardı. Duvarlardaki tek şey gerilmiş bir posttu.

ve bükülmüş bir tahta parçasına sıkıca dikilmiş, kürküne bir kartal resmi kazınmış.

Vance yatağın yanında durdu. Ceketini daha önce çıkarmıştı ve şimdi de gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Crowe-" diye başladım.

"Elbiseni çıkar," diye sözümü kesti, sesi keskindi.

Ses tonuna şaşırarak ona göz kırptım.

Sonra toparlandım. "Lütfen birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

Korkmaya başlamıyordum. Tamamen çıldırmıştım.

Onun kızgın olduğunu ve benim anlamadığımı anlamak için deneyimli bir ilişki uzmanı olmaya gerek yoktu. Madem kızgındı neden beni orada istiyordu? Sanki bunu benim için zorlaştırmak istiyordu ve ben bundan hoşlanmıyordum, onun için değil.

Ayrıca, ben neden oradaydım? Bunu asla kabul etmemiştim. Onunla partiye gitmeyi bile kabul etmemiştim.

Ben sorularıma cevap veremediğinden elleri son düğmeden kurtuldu, gömleğini omuzlarından silkti ve yere düştü. Sonra beni kalçalarımın yakaladı, daha yakına çekti ve bir çırpıda elbisemi parmaklarının arasına alıp başımın üzerine kaldırdı. Sonra da gitmişti.

Göbeğimin altında küçük siyah bir fiyonk olan bir çift kırmızı saten külot giyiyordum (yeni çiftlerimden biri) ve sütyenim yoktu.

Bir an için şoka girdim ve donup kaldım. Sonra bir kolumla göğüslerimi kapattım ve elbisemi almak için eğildim.

Bunu becerme zamanının geldiğine karar vermiştim. Kafamı çatlatan mamma jamma dışarı çıkıyordu.

Son birkaç gündür başıma gelen ve ihtiyacım olmayan pek çok şey vardı ama Vance'in tam bir pislik olması bunların en büyüğüydü.

Eğildiğimde Vance beni yakaladı ve yukarı çekti.

"Çek ellerini üzerimden, Crowe. Ben eve gidiyorum," diye bağırdım, doğrulup ona baktığımda. Kolları beni sarıyor ve kendisine doğru çekiyordu.

Geri itmeye çalıştım. Bir sarsıntıyla sıkılaştılar ve bedenim onunkine çarptı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Bundan hoşlanmıyorum. Beni rahatsız ediyorsun" diye onu bilgilendirdim.

"Ağzım bacaklarının arasındayken bir saniye içinde rahatlayacaksın."

Aman Tanrım.

Bunu öylesine söylemedi.

"Sen bir pislüksin!" Bağırdım. "Böyle bir şey olmayacak."

"Oluyor, Prenses. Senin tatlılığınla bir gece daha geçireceğim ve bunu kabul edeceğim."

"Almak zorundasın çünkü ben vermiyorum."

"Vereceksin."

"Siktir git!" Hâlâ bağıırıyordum ve şimdi ondan uzaklaşıyordum.

"Evet," diye karşılık verdi. "Aynen öyle."

Sonra beni döndürdü. Yatağa uzandık, o üstteydi ve ağırlığı bana sertçe çarptı.

Çırpındım, yemin ederim çırpındım ama bileklerimi başımın iki yanına aldı ve ağzı her yerimdeydi ve dayanamadım. Devam etmek istedim. Mücadele ettim ama kazanamadım.

Beni sert ve derin öptü, sonra ağzı boynumda, köprücük kemiğimde, göğüslerimin arasında gezindi, meme uçlarıma inanılmaz şeyler yaptı. Bu çok fazlaydı. İlk başta ondan nefret ettim, sonra teslim olduğum için kendimden nefret ettim ve sonra ağzı bana devam ettiğinde hiçbir şey düşünemedim (kesinlikle nefret değil).

Dövüşmeyi ne zaman bıraktığımı biliyordu. Bileklerimi bıraktı ve onu sırt üstü ittim, kaçmayı düşünemeyecek kadar tahrik olmuşum. Daisy'nin bana söylediği gibi ben de ona aynısını yaptım. Eğer hoşuma giden bir şey yaptıysa, ben de aynısını yapmalıyım.

Daha da ileri gittim. Kontrolden çıktım, kemerini çözdüm, fermuarını açtım, kotunu indirdim. Aldım.

Onu elime aldım ve şaka yapmıyorum, deneyimim yok, içgüdülerimden başka bir şeyim yok, onu ağızıma aldım.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama sadece kanatlandım. Sevdığım şeyi yaptım ve yaptığım şeyden hoşlandım ve onun da hoşlandığını biliyordum çünkü bir süre sonra alçak sesle hırıltılar çıkarmaya başladı.

Sonra beni yukarı ve yana çekti. Oturdu, botlarını ve çoraplarını çıkardı, ayağa kalktı ve kot pantolonunu çıkardı. Bu süreyi ayakkabılarımın tabanlarını topuklarına doğru iterek çıkarmak için kullandım. Üzerime eğildi, ayakları hala yerdeydi, bir eli yanımdaki yatağın üzerindeydi. Aşağı uzandı ve külotumu çıkardı. Külotum çıkınca bacaklarımı araladı ve içime girmeye başladı.

"Vance," dediğinde nefes aldım.

"Tekrar söyle," dedi ağızıma karşı. Söyledim.

Sanki evimin salonundaydı - sert, hızlı, derin ve sadece kadife şiddetinden orgazma yaklaşıyordum.

Birden eli bacağımın arkasından aşağı kayd, dizimden kaldırdı ve içimden çıktı. Beni karnıma doğru yuvarladı, bacaklarımın arasına yeniden yerleşt ve elleri kalçalarımın, beni yukarı çekti, vücudumun sadece alt yarısı ve sonra tekrar içimdeydi.

Bir an afalladığımı hissettim, sonra eriyip gitti. Bu şekilde daha derine, daha sert girebiliyordu ve Tanrım, iyi hissettiriyordu. I

Kalçalarımı ona doğru ittim, parmaklarımı başımın yanlarındaki örtülerin içine soktum ve boğazımdan kontrol edemediğim küçük miyavlama sesleri geldi.

Onun bu kadar uzakta olması kişiliksiz görünebilirdi ama buna izin vermedi. Elleri kalçalarımından çıktı, parmak uçları arkamı, sırtımın küçük kısmını yumuşakça okşadı ve sonra kalçalarımı tutmak için geri döndü.

Bunların hepsi güzeldi, hatta harikaydı, ama daha da iyisi pozisyon yaramaz hissettiriyordu ve düpedüz sıcaktı.

Yaklaşmışım. Çıkardığım sesler giderek aciliyet kazanıyordu ve beni çekip tekrar çevirdi. Yan tarafına yattı, kollarını bana doladı, sonra sırt üstü yattı, beni de yanına alarak üstüne yuvarladı.

"Durma!" Bağırdım (biraz yüksek sesle ve sertçe) ama o sadece gözlerimin içine baktı. Bacaklarımı iki yanına çekti, kendini içeri soktu ve oturdu.

Um.

Vay
canım
a.

Başını arkaya eğmişti, gözleri hâlâ bendeydi ve ben de ona baktım.

"Boşaldığında yüzünü görmek istiyorum," diye mırıldandı. Um.

Yine vay canına.

Kollarım omuzlarına dolandı ve hemen hareket etmeye başladım, ağzım onun kindeydi. İkimiz de nefes alıyorduk.

sertçe, öpüşmeden, dudaklar sadece dokunarak. Dokuzuncu ve Üç Çeyrek Sınıfımın Onuncu Sınıfı atlayıp doğrudan On Üç Buçukuncu Sınıfa geçmesi uzun sürmedi.

TITREDİM.

"Üşüyorum," diye fısıldadım, yüzüm boynunda, dudaklarım kulağında.

Yatağa uzandı ve battaniyeyi üzerimize çekti. Hâlâ üstteydim, hâlâ ona binmişim, gövdem onunkine yaslanmış, dizlerim yanlarına bastırmıştı.

Zihnimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Üzerimizi örttükten sonra kollarını tekrar bana doladı ve beni kendine doğru bastırdı.

Yine korunmamıştık, bu da ihtiyacım olmayan başka bir şeydi. Bu kez bunun ikimizin de kontrolü dışında olduğunu anlamıştım. Ama yumurtalıklarım Rus ruleti oynuyorduk ve sonunda yumurtalıklarım kurşuna yenik düşecekti.

Yavaşça beni yana yuvarladı, hala battaniyenin altındaydım ve uzaklaştı.

Tek söylediği "Fırın," oldu ve gitti.

O kaloriferi yakmaya giderken ben battaniyenin altında tek başıma yatıyordum. İçerinin ne kadar soğuk olduğunu fark etmemiştim ama yine de dışarısı daha soğuktu ve içeri girdiğimde yarı donmuş durumdaydım.

Bu düşünceyle zihnim nihayet duruldu ve daha önce can sıkıcı olduğunu düşündüğüm bu yan etki şimdi büyüleyici görünüyordu çünkü saçma düşünceler bana çarpmadı. Az önce olanlar aşağılayıcı bir telaşla üzerime geldi.

Herkes bana onun bir oyuncu olduğunu söyledi. İç çamaşırlarıma giriyordu ve ben ne kadar kızgın olsam da, o da kızgındı ve ben de buna izin veriyordum. Ona kelimelerle yalvarmamıştım ama bedenim bunu yapmıştı ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Kalktım, battaniyeyi üzerime sardım ve o içeri girdiğinde iç çamaşırlarımı giymeye çalışıyordum.

Çıplaktı, görünüşe göre soğuğa aldırmıyordu ve (her zamanki gibi) güzel görünüyordu. Atkuyruğu saçları yol boyunca bir yerden çıkmıştı. Kalçasında vurulduğu yere sarılmış temiz, beyaz bir bandaj vardı ve arkasındaki ev karanlıktı.

"Yapma bunu," dedi bana.

"Ben eve gidiyorum," dedim ona, hâlâ büyük battaniyenin altında külotumu çıkarmaya çalışıyordum. Artık ona değil, başka bir yere bakıyordum. "Kamyonetini ödünç alabilir miyim? Yarın barınaktan alabilirsin. May'e anahtarları veririm."

Ben hâlâ külotumla boğuşurken öne çıktı ve beni yavaşça ama sıkıca geriye, yana, yana hareket ettirdi, kolu belime dolanarak beni kendine çekti. Eğildi ve kapağı geri çevirdi. Ona karşı koymanın ve külotumu tutmaya çalışmanın pek faydası yoktu.

battaniyeyi üzerime örttü ve külotumu da aynı anda giydirdi.

Ellerim iç çamaşırimdan vazgeçti ve yere düştüler. Bir yandan battaniyeyi tutmaya çalışırken bir yandan da ellerine vuruyordum. Bu savaşı da kaybettim. Battaniyeyi üzerimden çekip aldı ve yatağın üzerine attı. Bana doğru eğildi ve aşağı indik.

Yorganı geri çekerken yuvarlanmaya çalıştım, ama beni yakaladı ve kollarını bana dolayarak yüz yüze ona doğru yuvarladı.

Sakinleştım ve dövüşmeyi bıraktım. Ne kadar hamle biliyor olursam olayım kazanamayacağımı biliyordum.

"Ben eve gidiyorum," dedim ona bakarak. Hiçbir şey söylemedi.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve yüzünü görmemek için çenemi eğdim. Sonra tekrar açtım ve söylemem gereken şeyi söyledim.

"Lütfen, Vance. Artık burada kalamam." Sesim zar zor duyuluyordu. "Bundan sonra olmaz."

"Bunda yanlış olan neydi?" diye sordu.

"Küçük düşürücüydü."

Hareketsiz kalma sırası ondaydı. "Nasıl küçük düşürücü oldu?" "Bırak da giyinip eve gideyim."

Eli saçlarıma gitti ve başım geri gelene kadar saçlarımı çekiştirdi.

"Az önce yaptığımız şeyin nesinin aşağılayıcı olduğunu söyle bana." Sesi sessiz ve alçaktı ve yine sinirlendiğini biliyordum.

"Pes ettim. Zar zor mücadele ettim. Sadece... bilmiyorum... beni öpmen gerekiyordu ve hepsi bu kadardı. Bu çok aşağılayıcı."

Sözlerim üzerine vücudu gevşedi ve eli kalçamı yumuşattı. Artık kızgın olmadığını hemen anladım ama Büyük Çılgının Dönüşü'nü yumuşatmayacaktı.

"Burada ne yaptığımı bile bilmiyorum!" Aniden ağladım. "Senden bu öğleden sonra ayrıldım. Kahretsin, senden dün gece ayrıldım!"

"İyi düşün Prenses. Belki bir cevap bulursunuz."

"Bir cevap istemiyorum," dedim dürüstçe, sözlerimle kendimi şok ederek.

Lanet olsun ve iki kat lanet olsun.

Buna da ihtiyacım yoktu, bu yüzden zihinsel olarak bir kenara ittim.

"Ben öyle düşünmüyordum," diye mırıldandı, beni düşündürdü ve numaramın onda olması beni daha da korkuttu.

"Eve gitmem gerek," diyerek geri çekildim ama kolları tekrar sıkılaştı.

"Eve gitmen gerektiğini biliyorum Jules, ama eve gitmeyeceksin."

Geri çekilmekten vazgeçtim.

"Bunu neden yapıyorsun?" Ona bakarak sordum.

"Beni görmeyi bırakmak istiyorsan bırakacaksın, en azından bu şekilde. Bu oyunu oynamayacağım."

"Oyun oynamıyorum," diye tersleyerek sözünü kestim, artık kendim de sinirlenmeye başlamıştım.

"Evet. Öylesiniz. Sadece öyle olduğunu bilecek kadar deneyim sahibi değilsin."

Ağzım açık kaldı. Öylece söylememişti.

"Ben değil oynamakoyunlar," I tekrarlandı, a küçük Bu sefer daha hararetli.

"Bu öğleden sonra Luke'la ne yapıyordun?" "Oyun oynamıyordum."

"Luke bunu yapıyordu, yapıyor ve yapmaya da devam edecek. Ve sen bunu anlamadın ve kafanı kışından çıkarana kadar da anlamayacaksın."

Hayı

r...

Bekl

e.

Bunu öylesine söylemedi.

"Kafam kışımnda değil. Kışımı tekmeliyordu!"

"Senin kafanı sikiyordu."

"Ben eve gidiyorum" diyerek kurtuldum.

Beni yakaladı, sırtüstü yatırdı ve tüm vücuduyla üzerimde yuvarlandı. Eli aşağı indi, kalçaları her ikisinin arasına yerleşene kadar bacaklarımdan birini çekti.

"Bırak beni Crowe," dedim, altında kıvranarak.

"Kavgayı bırak, Jules."

"Bırakın beni!"

"Kavga etmeyi bırakın!" Sesi yükselmişti.

Daha önce sesini yükselttiğini hiç duymamıştım ve ses tonu karşısında vücudum dondu kaldı.

"Bana bağırma," diye fısıldadım, bana bu kadar kızgın olduğunu bildiğim için göğsümde yine o ağırlığı hissediyordum ve bundan da nefret ediyordum.

Bugünlerde sürekli ağlamanın eşiğindeymişim gibi hissediyordum ve en son ne zaman ağladığımı hatırlamıyordum.

Bu da neydi böyle?

İkinci çıldırışımın üzerine konuşarak ilk çıldırışımın ateşini daha da körükledi. "Tanrı aşkına, sana istediğini veriyorum. Kafanın içinde ne olduğunu bilmiyorum, sen bile bilmiyorsun. Sen bunu çözmeye hazır olana kadar, kafan karışık kalacak ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilecek kadar çok şey biliyorum. Yani bunun bitmesini istiyorsan, biter. Ama bu gece benim. Daha da berbat etmek istiyorsan, benimle savaşmaya devam et, ama ben seninle savaşacağım ya da tatlı olacağım. Umurumda değil. Ama Jules, sana söylüyorum, tatlı olmasını tercih ederim."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için bir şey söylemedim. Sadece sessiz kaldım.

Bir süre beni izledikten sonra, "Ben de dövüşmekten mutlu olurdum. On dakika önce olanlar bir gösterge ise, belki de dövüşmeyi tercih ederim."

Şaka mı yapıyordu yoksa ciddi miydi bilmiyordum. Şaka yapmaya karar verdim.

"Şaka yapmayı bırak," dedim

sessizce. "Şaka yapmıyordum."

Tamam o zaman, şaka yapmıyormuş. Karnım zil çaldı.

"Ben tatlı olmaya karar verdim," dedim, sırf aykırı olmak için.

Sırıttı ve sırtışı o kadar hazırды ki benim üzerimde ters psikoloji kullanıp kullanmadığını merak ettim. Sonra yüzü aşağı indi ve boynumda kayboldu ve dudaklarını orada hissettim.

Karın çırpınması ikinci dereceye yükseldi.

"Fikrimi değiştirdim," dedim tavana, "dövüşmeye geri dönüyorum."

Elleri yanlarımdan kalçalarımaya doğru indi ve onları kaldırdı. Ve sonra, şaka yapmıyorum, içime kaydı. Yavaşça, nazikçe, ama yine kaya gibi sert olduğunu hissedebiliyordum.

Bunun şaşkınlığıyla nefesim kesildi ve ikinci sınıftan

altıncı sınıfa geçtiğimi fark ettim.

yaklaşık üç saniye.

"Vance," dedim usulca ve dudakları boynumdan ağzıma doğru hareket etti.

"İşte bu, güzelim. İçine her girdiğimde adımı söylemeni istiyorum," diye mırıldandı.

O hareket etmeye başladı ve ben de onunla birlikte hareket etmeye başladım.

"Her boşaldığımda öyle olduğunu sanıyordum," diye fısıldadım ve elleri üzerimde hareket etti, ellerim sırtında dolaşırken bir başparmağı meme ucumda kayıyordu.

"O zaman senin de söylemeni istiyorum." "Neden?" diye sordum.

"Hoşuma
gitti." "Ama
neden?"

"Nedenini bilmiyorum. Neden olduğu önemli değil.
Sadece yapıyorum." Bu bana mantıklı geldi.

"Tamam," dedim kabul ederek, ellerim kıcının üzerinde geziniyordu ve ya benim sözüm ya da ellerim (ya da her ikisi) onun tekrar sırtmasına neden oldu. Beni öptü ve daha hızlı hareket etmeye başladı.

Beni öpmeyi bırakıp ağız kulağıma gittiğinde, "Prezervatif almalısın" dedim.

"Bir dakika
içinde."

"Vance."

"Bir dakika içinde."

Gözlerimi devirdim.

Derinlere daldı.

Bunu yaptığında o kadar iyi hissettim ki, adını kulağına alçak sesle fısıldadım.

Sonra ellerimi saçlarının arasına sokup geri çektim ve tıpkı dün gece bana yaptığı gibi dilimle kulağının dış kenarlarında gezindim, bu da hoşuma gitmişti.

İKİNCİ DEFADAN SONRA, karanlık çöktüğünde ve ben Vance'in yanına kıvrılmışken, parmakları kalçamı çizerken, şöminenin iki yanındaki iki pencereden ve odanın arkasındaki pencereden ay ışığı içeri girerken, ona fısıltıyla, "Buraya geldiğimizde bana kızgın mıydın?" diye sordum.

"Aşağı odaya girdiğimde Luke'u senin üstünde görmek beni mutlu etmedi. Partide beni görmezden geldiğin için mutlu değildim. Ve benden ayrıldığın için de mutlu değildim. Yani evet, buraya geldiğimizde sana kızgındım."

Sessiz kaldım çünkü cevabı zaten biliyordum. Neden sorduğumu bile bilmiyordum. Öfkesini bu şekilde çıkarıyorsa o kadar da kötü değildir diye düşündüm.

Dakikalar ilerliyordu.

Sonra da "Oturma odasında neden bu kadar çok kitap var?" diye sordum.

"Buradayken kitap okumayı seviyorum,"

diye cevap verdi. "Neden bir kitaplık almıyorsun?"

"İhtiyacım yok."

Sanırım bilmiyordu. Yine de bir tane kullanabilirdi.

Nedense ona kulübesinin dekoru hakkında tavsiyelerde bulunmaya devam ettim. "Mutfağa yeni tezgahlar koymalı ve dolapları yenilemelisin" dedim.

"Neden?"

"Daha güzel görünecek."

"Güzel görünmesi gerekmiyor. Beni kuru ve sıcak tutması gerekiyor."

"Ama burası senin evin,"

dedim. "Sadece bir kulübe."

Bununla ilgili bir şey beni derinden etkiledi.

Eğer burası evi olarak gördüğü yer değilse ve Denver'da bir yeri yoksa, evi neresiydi?

Sormamaya karar verdim. Zaten cevap vermeyecekti ve ayrıldığımızı düşünürsek bilmeye hakkım yoktu.

Onun yerine, "Alanımın özel olmasını isterim"

dedim. Eli hareketsiz kaldı ve bana doğru yuvarlandı.

"Evet," dedi, "fark ettim."

Ay ışığında yüzüne baktım, söylediklerinin iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim. Bulunduğu alanı düşününce kötü olduğuna karar verdim.

"Hoşuna gitmiyor."

Bir an gözlerimin içine baktı ve sonra alnımdan öptü.

Tekrar bana baktığında usulca "Hoşuma gitti," dedi.

Ona baktım, yüzünün şimdiki halini hatırlıyordum. Güzel ve nazik.

"Ay burada daha parlak görünüyor," diye fısıldadım.

"Öyle." Elini kaldırdı ve saçlarımla oynamaya başladı.

Sıcak bedenine daha da yaklaştım.

"Tuhaf bir doğum günü oldu," dedim ona, sesim hâlâ kısıktı.

Cevap vermedi.

Birkaç dakika sessiz kaldım, sonra ona söylemem gerektiğini, söylemeye ihtiyacım olduğunu ve ancak karanlıkta cesaret edebileceğimi bilerek, "Gülleri gördün mü bilmiyorum ama çok güzellerdi," dedim.

Kolu daha sıkı sarıldı ve beni vücuduna yapıştırdı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece ay ışığında bana baktı.

"Her biri mükemmeldi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Hâlâ bir şey söylemedi.

"Onları gördüğümde herkesin orada olduğunu bilmelisiniz. Indy, Ally, Jet, Daisy, Roxie, hatta Tod ve Stevie bile."

Sessiz kaldı.

"Daisy dersin olduğunu söyledi."

Sonunda konuştu. "Bunu Daisy'nin söylemesini nasıl karşılayacağımı bilemiyorum."

Ona gülümsedim. "İnan bana, bunu bir iltifat olarak söyledi."

Eli çeneme geldiğinde gülümseme hâlâ yüzümdeydi ve karanlıkta göremesem de gözlerinin değiştiğini biliyordum. Onları yüzümde sıcak hissettim.

Sonra beni öptü. Uzun, yavaş ve tatlıydı. Yorganı dikkatlice bedenlerimizden aşağı çekti. Kabindeki hava artık acı verici soğuk değildi ama yine de beni çarpıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Üzerimde yuvarlanırken sordum.

"Seni ay ışığında becereceğim."

"Hava soğuk," dedim

ona. "Isınacaksın."

Yanılmamıştı.

YEDİ

BİR HAFTA VER, BENİMLE

L Uke ve ben bir gece devriye gezdikten sonra evime doğru yürüdük.

Devriyenin çok sıkıcı olduğuna karar verdim.

Bir Mercedes Benz'e kanola yağı dökmeyi ya da sis bombası atmayı, ortada hiçbir sorun yokken şehirde dolaşıp bela aramaya tercih ederdim.

Hayatımın en kötü günlerinden biriydi (ve birkaç gün geçirmiştım) ve gerçekten en sıkıcı gecesiydi.

VANCE benimle sevişerek beni uyandırdı, yavaş, tatlı, acele etmeden. Bu yeni bir deneyimdi ve (çok) hoşuma gitti.

Duş aldık, giyindik ve beni evime bıraktı.

Tek kelime etmeden beni arka sahanlığa götürdü, öptü (yine yavaş, tatlı ve acele etmeden), sonra bisikletine geri döndü ve kükreyerek uzaklaştı.

Gitti. Aynen böyle.

Bitmişti.

Midem sıkışırken ve kalbim sıkışırken onu en son gördüğüm noktaya baktım.

Sonra içeri girdim ve Boo'nun bana Nick'in yaş mamasını normalde yaptığım gibi çatalla parçalamadığını söylemesini dinledim.

Onu kucağıma aldım ve sarıldım.

"Sessiz ol, Boo," diye fısıldadım yanağımı kürküne bastırarak.

Boo sessizdi.

Tüm günümü Vance'in aramasını, King's'e girmesini, Vance'e benzer bir şey yapıp alanımı ve hayatımı işgal etmesini bekleyerek geçirdim.

Hiçbir şey.

May benim için açıkça endişeleniyor ve sürekli olarak Anneciğim Daha İyi Yapacak sesiyle konuşuyordu. May bir sevgiydi, iyi bir arkadaştı ve iyi kalpliydi, ama dünyadaki hiçbir anne beni daha iyi hissettiremezdi.

Bütün çete beni aradı. Roxie iki kez aradı. Kontrol ediyorlardı ve aklımı Vance'ten uzak tutmak için bana her şeyi teklif ediyorlardı. Yahtzee ve köpüklü şarap (Tod ve Stevie). Bir film (Indy ve Jet). Sarhoş bir sefahat gecesi (Ally). Spa'da bir gün (Daisy). Ve bir alışveriş çılgınlığı (Roxie).

Hepsini geri çevirdim ve duygusal Rottweiler'ım yanımda otururken, dili sarkmış, kuyruğunu sallayan, mutlu bir şekilde zihinsel olarak yaralarımı sardım.

Yeni bir duygusal bekçi köpeğine ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Çantamda taşıyabileceğim ve saçma sapan köpek kıyafetleri giydirebileceğim, sevimli ve pofuduk suratlı bir şey.

Pug gibi bir şey.

Tek parlak nokta Nightingale Investigations'ı arayıp Luke'la konuşmak istediğim zamandı. Telefonu açan Monty adındaki adam hiç tereddüt etmeden Luke'un cep numarasını verdi.

Aradığımda Luke şöyle cevap verdi: "Eğitimden çıkmayacaksın. Seni terk etmiş olması umurumda değil."

"Beni terk etmedi!" Ben (bir nevi) bağırdım. Sonra arayanın ben olduğumu bildiğini fark ettim. "Numaramı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Herkes senin numaranı biliyor. Sen takımın gayri resmi bir üyesisin."

Oh. Bunu bilmiyordum. Nightingale Araştırma Ekibi'nin gayri resmi bir üyesi.

Bu çok havalıydı.

Resmi olmasa da takımın bir üyesi olmanın verdiği havalı havayı bir kenara bıraktım.

"Roam ve Sniff'i getirmek istiyorum-" Ben başladım. "Öyle bir şey olmayacak," diye sözümü kesti Luke.

"Luke! Onları eğitmeni istemiyorum. Sadece gelip izlemelerini istiyorum. Belki bir şeyler öğrenirler. Ve

ofislerden etkilenecekler. Ve iyi erkek rol modellerinin etrafında dolaşmalarını istiyorum."

Sessizlik.

"Luke?" Sessizlik uzayınca seslendim. "İyi erkek rol modelleri mi?" Luke sordu.

Ses tonundan bunun komik olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Onları getirebilir miyim?" Sabrım tükenerek tersledim.

"Geç kalma."

Bunun evet olduğunu tahmin etmiştim.

Roam ve Sniff soğukkanlı olmaya çalışarak ofise girdiler ama haklıydım, bunu gizleyemediler. Etkilendiklerini biliyordum.

Ofise girdim, Vance'le karşılaşmaktan ölesiye korkuyordum.

Dawn bana tatlı tatlı gülümsedi ve Vance'in binada olmadığını söyledi.

Kaltak.

Sonra Roam ve Sniff Luke'tan dayak yememi izlediler ve aptal aptal güldüler. Gözleri gülmekten kapanmadığında kendime muhtemelen bir şeyler öğrendiklerini, bu yüzden buna değdiğini söyledim.

Eğitimden sonra Roam ve Sniff'i hamburger yemeye götürdüm ve ardından Barınağa geri döndüm. Sonra eve Boo'nun yanına gittim ve sürekli yokluğumdan şikayet etmesini dinledim. Çoğunlukla onu görmezden geldim.

Duş aldım, gece için hazırladığım üniformamı giydim. Yeni bordo kordonlarımı, siyah kemerimi, siyah kovboy izmelerimi, siyah, esnek, dar, uzun kollu tişörtümü ve siyah deri blazer ceketimi. Vance'in içeri girmesini, Eddie'nin Jet'e, görünüşe göre Hank'in Roxie'ye ve Lee'nin Indy'ye yaptığı gibi beni bırakmayacağını söylemesini bekledim.

Vance yok.

Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyledim. Kendime inanmıyordum ve kendimin koca bir moron olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Luke beni aldı. İki saat boyunca çoğunlukla hiçbir şey yapmadan ve kesinlikle hiçbir şey konuşmadan arabayla dolaştık (Luke'un pek konuşkan biri olmadığını fark ettim). Birkaç kez durduk, böylece bazı çocuklarla konuşabildim ve hepsi bu kadar.

Anahtarlarımı cebimden çıkardım.

Luke anahtarlarımı elimden aldı.

"Bu da ne...?" Başladım ama Süper Ahbap süper bir kapı kilit açma gücüyle kapımı iterek açmıştı bile.

İçeri girdiğinde, alarmıma döndü ve bir kod girdi.

"Kodumu nereden biliyorsun?" Arkasından gelerek sordum.

Anahtarlarımı şezlongumun üzerine attı ve eve girdi.

"Herkes senin şifreni biliyor," dedi bana, hâlâ oturma odasında yürürken.

Sırtına baktım.

Hayatımın normale dönmesi için çok fazla.

Kapıyı kapattım, lambayı yaktım ve onu takip ettim. Mutfakta ışığın yandığını gördüm ve Boo'nun Luke'la konuştuğunu duydum.

Ben geldiğimde Luke kendini evinde hissediyor ve bir şişe Fat Tire birası açıyordu. Boo ona kim olduğunu sandığını soruyordu ve ayrıca zavallı, istismara uğramış bir ev kedisi için birkaç kedi ödülü verebilir miydi?

"Ne yapıyorsun?" Kalçalarını tezgâha yaslayıp biradan bir yudum alırken sordum.

Yutkunması bittiğinde "Bira içiyorum," diye cevap verdi.

"Bira içtiğini görebiliyorum. Neden bira içiyorsun?"

"Susadım."

Tanrı aşkına.

"Luke. Geç oldu. Yoruldum. Aklımı kaçıracak kadar sıkıldım. Devriyenin ne olduğunu bile bilmiyorum. Tek bildiğim, şu ana kadar saha çalışmasının berbat olduğu."

"Saha çalışması bir iştir."

Ona "Benim işim plastik ambalaj ve kanola yağı" dedim.

İfademi bitirdikten sonra bana o yarım gülümsemelerinden birini yaptı ve ben de söylediklerimin kulağa nasıl geldiğini fark ettim.

"Evine git," diye emrettim, kızarmak yerine küstahlaşmaya karar vererek.

"Vance'in bizi kameralardan görebileceğinden endişeleniyorsan, endişelenme. O bir atlamanın peşinde."

Olan onca şeyden sonra kameraları unutmuştum.

Vance olmadan evde geçirdiğim zamanı zihnimde gözden geçirdim ve rahatlayarak fark ettim ki hepsi boyunca giyiniktim ve Stevie Wonder ile "Sir Duke" şarkısını söyleyerek dans etmek gibi utanç verici bir şey yapmamıştım, ki bunu yapmaya eğilimliydim.

Kameraları şimdilik görmezden gelmeye karar verdim. "Atlamak mı?"

"Bağlantıyı atlayan biri. Vance Wyoming'de."

Garip bir nedenden ötürü, bunu bilmek ve Luke'tan öğrenmek göğsüne bir bıçak gibi saplanmıştı ve çok acıtıyordu.

Tezgâhtan uzaklaştı, işaret ve orta parmaklarını şişenin boynuna doladı ve Vance'in yaptığı gibi bana doğru yürüdü, baskın ve tam alanımda.

Sonra birayı tutmayan elini boynuma, başparmağını da çeneme dayadı. Neyin peşinde olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama geri çekilmeyerek yerimde durdum.

Yüzüne baktığımda kararımı yeniden gözden geçirdim.

Bu belalı, Süper Ahbap Luke değildi. Bakışı nazikti ve eğer normalde çok seksi olsaydı, Vance'e takılı kalmasaydım nazikliği beni ciddi bir Üçüncü Sınıf göbek çarpıntısına sürüklerdi.

Luke bana "Bir bakireyi sikmemeliydi," dedi. Aman Tanrım.

Karnımdaki her türlü çarpıntı kayboldu. Mace kiraz patlatma tartışmasını duymuş ve konuşmuştu.

Başımı geri çekmeye çalıştım ama parmakları ensemden sıkılaştı ve yaklaştıkça vücudunun sıcaklığını hissettim, çok yaklaştı ama hala vücuduyla bana tam olarak dokunmuyordu.

"Utanacak bir şey yok, Jules." Sesi yumuşaktı.

"Belki de artık eve gitmelisin," diye önerdim, yanıldığına karar vererek. Gerçekten de utanılacak bir şey vardı ama bu tartışmayı onunla ya da herhangi biriyle yapmak istemiyordum.

"Cehennem kadar tatlı ve ofisteki her lanet olası adam, Cordova'nın lastiklerini vurduktan sonra peşinden gidip seni o ara sokağa hapsetmeyi diledi. Ben de dahil."

Oh... Tanrım...

Bu adamlar bir grup kadın gibi dedikodu yapıyorlardı.

"Yine de seni becerip bırakmazdım. Hayatta olmazdı," diye devam etti, hâlâ alçak sesle konuşuyordu, ama söylediklerinde ciddiye.

Um.

Vay
canım
a.

Yutkundum ve omuzlarımı dikleştirdim. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Vance'i tanıyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye tekrarladım, bilmiyordu ve ben de ona söylemeyecektim.

Bir süre bana baktı.

Sonra (neyse ki konuyu değiştirmeye karar vererek), "Yarın erken eğitim var. Seni yemeğe çıkaracağım, sonra da devriyeye çıkacağız."

"Yarın Cumartesi. Antrenman yok ve yarın gece bazı satıcıları kızdıracağım. Bunu günlerdir yapmadım. Onları istemiyorum-"

"Saat dörtte antrenman var. Akşam yemeği. Devriye. Satıcılara biraz ara vermelisin," diye sözümü kesti.

"Luke, durmayacağım."

"Sana durmanı söylemiyorum. Sana ara vermeni söylüyorum, Darius'un seni sokaklardan kurtardığını düşünmelerini sağla. Öğrendiklerini deneyebileceğin bir aksiyona gir. Sonra onların peşinden geri dönebilirsin."

"Luke-"

"Bir hafta ver, benimle."

Ne sorduğunu bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum, çünkü sorabileceği şeylerden korkuyordum.

Ne düşündüğümü biliyordu. "Sadece eğitim, sadece devriye, sadece çalıştığım zamanlarda gezinti. Bununla ilgisi olmayan aklınıza gelebilecek başka her şeye açığım."

Kendime engel olamadım. O çalışırken bir gezinti kaçırılmayacak kadar iyiydi.

Bununla ilgili olmayan hiçbir şey hakkında düşünmeyecektim.

"Tamam, yarın eğitim ve devriye... akşam yemeği yok," diye kısmen kabul ettim.

"Akşam

yemeği."

"Yemek yok."

Yaklaştı ve göğüslerim göğsüne değdi. Um.

Vay be.

"Akşam yemeği," dedi

usulca. Geri çekilme

zamanı.

İ çekildi geri. "Eğitim ve Devriye. Eğer Ben

"Açım, akşam yemeği."

"Acıkacaksın." Her

neyse.

Konuşmayı bırakma zamanı.

Ona kaşlarımı çattım. Bana yarım bir gülümseme verdi.

Sonra parmağıyla burnuma dokundu ve gitti.

Mutfakta durdum ve az önce ne olduğunu merak ettim.

Sonra merak etmemeye karar verdim. En iyisi bu işin peşini bırakmak ve sabah ilk iş Nikaragua'ya uçmak için yer ayırtmaktı.

Yatmak için hazırlandım, Vance'in bana kamera olmadığını söylediği (ve yalan söylemediğini umduğum) banyoda yaptığımdan emin oldum.

Yatağa tırmandım ve Vance'in içeri girmesini bekledim. Wyoming o kadar uzakta değildi, sadece birkaç saat. Zamanında dönebilirdi. Duyduğuma göre iyi bir iz sürücüymüş.

Uyanık kalmaya çalıştım, böylece içeri girdiğinde onu duyabilecek ve kemiklerini kırmadan önce ona aklımdan geçenleri anlatmaya hazır olabilecektim.

Sonra, uyukladığımda, hafifçe yapmaya çalıştım. Sonra ölü gibi uykuya daldım.

Telefonun çalmasıyla uyandım.

Gözlerimi açmadım ve vücut taraması yaptım, fazladan ısı, üzerimdeki bir kolun ağırlığını hissettim.

Hiçbir şey.

Gözlerimi açtım ve Boo'nun bana baktığını gördüm.

"Miyav," dedi Boo.

Yatağın ortasında yan yattım. Büyük bir yatak olmasına rağmen, ortada yatarsam Vance'e uyuması ve bana dokunmaması için fazla yer kalmıyordu.

Yine de arkama döndüm ve bakmak için başımı çevirdim. Orada kimse yoktu.

Boo göğsüme doğru yürüdü, oturdu ve bana baktı.

"Ben...ah," diye tekrarladı.

Telesekreterim açıldı.

"Bir saniye Boo," diye fısıldadım, bir sesin mesaj vermesini bekliyor ve nefesimi tuttuğum için kendimden nefret ediyordum.

Ses geldi.

Vance değildi. Ally'ydi.

"Kızım, uyan. Hepimiz mimoza ve benedict yumurta yapıyoruz. Onlarca kişi. Bir saat içinde buluşuyoruz. Hazırlıklı ol, Tod Düğün Planlayıcısı Kitabı'nı getiriyor. İşler karışabilir." Durakladı. "Bu arada, 'bir saat içinde' demek dokuz buçuk demek."

Bağlantısının kesilmesini dinledim.

Orada uzandım, tavana baktım ve Boo'yu okşadım. Boo kahvaltayı seviyordu ama okşanmayı daha çok seviyordu, bu yüzden yerleşti ve bekledi.

Vance'in arkadaşlarından oluşan bir grupla mimoza ve yumurtalı ekmek yapabilir miyim diye merak ettim. Merak ettim, eğer yaparsam

mimozalar ve yumurta benedict, normal bir hayata geri dönecektim. Düğün Planlayıcısı Kitabı'nın ne olduğunu merak ettim.

Kolumu Boo'ya doladım, yorganı geriye attım ve Boo'yla birlikte yataktan kaydık.

Boo'ya kahvaltı getirdim.

Sonra Dozens için hazırlandım.

Bir başka sıkıcı, işe yaramaz, aksiyonsuz devriye gecesinden sonra Luke'la birlikte evime doğru yürüdük.

Ona gidebileceğini söyledim ama benimle kapıya kadar yürümekte ısrar e t t i .

Boktan bir gün daha geçirmiştım. Ne bir arama, ne uzay istilasası, ne de Vance'den bir haber.

Şaşırmamalıyım. Ondan ayrıldım ve oyun oynamıyordum.

Yine de bu kadar kolay pes etmesini beklemiyordum.

Kahvaltıda Tod'un kendisini Indy ve Lee'nin resmi düğün planlayıcısı ilan ettiğini ve böylece Düğün Planlayıcısı Kitabı'nı yarattığını öğrendim. Indy aslında bunu resmiyete dökmemişti ama Tod'un hayalini yaşamasına izin veriyordu.

Nedense Tod kahvaltı boyunca Roxie (Indy değil) ile düğünle ilgili her konuda tartıştı. Bu tartışma Tod'un ne olacağını söylemesi ve Roxie'nin Tod'un söylediği her şeyin olacağını söylemesi şeklindeydi.

"Buraya daha önce de gelmiştik Tod." demekle bu iş olmayacaktı.

Indy onları görmezden geldi ve Lee ile birlikte Şükran Günü için Lee'nin Grand Lake'teki kulübesine gitme planları, Tex ile Jet'in annesi arasında büyük bir şey olup olmayacağı (görünüşe göre Tex Roxie'nin amcasıydı ve bu Jet ile Roxie'yi evlilik yoluyla akraba yapıyordu - bunun ensest bir grup olduğunu öğreniyordum) ve Luke ile dün geceki konuşmam hakkında uzun bir tartışma hakkında geri kalanımızla gevezelik etti.

Indy, takımdaki herkesin benim kiraz patlattığımı bildiğini doğruladı.

Bu haber üzerine bir mimoza daha sipariş ettim.

Garsona siparişimi verdikten sonra Ally bana, "Erkekler bekaretin seksi olduğunu düşünür," dedi.

"Belki için On sekiz yaşındakiler. Değil için Yirmi altı, neredeyse yirmi yedi yaşındalar," dedim ona.

"Hayır... sadece sıcak olduğunu düşünüyorlar," diye araya girdi Indy. "Lee bile sıcak olduğunu düşünüyordu."

Ona baktım.

"Evet, Eddie de sıcak olduğunu düşünüyordu," diye paylaştı Jet.

Başımı çevirdim ve gözlerim Jet'e dikildi. "Eddie nereden biliyor? O takımın bir üyesi bile değil."

Indy'ye baktı ve çenesini kapalı tuttu. Lee, Eddie'ye söylemişti.

Bu adamlar.

"Hank de biliyor," dedi Roxie ve Tod'la tartışmayı bırakıp sohbetimize dahil oldu. Ona baktığımda yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Bilgin olsun, o da sıcak olduğunu düşünüyor."

Bu kadar.

"Nikaragua'ya taşınyorum," diye duyurdum.

"Ah şekerim, o kadar da kötü değil," diye araya girdi Daisy. "Vance sıcak olduğunu düşünüyordu."

Bu doğruydı, Vance yaklaşık bir gün (tamam, belki iki gün) sıcak olduğunu düşündü.

Garsonu yakaladım ve mimoza siparişimi iki katına çıkardım.

"Bilmelisin ki hemen hemen herkes seni terk ettiğı için Vance'e kızgın," dedi Indy sarhoşluk sersemliğı teklifimi bitirdikten sonra.

"O beni terk etmedi. Ben ondan ayrıldım," diye hatırlattım.

"Onlar olaya bu şekilde bakmıyorlar. Eğer seni isteseydi, bilirsin işte, seni vazgeçirebilirdi diye düşünüyorlar," diye devam etti Indy.

İçimde gitmek istemediğim bir yerde, haklı olduklarını düşünüyordum.

Vance'i düşünmek kalbimi acıtıyordu, bu yüzden onu bir kenara ittim.

"Böylesi daha iyi," dedim hepsine.

Bana öylece baktılar ve bana inanmadıklarını biliyordum.
Her neyse.

Başka bir şey hakkında konuşma
zamanı. Tod'a döndüm.

"Düğün rengi olarak mandalina ve çikolatayı seviyorum,"
diye yalan söyledim.

Tod'un gözleri büyüdü ve mutlu
oldu. "Kahretsin," diye
mırıldandı Ally.

Roxie gözlerini Tod'a dikerek, "Sakın oraya gitme,"
diye uyardı.

Tartışma kısa sürede
hararetlendi. Paçayı
kurtarmıştım.

Luke ile antrenmana gittim ve neredeyse bir saatlik
seansımızın sonunda onu sırt üstü yatırdım.

"Yee ha!" Yüzüne doğru bağırdım, üzerine oturdum,
göğsümü göğsüne bastırdım.

"Şimdi ne yapacaksın?" Luke, elleri kalçalarımnda,
dudaklarında mini bir sırıtışla sordu.

"Bilmiyorum." Doğrudum. "Belki de bu?" Sonra
kollarımı sürekli bir döngü halinde önümde salladım ve
"Haydi Jules, haydi Jules, haydi Jules" diye bağırdım.

Kapı açıldı, Tanrım, Vance değil paniğiyle başımı kapıya
çevirdim ve Mace'in beyaz bir kıyafetle içeri girdiğini
gördüm.

Önünde sörfçü desenleri olan bir tişört ve yanları beyaz çizgili siyah bir eşofman altı. Yerde bize baktı, yüzü her gün aşağı odaya girip Luke'a binen bir kadın gördüğü gibi bomboştu.

Belki de öyledir.

Sonra sırtüstü çevrildim ve Luke üstümdeydi. "Hey!" diye bağırdım. "Kutlama yapıyordum."

"Muhtemelen hedefini etkisiz hale getirdikten sonra kutlama yapmalısın" dedi.

"Bir gün bir aile kurmak isteyebileceğini düşünüyordum," diye karşılık verdim.

Yüzüme güldü. Ben de onunkine kaşlarımı çattım.

"Bebeğim, yakın bile değildin. Yine de, olmak istersen, bir şans verirdim."

"Benimle flört etmeyi bırak," diye tersledim. "Bu kadar sevimli olmayı bırak," diye karşılık verdi.

Koşu bandı açıldı ve ikimiz de ona baktık ve Mace'in koştuğunu gördük. O anda yerde yattığımı ve Luke'un üzerimde olduğunu ve sohbet ettiğimizi fark ettim.

Lanet olsun.

"Bana aldırmayın," dedi Mace, yüzü artık boş değildi.

Onu çok iyi tanıımıyordum ve normalde kötü bir ruh hali içindeymiş gibi görünüyordu (Mace, Bay Ciddi Broody Hot Guy Badass), ama şimdi gülecekmiş gibi görünüyordu.

"Koca bir ağız var," dedim ona, hırsımı ondan çıkararak.

Koşu bandının hızını artırdı ve koşmaya başladı.

Sinirlenmemden hiç etkilenmemişti.

Neden bahsettiğimi çok iyi bildiği için tek söylediği "Paylaşılmayacak kadar güzel" oldu.

"Sen de listemdesin," dedim Mace'e ve sonra Luke'a baktım. "Sen de listemdesin."

"Ne listesi?" Luke sordu.

"Öldüreceğim Can Sıkıcı Erkekler Listem."

Luke yan tarafına yuvarlandı ve bir dirseğinin üzerine çıktı. Şimdi düpedüz gülümsüyordu.

"Neden ben?" diye sordu.

"Öylesine," diye karşılık verdim ve ayağa kalktım.

Mace'e baktım. "Eğer Dawn'a söylediyse, seni öldürmeden önce işkence edeceğim."

"Dawn bilmiyor," dedi Mace, eğlenerek bakışları gitmişti. "Dawn'ın haberi olmayacak," dedi Luke da ayağa kalkarak. Bu da bir şeydi.

Luke kolunu omuzlarıma doladı.

"Hadi bir bira içelim," dedi ve beni odadan çıkardı.

Tartışmadım, çünkü bir bira içebilirdim.

Bira ve akşam yemeği için Lincoln's Road House'a gittik. Görünüşe göre Luke haklıydı, acıkmıştım.

Lincoln's, I-25'e bakan yan yol üzerinde bir motorcu barıydı. Harika yemekleri, kırık dökük bir havası, seksi erkekleri, tozluk giyen kadınları ve barı çevreleyen yan yola dizilmiş her marka, model ve renkte kaygan motosikletleri vardı.

Bir müzik grubu vardı, biz de bir süre izledik.

Sonra kimin ödeyeceği konusunda büyük bir kavgaya tutuştuk, çünkü ben eğer o öderse bunun bir randevu olacağını düşündüm, Luke ise onun testosteron fazlalığı olan bir erkek olduğunu ve ne olursa olsun ödeyeceğini düşündü (bu tam olarak onun argümanı değildi, daha çok altta yatan mesaja benim bakış açımdı).

İnsanlar bakmaya

başladı. Ben sustum.

Luke ödedi.

Sonra devriyeye çıktık.

BU KEZ devriyeden sonra kapımda, anahtarlar sıkıca tutulmuş ve hazır, kapıya doğru omuz attım ve kendimi içeri bıraktım.

Ben kapı aralığını tutup onu dışarıda tutamadan Luke bir eliyle sırtımın altından tutarak beni içeri itti, kapıyı arkamızdan kapattı ve alarmı çalıştırdı.

Sonra oturma odama doğru yürüdü.

"Yorgunum Luke," dedim arkasından.

Karanlık koridorda kayboldu.

İçimi çektim ve bir lamba yaktım. Blazer ceketimi silkip sezlongun üzerine attım ve onu mutfağa kadar takip ettim.

Işık yanıyordu ve Boo beni ispiyonluyordu çünkü kedi mamam bitmişti ve markete gitmemiştim. Neyse ki Luke kedi dili bilmiyordu ve Boo'nun miyavlamalarından tamamen habersiz olmak gibi bir süper güce sahipti.

İçeri girdiğimde Luke bana açık bir bira uzattı ve sonra kalçalarını tezgâha dayadı, kollarını göğsünde kavuşturdu, arada bir birasından bir yudum almak için ön kolunu kaldırdı.

Konuşmadık.

Kendi adıma, bunun başlıca nedeni konuşmayı düşünebildiğim tek şeyin Vance'in şehre dönüp dönmediği olmasıydı. Ve ben bunu yapmayacaktım.

Luke'a gelince, genel olarak pek konuşmazdı.

Sonunda Luke konuştu. "Yarın izinlisin. Pazartesi, ben çalışacağım ve sen de yanında olacaksın."

Başımı salladım, biramın bir kısmını içtim, kalçalarımı tezgâha yasladım ve botlarıma baktım.

Gezintiye çıkacağım için mutluydum. Birdenbire kasvetli görünen bir gelecekte dört gözle beklenecek bir şeydi.

Geleceğimi hiç düşünmedim. Hayatı günü gününe yaşadım. Başkalarının geleceğini çok düşündüm -Roam and Sniff, Nick- ama kendi geleceğimi düşünmedim.

Luke'un botları görüş alanıma girdi ve başımı kaldırdım. Çok yakınımdaydı. Bira şişesini yanımdaki tezgâha koydu, benimkini elimden çekip aldı ve kendi şişesinin yanına koydu.

Sonra, ben daha ne olduğunu anlamadan parmakları bileklerime dolandı. Kollarımı kaldırdı, boşluğuma girdi, bileklerimi boynuna doladı ve yüzü benimkine doğru gelmeye başladı.

"Sen ne...?" Başladım ama sonra durdum.

Elleri kollarımın altından aşağı kaydı ve (şaka yapmıyorum) beni öpmeden önce içime bir heyecan yayıldı.

Ellerinin yanlarımdan aşağıya, sırtımın alt kısmına doğru kaydığını hissettim ve beni kendisine çekti.

Harika bir öpücüktü. Ateşli bir öpücüktü. Oldukça fazla miktarda dil vardı ve Luke gerçekten ne yaptığını biliyordu.

Ama bu bir Vance öpücüğü değildi.

Ben de katıldım. Nedenini bilmiyordum. Belki güvenli olduğunu düşündüğüm için, ama aynı zamanda gerçekten iyi hissettirdiği için.

Luke kafasını kaldırdı ve bana baktı. Sonra

"Siktir." diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordum. Kollarımı boynuna dolayarak sordum. O da kollarını hâlâ sırtıma dolamıştı.

"Tadın sakız gibi."

Midem acı verici bir şekilde kıvrıldı ve ellerimi göğsüne doğru kaydurdum, kollarımı aramıza koydum ve biraz geri ittim. Buna izin verdi, ancak izin vermeyi bitirdiğinde kolları sıkılaştı, mesajı açtı ve ben durdum.

"Vance bana oyun oynadığını söyledi," dedim Luke'a.

"Vance oyunları bilir," diye karşılık verdi Luke.

"Lütfen onun hakkında böyle konuşma," diye fısıldadım.
"Ne olduğunu anlamıyorsun."

"Anlıyorum."

"Anlamıyorsun."

"Bebeğim."

Bunu söyleme şekli beni susturdu.

"Bence bundan sonra Mace ile antrenman yapmalısın," dedi.

Um.

Vay
be.

Bu ne anlama geliyor?

Bilmek istemediğime karar verdim ve bu çoğunlukla inkârdı çünkü biliyordum.

"Eğitimin zaman kaybı olabileceğini düşünüyorum," dedim ona. "Gerilla manevraları yapan bu adamlarla göğüs göğüse çarpışmaya girmem zor."

"Sokaktasın, her şeye hazırlıklı olmalısın." Gözlerimi devirdim.

Drama.

"Eskisi gibi değildi Jules. Şimdi peşine düşecekler," dedi benim göz devirmeme karşılık.

Muhtemelen haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. "Pekâlâ," dedim, pes ederek.

"Hâlâ benimle birlikte geziyorsun."

"Tamam," diye hemen kabul ettim.

Bunun üzerine sırtıttı.

Kollarının hâlâ bana sarılı olduğunu ve ellerimin hâlâ göğsünde olduğunu fark ettim. Geri ittim ve o da beni bıraktı, burnuma dokundu ve sonra gitti.

Yatmaya hazırlanma işini yaptım, Boo'ya yarın ona ödül maması alacağıma söz verdim (ve zihinsel olarak alışveriş listeme bira ekledim) ve yatağa uzanıp Vance'in içeri girmesini bekledim.

O yapmadı.

Bekledikçe göğsüm daha da sıkışıyor, ağlamamak için derin nefes alma alıştırmaları yapmak zorunda kalıyordum.

Vance'den ayrılmak benim kararımdı. Ben verdim. Sonuna kadar götürdüm. Benim için daha iyiydi, bunu biliyordum.

Sorun şu ki, yatakta yatarken, ay ışığında tek başıma, artık kendime inanmıyordum.

SEKİZ

PIZZA, FUTBOL VE YÜZ BAKIMI

F Uzaklarda bir yerde telefonumun çaldığını duydum.
Çaba sarf ederek kendimi derin bir uykudan çıkardım
ve

telesekreter mesajımdan sonraki sesi duydum. "Bebeğim,
telefonu aç."

Luke.

Yuvarlandım, yatağın yanındaki yüksek oyuğa uzandım
ve telefonu aşağı çektim.

"Ne?" İçinden söyledim.

"Giyin. İşimiz var. Beş dakika içinde orada ol." Bağlantıyı
kes.

Telefonum kulağımda bir süre öylece yattıktan sonra
gözümü saate kırptım. Saat sabahın ikisini geçiyordu.

Luke'un bir taktiği vardı. Bu kötü bir adamın peşinde
oldukları anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda Luke'un
benim de onlarla gelmemi istediği anlamına geliyordu.

Yorganı geriye attım, Boo "Miyav!" diye bağırdı ve ben
de yataktan fırladım.

Pazar gecesi idi (aslında Pazartesi sabahıydı) ve hiç dinlenmediğim bir gün geçirmiştım.

Vance sonrası yine boktan bir gündü. Hâlâ ne bir haber, ne bir işaret, hiçbir şey yok.

O sabah Luke Kiss'ten sonra uyandım, kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım, kıyafetlerimi sürükleyerek giydim ve kedi mamaları ve quesadillas için malzemeler almak üzere kıcıımı sürükleyerek markete gittim.

Quesadilla'nın içinde ne olduğu ya da nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tahmin ettim. Bir sürü başka şey de aldım.

El arabamla markette dolaşırken yemek yapmayı öğrenmeye karar verdim. Hayatıma yeni bir sayfa açacaktım. Yeni Jules olacaktım. Yemek yapmayı öğrenecektim. Boo'ya daha iyi bir anne olacaktım. Örgü örmeyi bile öğrenebilirdim. Gündüzleri ev tanrıçası, süper sosyal bir çalışan, geceleri ise uyuşturucu satıcısı bir kık tekmeleyici olacaktım. Her saniyeyi yeni, altın fırsatlarla dolduracaktım. Mutfağı ele geçirecek, kedimi gezegendeki en mutlu kedi yapacak, kendime örgü şişleri alacak ve sonra dünyaya meydan okuyacaktım.

Eve dönerken içki dükkanına uğradım ve biraz daha Fat Tire aldım.

Eve gittim ve Boo'ya onu kedi maması komasına sokacak kadar kedi maması verdim. Mırıl mırıl oldu ve sonra şezlongda güneşin altında yere yığıldı ve saatlerce kıpırdamadı.

Kapı alındığında evi temizliyor ve bir kutudan browni pişiriyordum (küçükten başlayarak).

Daisy'ydi.

Sadece Daisy değildi. Daisy bir gece çantası taşıyordu.

"Taşınıyor musun?" antaya bakarak sordum.

"Evde yüz bakımı!" diye bağırdı.

Beni kenara itti ve içeri girdi.

Gece çantasını koltuğuma bıraktı ve kavanozları, şişeleri, havluları, spreyleri ve her türlü malzemeyi çıkarmaya başladı.

"Bir kaşkorse giy, boynunu da ben yapacağım," diye emretti. "Daisy, evi temizlemenin ortasındayım."

"Evi her zaman temizleyebilirsin. Şimdi özel bir zaman. Şimdi yüz bakımı zamanı."

"Hiç yüz bakımı yaptırmadım," dedim ona.

Başını çantaya bakmaktan kaldırdı ve gözleri bana dikildi.

"Hiç yüz bakımı yaptırmadın mı?" diye sordu, sanki küçük baloncuk odamın dışında hiç oksijen solumadığımı söylemişim gibi.

Başımı salladım.

Parmaklarıyla beni tersledi. "Camisole. Şimdi." Cam temizleyiciyi kaldırdım ve bir kaşkorse giydim.

Kanepemde uzanıyordum, başımın ve omuzlarımın altında yatağımdan aldığım büyük bir yastık, yastığın üzerine örtülmüş bir havlu, boynuma ve yüzüme bulaşmış çamur rengi bir leke, gözlerimde lavanta suyuna batırılmış pamuk mendiller vardı ki kapı bir kez daha çalındı.

Doğrudum ve pamuklu mendiller kucağıma düştü. Daisy koltuğumda oturmuş, ayaklarını bar setime dayamış, ayak tırnaklarını boyuyordu. Benim rahatlamam ve yüz maskesinin kurumasını beklemem gerekiyordu.

"Şunu alır mısın şekerim? Islandım," dedi Daisy, başını kaldırmadan.

Kanepeden yuvarlandım ve mendilleri bar setinin üzerindeki bir havluya attım. Odanın içinde yürüdüm ve kapıyı açtım.

"Kahrolası A, Law. Yüzünde ne var?" Tex kapımda duruyordu.

Gözlerimi ona diktim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bunlarla geldim," diye cevap verdi, taşıdığı ve içine soktuğu eski, yıpranmış bir egzersiz çantasını göstererek. "Hey, Daisy," diye seslendi Daisy'ye.

"Hey, Tex," diye seslendi Daisy, sonra dilini ağzının kenarına yapıştırdı ve tekrar ayak tırnaklarına odaklandı.

"Bu da ne?" Tex egzersiz çantasını şezlongun yanına bırakırken sordum.

"Göz yaşartıcı gazlar. Onları kullanmak zorunda değilsin ama benim evimde hiçbir yere gitmiyorlar. Ne olur ne olmaz diye bir uğrayayım dedim. Bu koku da ne? Bir şey mi yanıyor?"

Lanet olsun.

"Brownilerim!" Bağırdım ve mutfağa koştum.

Kekler çıtır çıtır yanmıştı. Tam bir felaket. Onları ocağın üzerine koydum ve oturma odasına geri döndüm.

Tex şezlonga uzanmış, Tex'in iri, fıçı gibi göğsünün tam ortasında yatan Boo'yu okşuyordu. İkisi de bir süre daha kalacakmış gibi görünüyordu.

"Bir kedin var," dedi bana sanki bilmiyormuşum gibi. "Bu Boo."

"Hey, Boo," dedi Tex Boo'ya.

Boo mırıldandı.

"Kedi bakıcısına ihtiyacın olursa beni ara. Ek iş olarak bir işim var," diye teklif etti Tex.

"Bunu aklımda tutacağım," dedim ona, Tex'in bir yandan da kedi bakıcılığı yapmasının biraz tuhaf olduğunu düşünerek. Ama yine de az önce oturma odama bir torba dolusu göz yaşartıcı gaz atmıştı. Tex'le ilgili hemen her şey tuhaftı. "Ben hiç tatile çıkmam," diye devam ettim.

"Vance bununla ilgilenecek. Indy ve Lee Şükran Günü için Grand Lake'e gidiyorlar. Jet ve Eddie Noel için Cabo'ya gidiyor. Hank ve Roxie de Ocak ayında St. Thomas'a gidecekler."

"Vance ve Jules ayrıldılar," diye araya girdi Daisy.

Tex "puh" gibi bir ses çıkardıktan sonra, "Bu bir dakika falan sürer," dedi.

"İki gün önce ondan ayrıldı. İlişkileri bitti," diye paylaştı Daisy.

Tex'in koca kafası bana doğru döndü.

"Bitti mi?" diye sordu, sanki iki insanın bir ilişkiyi bitirmesi kavramı ona yabancıymış gibi.

Başımı salladım.

"Shee-it," diye mırıldandı.

Kapım bir kez daha çalındı.

"Şimdi ne olacak?" Kapıya doğru yürüyüp açarken mırıldandım. "Siktir," dedi Roam, Sniff'in yanında dışarıda dururken.

İkisi de bana bakıyordu.

"Siktir deme," dedim ona. "Ne yapıyorsun burada? İyi misin?"

"Evet, yüzünde ne var?" Sniff sordu. "Bir yüz maskesi," diye cevapladım.

İkisi de bana bakıp duruyordu. Kanun'un yüz maskesiyle dolaşmasının itibarımı zedelediğini biliyordum.

"Cildinize iyi bakmanız önemlidir," diye kendimi savundum.

Gözlerini kırpıştırdılar.

"Crowe buralarda mı?" Roam sordu. İtibarıma indirilen ağır darbeyi ilk atlatan o olmuştu ve bana bakıyordu.

"Ayrıldılar amına koyayım," diye gürlledi Tex şezlongdan.

Roam ve Sniff yine bana baktılar. Sniff hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Roam'un yüzü sertleşti. Ne düşündüğünü biliyordum.

"Roam, öyle değil..." Ben başladım.

Daisy bana doğru seslendi: "Buraya gelin çocuklar, pizza sipariş ediyoruz."

"Öyle miyiz?" Daisy'ye döndüğümde sordum.

"Tabii. Pizza, futbol ve yüz bakımı. Pazar günü başka ne yaparsın?"

Roam ve Sniff içeri itildi.

Daisy ayağa kalktı ve ojenin üstünü tekrar çevirdi. "Çamuru silme zamanı. Uzan, şekerim. Sen, Sniff, git şu bezi ıslat, sıcak su. Isıtılabildiğin kadar sıcak olsun," diye emretti Daisy ve ona soluk pembe bir bez fırlattı.

Sniff bir saniye beze baktı, sonra tek kelime etmeden (küçük bir mucize) koridorda yürüdü.

Uzandım. Roam televizyonu açtı.

Otuz dakika sonra, yüz losyonu sürülmüş ve omuzlardan saç çizgisine kadar parlıyordu, yüz bakımı yapılmıştı, bar setinde bir orduyu doyurmaya yetecek kadar pizza vardı, kutular yüz kalıntılarının kavanoz ve şişelerinin yanında duruyordu, kapı bir kez daha çaldı.

Daisy, Tex, Roam ve Sniff maçı izliyorlardı. Kapıya doğru yürüdüm.

Ağır ve Zip'ti.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Ben sordum.

"Hâlâ hayatta olup olmadığına bakmaya geldim," diye cevap verdi Zip.

içinde.

"Broncos maçı mı?" Heavy de iterek sordu ve televizyona bakıyordum.

Tex, "Hayır, Broncos üçten önce başlamaz," diye cevap verdi. "Pizza ister misin?" Daisy sordu.

Heavy çoktan kanepeye oturmuş ve bir dilime uzanırken, "Tabii ki," diye cevap verdi.

Kapının yanında durmuş, giderek büyüyen şirketime bakıyor ve bunun nasıl olduğunu merak ediyordum.

Sakin bir gün istedim. Yemek yapmayı öğrenmek istedim. Öğleden sonrayı bir hobi dükkanında yün çilelerini inceleyerek geçirmek istedim.

"Crowe burada mı?" Zip sordu.

"Ayrıldılar," dedi Sniff, gözleri oyundan hiç ayrılmadan.

Zip odaya girmemişti. Hâlâ kapıda yanımda duruyordu ve gözlerini bana çevirmişti.

"Kızım, sana söylemiştim," dedi.

"Bunu duymak istemiyorum Zip," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

Bir süre bana baktıktan sonra yere baktı ve başını salladı. Tekrar başını kaldırdığında elini kaldırıp omzumu okşaması beni şaşırttı. Sonra kendine bir dilim pizza aldı ve kanepeye oturdu.

Heavy maçı izlemiyordu. Kanepenin arkasından bana bakıyordu.

"Ben de senden istemiyorum, Heavy," dedim ona.

Bir süre beni izledi, yavaşça bir kez başını salladı ve sonra tekrar televizyona baktı.

Cep telefonum çaldı. Arayan Ally'ydi ve bana geleceğini söylüyordu.

"Bira getir," dedim ona ve oturma odama baktım. "Hem de çok."

"Anladım," diye cevap verdi.

"Ve biraz pop, Roam ve Sniff burada."

"Sorun değil."

"Indy, Jet ve Roxie geliyor mu?" Ben sordum.

"Olumsuz, kardeşim. Günü adamlarıyla geçiriyorlar."

Midemde bir burkulma hissettim.

"On dakika sonra görüşürüz," dedi kulağıma.

Telefonu kapattım, midemdeki burkulmayı görmezden gelmekte ustalaşmaya başlamıştım ve Heavy'nin yanında yere oturdum.

Saçımın bir tutamını çekti. Ona baktım. Bana göz kırptı.
Göz kırptığımda midem biraz daha iyi hissetti ama gözlerim bulanıklaştı.

Sonra arka kapı çaldı. "Jules?" Nick oradan seslendi.

"Oturma odasındayız," diye geri seslendim.

Luke'un yanındaki siyah Explorer'a atladım.

Luke bana baktı.

"Hazır," dedim ve kemerimi bağladım.

Gözlerini kalçalarımın dikerek, "Takside mor pantolon mu giyiyorsun?" diye sordu.

Kordonlarıma baktım. Mor değillerdi. Daha çok lavantamsı bir griye benziyorlardı. Ayrıca siyah kovboy çizimelerim, siyah kemerim, tozlu gri, kalın örgü, uzun kollu, kapüşonlu bir tişörtüm ve siyah deri blazer ceketim vardı. Tişörtümün kapüşonu blazer ceketimin arka yakasının üzerindeydi.

Kıyafetimin harika olduğunu düşündüm, özellikle de sabahın ikisinden sonra sadece beş dakika ayırarak hazırladığım için.

Luke'a bir bakışım aynı fikirde olmadığını gösteriyordu. "Sadece sür," dedim.

Sürdü, ama yüzünde bir sırtıyla sürdü.

Eski Stapleton havaalanı bölgesine gittik. Yeniden yapılan lüks kısmına değil, yapılmayan boktan kısmına.

"Olay nedir?" Yolda sordum.

"Skip. Yüksek kefalet, onu içeri almazsak kefilin parası bitecek demektir. Adı Warren. Tam bir pislik. Hem satıcı hem de pezevenk. Daha çok ikincisini yapıyor, kızlarını kafayı buldurup birincisini yaptırıyor. Onu tanıyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Senin için bir şok tabancam var," dedi Luke bana. "Lütfen bana silahının o mor pantolonun içinde bir yerde olduğunu söyle."

Arka kemerimden çıkardım ve ona gösterdim.

"Sana bir kılıf lazım" dedi bana.

Yarın akşam Zip'ten alışveriş yapmayı düşünerek başımı salladım. Bir kılıf çok havalı olurdu.

"Ike onun peşinde. Bir eve girdiğini ve çıkmadığını söylüyor. Destek çağırmış. Warren acımasız bir orospu çocuğudur ve genellikle silahından uzak durmaz."

Tekrar başımı salladım, bir indirmeye eşlik edeceğim için duyduğum heyecanı yeniden düşündüm.

Pek de iyi olmayan bir mahallede durduk. Luke ışıkları kapatır kapatmaz kapım açıldı. Sıçradım ve koltuğumda iki büklüm oldum.

"Sakin ol Law," dedi adam ve Luke ona ateş etmediği için onun iyi adamlardan biri olduğunu düşündüm.

Vance'in boyundaydı. Kel, zayıf ve sıırım gibiydi ve karanlıkta görebildiğim kadarıyla açık tenli siyah biriydi. Siyah tişörtünün yakasından boynuna doğru uzanan öldürücü bir dövmesi vardı.

"Dövmeni beğendim," dedim ona.

"Henüz her şeyi görmedin," dedi bana.

"Henüz" demişti.

Hmm.

"Hepiniz normal insanlar gibi konuşmak yerine flört mü ediyorsunuz?" Ike olduğunu tahmin ettiğim kişiye sordum.

"Mace flört etmez," dedi Ike, aşağı inebilmem için yolumdan çekilerek.

"Ben de flört etmem," diye ekledi Luke, Explorer'ın arkasından dolanıp kalçalarına tam dolu bir silah kemeri takarak.

Luke'a döndüm. "Sen Flört Kralı'sın! Her zaman flört ediyorsun."

Luke'un gözleri bana dikilmişti. Karanlıkta onları üzerimde hissedebiliyordum.

"Belki Warren'ı aramak istersin. Onu indirmek için burada beklediğimizi söyle. Silahını doldurması için ona iyi bir şans verelim ki beynimizi patlatabilsin?" Luke benim patlamamdan sonra sordu.

Tamam, belki biraz yüksek sesle konuşmuş olabilirim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Ike'a baktım. Ike gülümsüyordu.

Lanet olsun.

İlk takedown'ımı mahvediyordum.

"İçeride birkaç kadın var ve Barry White çalışıyor. Hiçbir şey duyamıyor," diye bilgilendirdi Ike bizi.

Ike ve Luke birbirlerine baktılar. Birdenbire bir şeyden memnun olmuş gibi göründüler.

Luke'un gözleri tekrar bana kaydı.

"Sessiz ol ve arkamda kal," diye emretti. Başımı salladım ve bana bir şok tabancası uzattı. "Onları getirirken canlı getirmeye çalışırız. Ölüm son çaredir," diye devam etti Luke.

Vay be.

Tekrar başımı salladım. Sonra içeri girdik.

Luke'un park ettiği yerden birkaç kapı ötedeki eve yaklaştığımızda, Ike gecenin içinde kayboldu. Luke cesurca kapıya doğru yürüdü ve bunu yapış şekliyle ilgili bir şey çok havalıydı.

Barry White'ın evin içinde mırıldandığını duyabiliyordum.

Luke beni kapının bir tarafına itti. Silahım sol kalçamdaki bel kemerime sıkışmıştı ve şok tabancası da elimdeydi.

Luke kapıya vurdu ve bağırdı, "Bond enforcement."

Luke üç saniye kadar bekledikten sonra botunun tabanını kapının koluna dayadı ve kapı açıldı. İçeride kayboldu. Ben de onu takip ettim.

Karanlıktı ve zar zor görebiliyordum ama Luke daha önce yüzlerce kez oraya gitmiş gibi evin içinde ilerliyordu. Gözlerimi sırtından ayırmadım ve arkasından ilerledim.

Koridordan gelen loş bir ışık vardı, Barry White'ın kaynağı. Koridordan aşağı indik ve mumlarla ve üzerlerinde eşarplar olan lambalarla aydınlatılmış bir odaya girdik. Luke kapının hemen içinde durdu, sessiz, hareketsiz, izliyordu.

Bakmak için soluna doğru

hareket ettim. "Euw!"

Evet, o bendim ve bunu yüksek sesle söyledim. Elimde değildi. Yatakta iki iğrenç, sıska kadın vardı. O kadar zayıflardı ki kaburgaları görünüyordu. İkisinin de saçlarını şampuanlamaya ihtiyacı vardı. Çıplaklardı ve büyük, şişman, kıllı, çıplak bir beyaz adam üzerinde çalışıyorlardı. Kıllı derken, kıllı. Kürk denebilecek kadar kıllarla kaplıydı.

Yatağın sakinleri kıvranmayı, inlemeyi, emmeyi ve öpmeyi bırakıp bize baktılar.

"Bond uygulaması," diye duyurdu Luke, ama gözlerim donmuş bir dehşet içinde yatağa dikilmiş olsa da Luke'un güldüğünü anlayabiliyordum.

Ben daha ne olduğunu anlamadan iri yarı, kıllı, çıplak beyaz adam hareket etti. İri bir adama göre hızlıydı ve yataktan bir çırpıda indi.

Bana.

Gözümü kırpacak zamanım olmadı. Şok tabancamı kaldırdım ve onu vurdum.

Hemen bir gümbürtüyle yere düştü ve o yere düştüğünde odadaki mobilyaların çoğnun zıpladığndan oldukça emindim.

Vay canına.

Zihnimdeki Zip's Gun Emporium alışveriş listesine bir şok tabancası ekledim.

Zihnimde liste yaparken çıplak fahişelerden biri bana bağırdı: "Ne yapıyorsun lan sen? Buraya gelip Warren'ı şoklayamazsın. Sen kim olduğnu sanıyorsun?"

Sonra bana doğru geldi, vücut parçaları sallanıyor, sırık gibi saçları uçuşuyordu.

Şok tabancamın uçları Warren'daydı, ben de düşürdüm. Bana Jermaine'in yaptığını aynısını yaptı, gözlerimi oymaya hazırды. Bileğni kavradım, onu ters çevirdim ve sırt üstü yere düştü. Yere düştüğünde nefesinin vınlayarak kaçtığnı duydum.

"Aiiiiyeeeeee!" diye bağırdı diğer sürtük, bana doğru da geliyordu.

İlk kevaşenin etkisinden kurtulamamıştım. Bu yüzden ayaklarımı dıktım, yaklaştığında omzumu düşürdüm ve onu sırtımın üzerinden yuvarladım. Kollarını ve bacaklarını havaya kaldırarak üzerimden uçtu ve yere düştü.

Silahımı belimden çıkardım ve iki elimle onlara doğrulttum.

"Kımıldama," diye emrettim.

Gözlerini kocaman açmış silahıma bakıyorlardı.

Ben de ters ters baktım. "Aptal sürtükler," diye mırıldandım nefesimin altında.

Yanımda bir varlık hissettim ve Luke'a baktım.

Gözleri fahişelerin üzerindeydi. Sonra bana baktı ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

Tek söylediği "Bebeğim," oldu.

Ike diğer tarafıma geçti. Sürtüklere ve Warren'ın yüzükoyun yatan bedenine bakıyordu. Sonra gözleri Luke'a kaydı.

"Lee işe alım yapıyor. Ona bir başvuru formu verelim mi?"

LUKE kevaşelere Warren'ı giydirmelerini söyledi ve onlar da tek kelime etmeden söyleneni yaptılar. Sonra Ike onu kelepçeledi ve zincirledi. Onu Ike'ın Explorer'ına yüklediler ve Ike onu karakola götürdü.

Luke ve ben evime gittik. Bizi içeri aldım.

Üç kez yere serildiğimde kanım hala pompalanıyordu. Bu konuda soğukkanlı olmak istedim ama kendimden oldukça memnundum.

Bir lambayı yaktım, ceketimi şezlonga bıraktım ve Luke'a gülümsedim.

"Bira ister misin?" Parlak bir şekilde sordum. Beni izledi.

"Cazip mi?" diye sordu, ağzının bir tarafı seksi sırıtışıyla yukarı kalkmıştı.

Başımı salladım.

Gözleri hala Tex'in düşürdüğü yerde duran, süslü oturma odamda uyumsuz duran yırtık pırtık egzersiz çantasına kaydı.

"Göz yaşartıcı gaz," diye cevapladım onun dile getirilmemiş sorusunu.

Luke bana tekrar baktı ve sonra başını salladı.

"Koku mu?" Luke başını sallamayı bitirdiğinde sordu.

"Yanmış kekler. Kendime evcilleşmeyi öğretmeye çalışıyorum."

"Başarısız oluyorsun gibi görünüyor."

Omuz silktim, hâlâ ona gülümsüyordum. Bana bakmaya devam etti.

"Bira?" Ben teklif ettim.

Yavaşça, gözleri hâlâ bende, Luke'un sırıtışı soldu. "Bira istemiyorum," dedi.

"Kahve?" Başımı yana eğerek sordum. "Hayır," diye cevap verdi.

Odada bir şeyler değişmişti. Hava çatırdamaya başlamıştı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan ya da onu dağıtmak için bir şey yapamadan Luke benim alanımdaydı,

Kollarını bana doladı, dudaklarımı öptü.

İçgüdüsel olarak kollarımı boynuna doladım. Beni geri götürdü, elleri yanlarımda, sırtımda, kığımında geziniyordu, bu sırada dili ağzımdaydı. Kalçalarımın kanepenin koluna çarptığını hissettim ve ikimiz de aşağıya doğru indik, Luke bir kolunu uzatarak düşüşümü kontrol etti. Sonra vücudu benimkinin üzerine yerleşti.

Kalbim hem geceki aktiviteler hem de koltuk aktiviteleri için adrenalin ve heyecanla çarpıyordu.

Ağzını iyi kullanıyordu. Vance'den farklıydı, daha az yoğun, daha iç gıcıklayıcı, neredeyse alaycıydı. Dudakları her zaman oradaydı ama dili benimkiyle oynuyor, bana sıcak bir şey tattırıyor, sonra daha fazlasını istediğimde ortadan kayboluyor, peşinden gitmemi sağlıyordu. Sonunda ağzı benimkinden ayrılıp boynumdan aşağı indi ve elleri gömleğimden yukarı çıktı. Titredim ve sırtının derisini ve kaslarını hissetmekten hoşlanarak bu harekete karşılık verdim.

Dili kulağımın arkasında iyi hissettiren şeyler yapıyordu ve ben bundan hoşlanıyordum, istiyordum, onu istiyordum.

Ve sonra bunu fark ettiğim anda o.

Sonra, şaka yapmıyorum, ilk kez ağlamaya başladım. Reba Teyze öldüğünden beri. İstesem de yardım edemezdim, ama denemedim bile. Onları geride tutmaktan çok yorulmuştum.

Başımı çevirdim, dudaklarımı boynuna dayadım ve sessizce "Luke" dedim.

Adını duyunca dili tutuldu ve bana bakmak için başını çevirdi. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından aşağı süzülürken birkaç saniye beni izledi.

Sonra sesi yumuşaktı ve kızgın değildi, "Normalde böyle bir tepki almam bebeğim," dedi.

Ellerim tişörtünün iç kısmından ayrıldı ve bir kolum beline dolandı, diğer elim başının arkasına gitti.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Cevap vermedi. Yana, kanepeye doğru yuvarlandı ve bizi yukarı çekerek kanepenin üzerine oturttu. Kollarını bana doladı ve ben de yanağımı göğsüne bastırdım. Derin nefesler aldım ve birkaç dakika sonra gözyaşlarımı kontrol ettim.

Bunu yaptıktan sonra, ona bakmak için başımı arkaya yatırdım. "Bira ister misin?" Sordum, sesim hâlâ kısıktı.

Yüzümdeki gözyaşlarını silmek için başparmağını kullandı ve işi bittiğinde burnumu öptü.

Sonra da "Evet" diye cevap verdi.

Başımı salladım, geri çekildim, kalktım ve ikimize de birer bira aldım.

Oturma odasına geri döndüğümde televizyon açıktı. Sesi kısıktı, patlamalı bir aksiyon filmi oynuyordu. Ona birayı verdim, yanına oturdum ve

botlarımı çıkardı. Tekrar kanepeye yerleştiğimde beni vücutuna çekti, kollarını omuzlarıma doladı.

Boo ayağa fırladı ve ben de bacaklarımı kanepeye uzatıp Luke'un sıcaklığına kıvrıldım, başımı onun omzuna koydum. Boo aramızdaki boşluğa yerleşti ve ben onu okşadım.

Karışık mesajlar verdiğimden korkmuyordum. İçgüdüsel olarak Luke'un durumu bildiğini, yalnız kalmamam gerektiğini anladığını ve bana sadece bunu önerdiğini anlamıştım.

Nazikti. Çok büyüktü. Olabildiğince belalı değildi ve bu nedenle her zamankinden daha da belalıydı.

Bunu asla unutmayacağım ve bunun için her zaman minnettar olacağım.

Ben biramı içtim. Luke da onunkini içti. Boş şişeyi bar setinin üzerine koydum ve filmi izledim.

Sonra Luke'a sarılmış uyuyakalmışım.

"BEBEK," dedi Luke alçak sesle.

Gözlerimi açtım ve yukarı baktım.

Kanepeye uzanmıştı ve ben de onun yanına sıkışmıştım, sırtımı kanepeye dayamıştım, başım göğsündeydi.

"Yatak," dedi

Luke. Başımı

salladım.

Kalktık ve beni de yanına alarak kapıya doğru yürüdü, kollarını omuzlarıma doladı. Kapıda durdu, burnumu öptü ve bir süre bana baktı. Dudağımı ısırdım.

"Jules," dedi.

"Öyle mi?" Cevap verdim.

Cevap vermeden önce bir süre bana baktı.

"Bir oyun oynuyordum," dedi.

Ona bakma sırası bendeydi. Bir şekilde bu canımı yakıyordu ve daha fazlasına ihtiyacım yoktu. Bundan çok ama çok fazla yaşadım.

"Şimdi," diye devam etti, "ne halt ettiğimi bilmiyorum."

Aman Tanrım.

İkimiz de bir şey söylemedik. Söylenecek bir şey yoktu.

Sonra başka bir şey söylemeden gitti.

Kapıyı arkasından kilitledim, alarmı çalıştırdım ve banyoda yatmaya hazırlandım.

Yatağıma yerleştim, Boo sırtımın alt kısmına kıvrıldı.

İçime hüznün sızdığını hissettim, ne beklenti ne de umut vardı.

Vance'in içeri girmeyeceğini biliyordum.

Luke ve benim için endişeleniyordum. Ondan hoşlanıyordum. Havalı ve komik biriydi ve alternatif bir evrende bir şeyler olacağını biliyordum.

Olamazdı, şimdi olmazdı.

Vance'e aşkıttım. Nasıl

oldu bu?

Yatakta yatarken fena halde boku yediğimi biliyordum. Bir şekilde hayatım tamamen kontrolden çıkmıştı.

Fortnum'ın Rock Piliçleri çetesi beni evlat edinmişti. Nightingale Araştırma Ekibi beni kabul etti. Luke beni istiyordu. Ve tüm bunların içinde Vance de vardı ve bu beni incitiyordu.

Kesinlikle Roam ve Sniff'i toplayıp Nikaragua'ya gitmem gerekiyordu.

Bir yastığı karnıma doğru çektim, ona sıkıca sarıldım ve ay ışığına bakmak için başımı eğdim.

Çaba sarf ederek zihnimi hareketsiz kalmaya zorladım. Sonra uykuya daldım.

NINETEEN

HUSH

I gözlerimi açmamış olmama rağmen uyanık olduğumdan emindim ve uykulu bir vücut taramasıyla yapamayacağımı biliyordum.
ol.

Sırtımda bir sıcaklık ve kalçamda bir ağırlık vardı. Tam anlamıyla sıcaktı, kesinlikle Boo değildi. Eğer iyi bir rüya göreceksam, bunun tadını çıkarmaya çalışacağımı düşünerek arkama yaslandım.

Kalçamdaki ağırlık hareket etti, belime kadar kaydı, sonra aşağı indi ve karnımın etrafında kıvrıldı. Arkamdaki sıcaklık katıydı. İkisinin de rüya olmadığını biliyordum.

Gözlerim açıldı.

Sonra döndüm.

Vance benimle yataktaydı.

Uyanıktı, çok uyanıktı ve bana bakıyordu, yüzü bomboştu.

Ben de artık çok uyanıktım ve ona bakıyordum, yüzüm muhtemelen boş değildi.

Kalbim durmuştu. Sistemimde bir şeyin gezindiğini hissettim, tuhaf bir şey, kötüyle karışmış iyi bir şey.

Korku ve umut.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

Kolunun içinde dönmüştüm. Hâlâ belimdeydi, eli yatağa yaslanan kalçama kıvrılmıştı. Sorumu sorduğumda parmakları kalçamı ısırarak sıktı.

Vance'in gizemli cevabı "Dün gece gözetleme odasında görevliydim," oldu.

Ona göz kırptım.

Sonra hatırladım.

Aman Tanrım.

Kameralar.

Nasıl oluyor da kameraları hep unutuyorum?

"Crowe-" diye başladım, kalbim şimdi iki kat hızlı atıyordu. "Gördüğüm şey hoşuma gitmedi," diye sözümü kesti Vance.

Sözlerinin altını çizen ses tonuyla tenimde bir ürperti belirdi.

"Crowe-" diye tekrar başladım.

"Sana bir daha dokunursa, bir sorun çıkacak." Sesinin tonu, eğer inanılabilirse, kötüleşiyordu ve zaten bir sorun olduğu izlenimine kapıldım.

Um.

Vay be.

"Crowe-" Tekrar denedim.

"Beni anladığını bilmek istiyorum," diye devam etti Vance. "Crowe-"

"Beni anlıyor musun?" diye sordu. Sesi artık son derece sinirli ve sabırsız çıkıyordu.

"Lütfen beni dinle-" diye başladım.

"Hiçbiri. Birlikte televizyon izliyorduk. Kanepede ona doğru kıvrıldın ve kesinlikle onun dili senin lanet ağzında ve elleri lanet gömleğinde değildi." Sesi tehlikeli olmaya başlamıştı, ya da daha tehlikeli demeliydim ve yüzü artık boş değildi.

"Eğer sadece-"

"Jules, beni anlıyor musun?"

Kendini kontrol ediyordu ama bunu zar zor anlayabiliyordum. Bunu söyleyebiliyordum çünkü gözleri sertleşmiş ve ağzı gerilmişti.

Bu kadar.

Ayağa kalktım ve "Kapa çeneni Crowe!" diye bağırdım.

Bana doğru geldi, yüzü gök gürültüsü gibiydi, gözleri parlıyordu ve patlamaya hazır olduğunu biliyordum.

Yüzüne bir kez baktım ve siktir et dedim.

Ya şimdi ya da asla.

Havlayan, hırlayan Rottweiler'ımın yanında durdum, içinde kalın, etli bir kemik olan büyük, kocaman, sulu bir bifteğin plastiğini yırttım ve ona fırlattım. Havada yakaladı, yerleşti ve kemirmeye başladı.

Sonra atıldım.

Ve son olarak Vance Ouray Crowe'a sürpriz yaptım.

Başlangıçta onunla dövüşeceğimi sandı.

Dilin ağzındayken biriyle dövüşemezsin.

Yapabilirsin ama benim tarzım değil.

Her yerindeydim. Ellerim her yerindeydi. Ağzım her yerindeydi.

Çıplaktı, eğer çenesini kapatıp benimle ilgilenmesini sağlamak için çaresizlik modunda olmasaydım, bitmiş olduğumuz gerçeğini göz önünde bulundurarak bunun biraz yüzsüzce olduğunu düşünürdüm.

Onun yerine, iyi olduğunu düşündüm. Zaman kazandırıcı.

Ona saldırmadığımı anladığında, kolları nefesimi kesecek bir güçle bana sarıldı ve hepsi bu kadar.

Sıcak, ağır, sanki üç gündür değil de üç yıldır birbirimizi görmemişiz gibi her şey vardı. Ona yaslandım ve o beni izlerken geceliğimi başımın üzerine çekerek yukarı kaldırdım. İşim bittiğinde beni ters çevirdi ve iç çamaşırımı yırttı.

Sonra tekrar başladık.

Birkaç dakika içinde 9. sınıftaydım.

"Seni içimde istiyorum," dedim nefes nefese kulağına. Geri çekilmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Artık nefes nefese değildim ama sesim yüksek ve biraz da tiz çıkıyordu.

Tek söylediği "Prezervatif" oldu. Oh.

İşte bu.

Onu kendime çektim ve sırtüstü yuvarlandım, bacaklarımı açtım ve kalçaları bacaklarımın arasından kaydı. "Bir dakika içinde," dedim.

"Jules-"

"Bir dakika içinde."

Başını kaldırdı ve bana baktı, saçları omuzlarındaydı, her zamanki gibi güzeldi.

Yüzü boynumun içinde kaybolmadan önce bir sırtıma belirtisi gördüğüme yemin edebilirim.

Sonra içeri girdi.

İŞİMİZ BİTTİKTEN SONRA, Vance banyoya gidip prezervatifle uğraştıktan sonra bana geri döndüğünde, ki sonunda prezervatifi kullandı ve nasıl takılacağını gösterdi (bu da doğum kontrolüne benim çok hoşuma giden yeni bir boyut kazandırdı ve onun daha da çok hoşuna gittiği izlenimini edindim), kollarına uzandım.

Yan yanaydık, yüzüm onun boğazına gömülmüştü.

Gardırobum ya da yaz kampım hakkında saçma sapan düşüncelerim yoktu çünkü Rottweiler'ım kemiğinden başını kaldırmış ve hırlamaya başlamıştı.

Sus, diye fısıldadım.

Rottie'm başını eğdi, biraz sızlandı ve sonra kemiğine geri döndü.

Zihinsel kargaşam sırasında Vance sessizdi.

Onun ruh halini merak ediyordum.

Tamam, onun ruh hali hakkında endişeliydim.

Tamam, onun ruh halinden ölesiye korkuyordum.

"İşe gitmem gerekiyor," diye fısıldadım boğazına doğru.

Korku ve umut geri gelmişti. Sessiz kaldığı sürece korku daha çok kazanıyordu.

Vance'in kolları gevşedi ve biraz uzaklaştı.

Korku beni daha da etkisi altına aldı. Vance'in beni bu kadar kolay bıraktığı bir zamanı hatırlamıyordum.

Ona baktım ve yüzünü okuyamadım. Lanet olsun.

"İşe mi gidiyorsun?" Onu konuşmaya zorlamak için sordum.

"Bütün gece ayaktaydım. Aşağı odaya gidip yatacağım."

Onu izlemeye devam ettim, ama boğazım tuhaf hissetmeye başlamıştı, sanki üzerime kapanacak gibiydi.

Az önce olanların benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Vance'in ne düşündüğünü bilmiyordum ve görünüşüne bakılırsa iyi değildi. İyi değildi derken hiçbir şey değildi, ki bu kesinlikle iyi değildi.

"Tamam," dedim ve sesim biraz cılız çıktı.

Doğrudum, çarşafı yanıma aldım ve göğsüme doğru tuttum. Vance hareketlendi, yataktan çıkmaya hazırlanıyordu.

Elini tuttum. Nedenini sormayın ama yaptım. Durdu ve bana baktı.

Ve kendimi durduramadan fısıldadım, "Burada kalabilirsin."

Vance konuşmadı.

"Burada da duş alabilirsin," diye hızlıca devam ettim, böylece Rottie'mi uyandırmamış **o l a c a k t ı m**.

Bana bakmaya devam etti.

Korku ve gözyaşlarımı uzak tutmak için gösterdiğim çabadan dolayı çenem ağrımaya başladı.

"Ne zaman istersen," dedim. "Çarpışmak yani. Ve... um, duş."

Az önce söylediğim şeyin çok büyük olduğunu düşündüm. Vance bana hiçbir şey vermedi.

"Sana bir anahtar vereceğim," dedim ona, meramımı anlatmak için son bir gayretle.

Bu çok büyüktü.

Vance'den yine bir şey yok.

Tek bir şey bile.

İşte o zaman başımı
salladım. İşte oldu.

Korku, Vance'i geri alamamaktan korkmaktan, onu geri alamayacağımı bilmenin hayatım için ne anlama geleceğine dönüştü.

Devam etme zamanı.

Bununla daha sonra ilgilenirdim. Çok sonra. Nikaragua'da kendim için ördüğüm bir kazağı giyerken bir profesyonel gibi quesadillas yapıyordum.

"Tamam," dedim, sesim daha yüksek çıktı ve elini bıraktım. "Ben işe gitmek için hazırlanacağım."

Yatağın ucuna doğru ilerledim ama kolu karnıma dolandı ve beni yastıklara yaslayıp vücudunu benimkinin üzerine yerleştirdi. Hareketleri karşısında nefesim kesildi ve kocaman gözlerle ona baktım.

"O kadar zor muydu?" diye sordu bana bakarak, yüzü hala hiçbir şey göstermiyordu.

Artık konuşmadığım için başımı salladım ve sözsüz bir şekilde yalan söyledim.

Cehennemden daha zor
olmuştu. "Anahtara ihtiyacım
yok," dedi.

Gözlerimi kırptım, bunu nasıl
karşılacağımı bilemedim. "İstemiyor
musun?" Sesimi bularak sordum.

Başını iki yana salladı. "Yine de her zaman içeri girmekten daha kolay olurdu," dedi.

Rahatlamanın, korkuyu yıkayarak işgal etmeye başladığını hissettim.

"Muhtemelen," diye fısıldadım, hala biraz korkuyordum çünkü hala boş davranıyordu, yoğun ya da farklı bir tür yoğun değil, ama bana devam etmem için hiçbir şey vermiyordu.

"Luke'u anlıyor musun?" diye sordu. Başımı salladım.

Yaklaştı, yüzü yaklaştı, vücudu beni yatağın daha derinlerine bastırdı. "O zaman her şeyi anladığından emin olacağız."

Uh-oh.

Bu ses hoşuma gitmedi.

Bunu paylaşmadım ve sadece onu izleyip bekledim.

"Sen benimsin, Jules. Bu, kimsenin sana elini süremeyeceği ve ağzını açamayacağı anlamına geliyor. Dün gece bunu izlerken neredeyse tüylerim diken diken oldu. Benimlesin ve bu özel olduğumuz anlamına geliyor. Ben paylaşmam. Yani kimse sana dokunamaz. Bir daha asla. Anladın mı beni?"

Başımı salladım. Onu başka bir kadınla o şekilde görseydim ne yapacağımı hayal bile edemiyordum, ama ben kafayı yemiştim. Muhtemelen aklımı kaçıırırdım. Maço bir erkek daha da kötüydü.

Hiçbir şey söylememeye karar verdim. Yeterince kötüydü ve bir şey söylemek muhtemelen çukurumu daha

da derinleştirecekti. I

zaten ince bir buzun üzerinde kaydığımı biliyordum. Tekrar batmayacağımdan emindim.

Aşağısı soğuktu, dondurucuydu.

"Aklın başında mı?" diye sordu, buz gibi hayallerimi bölerek.

Sorusu karşısında biraz kafam karışmış olsa da tekrar başımı salladım.

Konuşmaya devam etti. "Bu lanet oyunu oynamayacağız. Beni uzaklaştırmaya çalışırsan seni kulübeye götürür ve kafanı tamamen toparlayana kadar yatağa zincirlerim. Aramızdaki şey gerçekten işe yarayacak gibi görünmüyor, bunu konuşacağız ve bir anlaşmaya varacağız. Ama işler iyi gittiğinde ve sen çıldırdığında, ikimiz adına da karar veremezsin çünkü korkudan aklını kaçırmışsındır ve bu konuda konuşacak cesaretin yoktur."

Vay canına.

Vance'in açık sözlü biri olduğunu biliyordum, ama, um...yikes. Araya girmenin zamanı geldi diye düşündüm. "Vance-"

"Şimdi konuşuyorum."

Onun ses tonuyla sustum.

Kesinlikle araya girme zamanı değil.

"Ay ışığında yatağında uzanıyorsun ve bunun sayılmayacağını düşündüğünde beni içeri alıyorsun. Sana şimdi söylüyorum... Bu sayılır, Jules."

Sessiz kaldım.

Vance konuşmaya devam etti.

"Seni boşalttıktan sonra tatlı olmanı ve gardını almamanı istemiyorum. Seni her zaman tatlı istiyorum. Gün ışığında bana güvenmeye başlamazsan bu iş yürümez."

Sessiz kaldım.

"Gece dışarı çıkıp sorun yaratıyorsun, korkusuzca. Hayatında bir anlamı olan diğer her şeyden korkuyorsun. Bunu aşmanın bir yolunu bulman gerekecek."

Sessiz kalmak için dudaklarımı içeri çektim ve ısırdım. Haklıydı ve bu çok sinir bozucuydu.

"Sen benimsin," diye tekrarladı, sanki ilk seferinde anlamamışım gibi.

Dudaklarımı bıraktım ve

"Tamam." dedim. Bana baktı.

"Şimdi bir şey söyleyebilir miyim?" Bitirmiş gibi görüldüğünde sordum.

"Sadece beni kızdırma," diye uyardı.

Sanki ben bunu yapardım, özellikle de bu noktada.

Bir süre bekledim, sonra nefes aldım ve Rottweiler'ımı çılgına çeviren bir şey yaptım.

Rottie'mi görmezden geldim. Tüm gücümü harcadım ama başardım.

"Sayıldığını biliyorum," diye fısıldadım.

Vance hareket etmedi, konuşmadı, hiçbir şey yapmadı.

Sonra salyaları beyaz damlalar halinde etrafa saçılan, zıplayıp duran, zincirlerinden kurtulmaya çalışan Rottweiler'ım bana doğru geldi ve ben de hayatımı ellerime alarak deli bir kadın gibi koşmaya başladım. Onu geçtim, zincirlerle çevrili kulübenin kapısını açtım ve içeri koştum. Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve Rottweiler'ımı uzak tutarak kilitledim.

Sonra ellerimi Vance'in sırtında gezdirdim, yara izini hissettiğimde durdum ve meramımı anlatmak için parmaklarımı orada bıraktım.

"Haklısın, ödümü koparıyorsun," dedim, o kadar alçak sesle söyledim ki duyduğundan emin değildim.

Uzun süre merak etmeme gerek kalmadı. Duydu ve anladı.

Yan tarafına yuvarlandı ve beni yanına aldı, kollarıyla beni sıkıca sardı. Bir şey söylemesine gerek yoktu çünkü bu kadarı yeterliydi.

Yüzümü tekrar boğazına dayadım.

"Güvenli bir işi olan bir erkek arkadaşına ihtiyacım var. King Sooper'daki kasiyer gibi," dedim Vance'in boğazına.

Sessiz kaldı.

"Olabilecek en kötü şey, kasanın arkasındaki taburesinden düşmesi olurdu. Belki kafasını falan çarpar. Bileğini burkabilir."

Vance hâlâ konuşmadı.

"Onlar var iyi faydalar Orada, I duydum.
Harika bir sigorta."

Daha fazla sessizlik.

Vance belli ki beni dinlemediği için kendi kendime, "Bu bir söylenti olabilir," diye mırıldandım.

"Jules."

"Ne?"

Saçımı nazikçe çekti ve ben de ona baktım. Gözlerine baktığımda yumuşak ve seksiydi, konuştuğunda ise derin sesi ipek gibiydi.

"Kapa çeneni."

Ona baktığımda içimdeki korku kayboldu ve onun içinde eridim çünkü ona bir bakışla hayatımın üzerindeki bulutların dağıldığını ve güneş ışığının sıcaklığını hissettiğimi anladım.

"Bana çenemi kapatmamı söyleme," diye fısıldadım.

İşte o zaman bana o sırtışlarından birini yaptı ve haklı olduğumu anladım. Her şey yoluna girecekti. Sonra beni öptü - yavaş, tatlı, uzun, bütün gün yaptığımız gibi - ve her şeyin gerçekten iyi olduğunu anladım.

İşini bitirdiğinde gökyüzünde hiç bulut yoktu.
Hem de hiç.

Sadece güneş ışığı.

"Dün gece için özür dilerim," dedim sessizce, çünkü için.

"Luke'la konuşmalısın," dedi bana.

Başımı salladım. O haklıydı. Luke'la konuşmam gerekiyordu. İstemiyordum ama buna kesinlikle ihtiyacım vardı.

"Siz ikiniz iyi olacak mısınız?" Ben sordum.

"Mesafesini koruyor, evet. Bu oyuna devam ediyor, hayır."

Hmm.

Kulağa hoş gelmiyordu. Nightingale Araştırma Ekibi'nin Beatles'ının Yoko Ono'su gibiydim. Grubun içine eden kadın olmak istemedim.

"Onunla konuşacağım," dedim ve çok daha güvenli olan başka bir konuya yöneldim (en azından daha güvenli olduğunu düşünmüştüm ama çok ama çok yanılmışım). "Ne zamandır buradasın?"

"Yaklaşık bir saat. Bobby içeri girer girmez kaçtım."

"Buraya geldiğinde beni neden uyandırmadın?" diye sordum.

"Kızgındım. Seninle konuşmadan önce sakinleşmem gerekiyordu."

"Benimle yatakta çıplak yatarken sakinleşebilir misin?" İnanamayarak sordum.

"Öfkeyle başa çıkmanın pek çok yolu var Jules ve ben senin öfkeyle başa çıkma şeklini çok sevdiğimi öğreniyorum."

Ona göz kırptım. Sonra içime kaymadan önce gördüğümü sandığım sırtışı hatırladım.

"Seks yapacağımızı biliyordun," diye nefes aldım farkına varınca.

Bu sefer sırtışıını tam olarak yakaladım.

Vücutum gerildi ve kanım damarlarımda pompalanmaya başladı.

"Seks yapacağımızı nereden bilebilirdin? Ayrılmıştık!" Bağırdım, uzaklaşmaya çalıştım ama kolları sıkılaştı ve kaşları birbirine yaklaştı.

"Ayrılmamıştık. Kafanı toparlaman için sana zaman tanıyordum," dedi.

Um.

Ne?

"Ayrılmıştık," diye tekrarladım.

"Değildik," diye tekrarladı bana. "Kesinlikle öyleydik," diye tersledim.

"Jules, Tanrı aşkına, ayrıldığın bir kadını güle güle d i y e öpemezsin."

Bu beni düşünmeye sevk etti çünkü mantıklı geliyordu.

Hala.

Ben bir şey söyleyemeden devam etti, "Kulübede barıştık."

"Kulübede vedalaşıyorduk."

Bir süre bana baktı, sonra kaşları çatıldı ve gülmeye başladı.

Gülüyorum!

Geri çekildim ve biraz yer kazandım.

Beni öne doğru çekti ve elimden aldı.

"Bu hiç komik değil, Crowe," diye tersledim.

"Veda etmek için dört kez seviştiğini mi sanıyorsun?" diye sordu kahkahalar arasında.

Bu beni de düşünmeye sevk etti, çünkü kulağa oldukça saçma geldiğini kabul etmek zorundaydım.

Bunu ona söylemedim.

Farklı bir taktik denedim. "Eğer hala birlikteyse neden beni aramadın?"

"Sana yer vermek ve seni aramak zor."

Sonra aklıma başka bir şey geldi ve gözlerim kısıldı. "Sen ve ben birlikteyken Luke'un beni öpmesine izin vereceğimi mi düşündün?"

"Luke'un seni öpmesine ve ellerini gömleğinin içine sokmasına izin verdin," diye düzeltti Vance beni.

"Her neyse," dedim.

Gözleri parladı. "Her neyse değil."

"A y r ı l d ı ğ ı m ı z ı sanıyordum." Şimdi sesim daha yüksek çıkıyordu.

"Bunu şimdi biliyorum. Bir şeyler üzerinde çalıştığını, deneyler yaptığını sanıyordum."

Aman Tanrım.

Bunu öylesine söylemedi.

"Deney mi yapıyorsun?" Sesim artık yüksek değildi. Sessiz, yumuşak ve ciddi şekilde kızgındı.

Her türlü cehennemden yeni çıkmıştım, Rottweiler'ım tarafından neredeyse duygusal olarak çiğneniyordum ve tüm bunlar boyunca hala birlikte olduğumuzu ve bana sadece alan tanıdığını düşünüyordu. Sadece bu da değil, benim başka bir erkekle "deney yapacak" türden bir kadın olduğumu düşünüyordu.

Kendimi sakinleştirmek için derin

bir nefes aldım. Sonra...

Aklımı kaçırdım.

Kollarından çekildim ve doğruldum, çarşafı etrafıma sardım ve ona doğru döndüm.

"On beş yaşında değilim Vance, önüme çıkan her seksi erkekle deneyler yapmıyorum! Neden bana biraz zaman vereceğini söylemedin?"

Arkamdan geldi ve yüzüme doğru döndü. "Sakin ol, Jules," diye emretti.

"Sakin ol ve bana cevap ver."

"Jules-"

Cevap istediğimi unuttum ve atıp tutmaya devam ettim, o kadar sinirliydim ki ne dediğimi düşünmeyi unuttum.

"Üç gündür kafayı yiyorum. Senden ayrıldığımı ve senin de bana izin verdiğini sanmıştım. İlişkimizin bittiğini ve beni geri almaya çalışmayacağını düşündüm. Herkes öyle sanıyor!" Bağırdım.

Kolları bana dolandı, beni kendine çekti ve ben de geri çektim. Boğuştuk. Bu, tabii ki, benim sırtüstü yatmamla, başımın yastıklara yaslanmasıyla ve Vance'in vücudunun benimkini yatağa sabitlemesiyle son buldu.

"Bırak beni!" Yüzüne karşı
bağırdım. "Sessiz ol, Jules, ve beni
dinle."

"Seni dinlemek istemiyorum," diye tersledim.

Gözleri parladı. Yüzü değişti, elleri başımın iki yanına gitti ve ona bakmam için yüzümü tuttu.

"Sessiz ol," diye alçak sesle emretti ve ses tonu ve yüzündeki ifade karşısında tüm vücudum hareketsiz kaldı.

Dikkatimi çekince konuşmaya başladı.

"Çiçekleri aldığında çıldırdın ve bana her şeyin bittiğini söylediğinde, buna ihtiyacın olduğunu biliyordum ve sana vermek istiyordum, ama dün gece bir tane alıyordum. Sen de kabul ettin. O geceyi çılgınca düşünmeyi ve beni itmeyi bırakman için kullandım ve işe yaradı."

"Olmadı."

"Kulübemi yeniden dekore etmeye başladın, çiçekler için bana teşekkür ettin, ay ışığında ve sabah tekrar seninle sevişmeme izin verdin. Benimle duş aldın, seni eve getirdiğimde bisiklete sıkıca sarıldın. Bu senden yeni ayrılmış bir kadının davranışı mı?"

Hmm.

Haklıydı.

Devam ettim. "Beni üç gün boyunca aramadın."

"Çalışıyordum ve aramızda gerginlik vardı. Ne zaman yaklaşıp çıldırıyorsun. Kafanı toparlamak için zamana ihtiyacın vardı. Birkaç günlüğüne geri çekildim ve sana verdim."

Tamam, bu mantıklıydı. Hatta güzeldi.

Yine de.

"Ben çıldırmam," diye tersledim.

Kaşlarını kaldırdı.

Siktir!

Konuşurken çıldırıyordum.

Ona ters ters baktım çünkü dayanacak bir ayağım yoktu ve bunu biliyordum ama gururum bunu yüksek sesle itiraf etmeme izin vermiyordu.

Beni izledi, sonra yüzü yumuşak ve seksi olmaya başladı ve düşüncelerimi bildiğini anladım.

Vance Crowe kesinlikle benim numaramı biliyordu. Lanet olsun.

Devam etme zamanı.

"Tamam, peki... her neyse."

Zayıftı ama başka ne diyeceğimi bilemedim.

Yüzü boynumda kaybolmadan önce bu kez sırtışını kesinlikle yakaladım. Birden fazla şekilde kazandığını biliyordu.

"Bir dahaki sefere seni rahat bıraktığımda söyleyeceğim," dedi boynuma doğru.

Bir dahaki sefere olmasını istemedim. Bu son sefer yeterince kötüydü.

Ancak bunu onunla paylaşmadım.

Ağzı boynumda gezindi ve sonra benimkine geldi ve beni öptü, yumuşak ve hızlı bir şekilde ve korkum erimeye başladı. Sonra başını kaldırdı.

"İşine git. Yorgunum ve uyumam gerek," dedi sessizce, yüzü benimkinden bir santim ötedeydi.

"Çok uzun sürmedi," diye cevap verdim, biraz küstahça ama aslında öyle demek istememiştim. "Maço konuşmasına geri döndük."

"İşine git," diye karşılık verdi, bunu kastetmediğimi biliyordu. Gözlerimi ona diktim.

Uzaklaşmaya başladım ama kolları beni sıktı. Ona baktım ve beni tekrar öptü, bu sefer yavaş ve tatlı ama bol dilli.

Bu daha iyiydi.

İşi bittiğinde, korkum dağılmıştı. Gitmişti.

Bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra ağzına doğru "İyi uykular" dedim.

Alnımdan öptü ve ben de geceliğimi kaptığım gibi başımın üzerine çektim. Vance'i uyandırmamak için alarmı kapattım, yataktan kalktım ve Boo'yu beslemeye gittim.

Duş aldım, olabildiğince sessiz bir şekilde hazırlandım ve çıkmadan önce yatağı bir göz attım.

Vance yüzüstü yatıyordu, çarşafı beline kadar inmişti ve krem rengi çarşafımda daha da kahverengi görünen kahverengi tenli, kaslı sırtını görebiliyordum. Boo belinin yan tarafına kıvrılmıştı ve göz attığımda bana bakmadı bile.

Karnım zil çaldığı için değil, dizlerimin bağı çözöldüğü için yatağın platformuna tutunmak zorunda kaldım. Bunun her türlü nedeni vardı ama hiçbirini o anda araştırarak ne zamanım ne de isteğim vardı.

Kendimi toparladım ve dışarı çıktım.

Nick bahçede durmuş, arka kapıya yakın bir yere park edilmiş olan Vance'in Harley'ine bakıyordu.

Nick'in gözleri bana döndü ama tek kelime etmedi.

Nick'e bisikleti açıklarken, "Görünüşe göre Vance ve ben tekrar birlikteyiz," dedim.

Nick bir süre beni izledikten sonra başını eğdi, ayakkabılarına baktı ve nefesinin altından yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı.

Ona doğru yürüdüm.

"Pardon?" diye sordum. "Bunu duymadım." Bana baktı.

"Bunlar nefret ettiğim zamanlar," dedi daha yüksek sesle. Ona öylece baktım.

Sonra "Hangi saatler?" diye sordum.

"Reba'nın sana neyi açıklayıp neyi açıklamadığını bilmediğim zamanlar."

Oh, kahretsin.

O zamanlardan biri değil. O zamanlar ikimiz için de hep utanç vericiydi. Her zaman.

"Nick-" diye başladım ama Nick sözümü kesti ve söyleyeceklerini bir an önce bitirmek istediğini anladım.

"Bu adamla uğraşma, Jules. Bu senin uğraşacağın türden bir adam değil. Anladığım kadarıyla çok sabırlı ve dürüst olmak gerekirse, alınma tatlım, sana karşı buna ihtiyacı olacak. Ama onun sabrını tüketme. Bu mantıklı mı?"

Hâlâ Nick'in F-bombasını atmasına takılmıştım. Nick F kelimesini çok sık kullanma eğiliminde değildi.

Nick sessizliğimi şaşkınlık olarak algıladı, bana yaklaştı ve açıkladı, "Demek istediğim, onu etrafta dolaştırma."

"Nick!"

"Sadece söylüyorum."

"Vance'le yatmıyorum!" Tamam, belki de yapıyordum ama o anda fark etmemiştim. "Ben sadece..." "Bazı sorunlar üzerinde çalışıyorum." diye devam ettim.

"Peki, bunu yaparken onu kızdırmayın, tek söylediğim bu."

"Onunla dalga geçmek mi?" Fısıldadım.

Aman Tanrım.

Vance'e sataşılıyor muydum? Luke'a sataşılıyor muydum?
Hem Vance'e hem de Luke'a mı sataşıyordum?

Oh... Tanrım...

Nasıl oldu da bir haftada bakireden fahişeye dönüştüm?

"Onunla dalga geçtiğimi mi düşünüyorsun?" Nefes aldım, korkmaya başlamıştım.

"Uh..." Nick benim çıldırışımı izleyerek mırıldandı ve sonra elini kaldırarak başının arkasını kaşıdı. "Belki de bu konuyu kitapçıdaki kızlardan biriyle konuşmalısın."

"Sanırım bunu yapacağım," diye sessizce kabul ettim ve yapacağımdan kesinlikle emindim.

Eğer bir kız arkadaş için uygun bir zaman varsa, o zaman buydu.

Nick geldi ve yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra da gitti.

Hazel'a bindim ve çıldırdım.

Sonra Vance'in yatağında uyuduğunu düşündüm ve daha çok korktum (ama iyi anlamda).

Sonra hafıza dolaplarımda komik, tatlı ve ıslak bir şeyin dolaştığını hissettim. Zincir bağlantı çitlerimin arasından baktım ve burnunu çitlerin arasından geçirip bana özensiz, yavru köpek öpücükleri veren, siyah yüzlü, açık kahverengi, sevimli bir pug yavrusu gördüm.

Çitin arkasından baktım.

Rottie'm ortalıkta görünmüyordu.
Onu özleyip özlemeyeceğimi merak
ettim.

YİRMİ

YOKO ONO

I King's'in otoparkında oturdum ve cep telefonumu çıkardım. Luke'un numarasına geldim, derin bir nefes aldım.

nefes al ve yeşil düğmeye bas.

"Evet?" diye cevap verdi ilk zil sesinden sonra. "Selam, ben Jules."

"Kim olduğunu ve neden aradığını biliyorum. Monitörlere bakıyorum ve Vance'in Harley'inin evinizin önünde oturduğunu görüyorum."

Hay aksi.

"Görünüşe göre bir yanlış anlaşılma olmuş," dedim ona.

"Eminim öyledir, özellikle de dün gece gözetleme odasında."

"Bizi gördü sayılır," diye gereksiz bir açıklama yaptım.

"Kameraların nereye yerleştirildiğini biliyorum bebeğim. Bizi gördü sayılır."

"Kameralar" demişti, çoğul olarak. Büyük bir odaydı ama yine de. Bunu düşünmemenin en iyisi olduğuna karar verdim.

"Mutlu değildi," diye devam ettim. Sessizlik oldu ama bir kapının kapandığını duydum.

"Görünüşe göre ayrılmamışsınız," diye devam ettim. "Sadece beni rahat bırakıyordu."

Bir süre daha sessizlik ve sonra sessizce, "Umarım bu kadardır. Güzel parlak oyuncağını attığını ve başka birinin onunla oynadığını görünce sinirlendiğini öğrenirsem, mutlu olmayacak olan benim."

Um.

Vay
be.

"Oyuncak olarak tanımlanmaktan hoşlandığımdan emin değilim," dedim, başımı çatlatan bir titreşimin üzerime geldiğini hissederek.

"Sana oyuncakmışsın gibi davranan ben değilim," diye karşılık verdi Luke.

Bunun pek iyi gitmediğine karar verdim. "Anlamadığın şeyler var."

"Doğru."

Barışçı olma zamanı. "Luke, ciddi, Yoko Ono olmak istemiyorum."

"Yine mi geldin?"

"Grubu dağıtan kişi olmak istemiyorum." Daha fazla sessizlik ve sonra, "Bebeğim."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Bebeği" eğleniyordu. O anladı.

Sonra konuşmaya devam etti, "Mace, Warren ve kızlarını nasıl alt ettiğini duydu ve Jermaine'i yere serdiğini gördü. O ve ben, tam zamanlı olarak sahada olmaya hazır olduğun konusunda hemfikiriz. Artık eğitim yok. Gösteri zamanı. Bu gece benimle geliyorsun."

O sormadı. Vance'in bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordum, ama onu ikna edebileceğimi umuyordum çünkü gerçekten, gerçekten birlikte sürmek istiyordum.

"Saat kaçta?" diye
sordum. "Seni 9'da
alırım." "Anladım."

"Dışarı."

Bağlantıyı kesti.

CEHENNEMDEN BİR SABAH YAŞADIM. Telefonlar susmak bilmiyordu, çocuklar etrafımı sarmış, kürklü pezevenk ve fahişelerine yaptığım meşhur baskınla ilgili bilgi istiyorlardı, her zamanki gibi dedikodular hızla yayılıyordu (iki fahişe belli ki konuşuyordu), randevular üst üste yığılmıştı. Nefes almaya fırsatım olmadı.

May mutfakta meşguldü ve Nick'in "Vance'e sataşması ve onunla oynama" konusundaki endişeleri hakkında fikrini sormak için onu köşeye sıkıştırma fırsatım olmadı.

Öğle yemeğinde kaçtım, Andy ve benim için Chipotle'da bir koşu yaptım. King's'in kapısından elimde folyoya sarılmış iki yağlı burrito dolu bir çantayla fırladım.

"Hey, Şekerim!" Daisy seslendi.

Başımı koltuklara doğru çevirdiğimde Daisy'nin Clarice ile oturduğunu gördüm. İkisi de aynı kabarık buz mavisi angora V yaka kazakları giymişlerdi, siyah (Clarice) ve beyaz (Daisy) göğüs dekoltesi bolca ortaya çıkmıştı.

Daisy ve Clarice'in yanına giderek, "Lütfen bana bunların parasını ödediğini söyle," dedim.

"On üç yaşındayken hırsızlık yapmayı bıraktım. Üç ay ıslahevinde kaldıktan sonra cazibesini kaybetti. Clarice'i yeni bir sayfa açmak için buraya getirdim. Doğru mu Clarice?" Daisy Clarice'e döndü.

"Unh-hunh," diye yanıtladı Clarice.

Daisy'nin on altı yaşındaki bir kaçağa akıl hocalığı yapıp yapamayacağını merak ettim. Daisy hakkında çok fazla şey bilmiyordum ama bildiklerimle muhtemelen harika bir akıl hocası olacağına karar verdim.

Daisy'ye baktım.

"Bir toplantıya ihtiyacım var,"

dedim ona. Daisy ve Clarice

bana baktılar.

"Ne tür bir toplantı?" Daisy sordu.

"Görünüşe göre Vance ve ben ayrılmadık. Bir yanlış anlaşılma olmuş. Beni rahat bırakıyordu. Şu anda benim evimde uyuyor."

Daisy'nin gözleri kocaman oldu. Sonra parladılar. Sonra koltuktan sıçradı ve kollarıma tutundu.

İki eliyle yukarı aşağı zıplıyordu, kocaman platin sarısı saçları her zıplayışında zıplıyordu. Göğüs dekoltesine bakmadım, neyse ki o da bakmadı yoksa gözleri kararabilirdi.

"Yee-ha!" diye bağırdı.

Onunla birlikte zıplamadım, çünkü ben kafa patlatan bir mamma jamma'ydım ve bu nedenle bir kız delisi gibi etrafta zıplamadım. Daisy aldırış etmedi.

Yine de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Bu harika!" diye bağırdı, sonra beni bıraktı ve Clarice'e döndü. "Bu harika değil mi?"

Clarice bana genişçe gülümseyerek, "İşte bu," dedi.

Tüm çocuklar Vance ile birlikte olduğumuzu ve muhtemelen Vance ile ayrıldığımızı biliyorlardı. Sniff binadaydı.

Clarice'e "Siktir deme," dedim ve Daisy'ye döndüm. "Bir toplantıya ihtiyacım var. İşten sonra kızları bir araya getirebilir misin?"

"Konu nedir?" Daisy sordu.

Gözlerimi Daisy'den ayırmadım, Clarice'in de Is-Jules-A-Slut-Or-A-Tease- If-So-Discuss Gathering'e katılmasını istemiyordum.

"Uzun hikâye. Toplantıda açıklayacağım. Bana nerede olduğunu söyleyin, ben de May'e söyleyeyim."

"Emin olabilirsin şekerim," dedi Daisy. Cep telefonunu çıkardı ve uzun, ölümcül sivri tırnaklarıyla tuşlara vurmaya başladı.

Tamam, biri gitti, biri kaldı.

Andy'ye dürümünü verdim ve kendiminkini cep telefonumun olduğu boş sarı odaya götürdüm. Masaya oturdum ve dürümümün üzerindeki kâğıt ve folyoyu sıyırdım. Sonra Vance'in numarasına geldim ve yeşil tuşa bastım.

Beş kez çaldı (saydım) sonra cevap verdi, "Evet?"

"Selam, ben Jules."

Bir an sessiz kaldı, sonra yumuşak bir sesle, sanki gülümseyerek, "Biliyor musun Prenses, telefonumda senin numaran kayıtlı," dedi.

Bu beni korkuttu ama yine de iyi anlamda.

"Öylece içeri dalıp konuşmak kabalık," dedim ona, korktuğumu belli etmeden. "Her zaman kendini tanıtmalısın."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Seni uyandırdım mı?" Sesi uyanık ve tetikte gelmesine rağmen bunu sordum. Yine de sesi her zaman uyanık ve tetikteydi.

"Beni duşta yakaladın." Aman

Tanrım.

Major Good Freakout.

Vance'in duşumda çıplak olduğu görüntülerini zihnimden temizledim. Bunu yapmakta o kadar iyiydim ki zihnimi tamamen boşalttım ve neden aradığımı unuttum.

"Jules?"

"Um...evet."

Kendini topla, Jules.

"İşten sonra kızlarla buluşacağım," dedim ona.

"İşin ne zaman bitecek? Akşam yemeği hazırlayacağım."

Bu çok fazlaydı. Vance'in yatağımda uyumasını zar zor kabullenebiliyordum ve o bunu daha önce de yapmıştı. Ben bile onun yatağında uyumuştum. Duş, akşam yemeği, beceremedim.

"Jules?"

"Ne?"

"Konuşmamız bitti mi?" "Hayır."

"O zaman belki de konuşmalısın."

Tanrım, tam bir aptaldım.

"Yemek mi yapıyorsun?" Ben sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Vance.

Burritoma göz kırptım. "Az önce yemek yapacağını söylememiş miydin?"

"Ocağınızın üzerinde yanmış keke benzeyen bir tepsi var. Sanırım şansımızı benimle denesek daha iyi olur."

Muhtemelen haklıydı. Yine de biraz utanç vericiydi.

Brownie tepsisini atmak için aklıma bir not aldım. "Nick normalde yemek yapar. Belki de ondan bir yemek aşırımalıyız."

"Nick'i severim Prenses, ama üç gündür yoktum. Az önce gardını indirdin ve gecenin bir kısmında kızlarla takılacağını söyledin. Paylaşmak istediğim tek şey bu."

Uh-oh.

"Um..." Mırıldandım.

"Bu kulağa iyi bir 'um' gibi gelmiyor," diye belirtti Vance.

Boyunca bizim konuşma o
Sesli yumuşak, rahat, iyi bir ruh hali içinde,
eğlenmiş.

Şimdi, yapmadı.

"Bu gece Luke'la gezintiye çıkacağıma söz verdim."

Sessizlik.

"Vance?"

"Nasıl 'gibi'?" diye sordu.

"Biraz kesinlikle biraz," diye cevap verdim.

Telefon ağzından çıktı ama hâlâ küfrettiğini duyuyordum. Sonra sesi tekrar kulağıma geldi. "Onu arayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Yaptık."

"Onu aramalısın."

"Aradım."

Bir süre sessizlikten sonra, "Onunla gerçekten konuştun mu?" "Evet."

"Peki söyle bana, ona geri çekilmesini söylemen nasıl oldu da bir gezintiye dönüştü?"

Evet, haklıydım. Vance kesinlikle o yumuşak, rahat, eğlenceli, iyi ruh halini kaybetmişti.

"Yoko Ono'yu anlıyor," diye açıkladım. "Her şey yoluna girecek."

Daha fazla sessizlik, sonra, "Belki de bana açıklamalısın Yoko Ono hakkında."

Kelimeler bir öneriydi. Onları söyleme şekli değildi.

"Yoko Ono'nun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Vance cevap vermedi.

Herkesin Yoko Ono'nun kim olduğunu bildiğini düşündüm ve devam ettim. "Beatles'ın bir şeyi vardı, grupta kadın olmaz-"

"The Beatles'ı biliyorum," diye araya girdi

Vance. "Biliyor musun?"

"Evet."

"Onları seviyor musun? Müziklerini yani."

Merak ettiğim için sordum. Vance'le yaşadığımız her şey o kadar yoğunlu ki, aradan yıllar geçmiş gibi hissediyordum ama sadece bir hafta olmuştu. Öğrenmem gereken çok şey vardı ve şu andan daha iyi bir zaman olmadığını düşündüm.

Her neyse, The Beatles'ı severdim. Eğer onları sevmiyorsa bu berbat olurdu. Eğer o evde olsaydı, Sgt. Pepper's modundayken ne yapardım?

"Tanrı aşkına Jules, sadede gel." Yikes.

Belki de şu an "seni tanımak" için uygun bir zaman değildi.

"The Beatles ve Yoko Ono'yu biliyorsanız anlarsınız."

"Hayır."

"Grubu dağıtan kadın olmak istemiyorum." Yine sessizlik.

"Luke bunu anlıyor. Bence iyi olacak," diye

devam ettim. Hâlâ konuşmuyordu.

"Gerçekten bir gezinti yapmak istiyorum. Çok şey öğrenebileceğimi düşünüyorum."

Daha fazla sessizlik.

"Vance, bana güvenmek zorundasın," dedim sessizce.

Bir süre daha sessizlik oldu, sonra bir iç çekiş duydum. "Akşam yemeği için geri gel. Luke'la işin bittiğinde ben kulübede olacağım."

Bir an nefes alamadım. Sonra zihnim bağırdı,
Yaşasın!

Bana güvendi.

Ve ben de bir gezintiye çıkacaktım. Ve kulübeye geri
dönecektim.

"Kapıyı açık bırakmalısın," dedim ona.

"Kapıyı hep açık bırakırım. Oraya nasıl gidileceğini biliyor
musun?"

Evet, ayrılacağımızı düşündüğüm halde ezberlemiştim.

Bunu ona söylemeyecektim.

"Belki de yol tarifini yazmalısın."

TOPLANTI Fortnum's'da saat beş buçuktaaydı. Oraya geç gittim
ve kalabalık çoktan toplanmıştı. May, Daisy, Roxie, Jet,
Indy, Ally, Tod, Stevie ve tuhaf bir nedenle Tex de vardı.

Tod ve Stevie'yi anlayabilirdim. Tex dondurmanın üzerine
serpilmiş köri tozu g i b i y d i .

Her neyse.

Herkes beni izlerken oturdum, h e p s i sırtıyordu ama
kimse tek kelime etmiyordu.

"Görünüşe göre bir yanlış anlaşılma olmuş," diye
başladım. Bir sürü kafa sallayan oldu.

"Ayrıldığımızı sanıyordum," diye devam ettim. "Vance barıştığımızı sanıyordu. Sonra işler çok yoğun olduğu için beni biraz rahat bırakmaya karar verdi."

Daha fazla baş sallama, gülümsemeye dönüşen sırtışlar.

"Görünüşe göre ayrılırken ve vedalaşırken dört kez seks yapmıyorsunuz," diye devam ettim.

Çıngıraklı bir kahkaha atan Daisy dışında herkesin ağzı açık kaldı.

"Vance bana bunun daha çok barışmak için yapılan bir şey olduğunu söyledi," diye onları bilgilendirdim.

Herkes birbirine baktı ve Ally'nin bir kahkaha attığını duyar gibi oldum.

"Bu sabah Rottweiler'ım yürüyüşe çıktı," diye devam ettim. Gülümsemeler kayboldu ve yüzler karıştı.

Derin bir nefes aldım ve onlara duygusal Rottweiler'ımdan ve onun kayboluşundan bahsettim ve hatta onlara sevimli, yeni, sevimli, kıpır kıpır pug yavru köpeğimden de bahsettim.

Gülümsemeler geri geldi.

"Dün gece Luke'la öpüştüm," diye devam ettim.

Gülümsemeler tekrar kayboldu.

"Ve, bir nevi, önceki gece." Gözleri yuvalarından fırladı.

"Vay anasını," diye konuştu Indy sonunda. "Nasıl biri?" Roxie sordu.

Sadece ona baktım.

Binlerce (iyi) kelime söylediği belli olan yüzüme bir kez baktı ve eli boğazına gittiğinde titriyordu.

Devam ettim, "Vance evime kablo döşedi, bana göz kulak olmak ve beni korumak için kameralar yerleştirdi. Dün gece gözetleme odasında çalışıyordu. Her şeyi gördü."

"İsa, cennetteki tatlı Tanrım," diye fısıldadı May.

"Az önce tüylü bir pezevengi, bağlarını koparmış bir adamı ve iki kızını şok tabancası ve göğüs göğüse vurarak haklamıştım. Luke ve Ike'ın parmağını bile oynatmasına gerek kalmadı. Her şey bittikten sonra ben biraz... coşmuştum ve sanırım Luke da öyle," diye açıkladım. "Her neyse, Vance'le ilişkimizin bittiğini sanıyordum."

Daha fazla baş sallama.

"Önceki zaman, şey... bir anda oldu," diye paylaştım. "Yine de Vance'le ilişkimizin bittiğini ya da hiç bitmediğini düşünüyordum."

"Seni anlıyorum kardeşim," dedi Ally.

Roxie, "Luke senin Vance'in kadını olduğunu düşünseydi buraya taşınmazdı," diye araya girdi. "O bunu yapmaz."

"Nereden biliyorsun?" Tod sordu. "Bana söyledi," diye yanıtladı Roxie.

"Bu paylaşmak için garip bir şey gibi görünüyor," diye tartışmaya girdi Jet. "Özellikle de Luke için."

Roxie, "Bu uzun bir hikâye," dedi.

Herkes ona baktı. Herkesin bakışları onun üzerindeyken, Luke'un Hank'le işler yolunda gitmezse onunla ilgilendiğini söylediğini ve "Denver erkeklerinin erkek olması" hakkında bir şeyler anlattı.

İşini bitirdiğinde herkes ona bakmaya devam etti.

"Şu Luke'un etrafta dolaştığı kesin," diye mırıldandı Stevie.

"Çocuğun kendi kadının bulması gerekiyor," diye açıkladı May. "Bu konuda haklısın kardeşim," dedi Jet.

"Mm," diye mırıldandı Ally. Gözleri buğulanmıştı.

"Millet, odaklanın. Bence Kanun buraya kız saçmalıklarını konuşmaya gelmedi. Bu tüylü pezevenk de neyin nesi?" Tex havladı.

"O iş bitti. Ike onu içeri aldı. Üçünü de düşürmem otuz saniye kadar sürdü," dedim.

"Haklısın," dedi Ally.

"Peki bizden ne istiyorsunuz?" Tex sordu. "Dışarı çıkarken bir ortağa mı ihtiyacınız var? Manevraları ikiye katlamak mı istiyorsun? Bir satıcıyı taciz ederken görülürken, bir başkasının arabasını bitkisel yağla ıslatmak mı? Kanun'un aynı anda iki yerde birden olabileceğinden korkmalarını mı istiyorsun? Bu tür şeyler mi?"

Bu kötü bir fikir değildi.

Odaya baktım ve dua ediyormuş gibi tavana bakan Stevie dışında herkesin yüzünün istekli olduğunu görünce şaşırdım.

"Aslında buraya kız k ı z a konuşmaya geldim. Gördün mü, alaycı biri olduğumdan endişeleniyorum," diye itiraf ettim.

Birkaç göz kırpması ama çoğunlukla boş bakışlar gördüm. "Affedersiniz?" Jet sordu.

"Vance ile aramızdaki makyaj ve ayrılık senaryosunu yanlış anladım. Luke'u öpmek," diye açıkladım. "Onlarla oynadığımı düşünmelerini istemiyorum. Alay konusu olmak istemiyorum."

Herkes bana baktı.

"Jay-sus," diye gürledi Tex, sonra ayağa kalkıp kahve tezgâhının arkasına geçti ve espresso makinesine vurmaya başladı.

"Vance'e nasıl bıraktın?" Indy, Tex'i görmezden gelerek sordu.

"Toplantıdan sonra bana yemek hazırlayacak ve Luke ile birlikte gezintiye çıktuktan sonra onunla kulübesinde buluşacağım."

"Luke ile birlikte mi?" Stevie sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Vance'in Luke'la gezintiden haberi var mı?" Stevie devam etti.

"Evet, Yoko Ono'yu ona ve Luke'a açıkladım, anladılar."

Indy, Ally, Jet ve Roxie tamamen anlamış bir şekilde başlarını salladılar. Daisy yine kıkırdadı. Tod, Stevie ve May bana boş boş baktılar.

bakıyor.

"Uzun hikâye," dedim onlara.

"Kızım," diye bir ses duydum
arkamdan.

Arkamı döndüğümde gözlerim solmuş siyah bir tişörte ve siyah deri bir yeleğin kenarlarına takıldı. Kafamı kaldırdım ve Duke'un arkamda durduğunu gördüm.

Uh-oh.

Bırakın dinlediğini, Duke'un orada olduğunu bile bilmiyordum.

"Merhaba," dedim.

Selamıma karşılık vermedi.

Onun yerine "Bakireydin değil mi?" diye sordu. Kahretsin!

Neden herkes bakire olduğumu biliyordu? Cevap vermedim, sadece baktım.

"O çocuklar aptal değil. Senin kim olduğunu, ne olduğunu ve bir kadının zihninin nasıl çalıştığına dair bilmelerini istediğinden çok daha fazlasını biliyorlar," dedi Duke bana.

Bu beni düşünmeye sevk etti çünkü Vance'in benim numaramı bildiğine dair küçük bir şüpheden daha fazlasına sahiptim.

Düşüncelerim uzun sürmedi.

Duke konuşmaya devam etti.

"Dalga geçmiyorlar çünkü kendi iş kollarında pek çok

şey görüyorlar. Aldıkları riskleri biliyorlar ve

tehlikenin farkındalar. Etrafta dolanacak ve duyguları işleyecek zamanları yoktur. Ne istediklerini görürler ve onu elde ederler. Son."

Aman Tanrım.

Sessiz kaldım ve bakmaya devam ettim. Kendime engel olamadım.

Duke devam etti, "Senin bakire olduğunu biliyor. Bir gün cahil bir bakire olup ertesi gün alaycı olmak imkânsız. Ya da en azından benim gördüğüm kadarıyla senin için imkânsız."

Bilgisiz bir bakire olduğumu kabul etmemiştim.

Tartışacak zamanım yoktu, Duke iş başındaydı.

"Vance bunu biliyor. Eğer seninle yemek yiyorsa ve seni yatağında istiyorsa, endişelenecek bir şey yok. Ve eğer Luke senin Vance ile birlikte olduğunu biliyorsa ve seni de yanında istiyorsa, onun için de endişelenmene gerek yok. Kızımın Yoko Ono'su."

Al bakalım.

Duke'un gözleri May'e döndü. "Luke hazır olduğunda, sözümü unutma, kendi lanet kadını bulacak ve Tanrı hepimizi kurtaracak."

Sonra tepinerek uzaklaştı. Herkes onun gidişini izledi.

Sonunda Stevie, "Sanırım toplantı sona erdi," dedi.

Roxie, "Evet, Duke'ün bir bildiği vardır," diye mırıldandı.

"Ben söyleyeceğim," diye araya girdi May.

"Kahve isteyen var mı?" Tex gürledi. "Eğer yoksa, onu bu gece için kapatıyorum."

"Eve gitmem gerekiyor. Lee beni bu akşam Barolo Grill'e götürecektir," dedi Indy, ayağa kalkarak.

"Ah, özür dilerim. Sana söylemeyi unuttum. Eddie aradı. Lee'yle bu akşam bir şeyler yapacaklarmış. Ona Lee'ye sana söyleyeceğimi söylemesini söyledim," diye açıkladı Jet.

"Benimle dalga geçiyorsun." Nedense Indy patlamaya hazır görünüyordu. Barolo Grill'i gerçekten (gerçekten) sevdiğinden şüpheleniyordum.

Ally güldü.

"Sen, Lee ve Barolo Grill... olmayacak..." dedi Ally Indy'ye.

"Hank ve benim sinemaya gitmemiz gerekiyordu. O da bu her neyse onun içine çekildi," dedi Roxie.

Indy iç çekti. "Belalı Kadın'ın hayatı böyle işte." "Bu konuda haklısın kardeşim," dedi Jet.

Herkes güldü.

Ben düşünmedim. Onlar hamburger yemek için Brother's'a gitmeye karar verirken ben düşünüyordum ve düşünmeye devam ettim.

Eve döndüm.

Vance'e.

Yatağımda yatıyorduk.

Vance kot pantolon ve koyu gri, tüylü bir Henley ile havalı, kalın tokalı siyah bir kemer giymişti. Ayakları

çıplaktı ve itiraf etmeliyim ki hâlâ seksiydiler.

Alçak, gece mavisi kordonlar, kendime ait havalı, kalın tokalı siyah bir kemer ve koyu, gri-mavi, uzun kollu bir tişört giyiyordum (Luke'un mavi kordonlarla sorun yaşayacağını düşünmemiştim). Ayaklarım da çıplaktı ve ayak tırnaklarım koyu, elektrik mavisine boyanmıştı. O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti. Kendimi korkak bir kız havasında hissediyordum. Pediküre ihtiyacım olduğuna karar verdim.

Vance quesadillas yapmıştı ve çok güzeldi. İçlerine jalapeños ve sotelenmiş tavuk göğsü parçaları bile koymuştu. Yemeğimiz bittiğinde ben bulaşıkları yıkarken o da bazı telefon görüşmeleri yaptı (adil olan buydu, yemeği o yapmıştı). O gece izinliydi, yarın işe dönecekti. Luke beni aldıktan sonra kulübeye gidecekti.

O telefonla, ben de bulaşıklarla işimizi bitirdiğimizde, beni yatağın merdivenlerine yönlendirdi ve yukarı çıktık.

Luke bir saat içinde evimde olacaktı. Vance'in doğrudan hanky panky'ye gideceğini düşündüm. Zamanımız vardı.

O yapmadı.

Sırt üstü uzandı ve beni yanına yatırdı, yanağım omzundaydı. Sonra eli gömleğimin arkasına gitti, ama sadece belimin derisine akılsızca desenler çizmek için. Bunun dışında sessizdi ve bana dokunmadı ya da beni öpmeye çalışmadı.

Hmm.

Parmaklarının etkisi vardı. O sabah ona saldırdığım için sıranın onda olduğunu düşünmüştüm. Ama sırayı bana getirmeden bunu nasıl anlatacağımı bilmiyordum.

"Vance?"

"Evet."

"Ne yapıyoruz biz?"

"Yatakta uzanıyoruz."

"Biliyorum, ama...

neden?" "Neden

olmasın?"

Buna verecek bir cevabım yoktu.

Bekle, vardı.

"Yalan söylemekte iyi değilim."

"Prenses, kıpırdamadan durmayı

öğrenmelisin."

Bunu düşündüm, belki de haklıydı. Nadiren hareketsizdim. Genellikle hareket halindeydim, hayatım boyunca hep öyle olmuşum. Yatakta yatıp hiçbir şey yapmadan dünyayı kurtarmak zordu.

"Bu bir Kızılderili olayı mı?" Ben sordum.

"Ne?" Sesinde bir kahkaha tonu vardı ve dirseğimin üzerine kalkıp ona baktım.

Haklıydım, kesinlikle kahkaha. Aslında, tam bir sırtış.

"Komik olan ne?" diye sordum.

"Sen."

"Nasıl komik olabilirim ki? Oturup hiçbir şey yapmayan ve hareketsiz kalan kimseyi tanımıyorum."

"Pek çok insan bunu yapıyor. Çoğu zaman da gözlerini televizyona dikip zihinlerini çöple doldurarak işi berbat ediyorlar."

Bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Bu yüzden mi komik olduğumu düşünüyorsun? Hareketsiz kalamadığım için mi?"

"Bence komiksin çünkü bana bunun bir Kızılderili olayı olup olmadığını sordun."

"Bu neden komik?"

"Kültürüm hakkında bildiğim tek şey kitaplarda okuduklarım. On iki yaşına geldiğimde bölgeden ayrılmıştım. Ondan önceki iki yıl, beni yanlarına alan iyi kalpli ama benim pisliklerimle uğraşacak kadar sabırlı olmayan insanların arasında oradan oraya savruldu. Ondan önce tek bildiğim, babamın hayatının her gecesinde zil zurna sarhoş olmasıydı, bunların çoğunda da ben ve kardeşim izlerken annemi kanlar içinde dövüyordu."

Ciğerlerim ve kalbim de dahil olmak üzere vücudumdaki her kas, kemik ve doku parçası dondu. Sonra kendime geldim, ona doğru eğildim, yukarı uzandım ve ışığı söndürdüm.

"Jules?"

Yanına yerleştim, kolumu beline doladım ve onu yan tarafına, bana bakacak şekilde çektim.

"Jules," diye tekrarladı.

Ona baktım. Kolum belinde kaldı ve önümü onunkine bastırdım.

Sonra fısıldadım, "Bunu yapamam, Vance. Bana zaman vermelisin. Ay ışığına ihtiyacım var." Derin bir nefes aldım, sonra dedim ki, "Ama üzülmeden önce, bunun önemli olduğunu bildiğimi bilmelisin, bu her şeyden daha önemli."

Onda bir değişiklik oldu. Zar zor görebiliyordum ama kesinlikle hissedebiliyordum.

"Tanrım, Jules," diye mırıldandı, ama bende hayal kırıklığına uğramamıştı. Başka bir şeydi. Daha büyük bir şey, sesinin boğuk çıkmasına neden olan bir şey.

İyi bir şeydi.

Onu daha derine ittim.

"Eğer bir süper gücüm olsaydı," diye fısıldadım, "zamanda geriye giderdim. Babanı alkolikler toplantısına götürürdüm. Sana aileni geri getirirdim."

"Sessiz ol, Jules."

"Anneni düzeltirdim, böylece sadece güzel olurdu ve kırılmazdı-"

"Sessiz ol."

"Ve kültürünüz hakkında her şeyi bilirsiniz çünkü bilmelisiniz."

Bana doğru yuvarlandı ve sonra üstüme çıktı. "Eğer sessiz olmazsan, seni sessiz yaparım."

"En azından kardeşini bulmalısın, Vance."

Elleri yüzümün iki yanına geldi.

"Sana yardım edeyim," diye teklif ettim.

Beni öptü ve orada durmadı. Sessiz kalmamı sağlayacak bir sürü şey yaptı.

Tam olarak sessiz sayılmazdı ama çıkardığım seslerin bilinen bir dille ilgisi yoktu.

Sanırım Vance'i nasıl harekete geçireceğimi ve sırasını nasıl alacağını buldum.

İşimiz bittikten sonra salonun tavanındaki bölmeden yumuşak örgü, şönil bir battaniye çıkardı ve üstümüze serdi.

Beni önden öne doğru tuttu, yüzüm boğazındaydı.

Birkaç dakika sonra "Bana daha fazlasını anlatmanı istiyorum" dedim. Sessiz kaldı.

"Lütfen. Zor olduğunu biliyorum ama-"

Devam ettim. "Daha sonra."

"Söz mü?"

"Evet."

"Tamam."

Kolları zaten beni sarmıştı, teslim olduğumda daha da sıkılaştı. Orada hareketsiz yatıyordum ve bunun o kadar da zor olmadığını düşünüyordum.

GELECEK HAFTA BİR ARA

T Kapı çaldı ve bir kapıyı açmak için iki kişi gerekmesine de Vance beni kapıya kadar geçirdi. Kolu kıvrılmıştı. Boynuma öyle bir sarıldı ki, deneyimsizliğimle ben bile bunun biraz fazla tescilli olduğunu fark ettim. Kolumu beline dolamaktan başka çarem yoktu yoksa garip görünecek ve rahatsız olacaktım.

Şaşırtıcı bir şekilde, bunu yaptığım anda rahattım, çok rahattım.

Bu kötü bir şey değildi. Sadece Luke için biraz yüzüne vurulduğunu düşünmüştüm.

Vance kapıyı açtı ve ikimizi de geri çekti, Luke eve girerken beni onun yanında tuttu.

Luke önce bana sonra Vance'e baktı, yüzü bomboştu. Nefesimi tuttum.

"İyi miyiz?" Vance sordu.

Luke'un dudakları kıpırdadı. "Evet," diye cevap verdi. Gözlerimi kırptım.

Bu kadar mıydı?

Vance'in boynumdaki kolu sıkılaştı ve beni vücuduna doğru kıvırdı, böylece tam önümüzdeydik. Ona baktığımda sırtıyordu.

Öyle olduğunu tahmin etmiştim. Erkekler çok garipti.

Vance konuşmaya başladı. "Jules, akıllı ol. Luke'u izle ve ne diyorsa onu yap. Dağdan aşağı inip acil servis bekleme odasında oturmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Tamam," dedim.

"Bu gece uyuşturucu satıcısı yok. Sadece iş. Anladın mı beni?" Vance devam etti.

Hmm.

Maço konuşması.

Cevap vermemeye karar verdim ve bunun yerine kaşlarımı çattım. "Anladın mı?" diye tekrarladı.

Tamam, cevap vermek zorundaydım ve bunu hırıltılı bir şekilde yaptım. "Makyajımızın tarihteki en kısa makyaj olmasını mı hedefliyorsun?"

Vance yine sırttı. Cevap vermeme sırası ondaydı ve bunu benden daha iyi yaptı.

"Şaka yapmıyorum Crowe, yarın King Sooper's mağazalarında çalışacağım. Kendime bir kasiyer bulacağım. Güvenli bir iş, iyi bir sigorta ve muhtemelen bana ne yapacağımı söylemeyecek."

Tehdidim üzerine Vance alnımdan öptü. Sonra beni bıraktı.

Bunu, King Sooper'ın kasiyer çocuklarının fazla rakip olmadığını düşündüğü şeklinde anladım.

Muhtemelen haklıydı.

"Hoşça kal, Boo," diye
seslendim.

"Miyav," diye seslendi Boo evin içinde bir yerden, muhtemelen başını belaya soktuğu bir yerden.

"Uslu dur," diye seslendim, başını belaya sokma ihtimaline karşı uyarmak için.

"Miyav!" Boo tekrar seslendi, sesi taciz edilmiş gibiydi. Luke'a döndüm. "Artık hazırım."

Luke'un yüzünde tam bir gülümseme vardı. Nadir görülürlerdi ve etkiliydiler. Bir gün bir kadın çok şanslı olacaktı. Luke'un da o kadar şanslı olmasını umuyordum.

Hareket etmeye başladık. Vance elimi tuttu, çekiştirdi ve ben de ona döndüm. Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdu.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı, yüzü yakındı, gözleri yumuşak ve sıcaktı.

Nefesim kesildi.

Başımı salladım ve fısıldadım, "Yapacağım."

Oradan ayrıldık ve ben Explorer'ın yolcu tarafına geçtim.

"King Sooper'ın kasası çocuklar?" Luke ben kemerimi bağladıktan sonra sordu.

"Hayalimdeki erkekler," diye cevap verdim.

"Bebegim." Cipi çalıştırdı ve yola koyulduk. "En azından bu gece mor pantolon giymiyorsun," diye belirtti.

"Takımı utandırmak istemedim."

"Bunun imkansız olduğunu düşünüyorum." Vay be.

Bu çok büyük bir şeydi.

Bu büyük sözlere rağmen, Luke'un kitabından bir sayfa almaya ve sessiz olmaya karar verdim.

Luke için sessiz bir gece değildi.

Konuştu.

Bana Nightingale Araştırma'nın çeşitli müşterileri olduğunu söyledi.

Bunların büyük kısmı kurumsal soruşturmalar, çalışanların geçmişlerinin araştırılması, dolandırıcılığın araştırılması gibi şeylerdi. Bunlar genellikle Brody adında bir bilgisayar korsanı tarafından ofis içinde ve gözetleme yoluyla yapılıyordu.

Ayrıca bazı aile içi soruşturmalar da yaptılar: aldatan kocalar, aldatan eşler, ortak banka hesaplarından para çalma.

Luke bana eskiden güvenlik işlerini yaptıklarını ama şimdi sadece Fortnum's'ı ve son zamanlarda da benim evimi izlediklerini söyledi.

Ayrıca, federal, eyalet ve yerel olmak üzere bazı hükümet sözleşmelerini üstlendiler. Ayrıca özel davaları da üstlendiler.

Luke bunlar hakkında fazla bir şey paylaşmadı, ancak neredeyse sadece Top Four olduğunu anladığım kişiler tarafından çalıştıklarını açıkladı: Lee, Luke, Mace ve Vance.

Son olarak, ekip aynı zamanda çok sayıda atlama takibi de yapıyordu ve atlama ciddi bir şekilde atlanmıssa bunu ulusal çapta yapıyorlardı. Çoğunlukla Luke'un "yerel" olarak kabul ettiği altı ya da yedi eyaletlik bir bölgede yapılıyordu.

Luke, Vance'in en iyi iz sürücüleri olduğunu doğruladı. Ayrıca tüm dinleme işlerini de o yapıyordu. Dahası, en çok keşif yapmak için seçtikleri adamdı çünkü son derece sessizdi, bu da geçmişte bir suçlu olarak öğrendiği bir şeydi.

Lee eski özel harekatçı, Ordu Gece Avcıları. Monty eski bir donanma komandosuydu. Lee'nin uzmanlık alanı her şeydi. Monty'nin uzmanlık alanı ise Luke'un ayrıntılarına girmediği operasyonları planlamaktı.

Matt ve Bobby, Lee'nin ekibinden iki kişi daha, polis olması gereken ama ekstra bir mücadeleyi tercih eden yerel çocuklardı. Zamanlarının çoğunu atlamaları çekerek, tehlikeli ilişkiler sırasında fotoğraf çekerek, gözetleme yaparak, bir müşterinin ihtiyacı olduğunda güvenlik (korumalar gibi) sağlayarak geçirdiler.

ve ek insan gücü olarak hareket ediyorlardı. Luka onları "ayaklı askerler" olarak tanımlıyordu.

"İyiler," dedi.

Ike çirkin bir şey olana kadar polisti. Bu çirkin olay Luke tarafından da paylaşılmıyordu. Ekipte iki numaralı iz sürücüydü ve tıpkı Vance gibi sık sık şehir dışına çıkıyordu.

Jack, tanışmadığım başka bir adam, kaslıydı. "Bu kadar mı?" diye sordum.

Luke, "Gözetim odasında çoğu gece vardiyası almak dışında, evet," diye cevap verdi.

Mace kulağa ilginç geliyordu, özellikle de Luke'un Söyle.

Görünüşe göre eskiden dünya çapında bir sörfçüymüş. Yarı Hawaii yerlisiymiş ve Colorado'ya snowboard yapmak için gelmiş, bu konuda da çok başarılıymış. Mace, Lee ve Vance gibi, yaptığı her işte iyiydi. Uzmanlık alanı yoktu. Hepsi onun uzmanlık alanıydı (Luke'un sadece Lee, Monty ve Vance'in nasıl yapılacağını bildiğini açıkladığı tel işi hariç). Bunun nedeni sporcu olarak geçirdiği hayattı, bir kısmı da profesyoneldi. Vücudunu nasıl kullanacağını biliyordu, içgüdüleri ve refleksleri keskindi.

"Profesyonel bir sörfçü/snowboardcu iken nasıl oldu da özel dedektif/ödül avcısı oldu? Bu garip bir kariyer hamlesi gibi görünüyor," diye not düştüm.

Sörfçüleri ve sörfçüleri Zen ustaları olarak düşünürdüm, dalgalara ve kara binerlerdi, doğayla bütünleşirlerdi, kafalarını kırıp sürekli kızgın görünmezlerdi.

"Kişisel nedenler," diye yanıtladı
Luke. "Hangi kişisel nedenler?" Ben
sordum.

Luke cevap vermedi.

Vazgeçtim çünkü hiçbir yere varamayacağımı ve bunun beni ilgilendirmediyi biliyordum.

"Ya sen?" Devam
ettim. "Ben mi?"

"Neden oyundasın?"

Dudaklarında yarım bir gülümsemeyle dönüp bana baktı.
"Boklar ve sırtımlar."

Gözleri tekrar yola döndü.

Kendini tutuyordu. Bunu nasıl bildiyimi bilmiyordum.
Sadece biliyordum.

"Saçmalık," diye mırıldandım.

Cipin içindeki hava oldukça dramatik bir şekilde değişti
ve vücudum bunu hissedince otomatik olarak gerildi.

Sonra Luke konuştu ve bu her zamanki biraz alaycı,
sevecenlik sınırındaki ses tonuyla değişti.

"Bebeğim, yatağımı paylaştığın ve vücudunu benimkine
bastırarak bana karşı tavır almakta özgür hissettiğin bir
zaman gelecek, o zaman bunu bilecek konumda olacaksın."

Tamam o zaman, al bakalım.

Ben zorlamadığım sürece Luke'un bu durumla "iyi" olduğundan şüpheleniyordum.

Bildiğim iyi oldu.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Bu akşam ne var?"

"Araştırma. Karısı hakkında bilgi isteyen bir müşterim var.

boşanmak istiyor."

"Onu aldatıyor mu?"

"Yerine birini bulan o. Boşanma tazminatını daha rahat ödemenin bir yolunu arıyor."

Um.

Hayır.

"Bu adam pisliğin tekine benziyor,"

dedim. "Pisliğin teki," diye cevap

verdi Luke.

Luke, neredeyse çok zenginlerin konforlu evleriyle dolu bir mahallede, iyi aydınlatılmış bir sokakta durdu ve park etti. Araçtan inmek için hamle yaptı.

"Bekle," diye seslendim.

Bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Bunu

yapamayız," dedim ona.

"Neden olmasın?" diye

sordu. "Bu doğru

değil."

Luke yüzünü bana dönmek için vücudunu tamamen

cevirdi. "Biz karar vermeyiz. Fatura göndeririz."

Takımda olmamla ilgili bir sorun olabileceğini hemen görebiliyordum. Yargıda bulunmazdım ama ahlaki kurallarım olduğu kesindi.

Bu noktayı Luke'la tartışmamaya karar verdim, çünkü sahip olduğum birkaç dakika içinde fikrini değiştirebileceğimi düşünmüyordum.

Farklı bir taktik denedim. "Bunun uyuşturucu satıcıları için daha fazla baş belası olmama nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

"Bu eğitim değil bebeğim, bu bir gezinti. Ben nereye gidersem sen de oraya gideceksin. Beğenmezsen seni eve götürürüm ve köpük banyosu yaparsın."

Aslında köpük banyosu kulağa hoş geliyordu. Ancak, bu şansı berbat edersem başka bir şansım olmayacağını düşündüm. Onlardan biriyle "birlikte" olduğumu düşünürsek, bu belalı ekibin yaşamak için ne yaptığını çok merak ediyordum.

Vance ile olan ilişkiyi nasıl tanımlayacağımı bilmiyordum ama ona "erkek arkadaşım" demek kulağa oldukça aptalca geliyordu. Özel bir ilişkimiz vardı, Vance bunu açıkça belirtmişti ama bunu tanımlayıcı bir sığata nasıl dönüştüreceğim belirsizdi.

Ayrıca, ekibin beni sevdiği, bana saygı duyduğu izlenimine kapılmıştım. Bu izlenimi edinmiştim çünkü beni kolayca kabullenmişlerdi. Eve gidip köpüklü bir banyo yapsaydım, bunun köpüklerden daha hızlı dağılacığını biliyordum.

"Hadi yapalım şunu," diye mırıldandım, yanımdan kalkarken.

Luke dün gece yaptığı gibi, sanki buranın sahibiymiş gibi doğruca eve doğru yürüdü. Kapıyı anahtarla açtı.

"Anahtarın var mı?" Dün gece yüksek sesle konuşup dikkatleri üzerimize çekerek yaptığım hatayı yapmak istemediğim için fısıldadım.

Bana baktı. "Müşteri bize verdi." Oh.

Doğru ya. Bu mantıklı.

Luke içeri girdi ve hiçbir ışığı yakmadı. Sanki daha önce de birçok kez bu yolu kullanmış gibi doğrudan büyük bir mutfağa gitti. Ben de onu takip ettim.

Doğruca mutfağın dışındaki, karanlıkta bile bir kadın tarafından dekore edildiğini görebildiğim küçük bir ofise gitti. Luke bir çift plastik eldiven giydikten sonra kemerinden küçük bir el feneri çıkardı ve masayı karıştırmaya başladı.

"Ne arıyorsun?" diye sordum. "Her şeyi," diye yanıtladı Luke.

Orada durup izledim.

El feneri sık sık duvarlar boyunca kayıyordu ve üzerinde çapraz kurdeleler olan ilan panolarından birini gördüm. Kurdelelerin içine kartvizitler, makbuzlar, notlar, mektuplar ve fotoğraflar sıkıştırılmıştı. Fotoğraflar aynı dört kişinin, bir kadın, bir erkek ve iki genç oğlanın farklı çekimleri idi.

"Onların çocukları var," diye tısladım Luke'a.

Luke cevap vermedi, aramaya devam etti.

Daha da rahatsız oldum. Önemi yokmuş gibi davranmak istedim ama bu bana ters geliyordu. O kadar derinden ters düşüyordu ki, kendimi çiğ hissediyordum.

"Luke."

Doğruldu ve bana döndü. "Bizim sorunumuz değil." "Ama-"

"Bebeğim." Sesi bir uyarıydı. Sabrını zorluyordum.

Ağzımı kapattım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Köpük banyosunun kulağa hoş geldiğine karar verdim. Aslında burada işimiz bittikten sonra Luke'tan beni eve götürmesini isteyecektim. Sonra banyo yağımı kabin için çantama koyacak ve banyomu orada yapacaktım, işim bittikten sonra da Vance'e sarılabilecektim.

Sikerim böyle işi.

Yani takımdaki gayri resmi yerimi kaybedeceğim. Her neyse.

Luke ofise olan ilgisini kaybetti ve yukarı çıktı. Neredeyse Vance kadar sessizdi.

I takip ettim, çalışıyor zor değil için stomp ve atmak öfke nöbeti geçirdim, ancak durumun bunu gerektirdiğini düşündüm.

Yatak odasına gittik ve Luke çekmeceleri, banyodaki ecza dolabını, komodini biraz daha karıştırdı.

Sonra yerde yan yattı ve ışığı yatağın altına doğru salladı. Sırt üstü düştü ve omzunu itti.

"Siktir," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordum. Kollarımı hâlâ göğsümde kavuşturmuş, kalçamı sıkmış, bir bacağımı dışarıda tutarak sordum. Duruşum "tavır" diyordu ama merak ettiğimi de itiraf etmeliydim.

Luke elinde bir kutuyla çıkageldi. Yatağın altında açmıştı. Ayağa kalktı, küçük el fenerini dişlerinin arasına aldı ve bir elinde kutu açıkken diğer eliyle kutuyu karıştırdı.

Öne doğru yürüdüm ve ağzım açık bakakaldım.

Küçük bir ecza dolabıydı. Sadece haplar değil (bir sürü hap), beyaz tozla dolu şişeler, üç tane, ikisi çok dolu, biri yarı boş, bir ayna, bir tıraş bıçağı ve rulo haline getirilmiş bir banknot.

Luke, el fenerini dişlerinden çektikten sonra, "Orospu tam bir kokainman," dedi.

"Onun olabilir," diye önerdim.

"Evini aramamız için bize para ödüyor. Sence eşyalarını ortalıkta bırakır mı?"

Lanet olsun.

Bu mantıklı.

"Belki de o yerleştirmiştir," diye tekrar denedim.

"Şüpheli. Onun değil, karşı çıkarsa bunu kanıtlamakta zorlanır. Neyin tehlikede olduğunu göz önünde bulundurursak, bunu yapacaktır. Eğer basılmasını isteyecek kadar zekiyse bunu öğrenmek çok kolay."

Yine lanet olsun!

Ona ters ters baktım.

Luke bakışlarımı görmezden geldi, yere eğildi ve kutuyu yerine koydu.

"Bunu fotoğraflaman falan gerekmiyor mu?" Tekrar ayağa kalkıp aramaya başladığında sordum.

"Bu gece kocasını arayacak. Bir gösterideymişler. Eve geliyor, onu nerede bulacağını biliyor, büyük bir olay. Boşanmak istiyor. Kadını enseleyecek pisliği bulmuş. Kadının, adamın yanında bir kadın olduğundan haberi yok. Boku yediği için boyun eğiyor."

Senaryosu ağızımda kötü bir tat bıraktı. Bu iki kişiyle ilgili değil, dört kişiyle ilgiliydi.

Sikeyim.

Bir şey bulduktan sonra Luke'un araştırması yoğunlaştı. Sonunda ikisi de neredeyse boş olan iki gizli kokain şişesi ve içinde ayna, bıçak ve fatura olan başka bir kit daha buldu. Ayrıca hemen hemen her yere gizlenmiş o kadar çok hap şişesi buldu ki komik değildi. Sonunda yemek odasındaki dolabın arkasına bantlanmış bir zarf buldu. İçinde rehin dükkanlarından alınmış bir yığın makbuz vardı. Hap Patlatan Anne Kokainman

alışkanlığını finanse etmek için mücevher, gümüş, Waterford kristali ve çok sayıda başka ev eşyasını rehin bırakıyordu.

Luke eldivenlerini çıkardı ve ben de işimizin bittiğini anladım. Geldiğimiz gibi çıktık, arabaya bindik ve Luke onu çağırdı. Ne hissedeceğimi bilmeden orada oturdum.

Bu iki çocuğun, karısına kazık atmak isteyen aldatan bir babaları ve görünüşe bakılırsa ya uçurtma gibi uçan ya da düzenli olarak önemli ölçüde uyuşturulan uyuşturucu bağımlısı bir anneleri vardı.

Luke kanıtların büyük kısmının nerede bulunabileceğini tarif etmeyi bitirdikten sonra, "Dışarı," dedi ve Explorer'ı çalıştırıp kaldırımından uzaklaştı.

Öfkeyle pencereden dışarı bakarken ona "Bu boktan bir his," dedim.

Luke cevap vermedi.

"İnsanlar berbat," diye

devam ettim. Luke sessiz

kaldı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Şimdi bir yerlere gidip kafa mı kıracağız?" Ben sordum.

Luke kıkırdadı.

"Anlıyorsun," dedi. Her neyse.

KAFALARI KIRMADIK.

Ya da şöyle demeliyim, kafaları kırmadım.

Dünyamı sarsan başka bir şey daha yaptık. Tanımadığım ve asla tanışamayacağım iki küçük çocuğun korkunç hayatlarını düşünmekten daha kötü değildi, ama dünyamı ve içindeki yerimi sarsan bir şeydi.

Evans'ın dışında bir bara gittik, daha önce hiç gitmediğim ve muhtemelen bir daha hiç görmeyeceğim bir batakthane.

Otoparkta Luke bana döndü. "Tanışacağımız adam beni gördüğüne sevinmeyecek."

"Neden?" Ben sordum.

"Bobby ya da Matt'i bekliyor olacak. En fazla Ike'ı." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, radara yakalanmadığını ve bizim onu ciddiye almadığımızı düşündüğü anlamına geliyor. Oraya girersem, ciddi olduğumuzu anlayacak. Silahını aldın mı?"

Koltuğumun altına koymuştum. Almak için eğildim ama eliyle kolumu tutarak beni durdurdu.

"Oraya silah taşıyarak gitmiyorsun. Bununla tehdit oluşturan sen değilsin. Ben tehdit oluştuyorum."

Her şey oldukça karmaşık görünüyordu. Soru sormak istedim ama bunun yerine başımı salladım.

Luke bara her zamanki gibi girdi, vücut dili kim olduğunu, ne yaptığını ve nerede olduğunu bildiğini kendinden emin bir şekilde ifade ediyordu.

gidiyordu. Takip ettim, muhtemelen Luke kadar havalı ve kendinden emin görünmüyordum çünkü bunların hiçbirini bilmiyordum.

Yine de insanlar içeri girdiğimizde dönüp baktılar ve bizi gördüklerinde bakışları bakışlara dönüştü.

Luke bir kabine doğru yürüdü. Bir adam oturuyordu ve bana Sal Cordova'yı hatırlattı. Kadınların erkeği, ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu. Beyaz, kirli sarı saçlı, şık giyimli.

Gözleri Luke'a takıldığında yüzünde şaşkınlık ve belki de bir parça korku belirdi, sonra gözlerini kapattı. Bakışları bana takıldı ve yine sadece bir anlığına baktı, sonra gözleri Luke'a geri döndü.

Luke masaya geldiğinde, "Stark," dedi. "Marcus'un ayak işlerini yapmanı beklemiyordum. Ne? Rütben mi indirildi?"

Vücudum kaya gibi sertleşti ve Luke'a baktım. Sonra neyi ele verdiğimi fark ettim ve kendimi rahatlamaya zorladım.

Marcus için bir iş mi yapıyorsun? Marcus Sloan?

Yanında uyuşturucu satıcısı ve pezevenk olan silah kaçakçısı mı?

Luke bana baktı ve bana bir şey söylediğini hissettim. Anlayabilmem birkaç vuruş sürdü, sonra ben Bayanlar Erkeği'nin karşısındaki kabine kaydım ve Luke da yanıma kayd.

"Kim bu? Kanun mu?" Bayanların Adamı şaka yapıyordu. "Evet," diye cevap verdi Luke.

Ladies' Man'in gözleri bana kaydı ve yüzündeki zoraki neşe kayboldu. Benden ne anlam çıkaracağını bilemediğini söyleyebilirdim.

Sessiz kaldım.

"Artık maaş bordrosunda mı yoksa ne?" Ladies' Man sordu ve "Dün gece Warren'ı indirdiğini duydum" diye devam etti.

Luke, "Hukuk hakkında konuşmak için burada değiliz," dedi.

Bayan Adam'ın dikkati Luke'a döndü. "Hey, dostum, tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Mesajı aldığımda çok şaşırdım. Bir hiç uğruna çok fazla sorun var gibi görünüyor."

Nedense Luke "Dur" dedi ve ben ona konuşmayı kesmesini söylediğini düşünmedim.

Bayanların Adamı iyi çocuk gülümsemesini sürdürdü. "Ne?"

"Dur," diye tekrarladı Luke.

"Az konuşan bir adam olduğunuzu biliyorum ama ne? Mesaj bu mu? Bana bir ipucu ver." Bana döndü. "Hukuk mu? Biliyor musun? Kaç hece? Kulağa nasıl geliyor?"

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca Luke'la çok şey paylaşmıştık ya da en azından Luke'un dünyasında bunun çok şey olduğunu tahmin ediyordum. Bu yüzden Luke'un bu adamın ukalalığını pek hoş karşılamayacağını düşünerek kendimi oldukça güvende hissediyordum.

Yanılmamışım.

Luke çömelerek ayağa kalktı, masaya doğru eğildi ve şaka yapmıyorum, Bayanlar Adam'ın yakasına yapışıp onu oturduğu yerden çekti. Diğer elini de üzerine koyup büktü.

Geri çekildim ve Bayan Adam'ın vücudu yanımdan uçup arkamdaki kabine girdiğinde kıl payı kurtuldum.

Oh... Tanrım...

Luke'un antrenmanlarımızda kendini tuttuğunu hissediyordum.

Sevd
im.

Hem
de
çok.

Luke bizim kabinden çıktı ve diğerine doğru yürüdü.

Ben de onu takip ettim.

Ona ulaştığımda Luke, Bayanların Adamı'nın yakasına yapışmıştı. Onu neyse ki boş olan kabinden çekip çıkarmış ve döndürerek duvara çarpmıştı.

Barda müzik çalıyordu ama herkes Luke'u izlerken sohbetin uğultusu kesildi.

Luke, Bayanların Adamı'nı öne doğru çekti ve sonra onu tekrar duvara çarptı. Kafatasının duvara çarpma sesini duyabiliyordum.

Vay be.

Luke onu orada bastırdı, bacakları yerden bir ayak yüksekten altından sarkıyordu, elleri Luke'un ellerine

dolanmıştı.

bileğini ve ön kolunu. Tıpkı filmlerdeki gibi Luke onu tek eliyle havada tuttu. İnsanların gerçek hayatta bunu yapabildiğini bile bilmiyordum.

Görölmeye değer bir manzaraydı. Karnım zil çaldı, kalbim çarptı ve çok kışkandım.

Luke sadece sert değildi. O tam bir baş belasıydı. "Dur," diye tekrarladı Luke aynı kelimeyi.

Bayanlar Adam artık ukalalık yapmak istemiyordu. Çok korkmuş görünüyordu.

"Anladın mı?" Luke sordu.

"Evet, evet. Yakaladım seni. Marcus'a söyle, endişelenecek bir şey yok. Ben çıktım," diye homurdandı Bayanlar Adam, çünkü Luke'un eli boğazına sarılmıştı.

Luke onu düşürdü.

Bayanlar Adam yere indiğinde bacakları biraz büküldü ama kendini toparladı ve elleri boynuna gitti.

Luke başını bana çevirdi. Mesajı açık ve net bir şekilde aldım ve ikimiz de dışarı çıktık.

Ben sesimi bulana kadar kemerlerimizi takmış ve yola çıkmıştık. "Bu hiç adil değildi. Bütün kafa kırma işini sen aldın."

Luke sessizdi ama eğlendiğı belliydi.

"Bir dahaki sefere adamı kabinin diğer tarafına fırlatacağım," diye duyurdum.

"Bu gece olmaz. İşimiz bitti."

"Bitti mi?"

"Tamamdır."

"Bu kadar mı?"

"Evet."

"Ama biz sadece dışarı çıktık..." Gösterge panelindeki saate baktım. "Bir buçuk saat."

"Bu gecenin gündeminde başka bir şey yok, bebeğim." Bu hayal kırıklığı yarattı.

"Benim gecelerimden birinde gezintiye çıkmalısın. Daha uzun sürer ve çok daha eğlencelidir." Ona söyledim.

"Bunu kabul edeceğim." Hay aksi.

Küstahlık olsun diye söylemiştim. Kabul etmesini beklemiyordum. Bu Vance ile başka bir konuşma anlamına geliyordu.

Kahretsin.

Luke yine beni kapıma kadar geçirdi, anahtarlarımı aldı, önümden içeri itti ve alarmımı kapattı. Bu sefer mutfağa gitmedi. Ona bira teklif etmemenin en iyisi olduğunu düşündüm.

Sonra da son yirmi dakikadır aklımda dua eden şeyi sordum. "Siz Marcus Sloan için mi çalışıyorsunuz?"

Luke, "Avukat tutuyoruz," diye cevap verdi. Gözlerimi kapattım.

Bu hiç iyi değildi.

"Bebeğim."

Gözlerimi tekrar açtım.

"O bir uyuşturucu satıcısı. Silah kaçakçılığı yapıyor. Et satıyor," diye fısıldadım.

Luke, "O aynı zamanda Daisy'nin kocası," diye cevap verdi. Sanki karnıma yumruk atmış gibi hissettim.

Daisy'nin kocası mı? Daisy bir uyuşturucu satıcısıyla mı evliydi? Bir et satıcısıyla mı? Bir silah kaçakçısıyla mı?

"Ne?" Sesim o kadar kısıktı ki ben bile gürültü yapıp yapmadığımı merak ettim.

Süper Ahbap Luke'un süper güçleri arasında süper işitme de vardı. "O iyi bir adam değil ama iyi bir müttefik."

Konuşmadım, konuşamadım. İşlemeye çalışıyordum. Aynı zamanda nefes almaya çalışıyordum. İkisinde de zorlanıyordum.

"Daisy temiz," dedi Luke bana.

"Onun ne yaptığını biliyor mu?"

"Tahmin ediyorum, evet."

"O zaman temiz olamaz." "O temiz."

"Sanırım siz ve ben 'temiz' kelimesinin farklı tanımlarına sahibiz."

Birden ilerledi. Kafa kıran bir mamma jamma olduğumu bile bile geri çekildim.

Savunmasızdım. Daisy'den hoşlanmıştım. Ondan çok hoşlanıyordum. Onun arkadaşı olmak istiyordum, ama daha çok, benim olmasını istiyordum. Ben

iyileşip iyileşemeyeceğimi bilmediğim bir darbe aldım.

Luke bir şekilde beni duvara yasladı ve yaklaştı. Bu yırtıcı bir yakınlaşma değildi, seni öpeceğim yakınlaşmasıydı, dikkatini bana ver yakınlaşmasıydı.

"İnsanlar geçinmek, ilerlemek ya da boktan hayatları geride bırakmak için ne yapıyorlarsa onu yaparlar. Ama onları tanımlayan pek çok şey vardır. Nasıl davrandıkları, değer verdikleri insanlara nasıl davrandıkları. Daisy kirli parayla iyi yaşıyor. Indy'nin hayatına girdiği anda Lee onu araştırdı ve iyi yaşamayı hak edecek kadar çok darbe aldı. O iyi bir insan ve Marcus'un işlerine karışmıyor. Marcus'un diğer işlerinin yanında yasal işleri de var. İki taraf da kazançlı. Eskiden ne kazanırsa onun için çalışırdı. Şimdi onun için çalışıyor. Bunda bir güzellik var ve bunu yargılamak size düşmez."

"Ama-"

"Jules, yargılamak sana düşmez." "Katılmıyorum."

"O çeteden çekilersen, seni önemseyen iyi bir kadına darbe vurmuş olursun çünkü onun için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun. Bu senin hakkında ne söylüyor?"

Söylediği şey beni duraksattı. Pizza, futbol ve yüz bakımı beni duraksattı. Daisy'nin Clarice'i alışverişe götürmesi ve onunla King's'te takılması beni duraksattı.

"Kahretsin," diye fısıldadım ve gözlerim yana kayarak Luke'tan uzaklaştı.

Eli boynuma geldi, başparmağı çenemdeydi ve gözlerim geri kayd.

Bana hayal kırıklığına uğramış gibi bakmıyordu. Şimdi gözleri onay ve başka bir şeyle sıcakt.

"Şimdi bunu çözdüğüne göre, bilmen gereken bir şey daha var," dedi.

Uh-oh.

"Luke-

"Vance bir süredir arkadaşım. Onu severim. Ona saygı duyuyorum. Yaptığı işte iyi ve arkamı kolladığını biliyorum. O da benim onun arkasını kolladığımı biliyor."

Bunun iyi olduğunu düşünmüştüm.

"Seni becerdiğine dair en ufak bir ipucu alıyorum, oradayım."

Bunun iyi olmadığını düşündüm.

"Ona aşığım," diye ağzımdan kaçırdım.

Bunu neden söyledim ki? Bunu Vance'e bile söylememiştim. Vance'e söylemeyecektim bile. O bana söyleyene kadar. Jet'in Eddie'yle aylarca ya da sonsuza dek yaptığı gibi, banyoları mora boyamak ya da... her neyse, endişelenerek bir kenara çekilmeyecektim.

Mümkün değil.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Luke.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacakt.

Ne?

Aman Tanrım.

"Nereden biliyorsun?" Fısıldadım.

"Senin gibi bir kadın, senin gibi görünen bir kadın, yirmi altı yıl boyunca kendini biriktirip sonra da birkaç gündür tanıdığı bir adama sırf macera olsun diye vermez."

Bu doğruydı.

Kahretsin.

Bu Duke'ün haklı olduğu anlamına geliyordu. Erkekler bir kadının zihninin nasıl çalıştığı hakkında bilmelerini istediğimizden çok daha fazla şey biliyorlardı.

Bunun iyi bir şey olmadığına karar verdim, özellikle de Vance de aynı şeyi anladıysa.

Boku yemiştim.

Bu konuyu hiç düşünmemeye karar verdim, en azından yarına kadar.

"Neredeyse yirmi yedi," I dedi içinde bir girişim içinEğlenceli olabilir ve bizi gergin bir konudan uzaklaştırabilir.

Ağzının bir tarafı sırtarak yukarı kalktı. Başardığımı sanmışım. Ama yanılmışım.

Luke, "Vance'le ya da Vance'siz, her zaman bana sahipsin," dedi.

O ağırlığın göğsüme vurduğunu hissettim, gözyaşlarım orada ağırlaştı ve onları kontrol etmek için nefesimi içime çektim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyordum. "Sana da. Sen de her zaman bana sahip çıktın."

Başını salladı, parmağını burnuma dokundurdu ve sonra gitti.

Arkasından kapattığı kapıya baktım. Vay canına.

HAZEL, Boo ve ben Vance arifine bakmadan doğruca Vance'in kulübesine gittik.

Boo araba yolculuklarına alışık değildi ve bana bu yolculuklardan pek hoşlanmadığını söyledi. Gerçekten de hoşnutsuzluğunu uzun uzun anlattı. Sonra bunun, dünyada en nefret ettiği kişi olan veterineri yapılacak duyulmamış bir gece ziyareti olup olmadığını sordu. Ona veterineri değil Vance'e gideceğimizi söylediğimde, kalçama oturdu ve tutunmak için pençelerini etime geçirdi ve mırlamaya başladı.

Lanet olası deli kedi.

Kulübenin kapısına yakın bir yere, Vance'in Harley'sinin yanına park ettik. Çantam ve cüzdanım omzumda, Boo'nun kum kabı elimde ve Boo diğer kolumun altında, kulübeye doğru garip bir şekilde ilerledik. Perdeler açıldı, pencereler aydınlıktı ve etrafı saran karanlığa vuran ışık sıcak ve davetkâr görünüyordu.

Kapıyı açtım ve Boo'yu bıraktım, o da hemen etrafı keşfetmeye başladı. Kum kabını köşeye koydum.

Vance odada değildi ama bufalo gölgeli yer lambası yanıyordu ve kabin sıcaktı, en son oraya gittiğimden çok daha sıcaktı.

Neredeyse gece yarısıydı ve Vance'in uyuduğunu düşündüm. Yanılmışım.

Koridorda yürüdü, ayakları çıplaktı, üzerinde hâlâ giysileri vardı. Salonun girişinde durdu ve omzunu salona yasladı. Saçları arkaya doğru toplanmamıştı. Rahat, huzurlu, evinde ve ateşli görünüyordu.

"Hey," dedim.

"Hey," dedi.

"Miyav," dedi

Boo.

"Boo'yu getirdim," diye gereksiz bir açıklama yaptım. "Umarım sorun olmaz. Nick'in kahvaltı servis etme şeklinden hoşlanmıyor."

Vance sırttı ama bir şey söylemedi. Bunu davetsiz kedi misafir için her şeyin yolunda gittiğine dair bir işaret olarak kabul etmeye karar verdim.

"Bir şey öğrendin mi?" Vance sordu.

"Luke'un tüm aksiyona sahip olduğunu öğrendim," diye cevap verdim. Vance'in sırtışı bir gülümsemeye dönüştü.

Yemek masasının yanında duruyordum ve Vance çok uzakta gibi görünüyordu.

Kendimi garip hissettim. Erkek arkadaşımın (ya da her neyse) evinde hiç yatıya kalmamıştım. Yani, bir kere yatıya

kalmıştığ ama o da bir ayrılık/barışma seansıydı.

heyecan verici bir kavga, inanılmaz bir seks ve kalp kırıcı bir yanlış anlaşılma. Bunun da aynı şekilde olmayacağını umuyordum (yine de inanılmaz seks hoş karşılanmazdı).

Bir hamle yapmasını istiyordum ama olduğu yerde mutlu görünüyordu.

Hmm.

"Ben köpük banyosu yapacağım," diye duyurdum.

Ortam değişti, çekici ışını açıldı ve bedenimin ona doğru eğildiğini hissettim.

Sonunda bana doğru yürüdü, omzumdan çantamı aldı ve uzaklaştı. Onu yatak odasına kadar takip ettim. Çantamı yatağın üzerine bıraktı ve sonra uzandı, kitabını aldı ve okumaya başladı.

Tamam o zaman, çekici ışın arızası.

Eşyalarımı aldım, uzun bir köpük banyosu yaptım, salatalık kavunuyla losyonlandım ve yeni geceliğimi giydim - yumuşak, soluk limon ipeği, şeftali dantelinin kenarı kalçalarımın üst kısmına denk geliyordu. Yeni dantelli beyaz pantolonumu giydim. Saçlarımı başımın tepesinde bir at kuyruğu tutucusuyla gevşek bir düğüm halinde topladım. Banyo eşyalarımı olduğu yerde bıraktım, kıyafetlerimi topladım ve yatak odasına gittim.

Ev karanlıktı ama yatak odasının ışığı yanıyordu. Çantam şimdi yerdeydi. Vance yorganın altındaydı, Boo yüzüstü yatmış, kendini evinde hissediyordu. Vance'in göğsü çıplaktı ve yastıkların üzerinde kitap okuyor, parmaklarıyla Boo'nun boynunu ovuyordu.

İçeri girdiğimde Vance'in gözleri bana dikildi. Acele ediyormuş gibi görünmemeye çalışarak yatağın benim tarafıma doğru koştum. Kıyafetlerimi çıkardım, yatağa tırmandım ve sarılmak için Boo'ya el koydum. Boo rahattı ve itiraz ediyordu.

"Sus, Boo. Annen sarılmak istiyor," dedim ona. "Miyav."

"Sus."

Kedimle konuşan, köpük banyosu yapan, erkek arkadaşı olan bir aptal gibi hissediyordum.

Çıldırılmış gibiydim.

Bu normal kızların yaptığı normal şeylerdi.

Hiçbir zaman normal olmadım. Her zaman bir ucubeydim.

Ve her neyse, Vance ateşliydi. Çoğu zaman tartıştığımız için onun ne kadar seksi olduğunu unutuyordum. Yatakta uzanmış kitap okurken de kötü adamların kışını tekmelerken olduğu kadar güzeldi. O içimde hareket etmeden ya da benimle hararetli bir tartışmaya girmeden bu gerçeği hatırlamak beni... kararsız hissettiriyordu.

Pek sessiz, normal, sakın zamanlarımız olmamıştı. Neredeyse hiç.

Bununla başa çıkamayacağımı anladım.

"Bununla başa çıkamam," dedim Vance'e, Boo'yu bırakarak.

Boo aceleyle yatağın ucuna gitti, yan yattı ve bana ters ters baktı.

"Ne?" Vance sordu.

"Bu." Kolumu uzattım.

Boo bakmayı bıraktı ve patisiyle yüzünü temizlemeye başladı, muhtemelen salatalık kavun losyonu kalıntılarını temizliyordu.

"Açıklamak zorundasınız, Prenses."

"Açıklayamam." Açıklayamazdım da, en azından aptal gibi görünmeden.

Hayatımda böyle bir şey yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Hep yalnız olacağımı düşünmüştüm. Bundan memnundum. Nick yanımda olduğu ve Boo konuşkan hissettiği sürece, ki bu her zaman böyleydi, yalnız olmayı seviyordum.

Ya bu bizim işimize yararsa? Vance'in kulübesinde köpük banyosu yapmaya alışmıştım. Boo sanki tüm kedicik hayatı boyunca orada yaşamış gibi yatağının ucunda yatıyordu. Vance benim evimde kalıyor, duşumu kullanıyor ve bize yemek hazırlıyordu.

Ya sonunda burada kıyafetlerim olsaydı? Ya tuvalet malzemelerini, kum kabını ve kedi kaplarını iki katına çıkarsaydım, böylece onları ileri geri taşımak zorunda kalmazdım?

Ya Vance'in kot pantolonu benim dolabımda asılıysa ve ben onun tişörtlerine yer açmak için geceliklerimi değiştirmek zorunda kalıyorsam?

Ya buna alıştıysam? Ya hoşuma gittiyse ve sonra her şey silip süpürüldüyse?

Sevimli pug'ım parmaklarımı çiğniyordu, bebek köpek diş çıkarıyordu.

Puglar kötüleşti mi?

Ağır ağır nefes almaya başladım ve hiperventilasyona yakın olduğumu fark ettim.

Kahretsin!

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Vance. İşlem yaptığım süre boyunca bana bakmış ve belli ki sabrını kaybetmişti.

Kitabını bıraktı, beni yatağın üzerinden kollarına aldı ve tam üstüne oturttu.

Her ne kadar bu sevgi dolu bir jest olsa da ve daha sonra söylediği sözler hem tatlı hem de şefkatli bir tonda, daha önce kullandığını hiç duymadığım ve çok hoşuma giden bir tonda olsa da, asıl sözler sevgi dolu, tatlı ya da şefkatli değildi.

"Kızım, bu kadar güzel olman iyi bir şey, yoksa tam bir baş belası olurdun."

Kollarımı göğsüne dayadım ve başımı kaldırıp ona baktım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Sanırım anlamadın. Bedenini sakinleştirdiğinde, zihnini de sakinleştirmelisin."

"Ya yapamazsan?" diye sordum. "Yapabilirsin," diye yanıtladı Vance. "Ya yapamazsan?"

"Yapabilirsin."

Boğazımın arkasından bir "huh" sesi çıkardım.

Vance kahkahayı patlattı.

Peki o zaman.

Her neyse.

Üzerinden kaydım ama bir kolunu belime dolayarak beni yanında tutmaya devam etti. Vücudumu gergin tuttum, yanağımı omzuna yaslariken bile kin tutmaya karar verdim.

Kitabını aldı ve okumaya devam etti.

Yarın ondan ayrılmaya karar verdim ve bunun nedenlerini zihnimde sıralamaya başladım. Çok yakışıklıydı. Ondan bir parça isteyen tüm sürtükleri alt etmek için kafa kırma becerilerimi geliştirmem gerekecekti. Çok kibirliydi, orada yatıyor, olumsuz vücut dili kinime aldırış etmiyor (omzundaki yanağıma ve beline dolanan koluma aldırmadan) ve dünyada umurunda değilmiş gibi okuyordu. Bana sürekli ne yapmam gerektiğini söylüyordu, hem de maço bir dille ve diğer insanların önünde.

Ben zihnimde bunları sıralarken, parmakları geceliğimi yukarı çekti, eli külotumun içine, kışımın yanaklarına doğru kayd ve kalçama yaslandı.

Bu iyi

hissettirdi. Hem

de çok güzel.

Çok güzeldi, vücudum gevşedi, kinimden vazgeçtim.

Tamam, o zaman yarından sonraki gün ondan ayrılırdım.

Ya da belki gelecek hafta.

Bu kararı verdiğimde uyuyakalmışım.

YİRMİ İKİ

ANA SAYFA

“M eeeeeooow!”

Gözlerim açıldı ve pürüzsüz kahverengi bir ten gördüm.

Başım döndü ve kısmen yan yattığımı, kısmen de Vance'in üzerinde olduğumu fark ettim. Ben Vance'in yanına ve sırtına yaslanmıştım, o ise yüzüstü yatıyordu. Yanağım omzuna yaslanmıştı, kollarımı kavuşturmuştum, bir elim onun yan tarafındaydı, diğeri ise sırtında düz duruyordu. Kalçalarım ve bacaklarım tam temas halindeydi, üstteki bacağım kalçasının üzerine atılmıştı.

Büyük kucaklaşma

hareketi. Um.

Cidden iğrenç.

Boo omzumun üzerinde durmuş bana bakıyordu, Boo'nun kendisi on iki kilodan daha hafif olmasına rağmen kedicik patilerinin her biri bir ton ağırlığındaymış gibi üzerime bastırıyordu.

Benzeri görülmemiş yeni konumu karşısında kafası karışmıştı ve dört saat ileride, belki de Boston'da olduğunu düşünüyordu (Boston'un varlığından haberdar olduğu şüpheli olsa da), daha ziyade

Golden'ın dışından ve her zamanki gibi aynı saat diliminde. Bu nedenle erken bir kahvaltı yapmaya karar vermişti.

"Meeeeeeeeooooooooow!"

Tanrım.

Vance'ten uzaklaştım, Boo uyandırmadıysa bile onu uyandırmamak için bunu nazikçe yapmaya çalıştım.

"Sus, Boo," diye fısıldadım, sesim uykudan boğuk çıkıyordu.

Uykum ağırdı. Erken olduğunu biliyordum ve uykumun ve sıcak kucaklaşmamın bölünmesinden mutluyum.

Vance kıpırdandı, ön kollarının üzerine çıktı ve bana doğru baktı.

"Onu yakaladım," Vance'in sesi de uykuluydu. Husky uykusu.

Seksi, şehvetli, uykulu.

"Sorun değil," dedim.

Sonra konuşmayı kestim, nefes almayı bıraktım ve karnım derin Sekizinci Sınıf'ta çırpındı, ardından ona baktığımda bir rollercoaster düşüşü yaşadım.

Seksi, şehvetli ve uykulu olan tek şey sesi değildi. Gözleri yumuşak, sıcak ve korumasızdı ve bana o "benim" diyen sahiplenici bakışıyla bakıyordu, ama aynı zamanda başka bir bakışla da bakıyordu. Ne olduğunu asla anlayamadığım ama hatırladığımı bildiğim bir bakış. Bu kez, sabahın erken saatlerinde, şafak sökmemişken, oda loşken ve Vance korumasızken, o bakış daha da büyümüştü.

Ve sonunda bu bakışı daha önce nerede gördüğümü hatırladım.

Hiç kimse bana bu şekilde bakmamıştı.

Hayır, başka birinin başka birine bu şekilde baktığını görmüştüm.

Nick, Reba teyzeye hep böyle bakardı. Nefes alıyormuş gibi.

Sanki bir gereklilikmiş gibi. Hayatmış gibi.

Vance bana öyle bakıyordu.

Tam o anda, loş odada, gözleri yarı uykulu yarı benimle dolu.

Oh... Tanrım...

"Onu yakaladım," diye tekrarladı Vance donup kaldığını fark etmeden. Bana doğru eğildi, dudaklarını dudaklarıma dokundurdu ve yataktan kalktı. Kot pantolonunu çekti, ikisi hariç tüm düğmelerini ilikledi, Boo'nun mamasını bulana kadar çantamı karıştırdı ve yatak odasından çıktı, Boo da peşinden kuyruğunu dik tutarak zıplıyordu.

Yastıkların üzerine çöktüm ve sırtımı kapıya döndüm.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye tekrar tekrar fısıldadım kendime, yastığı kendime doğru tutarak. Sonra Vance'in duyabileceğini düşündüğümde durdum.

Bir Şey üzerime, tenime ve içime iŐliyordu. Her iki yerde de kadife gibi hissediyordum. Sonra bir koza gibi her yanımı sardı, sıcak, tatlı ve güvenliydi.

Sonra Reba Teyze'nin sesi geldi, yıllar sonra ilk kez.

O öldükten sonra bunu çok duydum, bazen anılar, bazen de benimle konuşuyormuş gibi. Biraz deli olduğumu düşünürdüm, bu yüzden kendime sakladım. Nick'e bile söylemedim. Bu benim sırrımdı ve kimsenin beni onun sesiyle konuşmaktan vazgeirmesini istemiyordum. Aylar geçti ve o ses kayboldu, ama Şimdi geri gelmişti. Sesini duydum, yumuşak ve bilge, tıpkı o sözleri söylediği günkü gibi.

Nick, Springfield, Illinois'e transfer olma tehlikesiyle karşı karŐıyaydı. Springfield'a gitmek istemiyordum. Nick Springfield'a gitmek istemiyordu. Reba Teyze Springfield'a gitmek istemiyordu. Mutfaktaydık ve ben ergenlik krizi geçiriyordum. Tek bildiğim Denver'dı. Orası evimdi.

Reba Teyze ise tamamen huzurlu görünüyordu. "Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?" diye baĐırmıŐtım.

Bana döndü, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Jules, tatlım, ev bir yer değildir. SevdinĐin insanlar orada olduğu sürece ev her yerdir."

Nick'in tayini hiç çıkmadı ve birkaç ay sonra Reba Teyze ld.

Ve evimiz bizden koparıldı. O zamandan beri evsizdik.

Ya da öyle olduğumuzu sanıyorduk.

Gözyaşları göğsüme öyle bir ağırlıkla çarptı ki, kendini boğazımdan yukarı itti ve bu konuda hiçbir şey yapamadım. Onları tutmak çok acı veriyordu, gözlerimden fışkırdılar.

Sonunda eve dönmüştüm.

Ama bunca yıl Nick'le yaşadıktan sonra hiç gitmediğimi fark ettim. "Çok aptalım," dedim yastığa.

"Jules?"

Yatakta sırtüstü döndüm ve kapı aralığında duran Vance'e baktım, gözlerimden yaşlar akıyordu.

"Ben... Ben çok aptalım," diye hıçkırdım.

"Tanrım," diye fısıldadı, iki uzun adım attı ve sonra kollarımdaydım.

"O gitti ve o... ho-ho-home," dedim boynuna doğru, bir şekilde onun kucağındaydım ve ona sıkıca tutunuyordum. "Ve N-N-Nick ve şimdi de bu. Çok aptalım."

Hiç mantıklı konuşmuyordum. Biliyordum ama elimde değildi.

Vance'in bir kolu belime sıkıca sarılmıştı, diğer eli de sırtımı okşuyordu.

"On iki yıl önce öldü. Bu acı ne zaman denecek?" Omzunun üzerinden çığlık attım.

"Bilmiyorum Prenses," diye mırıldandı Vance boynuma doğru.

Kucağına oturup ona sarıldım ve birden "Ben bir ucubeyim!" diye bağırdım.

Konudan konuya atlıyordum, zihnim bir düşünceyi tutamıyordu.

Geri çekildi ve bana baktı. "Pardon?"

"Yirmi yedi yaşındayım ve hiç erkek arkadaşım olmadı. Ben tam bir ucubeyim. Seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Her ne kadar Vance Crowe, belalı, süper havalı, maço adam, tehlike arayıcısı olayını yarı yarıya atlatmış olsam da, ki bu beni hala çıldırtıyor, bu arada, şimdi nasıl normal olacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Reba Teyze bana söylerdi."

Vance de ne yapacağını bilmiyormuş gibi bana bakıyordu ama doktoru aramaya meyilliydi.

"Nick'i aramalıyım," diye duyurdum, "ona onu sevdiğimi söylemeliyim."

"Saat daha sabahın altısı bile olmadı."

"Erken kalkar."

"Jules, bence onu sevdiğini biliyor."

Ona baktım ve gözlerimi kıstım. "Emin misin?" Bana sıırttı. "Oldukça."

Başımı kararlı bir şekilde bir kez salladım.

"Tamam o zaman." Vance beni yakından izlemeye devam etti.

Sonunda "İyi misin?" diye sordu.

"Hayır, iyi değilim. Ben aptalım. Hiçbir şeyden haberim yok. Berbat durumdayım. Ben bir ucubeyim. Bunu çoktan anladığınızı sanıyordum."

Sırıtışı soldu ve odadaki atmosfer elektriklendi. Ağlıyor olmama rağmen rahatlamıştım, bedenim güç ve sıcaklık için onunkini kullanıyordu. Oda değiştiğinde gerildim çünkü o da gerilmişti. Aslında kaya gibi sertleşmişti.

Kollarını bana doladı ve atkuyruğu tutucusunu başımın tepesindeki saç karmaşasından çekip çıkardı ve sonra bükerek komodinin üzerine fırlattı.

Sonra bana geri döndü.

Bunu yaptığında, loş ışıktaki bile gözlerinin yoğun olduğunu gördüm, her zamankinden daha yoğun, içimi yakıyordu. Elleri başımın iki yanındaki saçlarımın arasından geçti, parmakları sırtımdan aşağıya doğru taradı. Elleri başımın iki yanına geldi, ona bakacak şekilde tuttu, başparmakları öne doğru geldi ve gözyaşlarımı sildi.

Tüm bunları bir kontrol çabası olarak yaptığı izlenimine kapıldım. Neyi kontrol etmeye çalıştığını bilmiyordum ama öğrenmek üzereydim.

"Sen ailesini, tüm ailesini kaybetmiş ve hayatına devam etmek için yapması gerekeni yapmış bir kadınsın. Bunda aptalca ya da bilgisizce bir şey yok."

"Crowe-"

Sözümü kesti, "Kendine yine böyle hitap ettiğini duyuyorum, bu beni kızdıracak."

Um.

Vay be.

Zaten sesi kızgın geliyordu.

"Bana kızgın mısın?" Fısıldadım.

Sorumu duymazdan geldi ve devam etti: "Eğer kendini başkasına verseydin, benim olmazdın. Ve bu beni çok kızdırırdı."

Tamam, şimdi sesi ciddi kızgın geliyordu.

"Crowe-" Tekrar denedim.

"Görebildiğim kadarıyla, sahip olduğu zamanla teyzen seninle harika bir iş çıkardı ve seni özenle idare eden bir adamın ellerine bıraktı. Onu özlemeni anlayabiliyorum ama eğer hayatta olsaydı, şu anda olduğun kişiyle gurur duyardı."

Aman Tanrım.

O kadife hissi geri gelmişti ve sadece beni değil, Vance'i de sarıp sarmalamıştı.

"Crowe, konuşmayı kes," diye fısıldadım.

"Benim hakkımda daha fazla şey bilmek ister misin?" diye teklif etti ve o anda istemedim. Daha fazla dayanamadım.

Seçme şansım yoktu.

"Hayatım bok gibiydi. Fortnum's'da Roam'la ilgilendiğini görene kadar bana hiç nezaketle dokunulmamıştı, bunu hiç anlamamıştım. Sonra o gece Nick'le futbol izlerken, sana içimdeki kötülüğü söyledikten sonra parmaklarını çenemde gezdirerek bunu bana gösterdin. Bir zamanlar Roam'dum,

Jules. Bunu düşünmeyebilirsiniz, ancak en şanslı olanlar iki ebeveyni ve istikrarlı bir evi olan çocuklar değildir. Bokun tadını bilen çocuklardır çünkü hayatları boyunca onu yemişlerdir ve sonra biri onları bulur ve onlara daha tatlı bir şeyin tadını sunar ve hayatın iyi olabileceğini öğrenirler. Güvenmeyi öğrenirler. Birini önemsiyorsanız, onu güvende tutmak için kışınızı tehlikeye atabileceğinizi öğrenirler. Sevginin koşullarla gelmediğini öğrenirler. Roam ve Sniff yaşayan en şanslı çocuklar. Ben buna hiç sahip olamadım. Kimse bunu görece kadar umursamadı. Kimse bana bunu teklif etmedi, ta ki sana kadar."

Yüzünü tutma sırası bendeydi. İki elimi de yukarı kaldırdım ve orada tuttum.

"Vance-" diye başladım ama yine sözümü kesti.

"Bir tavşan kadar ürkek olduğun için seni korkutmamak için bu kadar soğukkanlı davranıyordum ama artık bununla işim bitti. Kendine ucube demeni dinlemeyeceğim ve sana başka bir şey söyleyeceğim ve bu seni kızdırsa bile umurumda değil. Eğer bir gün çekip gitmeyi düşünürsen, yaptığım işten yeterince korkup beceremeyeceğine karar verirsen, o zaman bir daha düşünsen iyi olur, çünkü aramızdaki şey hayatımdaki diğer her şey gibi boka sarmadıkça, gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Beni dinle-"

"Az önce sana ne dediğimi anlıyor musun?"

"Vance, lütfen dinle-"

"Anlıyor musun?"

"Evet," dedim usulca.

Bana baktı, daha doğrusu bana ters ters baktı.

Ben de itiraf etme zamanının geldiğine karar verdim. "O zaman, belki de senin bir oyuncu olarak ün yaptığını bildiğimi ve birçok insanın da bunu bildiğini bilmelisin. Eğer herhangi bir kadın benim hareketimi kesmeye çalışırsa, onu indiririm."

Bir kıza göre oldukça havalı ve süper havalı olduğumu düşünüyordum.

Vance bir süre bana baktı, hâlâ gergindi, sonra vücudu gevşedi ve dudaklarının ucu eğlenen küçük bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

Um.

Hayır.

"Bu komik değil. Ben ciddiym," diye bilgilendirdim onu. "Ben kafa patlatan bir mamma jamma'yım. Kendi iyiliğin için fazla yakışıklısın. Denver'daki bekâr kadın nüfusunun çoğunu güvertede ağırlamam gerekecek."

Gerçekten de son derece ciddi olmama rağmen vücudu hareket etmeye başladı ve bu kahkaha gibi geldi. Döndü ve yere düştük, ben sırtüstü yattım, o da üstüme çıktı. Üzerime geldiğinde bunun kahkaha olduğunu biliyordum, çünkü kahkaha duyulabilir hale gelmişti.

Alınmıştım.

"Affedersiniz! Bu hiç komik değil. Nasıl oluyor da sen yoğun, maço erkek açıklamaları yapabiliyorsun da ben yapamıyorum?"

Dudakları benimkilere dokundu. Hâlâ gülüyordu. "Kapa çeneni, Jules," dedi orada.

"Bana çenemi kapamamı söyleme," diye tersledim. O da susmadı.

Ellerini, ağzını, dilini ve anatomisinin diğer kısımlarını kullanarak beni farklı bir şekilde susturdu.

VANCE BENİMLE SEVİŞTİ. Yavaş yaptı, acele etmedi ve çok güzeldi.

Hızlı bir duş aldık, giyindik ve şehre geri döndük.

Önemli anların yaşandığı bir sabahta, iki önemli an daha yaşanacaktı.

Önce eşyalarımı banyoda bırakmamı söyledi.

"Yapamam, ona ihtiyacım var" dedim.

"Biraz daha al," dedi ve tost yapmak için mutfağa gitti. Ya da yeniden tost yapmak için. Bir kere denemiştim ve yakmıştım. İki kere.

O gün için zihinsel ajandama alışveriş merkezine bir gezi ekledim ve bununla ilgili hiçbir sorunum yoktu. Aslında, pug'ım daha önce hiç alışveriş merkezine gitmemişti ve gitmek için çok heyecanlıydı (pug'ımla ilgili başka bir şey daha var - kürkü, yüzü ve küçük ıslak burnu da kadife gibiydi).

İkincisi, Vance Harley'siyle Denver'a kadar beni takip etti. Onu dikiz aynamda gördüm ve arabamı dubleksin arkasındaki garaja sokana kadar onu gözden kaybetmedim. Bunun onu yolundan alıkoyduğunu biliyordum. Ofisi LoDo'daydı (aşağı şehir merkezi). Yolundan on, on beş dakika uzaklaşmıştı.

Bunun neden önemli olduğunu açıklayamıyordum ama öyleydi. Uzun zamandır tek başımaydım ve birilerinin arkamı kolladığını bilmek çok güzeldi.

Boo'yu, çöpünü ve çantamı bırakıp King's'e gittim.

Kapıdan girdiğim anda mayıs inmişti.

Fırtınalı yüzüne bir kez baktım ve "Ne?" diye sordum.

"Crowe ile hâlâ birlikte misiniz?"

Şimdi ne olacak?

"Neden?" Ben sordum.

"Söyle bana," diye tersledi.

"Evet. Neden?" Ben de

karşılık verdim.

Yüzü eridi ve gülümsedi.

"Sadece kontrol ediyordum," dedi, fırtına bulutları dağılmış, neşeli ve mutluydu. "Puding ister misin?"

"May, saat sabahın sekiz buçuğu."

"Puding kaplarında zaman sınırı yoktur."

Tanrım.

Bana sırtıyordu, her şeyi düzenli yaptığım için çok memnundu.

Ona baktım.

Ev. Bu kelime Reba Teyze'nin sesiyle aklıma geldi ve tenimde ılık bir ürperti dolaştı.

"Seni seviyorum May," dedim usulca.

May bana göz kırptı. "Ne dedin tatlım?"

Aramızdaki bir adımlık mesafeyi yürüdüm, ellerimi boynunun iki yanına koydum, belimden eğildim ve alnımı onunkine yasladım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Gözlerinin dolmasını yakından izledim.

Uzaklaşmaya çalıştı. Çocukların bizi böyle görmesi hoş olmazdı ama umurumda değildi ve sıkıca tutundum. Belki de görmeliler.

"Sanırım Vance beni seviyor," diye fısıldadım alnımı onunkinden kaldırırken, ama ağlamaklı gözlerine bakmaya devam ettim. "Bu sabah bana öyle bir baktı ki, May, inanamazsın. Ve bana gitmeme asla izin vermeyeceğini söyledi."

May hâlâ bana bakıyordu. Daha önce kendimle ilgili bilgileri özgürce paylaştığımı hiç duymamıştı, hele de önemli bir şeyi, onun zorlaması olmadan.

Gitmesine izin verdim ama bir kolumu omuzlarına doladım ve onu ofise doğru yürüttüm. Tüm bu süre boyunca başım onunkine eğikti ve ona sabahımı anlattım.

"İsa'ya şükürler olsun!" diye bağırdı biz koridorda kaybolmadan hemen önce.

Bütün çocuklar (neyse ki sabahın o erken saatinde o kadar çok çocuk yoktu) bakakaldı.

SABAH her zamanki çılgınlığıyla geçti.

Doğum kontrolünü konuşmak üzere randevu almak için doktorumu aradım çünkü prezervatif işinden bıkmıştım. Bunu eğlenceli hale getirmenin yolları olabilirdi ama Vance ve ben biraz aktif (tamam, gerçekten aktif) ve spontandık ve artık yeterdi.

Cep telefonum sabahın köründe çaldı. Ekranda "CROWE ARIYOR" yazıyordu.

Çevirip açtım. "Hey," dedim.

"Öğle yemeği için vaktin var mı?"

Bilmiyordum ve bu berbat bir şeydi. "Pek sayılmaz," dedim ona. "Barınağa bir şeyler getireceğim."

Telefona gülümsedim. "Bu işe yarar."

"Öğlen görüşürüz."

Pug'ım bana uyuklu bir köpek yavrusu gibi sarıldı. "Tamam," dedim.

Martin ve Curtis'i aramaya çıktım ve onları sarı odaya götürdüm. Neden kaçtıklarını öğrenmenin zamanı gelmişti, böylece düzeltmeye başlayabilirdim. Ama onlara saygı duyduğumu bilmeme rağmen bana hiçbir şey vermediler.

Sarı odadan çıktık ve öğretmenlerden biri, Stuart, üzerime geliyordu. Çocuklar kaçıştı. Çocukların çoğu öğretmenlerden vebadan kaçır gibi kaçıyordu.

"Hey, Stu," dedim.

"Bir sorunum var," dedi bana. "Roam ve Sniff'in dün ve bugün benimle randevuları vardı. İkisini de kaçırdılar."

Hmm.

İyi değil.

Roam, sert bir anne olabilmek için eğitim almaya çok hevesli görünüyordu. Belli ki Vance'in hayatımdan çıktığını düşündüğünde ilgisini kaybetmişti.

Stu'ya, "Ben hallederim," dedim ve çocukları aramaya koyuldum.

Aptal değillerdi, peşlerinden geleceğimi biliyorlardı ve onları kaçarken yakaladım. Onları dışarıda, binanın önünde kısırdım.

"İki özel öğretmen randevusunu kaçırdınız," dedim onlara. "Ne olmuş yani?" Roam dudaklarını bükerek sordu.

"Seni liseye kaydettirebilmemiz, koruyucu aile bulabilmemiz ve hayatını düzene sokabilmemiz için kendini toparlaman gerekiyor."

Sniff ne yaptıklarını bildiklerine beni ikna etmek için "Hayat güzel," dedi.

Gözlerim ona kaydı ve gözlerimdeki bakış, ağzını bir kez olsun kapatmasına neden oldu.

Roam'a dönüp baktım. "Diplomanı almak istediğini sanıyordum."

"Artık bir önemi yok," dedi Roam bana.

"Crowe ile aramızda olanları anladığını sanmıyorum-" diye başladım.

"Anlıyorum Law, anladığımı biliyorsun. Kimseye güvenemezsin. Havalı olduklarını, bir şeyler yaptıklarını sanırsın ama bir de bakarsın ki sadece pisliktirler. Herkes lanet olası bir pisliktir."

Hmm.

Gerçekten iyi

değil. Yaklaştım.

"Roam-" diye tekrar başladım, ama şaşkınlıkla (ve büyük bir kızgınlıkla) iki elini omuzlarıma koydu ve beni sertçe itti.

Bir ayağımı geri attım ve sonra sabitledim. "Siktir git Law," diye kestirip attı.

"Bir dakika bekle," diye bağırdım ama dikkatini kaybetmiştim. Zaten gergin olan vücudu donmuştu ve omzumun üzerinden bana bakıyordu.

Ben de baktım.

Vance bir adım bile arkamda değildi. Nasıl ortaya çıktığını bilmiyordum. Onu duymamış ya da hissetmemiştim ama şu anda bunun için endişelenemezdim. Vance'in yüzü sert ve sabitti, gözleri korkutucu ve ağzı sıkıydı.

Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Aslına bakarsanız, kızgın kelimesi bile onu anlatmaya yetmiyordu.

"Ne oluyor lan?" Vance'in gözleri Roam'un üzerinde parladı. "Burada ne işin var?" Sniff sordu.

Vance bakışlarını Roam'dan ayırmadı.

"Dedim ki," diye devam etti Vance, derin sesi sessiz, saf ipek gibiydi ama iyi anlamda değil. "Ne oluyor lan?"

Roam kendini tam boyuna getirdi, Crowe'dan bir santim daha uzundu ama hâlâ bir çocuk gibi görünüyordu. Crowe arkamdan kıpırdamadı ve aralarında çatırdayan beyaz-sıcak titreşimleri hissedebiliyordum.

Roam cevap vermedi.

"Asla," diye devam etti Vance korkutucu sesiyle, "öfkeyle bir kadına elini sürme."

Birden nefes almakta zorlandım ve Vance'in neden cinayet işlemeye hazır görüldüğünü geç de olsa anladım.

Roam yutkundu. Gözleri önce bana sonra tekrar Vance'e kaydı ama pozisyonunu korudu, gardını aldı ve ağzını kapattı.

"Tamam çocuklar-" Kesmenin zamanı geldiğine karar verdim. Vance kabul etmedi.

"Bunu bir daha yaptığını görürsem, yaptığını duyarsam, seni bulur ve aklını başına getiririm," diye uyardı Vance ve bunun bir tehdit olmadığını biliyordum ve Roam'un da bildiğinden şüpheleniyordum.

"Şimdi ve zamanne zaman sen başını salla senin kafa," Vance sordu.

Roam ateşle oynamaya karar verdi. "Bu seni neden ilgilendiriyor anlamıyorum. Onu sen terk ettin."

Uh-oh.

"Roam, bir-" diye tekrar başladım ve yine sözüm kesildi.

Roam konuşmaya devam etti, "Seni bir bok sanıyordum. İyi bir şey bildiğini sanıyordum. Her şeyi bildiğini sanıyordun. Hiçbir şey bilmiyorsun. Bir parçayı böyle fırlatıp attın mı?" Roam'un kafası bana doğru sallandı. "Sen bir pisliksin."

Vay be.

"Roam," dedi Sniff uyarıcı bir tonda. Sniff bile Roam'un işi çok ileri götürdüğünü biliyordu.

"Tamam, şimdi beni dinle-" Sadece yine engellenmek için koydum.

"Başka bir kuralım daha var," diye konuştu Vance benim üzerimden. Sesi hâlâ ürkütücüydü, ancak şimdi korkutucu-ürkütücüydü ve sadece kontrolünü elinde tutmaya çalıştığını biliyordum. "Bir daha Jules'a bir parça dersin yemeklerini pipetle yersin. Çocuk olman umurumda değil."

Roam benden Vance'e ve tekrar bana baktı ve bir şey söylemek için ağzını açtı, ama neyse ki Vance çukurunu daha fazla derin kazmadan önce oraya vardı.

"Şu anda sana elimi sürmememin tek nedeni Jules'un adına kızgın olman. Bir yanlış anlaşılma oldu. Onu ben terk etmedim. Birlikteyiz. Seni bulup biraz zaman teklif edeceğim gerçeği dışında hiçbir şey değişmedi. O zamanı istiyorsan, ne yaptığımı gör, neden akıllı olman gerektiğini anla, biraz kontrol öğren."

Roam'un yüzü değişti, kafa karışıklığı umutla savaşıyordu.

Muhtemelen benim de yüzüm değişmişti, çünkü Vance Roam'u kanatları altına almayı teklif etmişti. Ona dönüp güzel yüzünün her santimini öpmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Hâlâ birlikte misiniz?" Roam sordu.

"Evet," diye yanıtladı Vance.

"Hey! Harika!" Sniff haykırdı.

"Onu terk etmedin mi?" Roam devam etti. Vance cevap verme zahmetine girmede.

Roam bana baktı.

"Neden hiçbir şey söylemedin?" diye sordu ya da daha çok suçladı ve kendini aptal gibi hissettiğini biliyordum.

"Üzgünüm, Roam. Aşk hayatımın incelikleri hakkında seni bilgilendirmem gerektiğini bilmiyordum. Adını kız arkadaş listeme ekleyeceğim ve seni bir sonraki toplantıya davet edeceğim," dedim ve umarım sevgi dolu bir tavırla devam ettim. "Ve Tanrı aşkına, sik demeyi kes!"

Roam'un gözlerindeki şaşkınlık kayboldu ve geriye sadece umut kaldı.

Onları Vance'e çevirdi.

"Kontrolü öğreneceğim," diye söz verdi.

"Umarım öyledir," diye karşılık verdi

Vance. "Bir daha olmayacak."

Vance başını salladı.

Çatırdayan, beyaz sıcak titreşimler dağıldı. Kriz önlendi.

Tanrı'ya şükür.

"Git hocadan randevu al," diye emrettim. "Bu, tabut taşıyıcısı olacağım anlamına mı geliyor?" Sniff araya girdi. Göklere baktım.

Tanrım.

"Yüzük taşıyıcısı, aptal. Kaç kere daha-" Roam başladı.

"Öğretmen! Şimdi!" Sözcüklerin kanun olduğu sesimle bağırdım. Sniff bana sıırttı.

Roam söylemedi ama gözleri parlıyordu.

"Sonra?" diye sordu Vance.

Vance tekrar başını

salladı. Havalandılar.

Vance'e döndüm.

Artık cinayet işlemeye hazır görünmüyordu. Roam ve Sniff'in kaybolduğu King's'in ön kapısına bakıyor ve bir şeyler düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"İyi misin?" Ben sordum.

Gözleri bana geldi. "Bu çocuk senin için hayatını feda eder."

Göz kırptım.

Sonra haklı olduğunu anladım. Pek çok insan Vance'e karşı böyle bir tavır takınmazdı, özellikle de fiziksel intikam sözü verdiğiinde.

O kadife örtünün tekrar etrafımı sardığını hissettim ve zihinsel olarak ona sarıldım.

Boş ellerine baktım. "Öğle yemeği getireceğini sanıyordum?"

"Explorer'da bıraktım. Seni Roam ve Sniff ile gördüm ve vücut dilin hakkında iyi hisler beslemedim."

Beni kurtarmaya gelmişti.

"Seni hemen şimdi öpmek istiyorum,"

diye ağızımdan kaçırdım. Oh Tanrım.

Bunu neden söyledim ki?

Sözlerimi geri alamadan ya da kafamı çatlatan bir mamma jamma pozu veremedenden Vance'in yüzü yumuşak ve seksi bir hal aldı ve kolları bana dolanarak beni vücuduna çekti.

"Yapma," diye itiraz ettim. "Ön tarafta duruyoruz, herkes görebilir. Bu sabah May'le zaten herkesin önünde bir sevgi gösterisi yaptık. Sokaktaki itibarıma doğrudan bir darbe daha alamam."

Başı aşağı iniyor, beni tamamen görmezden geliyordu.

"Sokaktaki itibarın mı?" diye sordu, sesi yine ipek gibiydi ama bu sefer iyi bir şekilde. Gözleri eğleniyordu.

"Evet."

"Sokaktaki itibarını sikeyim," diye mırıldandı Vance ağzıma karşı ve beni öptü.

Dudaklarına dokunmak değil ama tam anlamıyla, açık ağızlar, bolca dil. Kollarımı boynuna dolamaktan başka çarem yoktu ve bunu yaptığımda o da eğildi. Ben de geriye doğru eğildim ve gençler gibi sevişmeye başladık.

Bağırışların ve kurt ısıklıklarının görünmez kalemize girmesi biraz zaman aldı. Tam o sırada bir çocuk "Yürü be kanka!" diye bağırdı ve ben de geri çekildim.

Vance ve ben barınağın girişine baktık ve en az bir düzine (belki daha fazla) çocuk kapının dışında duruyordu. May kulaktan kulağa gülümsüyordu. Stu ve Andy ile birlikte daha fazla çocuk pencerelerden dışarı bakıyordu.

Alkışlandık, daha fazla ısıklık, çığlık, müstehcen cesaretlendirici bağırışlar ve tam anlamıyla alkışlandık.

"Lanet olsun," diye fısıldadım Vance'in boynuna, kollarından kurtulmaya çalıştım ama kolları daha da sıkılaştı.

"Sanırım bu iş görür," dedi ve ben de gözlerinin içine baktım.

"Ne?"

"Don't beklemek herhangi biri olacak
düşünmek sen artık terkedilmiş."

Oh.

Peka
la.

Haklı olduğundan şüpheleniyordum.

Kollarında rahatladım ve ona gülümsedim, sokaktaki itibarıma lanet olsun.

Vance de gülümsedi.

YİRMİ ÜÇ

TUVALET MALZEMELERİ VE TAÇLAR

TO benim öğleden sonram ve akşamımdı:

Vance yemekten ayrıldıktan yaklaşık on dakika sonra
Bir numaralı çağrı.

Indy.

"Hey, bu gece ne yapıyorsun?"

"Alışveriş merkezine gitmem gerekiyor," dedim ona.
"Vance losyonumu falan onun evinde bıraktırdı, o yüzden
banyo malzemelerimi iki katına çıkarmam gerekiyor."

"Bu çok havalı!" diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki
telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Um... alışveriş merkezine gelmek ister misin?" diye
sordum.

"Keşke tuvalet malzemelerini ikiye katlayarak kutlama
yapabilseydim ama The Hornet'te Andrea ve Marianne
adında iki arkadaşım ile buluşacağım. Alışveriş merkezinden
sonra oraya uğrayıp bir şeyler içmek ister misin? Seninle
tanışmayı çok isterler ve tuvalet malzemelerine kadeh
kaldırabiliriz. Yoksa Vance ile mi çıkıyorsun?"

"Vance'in bu gece belirsiz bir programı var," diye
açıkladım. "İşi ne zaman biterse o zaman bana gelecek. Ben
de

Zaten daha sonra dışarı çıkıp kafa kırmayı düşünüyordum. Muhtemelen muhakeme yeteneğim bozulmamalıydı."

Ya da normalden daha fazla engelli. Indy güldü. "Muhtemelen değil."

"Um..." Yine tereddüt ettim. "Lee ile hiç tuvalet malzemelerini ikiye katladınız mı?"

"Olumsuz kardeşim," diye cevap verdi, "birlikte olduğumuz ilk gece onun yanına taşındım, sayılır."

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Biliyorum," dedi. Sonra kıkırdadı ve garip bir nedenle ben de kıkırdadım.

İşten ayrılmadan yaklaşık bir saat önce ikinci çağrı geldi. Jet.

"Hey, Şükran Günü'nde ne yapıyorsun?"

Karnımda bir tuhafılık hissettim. Tam olarak çarpıntı değil. Başka bir şey, mutlulukla karışık bir çarpıntı. Çünkü Şükran Günü'nü Nick ve Vance ile geçireceğimi ve bunun harika olacağını umuyordum.

"Bilmiyorum," dedim ona.

"Şey, Eddie ve ben Eddie'nin annesi Blanca'nın evine gidiyoruz ve annem ve Tex birlikte oldukları için o ve annem geliyorlar ve Tex Roxie'nin amcası olduğu için o ve Hank geliyorlar ve Ally Hank'in kız kardeşi olduğu için Ally ve Hank'in

Aileler geliyor. Blanca sana, Vance'e ve Nick'e gelmek isteyip istemediğini sormamı istedi."

"Vance ve Nick'e sormam gerekecek."

"Tamam, bana haber ver. Eddie ve ben bu akşam yemek için oraya gideceğiz, beni ara."

"Harika," dedim sonra, "Jet?"

"Evet?"

"Vance bu sabah losyonumu ve eşyalarımı onun evine bırakmamı istedi."

"Bu çok havalı!" diye bağırdı.

Telefona bakıp sııttım.

"Eddie'yle hiç tuvalet malzemelerini ikiye katladınız mı?" diye sordum. "Bir set onun evi için, bir set de senin evin için?"

"Hayır. Bunu yapmak zorunda değildim. Birkaç gün sonra Eddie'nin yanına taşındım ve hiç ayrıldım."

Vay be.

Bu adamların nesi vardı?

Üç numaralı çağrı geldiğinde alışveriş merkezine gidiyordum. Daisy.

"Hey, şekerim. Ne var ne yok?"

"Alışveriş merkezine gidiyorum," dedim ona. "Vance losyonumu ve diğer eşyalarımı onun evinde bırakmamı söyledi, bu yüzden banyo malzemelerimi ikiye katlıyorum."

"Bu çok havalı!" diye bağırdı.

Gölmeye başladım.

Daisy'nin bana o gece masözünün nasıl geleceğini anlatmasını dinledikten sonra telefonu kapattım. Telefonu kapattıktan sonra az önce uyuşturucu satıcısı, silah kaçakçısı bir pezevenğin karısıyla konuştuğumu fark ettim ve bununla ilgili bir sorunum yoktu.

Hem de hiç.

Ne kadar garip değil mi?

Daisy'den yaklaşık beş dakika sonra dört numaralı telefon geldi. Arayan Tod'du.

"Kızım! Tuvalet malzemelerini ikiye mi katlıyorsun?"

Belli ki biri konuşuyordu ve bu kişi ya kızıl saçlı, ya platin sarışın ya da bal sarışını biriydi. Ben platin ya da Daisy olduğunu tahmin ediyordum.

"Bunun için şampanya gerekir!" Tod çığlık attı. "şu anda uçağa biniyorum ve Stevie de Baltimore'da. İkimiz de birkaç gün içinde döneceğiz ve sonra Tuvalet ve Tiaras partisi vereceğiz."

Bu arada Tod drag queen değilken Stevie de Tod da uçuş görevlisiydiler.

"Tuvalet malzemeleri ve Tiaras?" Ben sordum.

"Taçlarla her şey gider, kızım." Al bakalım.

Beş numaralı çağrı Cherry Creek Alışveriş Merkezi'ndeki Bath and Body Works'teyken geldi. Roxie'ydi.

"Daisy alışveriş merkezinde olduğunu söyledi." Ses tonu suçlayıcı gibiydi.

"Evet. Vance losyonumu bırakmamı söyledi-" diye söze başladım.

"Biliyorum, biliyorum. Neden beni arayıp alışveriş merkezine gideceğini söylemedin?" diye sordu ve bana cevap vermek için zaman tanımadı. "On beş dakika içinde MAC mağazasının önünde buluşalım. Alışveriş yaparız, sonra da California Pizza Kitchen'da pizza yeriz ve sohbet ederiz." Yine cevap vermeme izin vermedi, bağlantıyı kesti.

Roxie ve ben Nordstrom'un iç çamaşırı reyonunda gezinirken altı numaralı çağrı geldi.

Ally.

"Hey, civciv. Losyonunu Vance'in yerinde bırakmanla ilgili duyduğum şey de ne?"

Ona işin iç yüzünü anlattım.

"Bu çok havalı!" diye bağırdı sonra, "Dinle, Brother's'da vardiyalı çalışıyorum." Geçen gece öğrendiğime göre Ally, Fortnum's'ta çalışmadığı zamanlarda Kardeşimin Barı'nda barmenlik yapıyormuş. "Gel, kutlamak için sana bir içki ısmarlayayım."

"Gelemem. Roxie ve ben alışveriş merkezindeyiz. İç çamaşırı bakacağız, sonra da pizza alacağız. Her neyse, Tod birkaç gün içinde Tuvalet ve Tiaras partisi verecek," dedim.

"Bana uyar," diye yanıtladı Ally, her türlü partiye hazır olduğu belliydi.

Yedi numaralı telefon geldiğinde üç yeni ipekli, dantelli ve saten iç çamaşırı takımı alıyordum.

Vance.

"Neredesin?" diye sordu. Kendinizi tanıtmanız gerektiği yönündeki genel nezaket talimatımı dikkate almayarak, maço konuşmasına başladı.

"Roxie ile Nordstrom'dan iç çamaşırı alıyorum."

Sessizlik.

"Vance?"

"Bana bir dakika verin, Prenses."

"Neden?"

"Zihinsel bir resimden hoşlanıyorum."

Telefona sııttım. "Aklını topla Crowe ve bana neden aradığını söyle."

"Lee bana bu gece dışarı çıkacağını söyledi." "O nasıl...?" Ben başladım.

Bu sefer, koca ağızlı olanın kızıl saçlı olduğunu düşündüm. Indy.

Tanrım.

"Evet, bunu düşünüyorum," dedim.

"Kendimi bir şeye kaptırdım. Seni geri alamam." "Sorun değil."

Bir süre daha sessizlik ve sonra, "Bu iyi değil. Biri sana destek olmadan sokaklarda dolaşmanı istemiyorum."

"Crowe, bunu aylardır tek başıma yapıyorum."

"Artık yalnız yapmıyorsun."

Yine maço konuşması.

"Crowe-"

"Etrafa soracağım, çocuklardan birini seninle gelmesi için çağıracağım." "Crowe-" Tekrar başladım ama bağlantının kesildiğini duydum. "Lanet olsun!" Ölü telefonuma bağırdım.

"Ne?" Roxie sordu.

"Vance bu gece benimle gelmesi için birini ayarlıyor, oysa tek başıma gitmekten gayet memnunum. Demek istediğim, bir uyuşturucu satıcısını sırt üstü yatırdım ve bir hafta önce neredeyse bir başkasını ayağından vuruyordum ve iki gece önce tek başıma bir pezevengi ve iki fahişesini yere serdim!" Tersledim.

Seksi, ipeksi, dantelli, satenimsi, narin, güzel, kız gibi iç çamaşırlarımı sıralayan müşteri hizmetleri temsilcisinin nefesi kesildi.

Roxie'nin bakışları önce ona sonra tekrar bana kaydı ve kıkırdadı.

Sonra dedi ki, "Tex Amca'ya sor. Biraz hareket için ölüyor."

Bu doğrudu, öyleydi. Ama Tex biraz korkutucuydu. Tex'in göz yaşartıcı gazla dolu eski bir spor çantası vardı. Tex'in iyi bir fikir olmadığını düşündüm.

"Sanmıyorum-" diye başladım ama o çoktan telefonunun yeşil düğmesine basmıştı.

"Tex Amca? Ben Roxie, Jules'un bu gece onunla g i d e c e k birine ihtiyacı var..."

I iç çekti ve baktı at ve müşteri servis temsilcisi. Solgun görünüyordu.

"Ne yapabilirsin?" Ona sordum.

Başını salladı ve satın alma işlemime doğru koştu.

California Pizza Kitchen'a doğru yürürken sekiz numaralı çağrı geldi. Acaba aşırı ısınmış olabilir mi diye telefonumu çıkardım. Hiç bu kadar popüler olmamıştım.

Zip'ti ve o da kendini tanııtma nezaketini göstermedi.

"Ne yani? Sana süslü hareketleri öğreten büyük çocuklar var, artık bana, Heavy'ye ve Frank'e ihtiyacın yok mu?"

Uh-oh.

"Zip-" diye başladım.

"Atış talimine geliyorsun. Bu gece."

"Zip, Vance benimkileri onun evinde bırakmamı söylediği için banyo malzemelerimi iki katına çıkardım. Şimdi Roxie ile pizza yiyeceğim. Sonra dışarı çıkıp biraz kafa patlatacağım. Ateş edecek zamanım yok."

"Eşyalarını Crowe'da mı bıraktın?" Zip sordu, "Ayrıldığınızı sanıyordum."

"Bir yanlış anlaşılma oldu. Görünüşe göre yapmamışız."

"Evet. Eminim. Stark'la sokakta olduğunu duydum. Biri taşınır, diğeri içeri girer, ilki

artık taşınmak istemiyor." "Öyle değildi," dedim ona.

"Aşk hayatını gözden geçirecek zamanın yok. Kızım, sen delisin. Siktiğimin delisi. Bir haftadır tanıdığın bir adamın evinde eşyalarını bırakamazsın!"

"Tabii ki hayır," diye tersledim. "Onu bir hafta iki gündür tanıyorum."

"Shee-it. Şu lanet herifler," dedi Zip ve sonra vazgeçti. "Yarın gece buradasın. Mazeret yok."

Bağlantıyı kes.

Pizzalarımız servis edildiğinde Roxie'ye "Hank'le hiç tuvalet malzemelerini ikiye katladınız mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Chicago'da yaşadım. Denver'dayken çoğu zaman Hank'in yanında kalıyordum. Toparlanmak için birkaç haftalığına Chicago'ya döndüm ve Denver'a vardığımda hemen Hank'in yanına taşındım. Altı aylığına bir daire tutmam gerekiyordu ama Hank bu fikirden hoşlanmadı. Gerçekten hoşlanmadı."

Ona göz kırptım.

"Bu adamlar hızlı hareket ediyor," diye fısıldadım.

Gülümsedi ve Vance'i tanıdığımdan beri Hank'le birlikte yaşadığını fark ettim. Onunla tanıştığım gün Denver'a taşınmıştı. İlişkileri henüz çok yeniydi.

"Nasıl gidiyor?" Yumuşakça sordum.

Gülümsemesi parlaklaştı ama gözleri yumuşadı ve cevap vermedi çünkü cevap vermek zorunda değildi.

"Çok sevindim, Roxie." Sonra kendimi durduramadan uzandım, elini tuttum ve sıktım.

O da beni sıktı, sonra kıkırdamaya başladı ve ben de kıkırdadım.

Roxie'yle vedalaştıktan sonra dokuzuncu telefon geldi ve arabama doğru yürüyordum. Arayan Luke'tu.

"Bu ne lan?" Ayrıca telefon görgü kuralları dersi de almamıştı.

"Ne oluyor lan?" diye sordum.

"Bana bir hafta vereceğini sanıyordum. Tarihin en kısa haftası, bu gece Tex'le çıkıyorsun."

"Tex'le çıkacağımı nereden biliyordun?" "İpucu ver, Law. İnsanlar konuşur."

Bunu fark etmeye başlamıştım.

"Vance'le tekrar bir araya geldiğimizde anlaşmamızın bozulduğunu sanıyordum," diye açıkladım.

"Anlaşma anlaşmadır."

Bunu düşündüm. Vance'in bu konuda ne düşüneceğini düşündüm. Vance'in bundan pek hoşlanmayacağını düşündüm. Dahası, kısmen bana insanların berbat olduğunu hatırlattığı için, kısmen de Luke tüm aksiyonu kaptığı için gezintileri sevmediğime karar verdim.

"Bütün aksiyonu sen alıyorsun," dedim ona.

"Bebeğim," diye cevap
verdi. "Hayır, cidden."

"Bir pezevenk ve iki fahişeyi tek başıma alt eden ben
değildim."

Hmm.

O haklıydı.

Farklı bir taktik zamanı.

"Eğer anlaşmamızı sürdürürsek, bunu Vance'e
açıklamam gerekecek. Vance'in bir Yoko Ono konuşmasını
daha kaldıracabileceğinden emin değilim," dedim Luke'a.

Sessizli

k.

"Luke?"

"Tanrım," diye mırıldandı cevap.

"Ne?"

Öncelikli konumuza cevap vermedi, onun yerine "Bu
gece, liderliği aldığınızdan emin olun. Tex bir kaçık ve eski
bir mahkum. Çılgınca bir şey yapmasına izin verme. Sen
batarsan, sabıkan olmaz. O batarsa, boku yer. Polisler
sokaklardan çekilmeni istiyor ve seni arıyor olacaklar.
Tex'in Camino'sunu al, senin Camaro çok görünür. Ve Tanrı
aşkına, tetikte ol."

Bağlantıyı kes.

On numaralı çağrı, mutfağında alarm kodumu girerken
geldi ve Boo bana ikramlar için bağıırıyordu, alışveriş
merkezine yaptığım geziden ve gevezeliğimden çok
mutsuzdu

Roxie ile California Pizza Kitchen'da tanıştım ve bana söylemekten çekinmedi.

Alışveriş torbalarımı ve çantamı mutfak masasının üzerine bıraktım ve telefonu kaptım.

Vance.

"Tex'le ne alakası var?"

Tanrım.

"Crowe-"

"Bu konuda içimde iyi bir his yok."

Kaçamak manevra zamanı.

"Jet, Şükran Günü'nü Eddie'nin annesinin evinde o ve Eddie, Tex ve Nancy, Roxie ve Hank, Ally ve ailesi ile birlikte geçirmek isteyip istemediğini soruyor. Yoksa sadece Nick ve benimle mi geçirmek istersin? Yoksa... çalışman falan mı gerekiyordu?"

Aman Tanrım.

Tam bir aptaldım.

Vance cevap verdiğinde, sesi saf ipek gibiydi. Kaçamak manevralar etkili oldu ve Vance'in benim bir aptal olduğumu düşünmediği açıktı.

"Ne istiyorsunuz, Prenses?"

Karnımda sıcak bir vınlama

hissettim. "Sadece sen ve Nick,"

diye cevap verdim. "O zaman böyle yapacağız."

Telefona gülümsedim. Tekrar.

"Balkabağı turtası yapacağım,"

dedim. "King Soopers'dan alırsınız."

Bağlantıyı kes.

Telefona baktım.

"Çok eminim," dedim telefona. "Miyav!"

Boo bana dedi ki.

TEX bronz bir El Camino'ya bindi ve Tex rock 'n' roll'unu yüksek sesle çaldı.

Bu nedenle, uyuşturucu satışına doğru otoparka girdiğimizde Doobie Brother'ın "Listen to the Music" şarkısı bangır bangır çalıyordu.

Tex gıcırdayarak durdu ve son anda direksiyonu kırarak 180 derecelik bir dönüş yaptık.

Bizi gören (ve duyan) alıcılar ve satıcılar kaçmak yerine donmuş bir halde bize baktılar ve ben de onları suçlamadım.

Sonra Doobie Brothers nakaratı söylerken Tex kendi tarafına geçti, ben de kendi tarafıma geçtim ve sis bombalarını fırlattık. Üç tane ona, üç tane bana. Alıcılar ve satıcılar boğulmaya, sıçramaya, küfretmeye ve kaçışmaya başladılar.

Tex ve ben arabaya atladık ve Tex uzaklaştı.

"İşte ben de bundan bahsediyorum, hindi!" Tex ön cama doğru bağırdı ve yumruğunu direksiyona vurdu.

Bunu her aksiyon gördüğümüzde yapıyordu ama bir keresinde "hindi" yerine "enayi" demişti.

Hareketli bir gece olmuştu. Sis bombalarımız bitmişti.

Hiç kuşkunuz olmasın, Kanun ve yardımcısı Çatlak Kahveci Tex iş başındaydı.

Tex'e "Sis bombalarımız bitti," dedim.

Tex, "Sizin eve uğrayıp göz yaşartıcı gaz alabilirim," diye önerdi.

Um.

Hayır.

"Sis bombalarının yasadışı olduğunu sanmıyorum. Göz yaşartıcı gaz konusunda emin değilim."

Tex sanki bunu düşünüyormuş gibi bir an sessiz kaldı.

Sonunda, "Demek istediğini anladım," dedi.

"Belki de bu geceyi bitirmeliyiz?"

"Yarın yine çıkıyor muyuz?" Hmm.

"Biz" dedi.

Yalnız biriydim ya da yakın zamana kadar öyleydim. Bir süredir pek yalnız kalmamıştım ve bu da Vance'le ayrıldığımızı düşündüğüm gece olmuştu.

O zamanlar eğlenceli değildi.

Dahası, Tex iri yarı, iri yarı ve rahattı. Sanki ikinci doğasıymış gibi kargaşa yaratırdı. Kendimi güvende hissetmemi sağladı.

Tex'le birlikte uyuşturucu satıcılarının hayatını zorlaştırmak yeni bir deneyimdi.

Ben beğendim.

"Elbette," dedim.

"Kahrolası A, kadın!" Tex gürledi.

Gülümsedim.

Evine gittik. Kaldırımında durdu ve ben arabama binip sokağa çıkana kadar kapısına doğru bir hareket yapmadı.

Nick'e ve garajıma doğru ara sokakta ilerliyordum ki bir araba arka sokaktan ara sokağa, tam önüme doğru geri geri geldi. Ondan kaçınmak için frene bastım ve kemiklerimi sarsarak durdum.

Ön camdan dışarı baktım. Araba karanlıktı, ışık yoktu.

Siktir, siktir, siktir!

Camaro'yu geri vitese taktım ve omzumun üzerinden baktım ama tek görebildiğim arabama dik olarak park etmiş bir motosikletti.

Geri vitese takarak değerli vaktimi boşa harcamıştım. Kapılarımı kilitlemeliydim. Kapım açıldığında hareket etme şansım bile olmadı.

Yanımdaki koltukta duran silahımı ya da şok tabancamı alamadan biri uzanıp kemerimi çözdü ve beni arabadan dışarı çekti.

Kapıyı çarptı ve sonra beni arabaya çarptı ve yaklaştı, sert vücudu yumuşak vücuduma, sıcaklığı fiziksel bir şey gibi bana çarptı.

Puslu sokak lambasının altında ona baktığımda kıpırdamadan durdum.

Eddie Chavez'in biraz daha genç, sert, kaba ama bir o kadar da ateşli yakışıklı versiyonuna benziyordu.

Bu Hector Chavez olmalı, Eddie'nin kardeşi.

Aman Tanrım.

Ben bir şey söyleyemeden ya da bir şey yapamadan konuşmaya başladı.

"Sokaklardan çekil Law. Shard, Jermaine ve Clarence intikam peşinde, Crowe'un sunduğu koruma ne olursa olsun. Seni indirmeyecekler. Seni bir yere götürecekler ve bir süre seninle oynayacaklar, eğlenceli olduğunu düşünmeyeceğin oyunlar."

Onu gördüğümde sakinleşmiştim ama sözleri kanımı dondurdu.

"İşleri bittiğinde, seni öldürmeleri için onlara yalvaracaksın," diye devam etti.

Um.

Vay be.

"Kendimi ifade edebildim mi?" diye sordu.

Gecikmeden başımı salladım. Kendini gayet iyi ifade etti.

Bana baktı. Gözlerinin karanlık olduğunu söyleyebilirdim, tıpkı kardeşininki gibi simsiyahtı ve sırf onları okuyabilmek için daha fazla ışık isterken buldum kendimi.

Yaklaştı. Bu mümkün görünmüyordu, ama tıpkı Vance'in yaptığı gibi, Hector da yaptı - tam derinlere, yüz yüze benim alanıma.

"Beni gördüğünü birine söylersen kimliğimi açığa çıkarırsın ve ben de mutlu olmam, çünkü nefes alamam."

Yutkundum.

"Anladıysan başını salla," dedi. Tekrar başımı salladım. Anlamıştım.

Polis ya da öyle bir şeydi. Eddie ve Lee bile neyin peşinde olduğunu bilmiyorsa muhtemelen gizli görevdeydi.

"Bu benim bir şey söylememi istemediğin anlamına mı geliyor...?" Ben başladım.

Soluna baktı, bir kez başını salladı, sonra tekrar bana döndü. "Çocuklar çenelerini kapalı tutmayı bilecekler."

Sonra, geldiği kadar hızlı bir şekilde, gecenin içinde kaybolup gitti. Hazel'ın önündeki araba havalandı. Arkasındaki motosiklet de aynısını yaptı. Sürücüleri görmedim bile.

Vay canına.

Tüm vücudum titreyerek Hazel'ı garaja doğru sürdüm, çok dikkatliydim, gözlerim aynaları kontrol ediyordu, kulaklarımın normalin ötesinde güçlere sahip olmasını diliyordum. Park ettim, garajı emniyete aldım ve sonra arka kapımın önünde duran Vance'in Harley'ini durdurup öpmek istememe rağmen eve koştum.

Mutfağa uçtum ve silahlarımı ve çantamı masanın üzerine bıraktım. Sonra kapıyı kilitledim ve alarmı çalıştırdım.

Boo içeri girdi ve bana baktı.

"Miyav," dedi.

Belli ki Vance ona ödül maması ya da evcil hayvan vermişti çünkü Boo benden çok daha sakindi.

Bir süre kedime baktım.

Sonra çığlık attım, "Crowe!"

Vance içeri girdiğinde mutfağımda ayakta dikiliyor ve nefes nefese kalıyordum. Bana şöyle bir baktı ve durdu.

"Ben, sen... biz... aman Tanrım,"

dedim. "Tanrım, Jules. Sen iyi misin?"

Başımı salladım, sonra başımı salladım, sonra tekrar salladım.

Bana doğru gelmeye başladı. Bir adım geri attım ve tekrar durdu, bu sefer kaşları bir araya geldi.

"Benden tekrar ayrılmaya çalışmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

Bu sefer sadece başımı salladım.

Örölmüş kaşlarının altında gözleri kısıldı. "Tex iyi mi?"

Başımı salladım.

"İyi misin?"

Başımı salladım.

Tekrar öne çıktı ve ben geri çekilmedim. "Yaralandın mı?"

"Hector Chavez'le yeni tanıştım," diye duyurdum.

Vance yine durdu, benim alanımda. Gözlerinin parladığını gördüm. "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

"Az önce, o ve birkaç arkadaşı beni ve Hazel'i ara sokakta çitle çevirdi. Beni arabadan çıkardı, sokağa çıkmamam için uyardı. Shard, Jermaine ve Clarence'ın, ne kadar koruma sağlarsanız sağlayın bana zarar vereceklerini söyledi."

Bu Vance'i hiç mutlu etmedi. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Tekrarlamayı umursadığım bir şey yok. En azından bu konuda. Sohbetimizden birine bahsedersem kimliğini ifşa edeceğimi söyledi, bu da artık nefes alamayacağı anlamına geliyor... ya da onun gibi bir şey."

Vance bana baktı ve sonra "Tanrım" diye mırıldandı.

Tam olarak ne hissettiğimden emin değildim ama korku olabileceğini düşündüm.

Çok fazla korku.

Bunu yüksek sesle itiraf edemezdim, bu yüzden kontrol etmeye çalışmak için derin bir nefes aldım. Bu işe yaramadı, ben de

öne doğru eğildi, başını eğdi ve Crowe'un alnıyla omzuna çarptı.

Tek kelime etmeden ağırlığımı aldı, kolları bana dolandı.

"Sokaktan çıkmalısın," dedi yumuşak bir sesle.

"Eğer yaparsam, onlar kazanır," dedim aynı yumuşak sesle, onunla aynı fikirde olmama rağmen.

Vance cevap vermedi.

Shard, Clarence ve Jermaine'in benim için planladıkları oyunları oynamak istemiyordum. Tex'i hayal kırıklığına uğratacağımı biliyordum ama bana bir şey olursa Roam ve Sniff'e kim bakacaktı? Nick'le kim yemek yiyecek ve arada sırada onu delirtecekti? Vance'e düzenli olarak kim verecekti?

Herhangi birinin (ya da birden fazla kişinin) bunu Vance'e düzenli olarak verdiğini düşünmek istemedim.

Bu da sokaklardan çekilmem gerektiği anlamına geliyordu.

Lanet olsun.

Başımı kaldırıp

Vance'e baktım.

"Kahretsin," dedim.

Kolları daha da sıkılaştı ve alnımdan öptü ama yine de bir şey söylemedi.

Bunda hoş bir şey vardı. Bunu yüzüme vurmadı ya da büyütmedi. Sadece kararımın olmasına izin verdi.

Korkuyor olsam da karnımda hoş bir vınlama daha hissettim.

"Bu berbat bir şey," dedim ona. "Tex ve ben bu gece çok eğlendik. O harika bir yardımcı. Bütün sis bombalarımızı kullandık. Yarın gece dışarı çıkmayacağımız için çok kızacak."

"Bunu atlatacaktır," diye yanıtladı Vance.

"On yedi rulo streç filmim var. On yedi rulo streç filmle ne yapacağım? Hiç yemek artığım olmuyor. Ben yemek yapmam."

Vance bana sırtıttı. "Belki Nick onları kullanabilir," diye önerdi.

"Gece ne yapacağım ben?" Devam ettim. "Ben gece hareketine alışkınım. Sıkılacağım. Bir tahribat sanatından uzanıp kitap okumaya geçemem. Çıldırırım."

Gözleri yumuşadı ve seksi bir hal aldı. "Seni meşgul etmenin bir yolunu bulacağız."

Karnım çırpındı. Hmm.

"Ya çalışıyorsanız ya da şehir dışındaysanız?" diye sordum.

"Şimdilik Lee ile bir şeyler ayarlayacağım." "İş yerinde başının belaya girmesini istemiyorum," dedim. Onu.

Sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. "Belki de anlamıyorsun, Prenses. Lee senin Shard, Clarence ve Jermaine tarafından sikilmeni benden biraz daha az istiyor. Endişelenecek bir şey yok."

Bu da bir karın vınlamasına neden oldu. Diğeri kadar büyük değildi ama yine de güzeldi.

"Crowe."

"Endişelenecek bir şey yok," diye tekrarladı.

"Sanmıyorum-"

"Kapa çeneni, Jules."

Daralan gözlerimin üzerine kaşlarımı örme sırası bendeydi. "Cidden, son kez söylüyorum, bana çenemi kapatmamı söyleme."

Crowe tavrımı görmezden geldi, benden uzaklaştı ve odaya baktı.

"Neden mutfakta duruyoruz?" diye sordu.

Ona göz kırptım, yetişemedim. Tartışmaya başladığımızı sanıyordum. Onunla didişmek hoşuma gidiyordu. Sorusu beni şaşırttı.

"Ne?" Ben sordum.

"Bizim için çok daha iyi yerler var," diye cevap verdi.

Cevap veremedi eğildi, bir omzunu karnıma koydu, bir elini bileğime, bir kolunu da kalçalarımın doladı ve beni boynuna dolayarak havaya kaldırdı. Döndü ve koridora doğru yürümeye başladı.

"Crowe!" diye bağırdım, sanki beni yatağa taşımasını umursuyormuşum gibi.

Um.

Pek sayılmaz.

Hiç umursamadım.

YİRMİ DÖRT

KIYILMIŞ CİĞER

I vücudumda ağır kedi ayak sesleriyle uyandım.

Vance'in sıcaklığını sırtımda hissettim, vücudu ön kolu belimin hemen altında duruyordu.

Bunun Vance ile En Sevdiğim Bir Numaralı Uyku Pozisyonu olduğuna karar verdim ve alternatifleri sıralamayı dört gözle bekliyordum.

Boo, Vance ve benim üzerimde ileri geri yürüyordu. Bunu yaptığını anlayabiliyordum çünkü kedicik ayakları beni terk ediyor ve sonra vücudumun çok daha aşağısına veya yukarısına geri dönüyordu.

Gözlerimi açtım. Hava hâlâ karanlıktı, neredeyse kıştı, bu yüzden günler kısıydı ama Boo Kahvaltısı için çok erken olduğunu biliyordum.

Boo dört ayağıyla vücudumun üzerindeyken bir sarsıntı geçirdim. Pozisyonunu kaybetti ve kızgın bir "Miyav!" sesiyle beceriksizce karnımdan aşağı kaydı.

Bir kolumu ona doladım ve vücuduma soktum. Yüksek sesle mırıldanmaya başladı.

"Kedini öldürsem benden ayrılır mısın?" Vance'in uykulu ve kaba sesi ensemde yankılandı.

"Muhtemelen."

Vance'in kolu hareket etti, eli karnımda, göbeğimde yukarı doğru kaydı, sonra gelip göğsümü avuçladı.

Yanılmışım. Sadece küçük bir değişiklik oldu ama bu benim Vance ile En Sevdiğim Bir Numaralı Uyku Pozisyonu oldu.

Tekrar uyandım ve saat geç olmuştu. Ne kadar geç olduğunu bilmiyordum ama içgüdüsel olarak alarmin çalmasına fazla zaman kalmadığını biliyordum.

Boo'yu ve Vance'in kolunu yerinden oynatarak karnıma doğru yuvarlandım. Vance otomatik olarak hareket ederek sırt üstü düştü. Ona doğru döndüm, bir şey söylemeye hazırdım ama dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda hâlâ uyuduğunu fark ettim.

Keşke bir ışık yakabilseydim. Onu hiç uyurken görmemiştim. Her zaman benden önce ya da benimle birlikte ayaktaydı.

Onu inceledim. Karanlıkta görebildiğim kadarıyla uyuyan bir hali vardı. Neredeyse çocuksu görünüyordu.

Tanrım, onu öpmek istiyordum, gerçekten öpmek istiyordum.

Bu beni düşünmeye sevk etti. Onu neden öpmek istediğimi değil, çünkü bu çok açıktı, ama neden

yapmadım. O benim erkek arkadaşımı (ya da her neyse). Birbirimize özeldik. Benim yatağında uyuyordu. Yedi saat önce inanılmaz bir seks yapmıştık.

Neden olmasın? Neden onu
öpemedim? Ben de onu öptüm.

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim.

Geri çektiğimde gözleri açıktı.

"Günaydın," dedim ve gülümsedim.

Bana baktı ve artık çocuksu görünmüyordu. Um.

Belki de onu öpmemeliydim.

O bana bakmaya devam ettikçe gülümsemem
solmaya başladı. "Özür dilerim, uyandırmak
istememiştim-" diye başladım.

Sonra hareket etti, kollarını bana doladı, vücudunu
içime soktu, kalçasını bacaklarımın arasına bastırdı, ağzını
ağzıma dayadı.

Öpücüğü tam, tam dilli, hemen şimdi seks yapacağız
öpücüğüydü ve ben de karşılık verdim. Başka seçeneğim
yoktu. Yine de bana bir seçenek sunulsaydı, evet derdim.

Her tarafımdaydı ve benim onun her tarafında olmamı
istemediği çok çabuk anlaşıldı. Bunu anladım çünkü
sonunda ellerimi yatağa sabitledi, onunkiler
bileklerimdeydi ve ağzıyla, diliyle ve şok edici ama çok
etkili bir şekilde dişleriyle ağzıma, boynuma ve göğüslerime
muhteşem şeyler yaptı.

Kontrol edemediğim sesler çıkarıyor ve ona dokunmak için elleriyle boğuşuyordum, daha aşağı indi, bacaklarımı açabilmek için bileklerimi bıraktı.

Sonra ağzı oradaydı.

Yaşasın! Beynim çığlık attı.

Ellerim saçlarının arasına kaydı. Elleri kalçalarımı eğdi ve çok kısa bir süre sonra nefes nefese kalmıştım, tüm vücudum yanıyordu ve yolculuğun tadını çıkarıyordum.

"Vance," diye fısıldadım, yaklaşarak.

O devam etti ve benim roket yolculuğum yükselmeye devam etti.

"Vance," diye nefes aldım stratosfere çıkmadan önce, yıldızlar gözümü kamaştırdı ve Vance üzerime çıktı. Bizi yuvarladığında hâlâ yükseklerde uçuyordum, o sırt üstü, ben üstte. Dizlerimi yukarı çekti, böylece ona binebildim. Benimle birlikte yukarı çıktı ve rafa uzanıp bir prezervatif aldı.

"Yapacağım," diye fısıldadım, hâlâ ağır ağır nefes alıyordum. "Sessiz ol."

Belli ki oyun oynamak istemiyordu. Bir saniye önce beyaz dişleriyle paketi yırtıp açarken, bir saniye sonra içimdeydi.

Başım arkaya düştü.

Tekrar yuvarlandı, o benim üstümdeydi ama çok uzun sürmedi. Bacaklarımı bükülü tuttu ve gövdesini yukarı kaldırdı. Dizlerinin üzerine çökerek kalçalarımı yukarı çekti ve içime girdi. Bütün

içimde hareket ettiğinde, o beni izliyordu ve ben de onu izliyordum.

Uzakta olmasına rağmen, aramızdaki bağın samimiyeti, onun güzelliği, yüzündeki o sert "benim" bakışıyla beni izlemesi beni bunalttı. Orgazmdan sonra altıncı ya da yedinci dereceye inmiş olmama rağmen, tekrar üzerime gelmeye başladı.

Eli benimkini tutup aramıza girdiğinde içimde kaydığını hissedebildim. Sonra parmakları benimkileri derinlere, tam doğru noktaya bastırdı ve manipüle etti. Adını tekrar söyleyerek bırakmam uzun sürmedi.

Vance tuvalete giderken ben de yatağıma uzanmış, yeni boş kaldığım akşamları örgü örmeyi öğrenmeye çalışarak geçireceğimi ve böylece Vance'e kazak yapabileceğimi düşünüyordum.

Alarm çaldığında zihnimde seksi bir balıkçı yaka tasarlıyordum. Yuvarlandım ve kapatma düğmesine bastım, geri döndüm ve yastıklara sarıldım.

Boo "Miyav" dedi, bu da "kahvaltı" demekti.

"Şimdi olmaz, Boo, annen daha yeni iki kez orgazm oldu. İyileşiyor."

Boo bu yeni ve alışılmadık bahaneden etkilenmedi ve bana pisi pisi bir yüz ifadesi takındı.

Vance geri geldi ve beni kollarının arasına aldı, tam cepheden, kalçasını bacaklarımın arasına bastırdı, böylece

Birini kalçasına sar.

"Neydi o?" Ona sordum. "Ne?"

"Az önce yaptığın şey."

O bok yiyen sırtışıyla sırttı. "Günaydın." "İyi" tam olarak karşılamadı.

"Günaydın "ı benden çok daha iyi yaptı.

"Bir dahaki sefere ellerini yatağa bağlayıp seninle hınzırca sevişeceğim," dedim ona.

Diş olayını onun üzerinde denemek istedim. Bu güzeldi.

Cevap vermedi ama eğlenmiş görünüyordu.

"Hayır, ciddi. Adil olan bu,"

dedim. "Deneyebilirsin."

Hmm.

"Dene" dedi.

Her neyse.

Tartışamayacak kadar yumuşak başlı

hissediyordum. "Gününde ne var?" diye

sordu.

"İlk olarak doktor randevusu," diye başladım ama Vance araya girdi, eğlenen bakışının kalıntıları soldu ve vücudu gerildi.

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden doktora gidiyorsun?"

"Um..."

"İyi misin?"

Endişesinden dolayı karnımda bir sıcaklık hissettim ve ona gülümsemekten kendimi alamadım.

"Evet, sadece konuşmamız gerekiyor, ee..." Bu neden utanç vericiydi? Az önce ağzını bacaklarımin arasına sokmuştu. Kendime bunu aşmamı söyledim ve devam ettim, "Doğum kontrolü."

Vücudu gevşedi ve alnımdan öptü. "Bu iyi olur," dedi usulca. "Sonra ne olacak?"

"İş. Fortnum'a gidip Tex'e yardımcı olarak geçireceği gecelerin kısa süreceğini söylemeliyim. Sonra da hobi dükkanına gidip bir Örgü Örme Seti alacağım."

Örgü Örme Kiti diye bir şey olup olmadığını bilmiyordum ama uzun süre merak edecek zamanım olmadı çünkü Vance'in vücudu gülmekten titremeye başladı.

"Örgü nasıl örülür?" diye sordu, sesi hâlâ eğleniyordu.

"Evet, akşamları kaçırılmamı ve beni korkutan diğer şeyleri içermeyen bir şeyler yapmam gerekecek. Yemek yapmayı denedim. Gördüğünüz gibi işe yaramadı. Şimdi örgü örmeyi deneyeceğim."

Daisy sana doğaçlama bir yüz bakımı yapmak için geldiğinde ve sen onu unuttuğunda örgü yanmadı, bu yüzden güvenli bir bahis olduğunu düşündüm.

Vance bana doğru yuvarlandı, böylece kısmen üstümde, kısmen de yanımdaydı. Başını sallıyordu ve

Yüzünde kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sevimli olduğumu söyleyen bir ifade vardı. Eli başımın yanına gitti ve parmakları saçlarımin arasında gezindi.

"Gününüzde neler var?" Sordum ve bundan hoşlandığımı fark ettim.

Geceyi birlikte geçirdikten sonra sarılıp konuşmayı ve sabah seksini seviyordum. Göbeğimin patlamasına, çırpınmasına ya da düşmesine neden olmadı, sadece kendimi sıcak, rahatlamış, yumuşak... mutlu hissetmemi sağladı.

On iki yıldır kendimi gerçekten mutlu hissetmemiştim ve bu çok güzeldi.
Süper güzel gibi.

"Roam ve Sniff'i daha sonra dışarı çıkaracağım. Tex ile konuştuğunda onları Fortnum'a getirebilir misin?"

Tamam, göbek vınlamasına geri dönmüştüm.

Başımı salladım, ona tekrar gülümsedim ve bu sefer bunun baş döndürücü olduğundan şüphelendim. Vance'in gözleri ısınıp yumuşadığında bu doğrulandı. Ya da daha sıcak ve daha yumuşak.

"Yanında fazla bir şey götürmüyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.

"Bu senin için pek bir şey ifade etmeyebilir Crowe, ama Roam ve Sniff'in dünyalarını sarsacak."

Cevap vermedi.

"Senin için ne gerekiyor?" Fısıldadım ve keşke fısıldamasaydım dedim.

Bu bir ay ışığı sorusuydu. Kendimi yumuşak ve mutlu

hissetsem bile, ay ışığına hazır olduğumdan pek emin değildim.

sabah konuşması. D n bir tane yapmıştık ve haftada bir kez kotam olduğunu düşünüyordum.

şaşırtıcı bir şekilde, cevabını vermekte tereddüt etmedi, belli ki derin, anlamlı, ruhu sarsan konuşmalar konusundaki ay ışığı kısıtlamalarımı paylaşmıyordu.

"Seni boşaltmak, boşalmanı izlemek, boşalırken adımı söylediğini duymak."

Bunun için s yleyebileceğin tek şey, bir teması olduğuydu. Daha bitirmemişti.

"Ağzından çıkacak ve beni g l msetecek saçma sapan şeylerin ne olduğunu bilmemek, Yoko Ono,  rg  örmeyi öğrenmek, araban Hazel'ı kirletmek."

Tamam, tekrar ay ışığına ihtiya ım vardı. Bu çok fazlaydı. Özellikle de yüzü değiştiğinden ve hava da değiştiğinden beri. Hâlâ o sıcak ve yumuşak bakışı vardı ama bir şekilde yoğunlukla karışmıştı ve bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Bildiğim şey, her ne olursa olsun buna hazırlıklı olamayacağımdı.

"Crowe-"

Haklıydım, asıl darbeyi sona saklamıştı ve ben buna hazırlıklı değildim.

Tekrar konuştuğunda, sesinde o şiddetli alt akım vardı ve tenimde kayarak beni kadife gibi örttü.

"Artık benim olduğun için yaşayacak bir şeyim olduğunu bilmek. Bunu böyle tutmak, şu anda olduğu gibi iyi tutmak için çalışıyorum."

Nefes almayı bıraktım ve o konuşmaya devam etti.

"şimdi geri dönebilirim, araziye, ailemin yanına, bisikletimin arkasında seninle birlikte."

Ciğerlerim oksijensizlikten yanmaya başladı ama kalbimin de durduğunu düşünürsek sorun yoktu. Her an lebileceğimi düşündüm ve bu benim için sorun değildi.

Vance şöyle devam etti: "Onlara rağmen diğer tarafa geçtiğimi, onların pisliklerini aştığımı görebiliyorlar. Onlar kendi işlevsizliklerini yaşarken, ben daha iyi bir şey için çalıştım, sen etrafımda dolanırken."

Araya girdim. Çok çaba sarf etmem gerekti, çünkü söylediklerinden çok etkilenmiştim.

"Vance, sen benim sana bekaretimi vermemden çok daha fazlasıyla tanımlanıyorsun."

Bunu söyledikten sonra beni usulca öptü, sonra tekrar yaptı, sonra tekrar.

Sonra, yüzü benimkinden bir santim uzakta, "Haklısınız Prenses. Söylediğim şey bu değil. Mesele bu değil, gerçi bu da bir bonus. Senin ilkin olmasaydım bile, yine de benim olduğunu iddia ederdim. Ama her erkek yatağını paylaştığı kadın tarafından tanımlanır."

"Bu doğru değil."

"Öyle ve diğer şekilde de çalışıyor."

Aman Tanrım.

Gerçekten böyle mi
düşünüyordu? "Crowe-"

"Yani senin gibi biri, senin kadar inanılmaz güzel, senin kadar çılgın ve tatlı, tavırlı ve cesaret dolu, kalbi doğru yerde, kafası normalde olmasa da pek çok doğru yerde olan biri... senin gibi biri yatağını benimle paylaşıyorsa, bu benim hakkımda bir şeyler söylüyor demektir."

Oh... Tanrım...

Kafamın doğru yerde olmamasıyla ilgili yorumu görmezden gelecektim çünkü geri kalanı çok güzeldi.

"Vance-"

"Kapa çeneni, Jules."

Ona bana çenemi kapatmamasını söylemekten vazgeçmeye karar verdim ve umutsuzca sabah tartışmaları için güvenli olan farklı bir konu aradım. Hayatıma devam etmeli, bunu daha sonra değerlendirmeliydim. Belki de gece vakti, ay ışığı pencereden içeri girerken ve Vance uyurken, başka bir En Sevdiği Uyku Pozisyonu test sürüşü yaparken.

Sonunda ağızımdan kaçırdım, "Bana hiç cevap vermedin. The Beatles sever misin?"

Bana bir süre baktıktan sonra "Ne?" diye sordu.

"The Beatles. Onları sever misin?"

Kesinlikle numaramı almıştı. Yoğunluğu azaldığında, yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldığında ve beni tekrar usulca öptüğünde anladım. Neyse ki ay ışığındaki konuşmanın bitmesine izin verdi ve bunun sebebinin şimdilik bu konuyu kapatmasına ihtiyacım olduğunu bilmesi olduğunu biliyordum.

"Evet," diye cevapladı.

"Stevie Wonder?"

"Evet," diye tekrarladı.

Abartılı bir iç geçirdim. "Eh, kafamdan bir yük kalktı."

Başını tekrar salladı, gözleri eğleniyordu, sonra konuyu değiştirdi. "Bugün beni düzenli olarak kontrol etmeni istiyorum ve eğer bana ulaşamazsan gözetim odasını ara. Tamam mı?"

Başımı salladım. Bunu yapabilirim. Kulağa zor gelmiyordu.

Vance devam etti, "Ofisten bir panik butonu alacağım. Fortnum's'da sana veririm." Um.

Hayır.

Burnumu kıvırdım. Panik düğmesi olan kafa çatlatan bir mamma jamma mı?

Ben öyle düşünmemiştim.

Vance'in rahat sırtışı soldu. "Bu konuda tartışmayacağım, Jules. Ya panik düğmesine basarsın ya da

koruma, istesen de istemesen de. Seçim sizin. Biz Shard, Jermaine ve Clarence'ı alıp fikirlerini değiştirmeye ikna edene kadar öyle ya da böyle korunacaksın."

Hmm.

Maço konuşması.

Gözlerim kısıldı. "Seç,
Jules."

"Üç numaralı kapı var mı?" Ben sordum.

"Evet. Seni alıp defalarca tecavüz edebilirler, bir yandan da ölmüş olmayı dileyene kadar dövebilirler. Sonra onları yakalayıp öldürmek zorunda kalırım ve ondan sonra da hayatımın geri kalanını hapiste geçiririm. Bu üç numaralı kapı."

Um.

Vay
be.

"Panik butonunu seçiyorum," dedim hemen.

Vücudu gevşedi.

Tekrar alnımdan öptü ve "Akıllıca bir seçim" dedi.

May'in büyükannesinin minibüsünde, direksiyonda May ve yolcu koltuğunda ben olmak üzere Arby's'in arabaya servis bölümünde oturuyorduk. Clarice, Roam ve Sniff ile birlikte arka koltukta idi. Telefonda, Arby's'ten sonra gideceğimiz Fortnum's'ta bulunan Daisy'den sipariş alıyordu.

Çantamda üç aylık doğum kontrol haplarım vardı ve onları iki gün içinde tam zamanında gelmesini umduğum ve dua ettiğim bir sonraki reglimden sonra almaya başlamam gerekiyordu.

Vance ve benim için işler yolunda gidiyordu. Süper iyi, kuantum gücünün ötesinde iyi, sadece bu belalı çocukların başarabileceği şekilde.

Yine de henüz yanımda mini bir Vance taşımak istemiyordum.

Roam ve Sniff'e Vance'in onları öğle yemeğinden sonra alacağını söylemişim. Roam sakin davranıyordu. Sniff koltuğun etrafında zıplıyor, heyecanını kontrol edemiyordu.

Üç kez arayıp kontrol ettim; bir kez doktora gittiğimde, bir kez doktordan işe döndüğümde, bir kez de May ve çocuklarla öğle yemeği için Barınak'tan ayrıldığımda. Vance her seferinde telefona cevap verdi.

En son aradığımda, "Ben bu kontrol olayını aştım." dedim.

Güldü. "Prenses, sadece yarım gün oldu."

"Jermaine, Clarence ve Shard'ı çabucak toplayabilir misin? Bu benim bütün kafamı kırıyor- mamma jamma vibe."

"Örgü örmeyi öğreneceğini sanıyordum."

"Evet, şimdilik. Kötü adamların icabına baktıktan sonra Tex ve ben sokaklara geri döneceğiz."

Sessizlik.

Sonra, "İsa." "Vance."

"Görüşürüz, Prenses."

Bağlantı kesildi.

Belli ki Vance'in de bugün canı didişmek (ya da tartışmak) istemiyordu.

Bir orduyu doyuracak kadar turuncu peynirle (ve daha da fazla turuncu özel sosla) kaplı son derece lezzetli işlenmiş biftek aldıktan sonra Fortnum's'a gittik.

İçeri girdiğimiz anda bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. Bunu biliyordum çünkü hem Zip hem de Heavy oradaydı ve ikisi de bir kitapçada takılacak türden adamlar değildi.

Indy espresso tezgahının arkasındaydı. Jet bana doğru yürüyordu ve Daisy bir kanepede oturuyordu. Sıska, uzun boylu bayan kitap tezgahının arkasındaydı ve oturma alanında oturmuş kahve içen yaklaşık beş müşteri vardı.

Heavy ve Zip'e baktım ve onlara gülümsedim.

"Hey. Siz ne-?" Söylemeye başladım ama Heavy hışımınla yanıma geldi.

Arby's çantalarımı Heavy el koydu ve onları şaşkın bir Jet'in ellerine tutuşturdu. Sonra Zip, Duke ve Tex aşağı indi ve ben bir adamın üzerinden sekerek

Bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha derken kitap reyonunun koridorundan aşıya indim ve sıralardan birinin içine itildim.

"Neler oluyor?" Sırtım kitaplara dönükken beni durdurduklarında sordum.

Etrafımı sarmışlardı, hepsinin yüzünde aynı baba-konuşmak üzere-kardeş-kız ifadeleri vardı, Tex hariç, o da birinin kafasını koparmak ister gibiydi ve umarım benimkini koparmazdı.

"Görevde değilsin," dedi Zip.

"Artık gece devriyesi yok. Bitti." Texshocked Ben patlayarak.

"Her yerde sen Git, bir . Biz gider ile," Ağır anons.

Duke, "Fortnum's'da, barınakta ya da evde değilseniz, bir refakatçiniz var," dedi.

Etrafıma bakındım.

"Sanırım Shard, Jermaine ve Clarence'ı duydun," diye tahmin ettim.

"Elbette, şekerim." Daisy gelmişti. Tex'in önünde durmak için bifteklerin arasına girdi. "Kocam dün gece bana bir haber verdi, ben de sizin çocuklara söyledim. Sokaktaki dedikodulara göre sen işaretlenmiş bir kadınmışsın. Her ne planlıyorlarsa, bunun gerçekleşmeyeceğinden emin olacağız, anlaşıldı mı?"

Kahretsin, artık Marcus Sloan bile benimle ilgileniyordu.

Bununla ne yapacağımı bilemedim ve bunu işleme şansım olmadı.

"Tartışmak yok," diyerek Zip düşüncelerimi böldü. "Hayır, 'Zip' seni bundan vazgeçirecek," Zip kendi adını söylerken benim sözüm kanundur sesimi taklit etti ve gülmemek için kendimi zor tuttum.

Bu işin iyi tarafı, Tex'in o gece dışarı çıkmadığımız için kızmayacak olmasıydı.

Kötü haber, insanların bana ne yapacağımı söylemesinden pek hoşlanmıyordum. Ortalık sakinleşene kadar ortalıkta görünmemeye karar vermiştim. Huysuz Orta Yaşlı Erkekler Takımı ve Daisy'nin bana ne yapacağımı söylemesine ihtiyacım yoktu.

"Dinleyin, millet-" diye söze başladım kanun gibi sesimle. May zorla grubun içine girdi.

İyi değil.

"Neler oluyor?" diye sordu, gözleri kısılmıştı. Ellerini geniş kalçalarının üzerine koydu ve bunu yaparken Zip ile Duke'a dirsek attı.

"Hiçbir şey, May. Her şey yolunda," diye cevap verdim, bariz bir yalan olmasına rağmen.

May'in neler olduğunu bilmesine gerek yoktu. Çıldırırdı.

May'in kısılmış gözleri bana odaklandı. "Crowe'dan tekrar ayrılmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır!" Kızgın bir şekilde tersledim.

Bu yüzden ondan bir kez ayrıldım ve neredeyse etkisini gösteriyordu. Dersimi almıştım. Hayatımın geri kalanında bunun bedelini ödeyecek miydim?

Tanrım.

"Vance ve ben sağlamız, gerçekten sağlamız," diye devam ettim May'e güvence vererek. "Biz... iyiyiz."

Kendi kendime gülümsemeye başladım. Elimde değildi. Vance ve ben iyiydik. Hiçbir ilişki ya da seks deneyimi olmayan ben bile cidden iyi olduğumuzu bilecek kadar iyi biliyordum.

Gülümsememi gören Daisy çingiraklı bir kahkaha attı.

Adamlar gülmüyordu.

"Yüzündeki o aptal gülümsemeyi silip kafanı oyuna versen iyi olur Law," diyerek mutlu düşüncelerimin içine daldı, ben de kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Kafamı oyuna verdim," dedim ona.

"Aklın başka yerde. Muhtemelen bebek patiği örüyorsundur," dedi Zip ve kafamı çatlatan mamma jamma'mı yüzeye çıkarmaya çalıştığını bilmeme rağmen yine de yemi yuttum.

"Hayır! Patik değil. Vance için kazak örüyorum. Bebekler şimdilik söz konusu değil."

Daisy tıngır mıngır bir kahkaha daha attı.

"Tatlım, bebekleri mi düşünüyorsun?" May sordu, yüzü şimdi bir anne endişesinin resmiydi. "Sence de bu bir

Çok mu erken? Yani, ciddi den çok mu erken? Yani, sadece bir hafta oldu."

"Bir hafta ve üç gün," diye cevap verdim.

Zip tavana doğru, "Tanrı aşkına," dedi.

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Bir saniye önce seni tecavüz ve işkence için işaretleyen üç öfkeli uyuşturucu satıcısından bahsediyorduk, şimdi de Crowe için kazak örmenden mi bahsediyoruz?" Duke sordu. "Aman Tanrım. Sizi lanet kızlar."

Duke'un sözleri üzerine May'in yüzündeki annelik endişesi kayboldu ve dar gözlü, kızgın suratına geri döndü.

Sonra yüzünün kızarmaya başlamasını hayranlıkla izledim.

Zip ve Duke ondan biraz uzaklaştı. Sonra patladı.

"Ne?" diye bağırdı.

"Neler oluyor?"

Herkes döndü ve Vance sıranın sonunda duruyordu.

Ellerini kalçalarına dayamıştı. Üzerinde siyah bir tişört, siyah deri ceket ve siyah kovboy çizmeleri vardı. Elleriyle ceketini geriye itmişti ve kot pantolonunun geniş kemerine takılı bir silah görülebiliyordu.

İyi görünüyordu.

O da mutsuz görünüyordu.

Ben bir şey söyleyemedim May ona doğru ilerledi, kolunu kaldırdı, parmağını gösterdi. Tam onun alanına girdi ve göğsünü dürttü.

Uh-oh.

Bu, kaplanın gözüne tükürmek gibi bir şeydi. "Bu konuda ne yapıyorsun, evlat?" diye tersledi.

Um.

Vay
be.

May, Vance'e "çocuk" dedi. Bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim.

Vance cevap vermedi. Sadece burnunun ucuyla ona baktı.

Bunun da iyi olduğundan emin değildim.

"Benim kızım tecavüz ve işkence için işaretlendi ve sen Arby's biftek ve peynirini almak için mi uğradın?" May devam etti.

Vance, "Örtülü," diye cevap verdi.

May'in sırtı bana dönüktü ama vücudunun kaskatı kesildiğini gördüm. "Örtülü mü?" diye bağırdı.

Müdahale zamanı.

Duke ve Heavy'nin arasından geçip Vance ve May'e doğru ilerlerken "May," dedim. "Sorun yok," dedim ona vardığımda. "Dün gece Vance'e sokaklardan çekildiğimi söyledim. Bana bir panik butonu verdi ve düzenli olarak kontrol ediyorum."

"Panik... kontrol..." May ağzından kaçırdı. "Ben inanmıyorum duyduklarım. Bu ne biçim bir saçmalık böyle?"

Roam, Sniff, Clarice, Indy ve Jet'in partimize katıldığını dehşetle fark ettim.

"Jules'un arabasında ve çantasında takip cihazları var. Evi dinleniyor ve gözetim altında. Ona bir panik butonu veriyorum ve o günkü programını biliyorum. Bir yere vardığında kontrol ediyor," diye açıkladı Vance ve bunun oldukça nazik bir davranış olduğunu düşündüm. Bunu yapmak zorunda değildi. Sonra gözleri bana kaydı. "Fortnum's'a vardığında bunu yapmadın."

Hay aksi.

Bu onun mutsuz yüzünü açıklıyordu.

"Ben de bunu söylüyorum. Saçmalık," diye devam etti May, neyse ki haber vermediğim için beni sıcak koltuktan indirdi.

"May, ben kendi başımın çaresine bakabilirim," diye araya girdim.

"Evet, belki yapabilirsin. Belki de yapamazsın. Denver'ın en belalı adamlarından biriyle çıkıyorsun ve o da diğer en belalı adamlarla birlikte çalışıyor. Indy, Jet ve Roxie'nin korumaları var. Sen nesin peki? Doğranmış ciğer mi?" May bu tiradı attıktan sonra Vance'e döndü. "Sana doğranmış ciğer gibi mi görünüyor, evlat?"

Oh hayır, yine "çocuk" yorumu vardı.

"May, bence Vance'e artık 'çocuk' demesen iyi olur," diye fısıldadım ona.

"O benim için bir çocuk!" May bana bağırdı.

Biraz uzaklaştım.

"Jules bir koruma istemedi," diye May'e bilgi verdi Vance.

"Evet, o da bir erkek arkadaş istemiyordu ve sen bunun icabına baktın," diye karşılık verdi May.

Hmm.

Haklıydı.

Heavy arkamızdan konuşmaya katılarak, "Korumaları var," dedi.

"Evet. Biz," diye ekledi Zip.

May yavaşça döndü ve Orta Yaşlı Adam Takımı'na yukarıdan aşağıya baktı. Onları biraz eksik bulduğu belliydi ve Vance'e döndüğünde nedenini anladım.

"Roxie bana takip edildiği sırada Luke Stark'ın onun koruması olduğunu söyledi."

Daha yaşlı olmasına rağmen Duke'un ne yaptığını bildiğine dair bir his vardı içimde. Heavy, Zip ve Tex'le yaşadığım deneyimlerden sonra, onların ne yaptıklarını bildiklerinden emindim.

Yine de Luke'la kıyaslanamayacaklarını kabul etmek zorundaydım.

Gözlerimi Vance'e dikerek sözsüz bir şekilde "Bir şeyler yap!" dedim ama o sadece kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sanırım bu bana bağlıydı.

"May, sakın ol. Her şey yoluna girecek," dedim.

"Humph" gibi kızgın ve etkilenmemiş bir ses çıkardı.

"Hayır, gerçekten. Beni kollayan pek çok insan var," diye devam ettim.

"Sana bir şey olursa, bu çocuklar ne yapacak?" diye Roam ve Sniff'i işaret etti.

"Bana hiçbir şey olmayacak," diye ona güvence verdim.

"Sana bir şey olursa, amcan ne yapacak?" diye devam etti, her zamanki gibi kemiği olan bir köpek gibi.

"May, bana hiçbir şey olmayacak," diye tekrarladım.

Bana doğru yürüdü, yerime geçti ve bana baktı.

Sessizce, "Sana bir şey olursa, ben ne yaparım? ne yapacaksın?"

İşte o zaman dökmemeye çalıştığı gözyaşlarının gözlerinde parıldadığını gördüm.

Korkmuştu. Benim için korkuyordu. Bana bir şey olmasından korkuyordu ve onlarca yıldır kullandığı "Annemin Sesi Daha İyi Olacak" asla iyileşmeyecekti.

Kollarımı ona doladım ve onu kendime yakın tuttum. O da bana aynısını yaptı.

May'e hiç sarılmamıştım ve kafamın bir köşesinde onun iyi sarıldığını fark ettim.

Etrafıma bakındım ve Indy, Jet, Roam, Sniff ve Clarice'in sıranın bir ucunda bana baktıklarını gördüm. Roam bile,

Sniff ve Clarice, sert sokak çocukları, endişeli ifadelerini gizleyemediler.

Duke, Tex, Zip ve Heavy sıranın ortasındaydı, hala en sevdiğim amcalarım gibi görünüyorlardı, hepsi kızgındı ve korumamda bir rol istiyorlardı.

Daisy onlarla birlikte duruyordu. Onu okumak zordu ama sabırla doğru kararı vermemi beklediğinden şüpheleniyordum ve bu çok büyük bir şeydi.

May ve Vance benim sıramın sonundaydı.

Eve, diye fısıldadı Reba Teyze kulağıma.

Gözlerim Vance'inkilere kilitlendi.

Sonra onları yavaşça kapattım ve tekrar açtığımda hala bana bakıyordu, ama gözlerinde yine o bakış vardı. Ve şimdi o bakışın ne anlama geldiğini bildiğim için, mutlu bir ürperti omurgamdan yukarı kaydı.

Kahretsin.

Bir karar vermiştim.

Her şey bittiğinde bile sokaklara geri dönmeyecektim. Bana ne olduğu çok fazla insanın umurundaydı ve ben zarar görürsem onlar da zarar görürdü.

Daisy bana bir bakışıyla kararımı verdiğimi anladı. Gülümsedi ve bana onaylayan bir göz kırptı. Sonra öne çıktı ve May'i benden uzaklaştırdı.

"Hadi sana biftekli sandviçini getirelim," diyerek May'e yol gösterdi.

Herkes takip etti.

Duke gitmeden önce beni göstererek, "İlk ben geliyorum," dedi.

Gözlerimi devirdim (sadece gösteriş için) ve göz devirme işlemim bittiğinde Vance oradaydı.

Kolu boynuma dolandı ve beni kendine çekti.

"Sanırım orada büyük bir şey oldu," dedi bana bakarak.

"Evet," diye fısıldadım.

"Paylaşmak ister
misin?"

Başımı salladım ama yine de söyledim. "Sokaktan
vazgeçiyorum."

Vance'in vücudu gerildi.

"Temelli mi?" diye sordu.

"Temelli," diye cevap verdim.

Gözlerini kapatma sırası ondaydı ama Vance her şeyde olduğu gibi bunu da benden daha iyi yaptı.

Biraz daha yaklaşınca alnını benimkine dayadı, gözlerini tekrar açıp benimkilere baktı ve sessiz bir iç çekişle, "Güzel," dedi.

"Sence Lee arada bir çocuklarla dışarı çıkmama izin verir mi, yeteneklerimi keskin tutmam için?" Denedim.

Alnını benimkinden kaldırdı ve başını salladı. "Lee'nin senin dikkat dağıtıcı olduğunu düşünebileceğini sanıyorum."

Bundan korkuyordum.

Sonra o çok önemli soruyu sordum.

Gözlerinin içine baktım ve "Sence Park anlar mı?" diye fısıldadım.

Kolu etrafımdan çekildi ve elleri yüzümün iki yanına geldi. "Evet."

Başımı salladım.

Sonra bedenimin onun bedeninde gevşemesine izin verdim. Kolları belime dolandı ve yüzümün yan tarafını boğazına soktum.

"Benim için kazak örmek de neyin nesi?" Vance sordu.

Kahretsin.

Vance içine girdiğinde yatağım hareket etti.

Normalde bunu uyuyarak atlatacağımı düşünmüştüm ve neden atlatamadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Vance aralarına girerken yorganın hareket etmesi, Vance'in sıcaklığının bana çarpması ya da sırtımı önüne çekmesi ve vücudunun omuzlarımdan topuklarıma kadar benimkiyle temas etmesi olabilirdi.

Bana sessizce yerleşti. Ben de aynı şekilde onun içine yerleştim.

Bir süre sonra enseme doğru sessizce "Nasıl gitti?" diye sordu.

Benim akşamımı kastettiğini biliyordum. "Tuhaf," diye fısıldadım.

O öğleden sonra barınakta işimi bitirdiğimde Duke park yerinde bisikletine yaslanmıştı. Beni hobi dükkanına kadar takip etti ve ben örgü seçimlerimi yaparken, hatta ben çıkartma ve kart yapımı bölümlerine girdiğimde bile yanımdaydı, ne olur ne olmaz diye.

Bunun onu kızdıracak bir şey olduğunu düşünmüştüm ama hobi dükkânı alışverişi için dünya kadar sabrı varmış gibi görünüyordu.

Kasada Duke'a "Bu işte iyisin," dedim. "Ne?" diye sordu.

"Alışveriş."

"Dolores resim yapıyor," diye yanıtladı Duke ve devam etti, "makrome yapıyor, biraz pasta süslüyor ve kuru çiçek düzenliyor."

Duke hobi dükkanlarına yabancı değilmiş gibi geldi.

Kredi kartımı uzattım ve tamamen ona döndüm. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne?" diye tekrar sordu.

"Beni koruyorsun. Beni çok az

tanıyorsun." Bir saniye bana baktı.

Sonra dedi ki, "İçimde Indy'nin hayatında bir demirbaş olacağına dair bir his var. Indy'nin hayatında kim demirbaşsa, benim hayatımda da o demirbaşdır. Dolores ve ailesi dışında ailem yok. Sahip olduğum aile, her gün o dükkânın kapısından içeri giriyor.

düzenli olarak. Vance'in sana bakışına, Indy ve çetesinin sana olan ilgisine bakılırsa, o kapılardan düzenli olarak geçeceksin. O kapılardan geçmeye devam etmen için elimden geleni yapacağım. Benim geldiğim yerde ailene iyi bakarsın."

Onun sözleri üzerine kendimi sabit tutmak için elimi tezgâha koymak zorunda kaldım.

Tuhaf bir nedenle, belki de o paylaştığı için benim de paylaşmam gerektiğini düşündüm ve ona "Fazla ailem yok" dedim.

"Artık biliyorsun," diye yanıtladı.

İçimde ona sarılmak için garip ama güçlü bir istek vardı. Sarılmadım, onun yerine görevliye döndüm ve kredi kartımı geri aldım.

Duke beni eve kadar takip etti ve her yerde kamera olduğunu söylememe rağmen evimi gezdi. Bir bira içti ve Duke bana yol tariflerini okurken benim de bir sıra yün örüp ters yüz etmem için yeterince uzun süre kaldı.

Sonunda, "Gitmeliyim yoksa Dolores yemeğin soğumasına izin verdiğim için çok kızacak," dedi.

Onu kapıya kadar geçirdim.

"Bir yere gidersen beni ya da çocuklardan birini ara. Duydun mu beni?" diye emretti.

Kafa patlatan bir mamma jamma olmak istedim ama yapamadım, ne hobi dükkanında söylediklerinden sonra ne de o öğleden sonra Fortnum'da olanlardan sonra.

Sadece başımı salladım.

Dürüstlüğümü ölçmek istercesine bana bir bakış attı. Dürüstlük testini geçmiş olmalıyım çünkü başını salladı ve gitti.

Mikrodalga patlamış mısırdan oluşan bir akşam yemeği yerken (fırınla aram iyi olmayabilir ama mikrodalgayla aram çok iyidir) Sniff aradı.

Hikâyelerle doluydu. Bana Nightingale Investigations ofislerinde yaptıkları resmi turu, gözetleme odasındaki (Sniff'in deyiimiyle) "bok gibi havalı" bir saatlik vardiyalarını ve Lee'nin hacker'ı Brody ile bilgisayarlar üzerinde çalışmalarını anlattı.

Bana Lincoln's Road House'daki akşam yemeğinden bahsetti ve ben de (reşit olmayan) çocuklarımı akşam yemeği için bir motorcu barına götürme konusunda Vance ile konuşmak için aklıma bir not aldım.

Yemek yedikten sonra Vance ile birlikte yaptıkları gezintiyi de anlattı.

Vance'in işi iyice azıttığını öğrenince biraz telaşlandım. Yavaş başlamamış, onları da yanına alarak bir alarmı devre dışı bırakmayı, bir kilidi açmayı ve olası bir şirket zimmetine para geçirenin eşyalarını ve bilgisayar dosyalarını karıştırmayı içeren bir haneye tecavüz araştırmasına girişmişti. Vance bu işi o kadar iyi yapmıştı ki, "olası" kelimesi "kesin" kelimesine dönüşmüş ve çocuklar heyecandan havalara uçmuştu.

Ayrıca, bu işi yapmak için fiziksel olarak uygun olmaktan daha fazlasına sahip olmanız gerektiğini de anlamışlardı. Bu sadece kafa kırmakla ilgili değildi. Bilgisayar bilmeniz

gerekiyordu. Bilgisayarları bilmeliydiniz.

elektronikten anlamak için. Ve zeki olmalıydınız, yakalanmamak için üç adım sonrasını düşünmeliydiniz.

Roam ve Sniff daha önce Vance'in boktan biri olduğunu düşünüyorlarsa, şimdi buna daha da ikna olmuşlardı.

"Hiç ses çıkarmadı. Sanki bir hayalet gibiydi. Çok havalıydı!" Sniff anlattı.

Telefona gülümsedim ama "Sniff, son kez söylüyorum, sakın siktir deme" dedim.

Sniff ile konuşmamın ardından evimin uzunluğu kadar bir ip ördüm ve köpük banyosu yaptım. Bir kitapla yatağa gitmek üzereydim ki kapım çalındı.

Pencereden dışarı baktım ve Tex'in dışarıda durduğunu gördüm. Kapıyı açtım ve ona baktım.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Hiç streç filmin var mı?" diye sordu. Ona baktım.

Sonra gülümsedim. "Evet."

O d a gülümsedi. Gülümsemesi biraz korkutucuydu ama işe yarıyordu.

Tex'i plastik ambalaj zulamla doldurdum ve ona el sallayarak yoluna devam etmesini sağladım.

Tex gittikten yaklaşık on dakika sonra telefonum çaldı. Arayan Zip'ti.

Ben cevap verdikten sonra "Hâlâ nefes alıyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim

gereksiz yere. "Güzel."

Bağlantıyı kes.

Bu kabaydı, ama aynı zamanda tatlıydı ve karnımda yine sıcak bir vınlama hissettim.

Zip'in aramasından sonra yatmaya gittim.

Vance'e sıkıcı maceralarımı, herkesin eğlendiğini ve benim dünyanın en uzun mikro atkısını örüp köpük banyosu yaptığımı anlattım.

"Gecen nasıl geçti?" Ben sordum.

"Clarence ve Jermaine'i aldım."

Vücudum hareketsiz kaldı.

Vay canına.

Çok uzun sürmedi.

Tanrım, çok iyiydi.

"Ve?"

"Mace onlarla çalışıyor."

Yikes.

Bunun Clarence ve Jermaine için iyi olacağını düşünmemiştim.

Mace'in insanları mahvetmek konusunda iyi bir ünü vardı.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Sanırım bilmek istemiyorsun."

"İstediğimi düşünüyorum."

Vance beni vücudunun daha derinlerine çekti ve dudaklarının enseme dokunduğunu hissettim.

Sonra şöyle dedi: "Mace'in kadınlarla yatan erkeklere karşı pek sabrı yok. Bunu yapmaları ya da tehdit etmeleri umurunda bile değil. İncinme korkusuyla yaşamak neredeyse incinmek kadar kötüdür. Mace geri çekilmeleri için ne gerekiyorsa yapacaktır."

"Peki ya patronları? Onun adamlarıyla yattığınız için kızmayacak mı?"

"Koruma ilan ettiğimizi zaten biliyorsunuz. Lee kuma bir çizgi çekti. Sokaktaki herkes işaretlendiğinizi biliyor, bu da o çizgiyi aştıkları anlamına geliyor. Bunun anlamı, eğer patronlar kendi adamlarını destekliyorsa, savaştayız demektir. Bu tür bir savaşın kuralı yoktur."

Aman Tanrım.

Bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum.

Yüzüm Vance'e dönük olacak şekilde yuvarlandım ve ay ışığında ona baktım. "Bu uyuşturucu lordlarına karşı olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Başını iki yana salladı. "Patronlar adamlarını serbest bıraktı. Shard'ın seninle bir sorunu yok. Onu ben indirdim. O sadece bir pislik. Clarence ve Jermaine emirlere karşı geldiler. Sinir bozucusun ama aynı zamanda bir sosyal hizmet görevlisisin. Seni görevden almanın, o çocukların senin için planladıklarını içermeyen bir sürü yolu var. Patronlarıyla bir anlaşma yaptım. O anlaşmayı bozdular.

Patron için kötü görünüyor. Bu sabah sokaklardan çekildiğini yaydık. Geri çekilmeleri gerekirdi. Vazgeçmediler. Kendi başlarınıalar. Pek çok insan Lee'ye karşı savaş açmaz, en azından bu konuda."

"Yani şimdi sadece

Shard." "Sadece Shard."

"Shard'ı bulmaya mı gidiyorsun?"

Tekrar başını salladı. "Luke ve Ike Shard'ı takip ediyor."

Shard'ın kısa süre içinde Mace'in partisine katılacağını düşündüm.

"Peki ya Hector?" Ben sordum. "Lee'ye onu gördüğümü söyledin mi?"

"Evet. Lee, Eddie'ye Brody'nin hacklenmesini yoğunlaştırdıklarını söyledi. Hector DEA'den. Gizli görevde, bir yılı aşkın süredir yerel bir büyük adama yaklaştırmaya çalışıyormuş ve başarılı olmuş. Sana yaklaştığını öğrenen olursa, ölür."

Siktir!

Gözlerimi kapattım ve yüzümü boynuna yaslayarak ona doğru bastırdım.

Tam bir aptaldım.

Dışarı çıkıp uyuşturucu satıcılarını kızdırırken ne düşünüyordum?

Sonunda Vance'i bulduğum için ne kadar şanslıydım?

Eğer yapmamış olsaydım ve bu bokla yüzleşirken yalnız olsaydım, mahvolurdum, hem de iyi bir şekilde değil.

"Ben bir aptalım," diye
fısıldadım. Kolları bana sıkıca
sarıldı.

"Sen aptal değilsin," diye fısıldadı. "Ben
sadece-"

Vance sözümü kesti. "Sende tutku var. Cesaretin var.
İkisinde de yanlış bir şey yok. Sadece onları doğru yöne
yönlendirmeyi öğrenmelisin."

O haklıydı.

Haklı olmasından nefret ederdim.

"Benim yüzümden biri zarar görürse-" diye
başladım. "Kimsenin canı yanmayacak."

Bunu o kadar kesin bir şekilde söyledi ki ona inandım.

Kendimi gevşemeye, zihnimi ve bedenimi hareketsiz
bırakmaya zorladım.

İşe yaramadı.

"Vance?"

"Evet, Prenses?"

Ay ışığında yüzüne baktım. Vakit
gelmişti.

Derin bir nefes aldım ve "Yatağımı paylaşmanın benim
hakkımda ne düşündürdüğünü söylememi ister misin?"
dedim.

Bana doğru bakıyordu.

"Hayır," diye açık açık cevap
verdi.

Göz kırptım.

"Ne?" Ben sordum.

"Bana söylemeni istemiyorum."

Bu, yelkenlerimi suya indirdi ve nedense biraz canımı yaktı (tamam, çok yaktı). Bilmek isteyeceğini düşünmüştüm. Bilmek istemesini istedim ve dahası, ona söylemeye hazırdım.

Yüzümü ve hayal kırıklığımı gizleyemedi ağzı ağzıma geldi.

"Bana göstermeni istiyorum," dedi orada.

Koyu renk gözlerine yakından baktım ve ay ışığında bile gözlerinin benimkileri yaktığını biliyordum.

"Tamam," diye fısıldadım.

Sonra dediğini yaptım.

YİRMİ BEŞ

HIZLI İYİ OLABILIR

Telefon çalıyordu ve gözlerim açıldı.

Gecenin bir yarısı olduğunu biliyordum.

Hareket etmeden nanosaniye önce, Vance ile En Sevdiğim Uyku Pozisyonu dalında bir numaraya aday olduğumu biliyordum. Karnımın üzerinde, bir bacağım çarpık, Vance sırtıma bastırmış, bacağım benimkine doğru bükülmüş, kolum etrafımda.

Cidden güzel.

Yavaşça ayrıldı ve telefonu almak için yuvarlandı.

"Öyle mi?" Duydum, duraksadım, "Doğru."

Telefonun beşiğe çarptığını duyunca döndüm. "O da neydi?"

Vance'in kolları bana dolandı ve sırt üstü yattı, ben de onun yanına (bilginiz olsun, sarılma pozisyonu olarak bunu sevdim ama uyku pozisyonu olarak ilk beşin alt yarısındaydı).

"Shard'ı aldılar."

Hallelujah, diye düşündüm.

"Artık panik düğmesi yok mu?"

diye sordum. "Panik düğmesi sende kalsın."

Başımı kaldırdım. "Neden?"

"Benimle dalga geç."

"Neden?"

"Çünkü ben istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü düşmanlar edindiniz ve dikkatleri üzerinize çektiniz. Sokaklarda konuşulmayana kadar güvende olduğunu bilmek istiyorum."

Sanırım bunu yapabilirim.

Uykuya geri dönmeye hazır bir şekilde yerleştim. Aslında o kadar hazırdım ki Vance'in vücudunun gerginleştiğini fark etmedim.

"Bunu benim için yapacak mısınız?" diye sordu. "Elbette," diye cevap verdim sanki bu kesinmiş gibi.

Birkaç dakika geçtikten sonra vücudu gevşedi ve "Tanrım, tam bir baş belasısın" dedi.

"Değilim," diye mırıldandım uykulu bir şekilde omzuna doğru.

Eli yukarı geldi ve saçlarımla oynamaya başladı.

Uykuya daldım.

Alarmla uyandım ve Vance yatakta değildi ama duşun sesini duydum.

Boo da yoktu.

Alarının kapatma düğmesine bastım ve Vance'in bir gece önce benden çıkardığı geceliğimi ve iç çamaşırlarımı aradım. Yatar pozisyonda onları giymek için mücadele ettim, ki bu hiç de kolay değildi. Başardıktan sonra yatak platformundan kaydım.

Mutfağa doğru yürüdüm.

Boo'nun kahvaltı kâsesi aşağıdaydı ve çoktan yalanıp temizlenmişti.

Kahve makinesine baktım. Hazırda bir demlik vardı.

Oturma odasına girdim. Boo şezlongumda uzanmış yüzünü temizliyordu. Bırakın günaydın kedicik miyavlamasını, bana bir bakış bile atmadı. Doymuştu ve sabah uykusuna hazırlanıyordu.

Mutfağa geri döndüm ve kendime bir fincan kahve doldurdum.

Sonra kalçalarımı tezgâha dayadım, kahve fincanımı havaya kaldırdım, boşluğa baktım ve dünyamın bir hafta dört gün içinde nasıl tersine döndüğünü merak ettim.

Kedimi besleyen, kahve yapan, harika bir işi olan, benimle ilgilenen, yatakta harika olan ve ateşli bir erkek arkadaşım vardı. Beni kollayan, arayan ve benimle vakit geçirmek isteyen bir arkadaş ailem vardı. Alışveriş merkezine yalnız gitmeye çalıştığımda bile bana kızıyorlardı.

Bu beni korkuttu ama iyi anlamda.

Pug'ım bana sokuldu ve tam Vance banyodan çıkarken oynamak istediğine karar verdi. Göğsü çıplak, siyah saçları ıslak ve geriye doğru kayganlaşmış, nane yeşili, Mısır pamuğundan havlularımdan biri kalçalarına sarılmıştı.

Ağzım kurudu.

Bana doğru yürüdü, yerime geçti, kıpırdamadığım kahve fincanından kaçtı, ellerini boynumun iki yanına koydu ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

"Günaydın Prenses," dedi, yerimden kımıldamadan.

"Boo'yu beslediğin için teşekkürler."

Sırıttı ve ellerini belime indirdi. "Kahve yaptığın için teşekkürler," diye devam ettim.

Sırıtmaya devam etti.

"Banyoda işin bitti mi?" diye sordum.

Başını salladı.

İçilmemiş kahveyi tezgâhın üzerine koydum, etrafından dolaştım ve banyoya gittim. Dişlerimi fırçaladım, diş ipi kullandım ve yüzümü yıkadım.

Banyodan çıktım ve Vance'i aramaya başladım.

Evde sadece üç odam olduğunu düşünürsek (yatak platformunu da sayarsak üç buçuk oda) onu bulmak zor olmadı. Kanepemde oturmuş, dün giydiği kıyafeti giymiş, botlarını çekiştiriyordu.

"Ne yapıyorsun?" Ona bakarak sordum.

"Botlarımı giyiyorum," diye cevap verdi bana bakarak. Gözlerimi kırptım.

"Bunu dün giymiştin," dedim.

"Evet." İkinci botu çekti ve ayağa kalktı.

"Eğer burada kalacaksanız yanınızda birkaç kıyafet bulundurmalısınız."

Şimdi, bunu neden söyledim?

Onu korkutacaktım. Onu sevdiğimi falan düşünecekti.

Elbette onu seviyordum ama o bunu bilmiyordu. Ya da en azından ben onun bunu bildiğini düşünmüyordum. Şimdi benim yapışkan, takipçi, cehennemden gelen psikopat bir sürtük olduğumu ve çok hızlı hareket ettiğimi ve onu korkutacağımı düşünecekti.

Kahretsin.

"Pekâlâ," dedi.

Tekrar göz

kırptım.

"'Tamam' mı dedin?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı.

Sanırım onu korkutmadım.

Yanıma geldi, elini başımın arkasına doladı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz, Prenses."

Vücudum hareketsiz kaldı.

"Ne?" diye sordum. Elini indirdiğinde ona bakarak sordum.

"Sonra görüşürüz. Ofise gitmem gerek." Gözlerimi diktim.

"Ne?" Tekrar ettim.

Bir süre beni izledi. "İyi misin?" Bunu düşündüm.

Sonra dedim ki, "Hayır, iyi değilim." "Sorun nedir?"

"Kedimi beslemişsin," dedim ona.

Beni tekrar izledi, bu sefer belki de bedenimin saçma sapan konuşan uzaylılar tarafından ele geçirilip geçirilmediğini merak ediyordu.

"Ve?" diye sordu.

"Ve şimdi gidiyorsun."

"Ofise gitmem gerek. Sana zarar vermek isteyen üç pisliği tutuyorlar. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

Bu kulağa mantıklı geliyordu. Yine de hoşuma gitmedi.

"Ama henüz seks yapmadık," diye ağızımdan kaçırdım.

Bir an için onu fırlattığımı fark ettim ve o da şaşırmış görünüyordu. Ağızımdan böyle bir şey çıkacağını kesinlikle bilmiyordu.

Ama ben de bilmiyordum.

Yine de söylemiştim, o yüzden kabul etmek zorundaydım.

"Her zaman sabah seksi yaparız. Her zaman gece seksi yaparız. Sabah seksi yapmadan duramayız. Bu ne demek şimdi? Bir dahaki sefere gece seksi yapmayacak mıyız?" Ben sordum.

Ben devam ederken dudakları seğirmeye başladı.

"Kedimi besledin. Kedimi hep ben beslemek zorundayım. Kedimi beslemek zorunda olmayan biri olmaya nasıl alışacağım? Her zaman sadece ben vardım. Ve Nick, tabii ki, ama bu aynı şey değil. O Boo'nun yemeğini senin ve benim gibi bölüşmüyor."

Gevezelik ediyordum. Biliyordum ve umurumda değildi. Seks yapmak istiyordum.

"Jules-"

"Öylece kalkıp, bana kahve yapıp, kedimi besleyip gidemezsin. Bunun nesi var?" Devam ettim.

"Jules-"

"Bizim bir ritüelimiz var," diye sözünü kestim.

"Ritüelimizi seviyorum.

Değişimle aram iyi değildir."

Şimdi yalan söylüyordum. Değişimle ilgili bir sorunum yoktu. Sonuç olarak, seks istiyordum.

Elleri yüzümün iki yanına geldi ve tekrar "Jules" dedi.

"Ne?" Tersledim.

"İç çamaşırını çıkar."

Karnım bir rollercoaster düşüşü yaptı ve gözümü kırptım, Tekrar.

"Ne?"

"Yap şunu," diye talep etti.

Tamam, şimdi çıldırıyordum ve belki de seks yapmak istemediğime karar veriyordum, her ne kadar seksi şimdi her zamankinden daha çok istesem de.

Ona bakarken iç çamaşırımı aşağı doğru ittim ve yere düştü. Ayaklarımın dibine düşer düşmez beni kaldırdı, ellerim kıcımda, kollarım ve bacaklarım otomatik olarak onun etrafında dönüyordu.

Dizlerinin üzerinde yere çöktü, sonra beni sırt üstü yatırdı ve vücuduyla üzerimi örttü.

"Ne yapıyoruz biz?" Gözlerinin içine bakarak sordum. Elini aramızda, kemerinde çalışırken hissettim.

"Çabuk olmamız gerekecek." "Ne kadar çabuk?"

"Çok çabuk."

"Hızlı olmak istediğimden emin değilim." Yüzü boynuma gömüldü.

"Fazla seçeneğin yok," dedi kulağıma, bu da beni ürpertti. Sonra dilinin bana dokunduğunu ve boynumdan köprücük kemiğime doğru kaydığını hissettim, bu da beni daha fazla titretti.

"Hızlı iyi mi?" Ben sordum.

"Olabilir," dedi boğazımın dibinde. Sonra bacaklarımın arasına dokundu ve nefesimi içime çekti.

Ağız benimkine yaklaştı ve gülümsediğini, bir şeyden memnun olduğunu hissedebiliyordum.

Gözlerimin içine baktı ve "Tanrım, hep ıslaksın" dedi.

"Bu iyi mi?" "Evet."

"Sanırım bana iç çamaşırımı çıkarmamı söylediğinde oldu," diye yardımsever bir şekilde onu bilgilendirdim.

Parmağı içimde kaydı. "Bunu unutmayacağım."

Ellerimi kot pantolonunun içine soktum ve kışında gezdirdim. Konuşmam bitmişti, Vance de öyle.

Ve bilginiz olsun, hızlı olmak iyi olabilir.

Cep telefonum çaldığında günün sonuna yaklaşmıştım.

Masamın üzerinde duruyordu ve ekranda "CROWE ARIYOR" yazıyordu.

Ona bakınca gülümsedim.

VANCE sabah beni Shard, Clarence ve Jermaine hakkında bilgi vermek için aramıştı.

Anlaşılan Mace işini iyi yapmıştı. Çünkü Luke ve Ike da bu oyuna dahil olmak istemişti. Yani hepsi işini iyi yapmıştı.

O kadar iyi yapmışlardı ki, Shard, Clarence ve Jermaine sadece benimle uğraşmamaya karar vermekle kalmadılar, aynı zamanda

Belki de Denver onlara göre değildi. Luke, Mace ve Ike onları Mile High City dışında bir yerde insanların hayatlarını mahvetme konusunda şanslarını denemeye ikna etmişti. Sadece şehri terk etmiyorlardı, çoktan gitmişlerdi. Vance bunu biliyordu çünkü Mace, Ike ve Luke onlara şehir sınırlarına kadar eşlik etmişti.

Bu beni tuhaf hissettirdi. Garipti çünkü kendimi güvende ve korunmuş hissediyordum ama aynı zamanda beni güvende ve korunmuş hissettirmek için şiddet eylemlerinde bulunmak zorunda kalmış olabilecekleri için de kendimi kötü hissediyordum.

Sabahı bununla mücadele ederek geçirdim.

Shard, Clarence ve Jermaine'in birçok hayatı mahvettiğini düşündüğümünden, saat on ikiyi vurduğunda bunu atlatmıştım.

Sonra Luke'u aradım.

"Bebeğim," diye cevap verdi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Sonra sessizlik, "Sanırım çocuklardan bahsediyorsun."

"Senin, Mace'in ve Ike'ın benim için yaptıklarından bahsediyorum. Size borcumu ödemek için bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum."

"Gerek yok."

"Belki de sana biraz kurabiye yapmalıyım," diye önerdim.

"Gerçekten gerek yok."

İlk başta "gerçekten" vurgusu karşısında şok oldum. Sonra hatırladım ki Luke, bir zamanlar

pişirme tanrıçası olmak için son girişimim.

"Tamam, belki de sana biraz kurabiye almalıyım." "Bu işe yarar."

Bağlantıyı kes.

O zaman, işte oradaydı.

Dükkân kurabiyeleri, size toplu tecavüz ve işkence etmeye kararlı üç uyuşturucu satıcısını şehir dışına sürdüğünüz için yetersiz bir "teşekkür" gibi görünüyordu, ancak yanmış kurabiyeler hiç de teşekkür değildi.

Safeway'deki fırına uğramayı aklıma not ettim ve işe geri döndüm.

ŞİMDİ VANCE TEKRAR ARIYORDU ve ben soğukkanlı olmaya çalıştım ama itiraf etmeliyim ki (sadece kendime) ekranımda CROWE'UN ARAMASINI görmek hoşuma gitti.

Ben çok beğendim.

Telefonumu elime aldım ve açtım. "Hey," dedim Crowe'a.

"Selam. Bu gece yapmam gereken bazı şeyler var. Onları yapmadan önce seni Lincoln'e yemeğe götüreyim dedim."

"Kulağa hoş geliyor."

"Saat altıda senin evinde buluşalım." "Tamam."

"Görüşürüz, Prenses."

Bağlantıyı kes.

Telefon kulağımdayken orada oturdum ve öylece kaldım. Vance'in beni yemeğe çıkaracağını söylediği kısa ve anlamsız bir telefon görüşmesinden sonra bile böyle hissetmek hoşuma gidiyordu. Her zaman böyle hissedip hissetmeyeceğimi merak ettim ve öyle hissedeceğimi umdum.

Yavaşça telefonu kapattım ve masama koydum, bunun sadece ikinci kez yemeğe çıkışımız olduğunu fark ettim. Sadece bir kez buluşmuştuk ve neredeyse birlikte yaşıyorduk. O kıyafetlerini benim evime taşıyordu, ben de onunkilere.

Bunu fark ettiğimde gülmeye başladım, vücudum titriyordu.

o.

Vance başarmıştı. Tıpkı herkesin söylediği gibi. Lee, Eddie ve Hank gibi. O hiç zaman kaybetmemişti (ancak ben kaybetmiştim) ve o kadar hızlı hareket etmişti ki, bunun farkına bile varmamıştım. Evime kıyafet bırakması benim fikrimdi.

O kadar gülüyordum ki homurdandım ve telefonla konuşan Andy, soran kaşlarını çatarak bana baktı.

Ona başımı salladım ve "Sana sonra anlatırım" diye mırıldandım. Andy şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Bir süredir Andy ile çalışıyordum. Beni işe almalarından yaklaşık altı ay sonra barınağa gelmişti. Ona bir kez bile kendimle ilgili kişisel bir şey söylememiştim. İyi bir adamdı ve beni güldürebiliyordu. Bir karısı ve bir çocuğu vardı.

küçük kız. Her zaman yaptıklarıyla ilgili hikayeler paylaşır, çocuğunun söylediği komik şeyleri anlatırdı.

Ben, hiçbir şey. Hiç paylaşmadım.

Hissetmemek ve incinmemek için hayatımı yalnız geçirdim (benim seçimim).

Şimdi ne kaçırdığımı biliyordum. Ne tür bir aptalmışım ben?

Andy telefonu kapattıktan sonra uzun süre bununla mücadele ettim. Andy ile Vance'in neredeyse benim yanıma taşınacağını paylaştıktan çok sonra.

Andy tereddütle ve endişeyle, "Şey... Jules, sence de bu biraz hızlı olmadı mı?" dedi.

Sonra ona Indy, Jet ve Roxie'den bahsettim, gözleri büyüdü ama daha az endişeli görünmüyordu.

İki farklı Safeways'e girip M&M kurabiyelerini (kesinlikle en iyisi) temizledikten ve başka erzaklar aldıktan sonra uzun süre uğraşmaya devam ettim, bunu rastgele yaptım çünkü Vance dolabıma kıyafet asacak olsa da evde ne tür yiyeceklerden hoşlandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu son düşünce beni et ve peynir reyonunda histerik bir şekilde güldürdü ve insanlar bana geniş bir alan bıraktı. Bu iyi bir şeydi çünkü kimse seçim yapmam için enseme solumadığı için et ve peynir bölümü tamamen bana kalmıştı.

Kurabiyeleri mutfak tezgahına koyup, yiyecekleri kaldırıp Boo'ya kedi ödülleri verdiğimde ve keyfim yerinde olduğu için birkaç tane daha yemesine izin verdiğimde son duygusal mücadelemi de atlatmış oldum. Sonra Boo ve ben Nick'lere gittik. Saatin neredeyse altı olduğunu fark edince Nick'in arka kapısının önünde durdum ve Boo'yla birlikte yanıma döndük. Boo'yu Vance'e Nick'in tarafında olduğumu belirten bir not yazacak kadar uzun süre bıraktım. Yine ekildiğini düşünmesini istemiyordum. Vance bundan hoşlanmadı.

İşim bittiğinde tezgahın üzerindeki nota baktım ve hayatımda hiç yapmadığım bir şeyi, nerede olduğumu açıklamak için birine not yazmak zorunda kalmanın duygusal mücadelesine geri döndüm. Bu çok uzun sürmedi çünkü nota bakarken o kadife kefen beni sardı ve nota bakmayı bırakıp ona gülümsemeye başladım.

Sonra Boo'yu kaptım ve Nick'in evine geri döndük.

Kapıyı çaldım ve kafamı içeri uzattım. "Nick?" "Hey, Jules, hemen geliyorum."

İçeri girdim ve Boo'yu bıraktım, o da hemen Nick'i aramaya başladı.

Bira aramaya çıktım.

Nick içeri girdiğinde bir Fat Tire çıkarmıştım.

"Hey," dedim.

Nick bana dikkatle bakarak, "Hey," diye cevap verdi.

"Ne?" Bakışını sordum.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Nick.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

Kalçasını tezgâha yasladı. "Ne söyleyeceğini görmek için bekliyorum. Bana birinin vurulduğunu mu söyleyeceksin, Vance'ten yine ayrıldığını mı yoksa gelişmekte olan ülkelerde AIDS ilaçlarının bulunmaması nedeniyle Washington'a tek başına bir yürüyüş planlamaya mı karar verdin bilmiyorum. Her şeye hazırlıklı olmalıyım."

Ona sııttım ve birayı açtım. Sonra ona uzattım ve kalçanı tezgâha yasladım.

"Sana sokaklardan kurtulduğumu söyleyeceğim."

Vücudu hareket etti, sadece hafifçe, ama yine de hareket etti. Önce gerildi, sonra öyle bir gevşedi ki rahatladığı her satırından okunabiliyordu.

"Güzel," dedi sessizce.

İtiraf etmeliyim ki, bundan suçluluk duydum. Nick'in tepkisi çok büyük bir tepki değildi ama her şeyi anlatıyordu.

Kendimi arkadan tekmelemenin anatomik olarak mümkün bir yolunu bulamadan başka bir konuya geçmeye karar verdim.

"Ayrıca Vance'in bazı kıyafetleri benim evime taşıyacağını da söyleyeceğim."

Hiç tereddüt etmeden "Güzel" dedi.

Bakma sırası bendeydi. Çok hızlı gittiğimize dair bir azar işiteceğimden emindim.

"Sence de çok hızlı gitmiyor muyuz?" Ben sordum. "Sokaklardan uzak durmanın sebebi Vance mi?"

"Bir parçası."

"Diğer kısım ne?" "Sen."

Vücudu yine aynı şekilde hareket etti, sonra gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında gördüğüm şey kadife örtüyü daha da yakınlaştırdı. Pug'ım sokuldu ve yüzümü yaladı.

Ben bununla da uğraşamadan Nick konuşmaya başladı.

"Vance'i seviyorum. O hayatına girdiğinden beri kız arkadaşlarının sana partiler vermesini ve insanların futbol izlemek için evine gelmesini seviyorum. Ön pencereden dışarı baktığımda tanımadığım ama güvenebileceğimi bildiğim adamların kapını çalmasını seviyorum. Orada yalnız olmadığını, sadece Boo ve Stevie Wonder'ın sana eşlik ettiğini bilmek hoşuma gidiyor. Hayır, çok hızlı hareket ettiğini sanmıyorum. Ailenin başına gelenler olmasaydı, Reba'yı tanıdıktan birkaç ay sonra onunla evlenirdim. Doğru olduğunu bildiğinde, sadece bilirsin. Vance'in doğru olduğunu bildiğine dair bir his var içimde. Bunu anladığına sevindim. Eğer Vance'e doğru yürüyor olsaydık, bana yarın olacağını söyleyen bile seninle koridorda yürümekten onur duyardım."

Elimde değildi. İşten bir gece uzak kalmıştım ve kafamı çatlatan mamma jamma'mın kontrolünü kaybetmeye başlamıştım. Bu yüzden onun sözleriyle gözyaşlarına boğuldum.

Nick'in kolları bana sarıldı, yüzümü boynuna gömdüm ve Reba Teyze'nin sesini kulağımda duydum.

Home.

Gözyaşlarım hıçkırıklara dönüştü ve şimdi büyük bir hanım evladı olduğum gerçeğiyle duygusal olarak mücadele ediyordum.

Kapı çalındı. "Evet?" Nick seslendi.

Kapının açıldığını duydum ve kırmızı, ıslak ve korkutucu olduğundan emin olduğum yüzümü Nick'ten kaldırdım ve Vance'in orada durup bizi izlediğini gördüm.

Kahretsin.

"Geri geleceğim," diye mırıldandı Vance.

Nick beni nazikçe Vance'e doğru götürerek, "Sanırım burayı sen devralsan iyi olur," dedi.

"Ben iyiyim." Gözyaşlarımı parmaklarımla sildim ama o aptal, kız gibi hıçkırıklardan birini çıkardım.

Vance öne çıktı ve kollarını bana doladı. Onları hissettiğimde tekrar ağlamaya başladım, daha sert bir şekilde, bu yüzden yüzümü boynuna bastırdım.

"Ne oldu?" Vance Nick'e sordu.

"Bilmiyorum. Sen hiç bildin mi? O bir kız," diye yanıtladı Nick.

Vücudum kaskatı kesildi ve başımı Vance'in boynundan çektim.

"Ben kız değilim!" Nick'e bağırdım. "Ben kafa çatlatan bir anneyim!"

"Elbette ö y l e s i n , " diye yatıştırdı Nick, ama sesinin biraz gülüyormuş gibi çıktığına yemin edebilirdim.

Ağlamaklı gözlerimi ona diktim. "Öyleyim!"

Vance beni tamamen görmezden geldi ama kollarını bana doladı. "Akşam yemeği için Lincoln'e gidiyoruz. Bir şey değil."

Vance Nick'e söyledi.

Nick, "Hayır, oyun bu gece," diye cevap verdi. "Başka zaman," dedi Vance.

"Elbette, kulağa hoş geliyor. Bir süredir oraya gitmemiştim." "Pek bir şey değişmedi."

"Bunun en iyi yanı."

"Merhaba!" Vance'in kollarından kurtulup iki elimle kendimi işaret ederek bağırdım. "Tam bir duygusal çöküş yaşıyorum! Kimse yok mu? Kimse yok mu?"

Nick kahkahalarla gülmeye başladı. Vance bana sıırttı.

"İşin bitti mi?" Vance bana sordu. Gözlerimi devirdim.

Her neyse.

Duygusal çöküşümü daha sonra yalnız kaldığımda, muhtemelen Stevie Wonder'ın "All in Love Is Fair" şarkısını dinlerken tamamlayacaktım ki bu da onlara sahip olmak için en iyi zamandı.

"Acıktım," diye homurdandım ve ellerimle yüzümü sildim. Sonra "Boo!" diye seslendim.

Boo içeri girdi, kuyruğu havada, duygusal çalkantılarımdan aynı derecede habersizdi.

Onu kucağıma aldım, Nick'e ters ters baktım, bakışlarımı Vance'e çevirdim ve Nick'in evinden çıkıp yanıma gittim.

Vance'in döndüğünü duyduğumda banyoda yüzümü temizliyor ve makyaj hasarını onarıyordum. Sonra bir çanta hışırtısı duydum.

Mutfağa girdiğimde Vance M&M kurabiyesi yiyordu.

"Yeme onu! Onlar Luke, Ike ve Mace için," diye tersledim.

Vance bir süre bana baktıktan sonra çantanın içine baktı.

Sonra bana baktı. "Orada en az otuz tane kurabiye var."

"Otuz üç," dedim ona. Sonra kurabiyesine kaşlarımı çattım. "Şimdi, otuz iki. Otuz iki kurabiyeyi üçe nasıl böleceğim?"

Bana cevap vermedi. Onun yerine, "Neden Luke, Ike ve Mace'e otuz iki kurabiye veriyorsun?" dedi.

"Benim için insanları dövüyorlar," diye cevap verdim. "Bu ödeşmeyi gerektirir. Yemek pişiremediğim için onlara kurabiye yapamıyorum. Örgü örmek sıkıcı, hem de çok sıkıcı, bu yüzden onlara kazak öremem. Ev yapımı bir karttan ya da aldığım çıkartmalarla yapabileceğim herhangi bir şeyden hoşlanacaklarını sanmıyorum. Muhtemelen onlar için birini dövebileceğim bir zaman da olmayacak. Bu yüzden," diyerek çantayı işaret ettim, "kurabiyeler."

Bana doğru yürürken kurabiyesinden bir ısırık daha aldı. Eli boynuma gitti ve oraya baskı yaparak beni vücuduna yaklaştırdı.

Ellerimi beline koydum ve ona baktım. "Prenses?"

"Ne?"

"Sen tanıdığım en çılgın kadın olmalısın."

Ona ters ters bakmaya devam ettim. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Sırıttı. "Ben de öyle demek istedim." Evet.

Al bakalım.

Elimde değildi. Gülümsedim.

Lincoln's Road House'da oturuyorduk. Yemekten sonraydı, kirli bulaşıklar hala önümüzdeydi ve her şeyi hallettik, dubleksden bisiklete, bisikletten Road House'a, kapıya

masaya, menüden siparişe, siparişten yemeğe, hepsi bir kez bile kavga etmeden (hatta tartışmadan).

Bu bir rekor olmalıydı.

İkinci biramın tadını çıkarıyordum, rahatlamış, yumuşak, hatta belki de dünyayla barış içindeydim.

"Bana neden ağladığını söylemek ister misin?" Vance sordu ve gözlerim ona kaydı.

Anında dünyayla barışık olmadığımı karar verdim. "Um... hayır," diye cevap verdim.

Yarın olsa bile Vance'e Nick'in beni koridordan geçirip Vance'e doğru yürümesine razı olduğunu söylemeye hazır değildim.

Hayatta olmaz.

Vance başını iki yana salladı, gözleri barın yanında asılı duran televizyona kaydı ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim.

"Bu gece ne yapıyorsun?" Konuyu değiştirmek için sordum ve gözleri tekrar bana kaydı.

"Bir iş buldum. Birkaç saat sürecektir."

"İşin bitince bana gelecek misin?" Cevabından endişelendiğimi fark ettim.

"Evet."

Verdiği cevapla rahatladığımı fark ettim.

"Tamam," diye gülümsedim ona.

Bakışları ağızıma kaydı ve gülümsememi içine çekti. Sonra tekrar gözlerime baktı ve gözleri ciddiye.

"Prenses, paylaşma konusundaki yetersizliğiniz için bir şeyler yapmamız gerekecek."

"Üzerinde çalışıyorum," diye söz verdim.

Beni biraz izledi ve sonra "Başka bir şey" dedi. Uh-oh.

Gözlerinde hâlâ o ciddi bakış vardı. "Öyle mi?" diye sordum. Sordum ama bilmek istemiyordum.

"Dün Clarence ve Jermaine'i getiren ben olduğum halde neden Mace, Ike ve Luke'a kurabiye aldığını merak ediyorum."

Bu sorudan ne anlam çıkaracağımı bilemedim. Cevap bana apaçık görünüyordu ama yine de ona verdim.

"Sen soyun şükret," dedim ona.

Bana bir süre baktı ve yine onu fırlattığımı anladım.

Sonra bana o bok yiyen sırtışlarından birini yaptı.

"Çoğunu," diye devam ettim.

Sırtış bir gülümsemeye dönüştü.

"Vance!" diye seslendi arkamdan bir kadın sesi.

Vance'in gözleri sese kaydı, gülümsemesi kayboldu ve ben omzumun üzerinden baktım.

Bize doğru gelen harika görünümlü, kıvrımlı, uzun bacaklı, uzun dalgalı saçlı bir esmerdi. Kısa bir etek giymişti, yüksek

topuklu botları ve ciddi göğüs dekoltesi veren dar bir kazağı vardı.

Ayrıca Vance'e gülümsüyordu.
gibi.

Masamıza geldiğinde "Hey," diye nefes aldı ve ben bunun benden önce gelen birçok kızıdan biri olduğunu hemen anladım.

Puf! İşte oradaydı. Başımı çatlatan mamma jamma ortaya çıktı.

"Jackie," diye yanıtladı Vance.

Masanın karşısındaydı ama yüzünü görebiliyordum ve bomboştı.

Bana yönelttiği boş bakışlarından nefret ediyordum. Kısa etekli, uzun bacaklı esmerlere attığı boş bakışları seviyordum.

Jackie'nin gözleri bana kaydı, taburemde oturduğum yerde beni bir aşağı bir yukarı süzdü, sonra beni görmezden geldi ve gözleri tekrar Vance'e döndü. Sırtını hafifçe bana dönecek şekilde döndü.

Um.

Hayır.

"Bugünlerde neler yapıyorsun? Seni uzun zamandır görmedim," diye sordu Jackie Vance'e. Vereceği cevabın hayatın anlamının anahtarı olabileceğini düşündüğünü belli eden bir şekilde.

"Jackie, bu Jules," dedi Vance, bir noktaya deđindiđini dűşűndűm ve onu űpebilirdim.

Başını (saçlarıyla birlikte)  evirdi ve bana tekrar baktı.

"Jules," diye mırıldandı, sonra başını (ve saçlarını) geriye doğru salladı. "Ee, işler nasıl gidiyor?" Jackie asıl noktayı kaçırarak devam etti.

Vance konuşmak için ağzını açtı ama ben yeterince konuşmuştum.

"Her şey yolunda," diye araya girdim ve Jackie'nin başı (ve saçları) bana dođru dűndű. Gűzleri kısılmıştı.

"Affedersiniz?" diye sordu.

"Her şey yolunda," diye tekrarladım ve ona kocaman, mutlu bir gűlűmseme verdim. Sonra gűzlerim Vance'e kaydı. "űyle deđil mi tatlım?"

Umarım bu Jackie'nin ka ırmayacağı bir noktaydı.

Vance'in dudaklarının kenarları yukarı kalktı.

Jackie, Vance'in cevap vermesini beklemedi. Bana, "Senin adına çok sevindim." dedi. Bunu kastetmemiştı.

Tercűmesi: Kapa  enenı, seninle konuşmuyorum. Erkek arkadaşıyla flűrt ediyorum.

Vance'e dűndű ve biraz eđildi (dekoltesini gűstermek için daha iyi), gűlűmsedi ve benim duymam gereken ama duymamışım gibi davrandıđı bir sesle, "Başka zaman konuşuruz. Beni ara."

Vance yine konuşmak için ağzını açtı ama yine ben önce davrandım.

"Az önce ne dedin sen?" diye sordum. Vance'in gözleri bana kaydı.

"Jules." Ses tonunda bir uyarı vardı ama gülmeye hazırmış gibi görünüyordu.

Vance'e pek dikkat etmiyordum. Gözlerim Jackie'deydi. Jackie arkasına yaslandı ve ellerini kaldırdı. "Heyecanlanacak bir şey yok," dedi. Taburemden indim.

"Gözümün önünde erkek arkadaşımın üzerine çıkmanın heyecanlanacak bir şey olmadığını mı söylüyorsun?" Ben talep ettim.

Sesim biraz yüksek çıkıyordu. O kadar çok ki insanlar bakmaya başladı.

Jackie benden Vance'e, sonra tekrar bana baktı. "Eğer o senin erkeğinse, kızım, benim için endişelenmene gerek yok."

O da bunu kastetmemiştir.

Tercümesi: Eğer o senin erkeğinse, onu mutlu etsen iyi olur. Yapmazsan, saldırırım.

İşte o anda, keşke silahım yanımda olsaydı dedim.

Sonra devam etti, dikkat ettim, vücut dilini okumakta pek iyi değildi, vücut dilimin söylediği gibi

kıçını tekmeleyeceğim.

"Biz sadece arkadaşız. İyi arkadaşız. Hey, Vance?"

Vance'e baktım. Hâlâ taburesinde oturuyordu ve müdahale etmemeye karar verdiği belliydi. Dudaklarının seğirdiğini de fark ettim.

Vance'e, "Bahsettiğin o kolay şeylerden biri olmalı," dedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını yavaşça salladı. Bu, Jackie'nin onun için kolay bir şey olmadığını söyleyen olumsuz bir kafa sallama değildi. Bu, benim şimdiye kadar tanıştığı en çılgın kadın olduğumu düşündüğünü söyleyen olumsuz bir kafa sallamaydı.

"Affedersiniz?" Jackie tekrar sordu.

Jackie şimdi tüm vücuduyla bana dönmüştü ve ben de yere atmaya hazırlanarak masadan uzaklaştım.

"Vance'in bana bahsettiği kolay şeylerden biri olmalısın dedim. Bilirsin, kolay kış parçaları. Benimle tanışmadan önce," diye bilgilendirdim onu, sesimden asitli bir tatlılık damlıyordu.

"Bunu az önce söylemedin," dedi bana.

"Elbette söyledim," diye karşılık verdim.

"Jackie, ben olsam Jules'u kızdırmazdım," diye araya girmeye karar verdi Vance. "Bana kolay mı diyorsun?"

Jackie Vance'i görmezden gelmeye karar verdi.

"Vance ile yattın mı?" Bildiğim halde sordum.

Sinsi bir gülümsemeyle öne doğru eğildi. "Lanet olası hayatımın en güzel gecesiydi."

"Bu anıya sahip olman iyi bir şey," dedim sakince, sanki onun adına gerçekten mutluymuşum gibi.

"Seni kaltak!" diye bağırdı.

Sonra bana doğru geldi, elini uzattı, muhtemelen saçımı tutacaktı.

Bugünlerde bu açılışı çok sık yapıyordum. Ayaklarımı diktim, bileğini yakaladım ve onu neredeyse hiç hareket ettirmeden yere sırt üstü çevirdim.

Vance hareket etti. Cüzdanını çıkardı ve masanın üzerine biraz para attı. Şimdi herkes bakıyordu. Çoğu bize dönmüş, gösterinin tadını çıkarıyordu.

Ona doğru bir adım attım, böylece aşağıdan ona bakıyordum. "Vance'ten uzak dur," diye uyardım.

Ayağa kalkmak için mücadele ediyordu.

"Siktir git!" "Bu Vance'in işi," diye karşılık verdim.

Jackie ayağa kalkarken Vance beni belimden tutmuş kapıya doğru çekiyordu.

"Bunu unutmayacağım!" diye arkamızdan bağırdı.

"Umarım değildir!" Vance'in koluna karşı mücadele ederek ona bağırdım. "Böylece bir dahaki sefere çeneni kapalı tutarsın yoksa ayağa kalkmak bu kadar kolay olmaz!"

Sonra Vance beni kapıdan çıkardı. Beni bıraktı, elimden tuttu ve Harley'ine doğru sürükledi.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye arkasından bağırdım. "Ne kaltak ama! Keşke şok tabancam olsaydı. Keşke Mace'im olsaydı. Ne kaltak ama!" Tekrarladım.

Bisikletinin yanında durdu ve sırtım bisiklete dönük olacak şekilde beni çekti. Yüzüm ona dönüktü ve ellerini kalçalarımaya yerleştirdi.

Ona baktım.

"Bir şeyler yapabilirdin," diye tersledim. "Ve gösteriyi kaçırdın mı?"

Fark etmemiştim ama tam o anda fark ettim. Kocaman sırtıyordu.

"Sence bu eğlenceli miydi?" Ben sordum.

Bana doğru adım attı, kollarını bana doladı ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdu.

Bir tahta gibi kaskatı

kesildim. "Prenses?"

"Ne?" Kırptım.

"Paylaşmayı öğrenmek için acele etme."

Göz kırptım. Savrulma sırası bendeydi.

"Ne?"

Ellerinden biri çeneme gitti ve başparmağı alt dudağımda gezinmek için dışarı çıktı.

"Ne zaman istersen," dedi usulca, soruma cevap vermedi.

Kadife örtü tekrar etrafımızı sardı ve ona doğru eğildim.

"Bütün eski sevgililerini mi döveceğim?" diye sordum.

"Hayır. Sadece Jackie, o bir sürtük."

Sormak istemedim. Sormamam gerektiğini biliyordum. Ama sordum.

"Onunla birlikte olurken ne düşünüyordun?"

"O benim için bir sürtük değil," diye yanıtladı.

Yeterince doğru. Vance'den gerçekten hoşlandığı çok açıktı.

Sonra bir sebepten ötürü, nedenini sormayın, kendimi derinlere attım. "İyi miydi?"

"Hayır," diye cevap verdi hemen.

Bu sefer ona doğru sarktım, havuzun dibine bir kaya gibi batmadığıma sevindim.

"Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi?" diye sordum. Başını salladı.

Ellerim yukarı kalktı ve deri ceketinin kenarlarıyla oynamaya başladım. "İşine ne zaman gitmen gerekiyor?"

"Önce diğer işimi halledeceğim," dedi. "Hangi diğer iş?"

Beyaz dişleri parladı. "Seni becerme işi."

Benimle alay ediyordu.

Ceketiyle oynamayı bıraktım.

"Bu gerçekten komik değil," diye kestirip attım.

"Çok komik. Özellikle de bu en sevdiğim bölümdü."

"Beğenmene çok sevindim," dedim sümüklü bir sesle.

Dudaklarını benimkilere dokundurdu. "Hadi seni eve götürelim." Her neyse.

Beni bıraktı ve motora bindi. Ben de arkasından bindim.

Arkasına yaslandı, bileklerimi kavradı ve kollarımı sıkıca kendisine doladı.

Çenemi omzuna koydum ve yola çıktık.

BAZEN gecenin köründe, Vance yatağı girdiğinde yatağın hareket ettiğini hissetmedim ama sıcaklığı omuzlarımdan topuklarıma kadar vurduğunda uyandım.

"Hey," diye mırıldandım.

"Hey," diye karşılık verdi usulca. "Uyumaya devam et."

Boo'nun yatakta yürüdüğünü hissettim ve sonra "Bunu yapmak istemiştim" miyavlamasıyla platformun kenarından kaydığını duydum.

Hâlâ yarı uykulu olan Vance'e "Nick'ti,"

dedim. "Pardon?"

"Nick beni ağlattı. Seni onaylıyor, hem de çok."

Vance'in kolu etrafımda sıkılaştı ve beni vücudunun daha derinlerine çekti.

"Uyumaya devam et Jules," diye fısıldadı Vance saçlarıma. "Tamam."

Sarıldım ve sonra uykuya daldım.

KÜÇÜLTÜLMÜŞ

T Ertesi sabah Vance'den önce uyandım ve yeni becerim olan onu öpücükle uyandırmayı denedim. Bu sefer karar verdim.

dudaklarımı anatomisinin diğer kısımlarına değdirmek için.

Yaratıcılığımı takdir ettiğine dair çok az şüphem kalmıştı.

Duş aldık, giyindik ve mutfakta hazırladığım Cream of Wheat kaselerini yiyorduk (çünkü Cream of Wheat'i mikrodalgada pişirebiliyordunuz). Vance mutfak tezgahının üzerinde oturuyordu. Ben ayakta duruyordum ve kalçamı kısmen tezgaha, kısmen de Vance'in dizine yaslamıştım. Boo önümüzde oturuyordu, kuyruğu geniş bir yay çizerek yeri süpürüyor, aç gözlerle kaselerimize bakıyordu.

"Gününüzde neler var?" Vance sordu.

Ona baktım ve bir ısırık Cream of Wheat'i mideye indirdim. "Barınak. O zaman gidip Heavy, Frank ve Zip ile konuşmalı, partinin bittiğini söylemeliyim."

"İyi fikir."

Gündemimde bir şey daha vardı ve o da regl dönemimin gelmesini beklemektir. Vance ve ben hızlı hareket ediyorduk ama bunu paylaşmam için yeterince hızlı değildi.

Onun yerine, biraz da hüzünle, "Sokağı özleyeceğim" dedim.

"Onu emin ellere bıraktın." Vance'in dudakları gülümsemedi ama gözleri gülümsüyordu.

"Bu nasıl?" Ben sordum.

"Jack bana geçen gece bir satıcının tüm arabasının shrink ambalajlı olduğunu söyledi."

Gözlerimin açıldığını hissettim. "Ne?"

"Tex bir bayinin BMW'sini shrink ambalajla sarmış. Her şeyi plastik ambalaja sarmış ve sonra plastiği sıkılaştırmak için taşınabilir bir fön makinesi kullanmış. Söylentiye göre, birkaç kat derinmiş."

Ağızma buğday kreması almadığıma şükrettim yoksa burnumdan gelecekti, çok güldüm.

Gülmem bittiğinde "Tex tam bir kaçık," dedim.

Vance de "Tex bir kaçık," diye onayladı.

"Gününüzde neler var?" Ben sordum.

"Günün beni nereye götüreceğini asla bilemem," diye yanıtladı.

İçimi çektim ve dizine yaslandım. "Bu iyi olurdu." Cream of Wheat'ten bir ısırık daha aldım.

"Jules?"

"Ne?" Ağzım doluyken sordum (Reba Teyze kriz geçirirdi). Sonra yutkundum.

"Beni nereye götürürse götürsün, sonunda sana geri döneceğini bilmek güzel."

Neyse ki yutkunmuştum çünkü ağzım açık kaldı.

Vance bir süre beni izledi ve "Eğer çıldırırsan seni yatağa kelepçelerim" dedi.

Ağzım kapandı.

"Indy bunun işe yaramadığını söylüyor," diye tersledim onu.

Bir süre daha beni izledi, paylaştıklarım karşısında yine açıkça şaşırmişti. Sonra güldü.

"Bu daha fazla daha I gerekliğin Biliyorum hakkında Lee'nin Indy ile olan ilişkisi," dedi Vance kahkahalar atarak.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

"Bunu sana söylediğimi kimseye söyleme," diye rica ettim. Bana sıırttı. "Neden söylemeyeyim?"

"Çünkü bu kimseyi ilgilendirmez."

"Indy sana söyledi."

"Evet ama muhtemelen bunu size söylememi beklemiyordu."

"Kadınlar konuşur."

Ondan uzaklaştım ve kâsemi lavaboya koydum.

"Kadınlar konuşur! Ha!" Dedim. "Siz çocuklar tanıdığım en büyük dedikoducularsınız."

Vance tezgahtan atladı ve kasesini benimkinin yanına koymak için bana doğru eğildi. "Gözetim odasında vardiya yaparsan anlarsın. Monotonluğu kıracak bir şeyler olmalı."

Ona döndüm. "O zaman başka bir şeyle boz. Lee'yi düşman edinmek istemiyorum."

Kollarını bana doladı. "Böyle bir şey olmayacak." Yüzü benimkine yaklaştı. "Oturma odanızdaki kiraz patlatma sohbeti günlerce konuşuldu. Mace bunu kayda aldı ve tüm ekibe dinletti." Ağzım açık ona bakmaya devam ediyordum ve kalbimin durduğunu sanıyordum. "Bunu senin ödeşme yöntemin olarak gör," diye bitirdi.

"İşte bu kadar!" İlan ettim. "Mace için kurabiye yok. Benim için birini dövmüş olsa bile umurumda değil."

Vance'in vücudunun kahkahalarla benimkine doğru hareket ettiğini hissettim.

Hâlâ gülerken dudaklarıma kendi dudaklarıyla dokundu ve "Gitmem gerek" dedi.

"Peki," diye homurdandım.

Homurdanmalarımı duymazdan gelerek sırtıttı. "Zamanında bitiririm, akşam yemeği hazırlarım."

"Tamam." Kiraz patlatma konuşmasının kayda alınıp, film için kullanıldığı gerçeğini hala unutamamıştım.

Nightingale Araştırma Ekibi'nin eğlencesi. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. "Eğer Dawn o kaseti görürse-"

Gözlerindeki kahkaha söndü. "Dawn o kaseti asla göremeyecek."

Bunun üzerine gülümsedim.

Vance gülümseyerek karşılık verdi, kurabiyeleri aldı ve gitti.

Sonra bir şey hatırladım ve muhtemelen çok geç, bağırdım, "Unutma! Mace için kurabiye yok!"

Arka kapının çarptığını duydum.

O ÖĞLEDEN SONRA, her zaman zamanında gelen ve hiç gecikmeyen aylık ziyaretçimden hala **b i r** iz yoktu, Vance'i aradım (gerçi ona aylık ziyaretçimle ilgili bir ilerleme raporu vermek için değil).

"Evet?" diye cevap

verdi. "Hey," dedim.

"Ben de seni arayacaktım," dedi bana.

"Yemek mi yapıyorsun?" diye sordum.

"Hiç sanmıyorum, New Mexico'dayım." Vücudum hareketsiz kaldı ve Vance konuşmaya devam etti. "Bir atlamanın peşindeyim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Denver'daki mutfağınızda biriyle oturup sabah sakın sakın Cream of Wheat yerken öğleden sonra bir anda New Mexico'da olmanız pek sık rastlanan bir durum değildi.

"Jules?"

"Ben... tamam," dedim.

"Bu senin için sorun olur mu?" "Elbette," diye yalan söyledim.

Çıldırılmışım. Nedenini sorma. Ben sadece. "Patika sıcak. Uzun sürmez."

Yapışkan, takipçi, cehennemden gelen psikopat bir sürtük gibi görünmek istemedim, ama o anda yapışkan, takipçi, cehennemden gelen psikopat bir sürtük gibi görünmeyecek ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Ben de sessiz kaldım.

Vance konuşmaya devam etti. "Yarın gidiyorum. Geceyi kulübede geçirmek ister misin? Seninle orada buluşuruz."

"Hayır," diye cevap verdim. "Sanırım Heavy, Zip ve Frank'le konuştuktan sonra kızları arayıp dışarı çıkmak isteyip istemediklerini soracağım."

"Bu iş bitince sana geleceğim." En azından bu beni daha iyi hissettirdi.

"Tamam."

Sessiz kalma sırası Vance'deydi.

"Vance?"

"Bu senin için iyi değil," dedi.

Sanki bilmiyormuş gibi ona "Senin işin bu," dedim.

"Evet."

"Buna alışacağım."

Sessizlik.

"Beni şaşırttın," diye açıkladım. Daha fazla sessizlik.

"New Mexico sadece bir eyalet ötede. Birdenbire Yeni Zelanda'ya g i t m i ş gibi olmuyorsunuz."

Daha fazla sessizlik.

"Yine de hep Yeni Zelanda'ya gitmek istemişimdir. Orasının çok güzel olduğunu ve insanların iyi olduğunu duymuştum."

Daha fazla sessizlik.

"Bir sonraki tatilimde Roam'u bir plaja götürsem iyi olacak, böylece sörf yapmayı öğrenebilir."

"Jules?" Vance sonunda konuştu.

"Öyle mi?"

"Kapa çeneni."

Gülümsedi

m.

Çocuklarla dinlenme odasında biraz vakit geçirdikten sonra ofise dönmek üzere koridorda yürürken başımı çevirip pencereden mavi odaya baktım. Öğretmen Stu'nun yanında Roam, Sniff ve Clarice oturuyordu.

Birkaç adım yürümeye devam ettim ve sonra durdum. Sonra geriye doğru yürüdüm ve odanın içine baktım.

Gözlerim beni yanıltmıyordu. Roam, Sniff ve öğretmenle birlikte odada oturan Clarice'ti.

Onlar beni görmeden yürümeye devam ettim.

Clarice hiç özel derse gitmemiştir. Andy onunla çalışıyordu ama Clarice'ten bir şey çıkmadı. Tırnak kadar sert ve neredeyse Roam kadar uzun süredir sokakta olan Clarice'in barınağı sadece televizyon izlemek, iyi bir yemek yemek ve hırsızlık maceralarıyla övünmek için geldiğini düşünüyordum.

Şimdi Stu ile çalışıyordu.

Bu küçük bir mucizeydi. Ve küçük mucize işçisi Daisy'ydi.

Masama geldiğimde telefonumu açtım ve Daisy'yi aradım.

"Hey, şekerim, ne haber?" Daisy cevap verdi.

"Vance bir atlamamanın peşinde," dedim ona. "New Mexico'da. Düşündüm de, eğer meşgul değilsen, dışarı çıkıp bir şeyler içmek, belki de akşam yemeği yemek isteyebilirsin."

"Kocama danışmam gerekecek."

"Marcus'la bir şey yapman gerekiyorsa, sorun değil, ben ararım-"

"Ne dedin sen?" Daisy araya girdi ama bunu fısıltıyla yaptı.

Daisy'nin fısıltısını duymak garipti. Daha önce hiç duymamıştım. Fısıldayan türden bir insan değildi.

"Marcus'la bir şeyler yapman gerekiyorsa, sorun değil dedim. Sadece arayacağım-"

"Biliyor musun?" Daisy yine araya girdi. "Neyi biliyorsun?"

"Biliyor musun... Marcus'un kim olduğunu biliyor musun?" Sonunda anladım.

"Evet," dedim sessizce.

"Sana söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Ne zamandır biliyorsun?"

"Bir süre," dedim. "Luke söyledi."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra sordu: "Sen Marcus'un kim olduğunu gerçekten biliyor musun?"

"Evet," diye tekrarladım, yine sessizce. "Sakıncası yok mu?"

Oh, umursadım.

Hayatta öğrendiğim bir şey varsa o da kadınların erkekleri hakkında mosmor olana kadar şikayet edebilecekleri ve sizin de onları dinleyip başınızı sallayarak destek verebileceğinizdi. Ama asla -asla- bir kadının erkeği hakkında kötü bir şey söylemezsiniz, ne kadar sızlanırsa sızlansın ya da ne kadar hak ederse etsin. Her zaman geri dönüp seni rahatsız ederdi.

Cevap vermek yerine, "Marcus'la konuştuktan sonra beni ara," dedim.

"Pekâlâ şekerim," diye cevap verdi Daisy. Şimdi sesi daha sakindi.

Fısıltı değil, ama zar zor.

"Daisy?" Ben seslendim.

"Öyle mi?"

"Clarice öğretmenlerle birlikte," dedim

ona. Daisy sessiz kaldı.

"Teşekkürler," dedim.

Sonra telefonumu kapattım.

Daisy ve ben içeri girerken Zip, Silah Mağazası'nın karşısında, "Kahretsin, bunun kim olduğunu biliyorum," diye bağırdı. "Hayır, hayır, hayır. Tekrar söyleyeyim mi? Sanırım söyleyeceğim. Siktir...hayır!"

Daisy ve ben ona yaklaşırken yatıştırıcı bir sesle "Zip," dedim. Heavy onun karşısındaki tezgâhın önünde duruyordu. İkisi de bana kaşlarını çatmış bakıyordu.

"Hayır. Marcus Sloan'ın karısını delik deşik edemezsiniz. Bu tür bir bok yelpazeye vurur, herkes sıçrar. Ben üzerime bok sıçramasını istemiyorum. Tanrım, kızım, sen delisin." Başını salladı, sonra gözlerini kısarak, "Sokaklardan çekildiğini duydum," dedi.

"Öyleyim," diye cevap verdim, tezgâhın önünde durdum. "Burada ne yapıyorsun?" Heavy sordu.

"Gelip size şahsen söyleyeyim dedim. Belki daha sonra bir şeyler içmek için bizimle buluşmak istersiniz diye düşündüm."

Bana baktılar. Sonra birbirlerine baktılar. "Shee-it.

Crowe onu yine terk etti," diye mırıldandı Zip. Daisy kıkırdadı.

"Crowe beni terk etmedi," diye tersledim. "Ve beni ilk seferinde de terk etmedi. Bir yanlış anlaşılma oldu!"

"Neden onunla içki içmiyorsun?" Heavy sordu.

"Atladıktan sonra New Mexico'ya gitti."

Gün ağardı ve ikisi de çok daha az huysuz görünüyordu.

"İçki için nereye gidiyorsun?" diye sordu

Zip. "Smithie'nin yerine," diye yanıtladı

Daisy.

Heavy hemen, "Ben varım," diye cevap

verdi. "Ben de," diye ekledi Zip.

Smithie's bir striptiz kulübüydü. Daisy eskiden orada çalışıyordu (Marcus'tan önce striptizci olarak). Jet de çalışıyordu (kokteyl garsonu olarak, Eddie'den önce ve sonra, ama Eddie garsonların giymek zorunda olduğu kıyafetlerden ya da müşterilerden hoşlanmadığı için artık kesinlikle çalışmıyor). Jet'in kız kardeşi Lottie (daha çok Corvette takviminin kraliçesi Lottie Mac olarak bilinir) şimdi orada striptizci olarak çalışıyordu, görünüşe göre Mississippi'nin bu yakasının en iyisiydi ve buna Vegas da dahildi. O kadar iyi bir striptizciydi ki, Lottie yerel bir ünlüydü. Adını ben bile duymuştum.

"Biz bir şeyler yemeye gidiyoruz. Dükkânı kapattıktan sonra Smithie'nin yerinde görüşürüz," dedim.

Heavy, "Daha sonra," dedi.

Uzaklaşırken Zip'in şöyle dediğini duyduk: "Loco, lanet olası loco, ne tür kadınlar striptiz kulübünde içmeye gider?

kulüp?"

Daisy başını çevirdi ve bana gülümsedi.

Ben de ona gülümsedim.

Lottie iki şarkılık dansını bitirdikten sonra "Aman Tanrım," diye nefes aldım. "Striptizci olmak istiyorum."

Roxie yanımda kıkırdadı. "Herkes öyle diyor."

Lottie gitmişti, sahnenin arkasında kaybolmuştu. Kalabalık coşmuş, bir kez daha çalınması için çığlık atıyordu. Ben de onlarla birlikte ayaktaydım ve onun geri dönmesi için bağıırıyordum.

Soyunmadı. Ne yaptığını bilmiyordum ama soyunmuyordu, yine de süslü iç çamaşırlarıyla dans ediyor ve sonunda sütyenini çıkarıyordu.

Bunu tarif etmenin tek yolu bir sanat eseriydi.

Sahnenin hemen yanındaki VIP bölümünde oturuyorduk.

Daisy ve ben Daisy'nin Mercedes'iyle oraya gittiğimizde, asla içeri giremeyeceğimizi düşünmüştüm. Binanın etrafında kadife bir ip ve sıra vardı.

Daisy sıranın önüne kadar yürüdü, fedai olan kocaman siyah adama "Hey, Lenny," dedi ve sonra sanki mekanın adı "Smithie's" değil de "Daisy's" imiş gibi içeri daldı.

Doğrudan Jet, Roxie, Indy, Ally, Tod ve Stevie'nin oturduğu kordon altına alınmış alana gitti.

Kıçlarımız sandalyelere çarpmadan önce yaşlı, iri yapılı bir siyah adam koşarak yanımıza geldi.

"Smithie!" Daisy sevinçle ciyakladı.

Smithie onu görmezden geldi ve beni işaret etti.

"Sen!" diye bağırdı, benden iki adım ötede durmuş olmasına rağmen.

Kıpırdamadan ona baktım ve zihnimde çantamdaki silahları gözden geçirdim. Kafamı çatlatan mamma jamma'mın kontrolünü o kadar kaybetmişim ki kullanmayı düşünebildiğim tek şey tırnak törpüm ya da panik butonumu ona fırlatmaktı. Bunların ikisi de kalbine korku salacak gibi görünmüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Yavaşça tekrar ayağa kalkarak sordum. "Sen kanun musun?" diye karşılık verdi.

Lanet olsun.

Sessizlikte karar kıldım.

"Bu gece sorun istemiyorum. Bu yıl bar kavgası kotamızı doldurduk," dedi Smithie bana.

"Smithie," dedi Jet yatıştırıcı bir ifadeyle.

Smithie'nin öfkeli bakışları Jet'e kaydı.

"İkisine sen sebep oldun," diye tersledi.

"Değildi!" Jet huffed. "Sadece biri, diğeri vurulmaydı."

Smithie tavana baktı.

Jet bana baktı. "Kimse vurulmadı," diye güvence verdi Jet. "Bütün striptizciler tetikçinin üzerine atladı. Bu biraz komik eğer-"

"Hiç komik değil!" Smithie kükredi ve etrafımızdaki herkes bize bakmaya başladı.

"Smithie, şekerim, Law sokağı terk etti," diye araya girdi Daisy.

"Evet, doğru. Bela siz sürtükleri veba gibi takip eder ve çoğu zaman dar kışını ve uzun bacaklarını burada gezdirir. Bu gece olmaz. Anladın mı beni?" Smithie ilan etti.

"Sadece birkaç kadeh içki içiyoruz," dedi Ally.

"Gördüğünüz gibi." Parmaklarını şıklattı ve kırmızı bir mikro-mini ile siyah, daracık bir kaşkorse giymiş, önünde kırmızı harflerle SMITHIE'S yazan bir garson topuklu ayakkabılarıyla sallana sallana masamıza geldi.

Smithie'nin gözleri bana kaydı ve baktı. Ben de ona baktım.

Sonra beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve "Dans eder misin?" diye sordu.

"Hayır!" Indy, Jet, Roxie, Tod, Ally ve Stevie hep bir ağızdan "Hayır" dedi.

"Pekâlâ, pekâlâ. Kahretsin." Smithie ellerini kaldırdı ve sonra tekrar bana baktı. "Crowe'un kadını olduğunu duydum."

Evet, Crowe'un kadınıym diye başımı salladım. Bu düşünceyle sııttım.

Smithie yapmadı. "Kahretsin. Bu çocukların kafalarını muayene ettirmeleri gerekiyor."

Sonra da gitti.

"Size içecek ne getireyim?" diye sordu garson kızı.

"Ben bir appletini alayım." Arkamdan böyle söylendi ve Shirleen'in masamıza doğru güçlenerek geldiğini görmek için döndüm.

"Gece tamamlandı!" Daisy yuhaladı. "Shirleen, kızım, seni görmek güzel."

Ben bir cosmopolitan sipariş ederken Shirleen'in herkes tarafından kucaklandığını ve yanaklarından pldğn görünce şaşırdım. O Darius'un teyzesiydi ve Darius da Lee'nin en iyi arkadaşıydı, bu yüzden onun da kabilenin bir parçası olduğunu tahmin ettim.

"Hey, Law," dedi Shirleen, gözlerini benden ayırmadan ve karşıma oturarak.

"İşler nasıl?" diye sordum.

"İyi gidiyor," diye cevap verdi başını sallayarak, sonra gözleri yoğunlaştı. "Gerçekten iyi," diye tekrarladı anlamlı bir şekilde.

Ona gülümsedim. O da bana gülümsedi.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Daisy ikimizin arasına bakarak sordu.

Herkes bakıyordu.

Shirleen "Hukuk bir aile sorununa yardımcı oldu," diye açıkladı. Herkes bu cevabı kabul etmiş görünüyordu, ben de

Daisy ve konuyu hızla değiştirdi. "Smithie dans edip etmediğimi sorarken ne demek istedi?"

Daisy başıyla sahneyi işaret etti. "Soyulmuş demek istedi."

Gözlerim sahneye kaydı. Oradaki üç kadın muhteşemdi, mükemmel vücutları yağlanmış ve parlıyordu, meme uçları ısıltılı pastillerle kaplıydı. Nasıl hareket edeceklerini biliyorlardı ve bunu kanıtlamak için G-stringlerinden dışarı çıkan tonlarca paraları vardı.

Hala.

"Um..." Dedim ki.

"Kelime şu," diye başladı Tod, "iğrenç."

Daisy, Tod'a "Soyunmanın hiçbir sakıncası yok," dedi.

"Senin için değil, ama o bir sosyal hizmet görevlisi," diye karşılık verdi Tod. "Sosyal hizmet uzmanları soyunmaz."

Daisy tamamen Tod'a döndü ve onun tavrının masamıza bir şimşek gibi çarptığını hissettim. "Neden olmasın?"

Shirleen, "Uh-oh, bir beyazlar kavgası daha ve ben daha appletini'mi almadım," diye mırıldandı.

Havadaki gerginliği hissettim (herkes havadaki gerginliği hissetti) ve bunu gidermek için ağzımdan kaçırdım, "Henüz regl olmadım."

Herkes bana döndü. Taktiğim işe yaradı, belki de fazla iyi.

Shirleen kafasını çevirip garsonumuzu aradı. "Vay anasını. Bu çok ağır. Appletini'me ihtiyacım var."

"Ne kadar geç kaldın?" Indy sordu.

"Bugün başlamalıydım," dedim ona.

"Endişelenme," dedi Daisy, bir kız arkadaş sorunuyla karşılaştığında takındığı tavrı yumuşatarak. "Kural şu ki, en az bir hafta geçene kadar endişelenmene gerek yok."

Başımı salladım. "Her zaman saat gibi, özel günde sabahın geç saatlerinde başlarım. Ben henüz başlamadım."

"Sanırım bacaklarımı esnetmem gerekiyor," diye mırıldandı Stevie, konuşmanın gidişatından rahatsız olduğu belliydi.

"Ne?" Ally dedi ki. "Adet döngülerinden bahsediyoruz. Bu dünyadaki en doğal şey."

Stevie ona ters ters baktı. "Ben eşcinselim ama hâlâ bir erkeğim. Biz adet görmeyiz. Hafıza şeridinde derinlemesine kiraz patlatma yolculuğuyla zar zor başa çıkabildim."

Roxie, "Tamam, artık regl dönemlerinden bahsetmek yok," diye araya girdi ve bana baktı. "Sadece neden ve olası sonuçlar hakkında konuşalım. Kaç kere korunmadan yaptın?"

"Çok fazla," diye itiraf ettim. Hepsi bana baktı.

"Kızım, bakire olduğunu biliyorum ama kendine dikkat etmelisin," diye öğüt verdi Tod, kaba değil ama biraz sabırsızdı.

"Vance'in kafasında ne var?" Jet mırıldandı. "En azından o daha iyi bilmeli."

Indy, "Vance'in kafasında ne olduğunu biliyorum," diye cevap verdi.

Jet ve Indy birbirlerine baktılar ve yüzlerinde

gölümsemeler belirdi.

Kahretsın.

"Bakire miydin?" Shirleen gözlerini kocaman açarak sordu. Yine kahretsin.

Shirleen'e cevap vermemeye ve Indy ile Jet'i tamamen görmezden gelmeye karar verdim.

Eski bakireliğim ve kiraz patlatmam hakkında gereğinden fazla konuşma yapmıştım. Hatta bir tanesi kayıttaydı.

Shirleen, "Crowe'la birlikte olduğun söyleniyor," diye devam etti. Bu kez başımı sallayarak cevap verdim.

"Kirazını mı patlattı?" diye sordu.

Ben çaresizlik içinde gözlerimi kapatırken Daisy çingiraklı bir kahkaha attı.

"Shee-it. Her kız Vance Crowe gibilerinin kirazlarını patlatmasını isterdi. Sen rüyayı yaşıyorsun," diye devam etti Shirleen gözlerimi açtığımda.

Haksız değildi. Rüyayı yaşıyordum.

"Nazik miydi?" Shirleen her şeye burnunu sokarak zorladı.

"Um...hayır," diye cevap verdim ve kaşları birbirine çarptı. "Sana zarar mı verdi?" diye tersledi.

"Um...hayır." Rahatsız olmaya başlamıştım.

Garson kız içkilerimizi masaya koydu ve Shirleen appletini'sini içtiği için mevcut tartışmanın sona ereceğini umarak ona gülümsedim.

Umutlarım kısa sürede suya düştü.

"Geliyor musun?" Shirleen devam etti.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Stevie benim düşündüğüm kelimeleri.

"Peki, sen yaptın mı?" Shirleen ben cevap vermeyince üsteledi. "Sanmıyorum-" diye başladım.

Shirleen reddedilmemek için öne doğru eğildi. "Yaptın mı?" "Üç kez," diye cevap verdim.

Shirleen'in kaşları çatıldı ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Tek seferde üç kez mi?" diye nefes aldı, sanki Vance'i bulup ona Dünya Tarihindeki En İyi Kiraz Patlatma ödülünü verecekmiş gibi.

"İki, um... gider," diye cevap verdim.

"Yine de..." Arkasına yaslandı ve bana kocaman bir gülümseme verdi. "Şunu tut," diye emretti.

Tekrar başımı salladım.

Bunu yapmak için elimden geleni yaparım.

Arkamızdan "Biz de onlarla birlikteyiz" diye bir ses duyduk ve herkes dönüp baktı, bir fedai Heavy ve Zip'i masamızdan uzak tutmaya çalışıyordu.

"Hey, çocuklar!" Heavy ve Zip oraya varmadan önce adet döngüsü-slash-seks konuşması bittiği için şükrederek seslendim.

"Gördün mü!" Zip fedaiye ters ters baktı ve Heavy ile birlikte içeri girdi.

Sandalyemden kalktım ve tanışma faslını başlattım. Ne Heavy ne de Zip eski (umarım) uyuşturucu satıcısı Shirleen ile içkilerini paylaşmaktan çok mutlu görünüyorlardı ama çenelerini kapalı tuttular. Oturdular, içki sipariş ettiler ve gözlerini sahneye dikerek bir grup kadın ve iki gey erkeğin olduğu bir striptiz kulübünde havadan sudan konuşmak için orada olmadıklarını belli ettiler.

"Eğlenceli değil mi?" Daisy sandalyesinde kıpırdanarak, "Ne kadar da eğlenceli," dedi.

Kendime engel olamadım. Üçüncü dereceden kiraz patlamasından sonra bile ona gülümsedim.

"Evet," dedim alçak sesle.

Daisy'nin gözleri bana geldi, yumuşadı ve göz kırptı.

Pug'ım Daisy'nin göz kırpmasını sevdi. Mutluluktan kıpır kıpır oldu ve bana bir sürü yavru köpek öpücüğü verdi.

İçtik. Sohbet ettik. Daha çok içtik. Striptizcileri izledik. Daha çok içtik, çakırkeyif olduk. Güldük ve kıkırdadık çünkü çakırkeyif olmuştuk. Daha çok içtik. Lottie sahneye çıktı ve hepimiz seyircilerin geri kalanı gibi onun için çıldırdık.

Taze içkilerimizle koltuklarımıza yerleşiyorduk, diğer striptizciler Lottie'den sonra işlerini yapmaya başlamışlardı ki "Sen!" sesini duydum.

Bu tiz bir kadın çılgınydı ve dönüp baktım.

"Kahretsin," diye mırıldandım Vance'in eski sevgilisi Jackie'nin kalabalığı yararak bize doğru geldiğini gördüğümde.

Onun orada ne işi vardı?

Bir kadın ve muhteşem o l d u ğ u gerçeğini göz önünde bulunduran fedai, onu engellemeye bile çalışmadı.

Sandalyemden kalktım.

Jackie tam benim alanıma ve yüzüme girdi ve vücudum hareketsiz kaldı.

"Seni kaltak!" diye bağırdı.

"Uh-oh," diye mırıldandı

Ally.

"Ne oluyor lan?" Heavy sordu.

Arkamda hareket ettiğini, yaklaştığını hissedebiliyordum.

"Uzaklaş," diye uyardım.

Smithie'nin bana kızmasını istemiyordum ve eğlenceli gecemizin Vance'in eski sürtüklerinden birinin kıcını tekmelemek zorunda kaldığım için bir striptiz kulübünden atılmakla bitmesini istemiyordum (yine).

Diğer dört kız Jackie'nin etrafını sardı ve Jackie başını (ve saçlarını) onlara doğru çevirdi.

Jackie arkadaşlarına, "Size bahsettiğim orospu bu," diye haber verdi ve beşi de bana bakmaya başladı, ağızları kız gibi bir orospu suratında, elleri kalçalarında.

Daha önceki dileğimi gerçekleştiremeyeceğimden korkuyordum.

"Sen kime kaltak diyorsun?" Daisy ayaktaydı ve

diğerlerinden en az beş santim daha kısa olmasına rağmen

Kadınlar bizimle yüzleşirken, o suratını asmış, elleri kalçasında, tavırlarıyla onlara karşılık veriyordu ve söylemeliyim ki, hepsinden çok daha korkutucuydu.

Jackie'nin arkadaşlarından biri Daisy'ye, "Sen karışma," diye çıkıştı. Um.

Bunun iyi olduğunu düşünmemiştim.

"Ona ne yapacağını söyleme," diye söze girdi

Ally. Ayağa kalkmış ve masanın etrafında dolaşıyordu.

Sikeyim.

Bu kesinlikle iyi değildi.

"Sen de karışma," diyerek Jackie'nin arkadaşlarından bir diğeri sürüden ayrıldı ve Ally ile yüzleşmeye hazırlandı.

Indy ayaktaydı ve gergindi. Jet ve Roxie de öyle.

Lee, Eddie ve Hank'in, kadınlarını striptiz kulübünde bir kedi dövüşüne soktuğum için sırtımı sıvazlayacaklarını düşünmemiştim.

"Hanımlar-" Stevie barışçıl rolü oynamaya çalıştı ve ben de Stevie'nin sessiz sihrinin işe yarayacağına dair kısa bir umut besledim.

Jackie, Stevie'ye "Kapa çeneni, homo," diye çıkıştı ve "homo" kelimesinin "mo" kısmını ancak söyleyebilmişti ki, tüm barış yapma ve arkadaşlarım için endişelenme düşüncelerimi kaybettim.

İşte o zaman kafamın çatırdaması yerine oturdu ve hareket ettim.

Jackie'yi bileğinden tutup geniş bir kavis çizerek

savurdum ve onu döndürdüm. Eğildim, kendimi ve onu konumlandırırdım. I

onu sırtımdan zıplattım ve masalara doğru uçu. Masalar ve tüm içkilerimiz (ve birkaç boş içki) gibi o da yere çakıldı.

Saçlarımın geriye doğru çekildiğini hissettiğimde Jackie'nin devrilmiş masaların arasında, kolları ve bacakları appletiniler, kozmopolitanlar ve rom ve kolalarla ıslanmış bir şekilde debelenmesini izledim.

Arkama uzandım, at kuyruğumdaki ellerin her iki bileğini de tuttum ve Jackie'nin arkadaşlarından birini önüme doğru savurdum. Başka bir kızın beni tuttuğunu hissettim ama odaklandım ve ayaklarımı diktim, bileklerinden birini düşürdüm ve imzam haline gelen hareketimi kullanarak onu sırt üstü çevirdim. Jackie'nin tam üstüne, etin ete çarpmasıyla yere düştü ve iki kadın da hiç de hanımefendiye yakışmayacak şekilde homurdandı.

Sonra gömleğimi çekiştiren bir sonrakiyle uğraştım. Dizlerinin arkasına bir baldır darbesi indirdim. Sendeledi, göğsüne kötü bir darbe indirdim ve tiz bir çığlık atarak Jackie ve diğer kızın üzerine düştü.

Etrafımda döndüm ve son ikisiyle yüzleştim, ellerimi kaldırdım ve parmaklarımı onlara doğru kıvırdım. Herkesin durup bana baktığını fark edemeyecek kadar odaklanmıştım. Herkes, striptizciler bile.

"Bundan bir parça ister misin?" Alay ettim ve bir kez ileri atıldım.

Geriye sıçradılar, suratları asıldı, gözleri korkudan kocaman oldu.

Onlara gülümsedim ve geri döndüm. Jackie'nin arkadaşları da ayaktaydı ve Jackie'nin kalkmasına yardım ediyorlardı.

Öne doğru ittim, arkadaşlarını yolumdan çektim ve Jackie'nin kazağını yakalayıp iki yumruğumun arasına aldım. Sahneye gelene kadar onu geriye doğru zorlayarak ilerledim. Eğildim ve sırtını sahneye doğru eğmekten başka çaresi kalmadı.

"Stevie buraya gel!" Yüzüm Jackie'nin yüzüne dönük, gözleri kocaman ve korkmuş bir halde, ellerim kazağını bırakmadan bağırdım.

"Kızım, ben buradayım," dedi Stevie sessizce yanımdan. "O kevaşenin gitmesine izin verebilirsin."

Stevie'yi dinlemeden Jackie'ye, "Özür dile," diye çıktım.

"Ben... Özür dilerim," diye kekeledi, gözlerini benden ayırmadan.

"Benden değil, seni aptal sürtük, ondan. Özür dile!" "Vay anasını," dediğini duydum Indy'nin arkamdan.

"Haklısın kardeşim," diye mırıldandı Jet de arkamdan.

Jackie'nin gözleri Stevie'ye kaydı ve özrünü tekrarladı.

"O kelimeyi bir daha kullanacak mısın?" Gözleri bana döndüğünde sordum.

Başını (ve saçını) salladı. Geri çekildim, onu kendimle birlikte yukarı çektim ve sonra sendeleyerek sahneye geri dönmesi için onu kendimden uzaklaştırdım.

"Seni bir daha görebilecek miyim?" Ona bakmaya devam ettim. Başını (ve saçlarını) tekrar salladı.

"Git!" Kırptım.

Donup kalmıştı.

Ona doğru bir adım attım. "Çekil!"

O hareket etti ve arkadaşları da hareket etti. Yüksek topuklarının onları götürebildiği kadar hızlı hareket ettiler. Kaybolana kadar onları izledim.

Sırtımı dikleştirdim ve odaya geri dönerken başımı hızla yana eğdim. Her yer -sadece benim ekibim değil, herkes-bana bakıyordu.

Smithie yakındaydı, Daisy'nin yanında duruyordu, kollarını kavuşturmuş, gözlerini bana dikmişti.

Sikeyim.

Dışarı atılacaktık, bundan emindim. "Kusura bakmayın. Hasar varsa ben öderim," dedim ona.

"Kahretsin, sürtük. Bunu Smithie's'de düzenli bir özellik haline getirmeni istemeyi düşünüyorum." Şöyle diyerek beni şok etti. "Ateşli bebek kış tekmeliyor. Onu görmek için sıraya girecekler."

"İşte bu!" Shirleen bağırdı. "Kızım, sen bir boka yaramazsın." "Haklısın!" Ally bağırdı.

Jet alkışlamaya başladı. Tod da öyle. Roxie de. Indy de katıldı ve sonra seyirciler ve striptizciler de dahil olmak üzere herkes katıldı. Daisy bir çığlık attı ve Stevie bana sarıldı.

Fedailer masaları düzeltti ve Smithie "Bu sürtüklere içki getirin!" diye bağırdı.

Alkışlar kesildiğinde oturmak üzereydim ki Zip ve Heavy'nin gözlerine takıldım.

Heavy bana "Bir erkeği gururlandırırıyorsun," dedi ve yüzündeki ifade sözlerini yankıladı.

Zip başını salladı.

Gülümsedim ve pug'ım da benimle gurur duyarak yakınımnda kıpırdandı. Oturdum ve bir kozmopolit daha sipariş ettim.

YİRMİ YEDİ

ANA SAYFA İKİNCİ BÖLÜM

I Boo'yu yeni almıştım ki telefonum çaldı ve yatağıma yerleştim.

Lottie'nin üçüncü oyunundan sonra hepimiz Smithie'den ayrıldık. Daisy araba kullanamayacak kadar sarhoştı, bu yüzden Mercedes'ini Smithie'de bıraktı. Marcus'un adamlarından biri onu almaya geldi ve Shirleen de onlarla birlikte gitti. Ben de mahallede olduğumdan, Indy, Tod ve Stevie'yi almak için şirketin Explorers'larından biriyle gelen Lee'nin arabasına bindim. Roxie, Jet ve Ally için şoför olarak görevlendirilmişti.

Hepimiz birbirimize sarıldık, birbirimizi sevdiğimizi söyledik, gecenin ne kadar harika olduğunu ve Lee Indy'yi ve benim üst kollarımı tutup bizi Explorer'a yönlendirmeden önce yaklaşık on dakika boyunca sonsuza kadar en iyi arkadaş olacağımızı anlattık.

Önce beni bıraktılar, eğer Lee'nin beni kapıya kadar geçirip içeri güvenli bir şekilde girmemi sağlamasına "beni bırakmak" diyebilirsiniz, ve gittiler. Ben camdan dışarı bakarken Indy, Tod ve Stevie, Lee arabayı sürerken bana el salladılar.

Banyoya doğru yürürken Boo'ya "Annen sarhoş!" diye mırıldanarak kendi kendime kıkırdadım. Yüzümü yıkadım, nemlendirici sürdüm, geceliğimi giydim ve Boo'yla birlikte yatağa tırmandık.

Sonra telefon çaldı, ben de kaptım.

"Merhaba," diye şarkı söyledim mutlu bir şekilde (tamam, daha çok sarhoş gibi). "Git alarmini kur," dedi Vance kulağıma.

"Ne?"

"Bobby az önce beni aradı, eve geldiğini söyledi. Lee seni kapıya kadar geçirmiş ama alarmini kurmamışsın. Git kur."

"Tamam," dedim, yine mutlu bir şekilde (evet, daha uygun bir şekilde sarhoşça) ve yatağın ucuna doğru kaydım.

Telefonu yanıma aldım ve kulağıma dayadım, zıpladım, biraz tökezledim ve kıkırdamadan önce "Kahretsin" diye mırıldandım.

Bütün bunlar olurken kulağımda bir sessizlik vardı. Sonra, "Sarhoş musun?" Kahretsin.

"Um..." Mırıldandım.

Vance bir alkolikti. Sosyal hizmet görevlisiydim, bu yüzden alkolikler hakkında her şeyi biliyordum. Yine de, çok ateşli bir erkek arkadaşınız olduğunda onunla nasıl başa çıkacağınızı anlatan bir kitap okumamıştım.

Aslında eminim ama sarhoş halimle ne yazdığını unutmuşum.

Bu nedenle ilk "um "umdan sonra sessiz kaldım.

"Ne kadar sarhoşsun?" Oturma odasındaki alarm tuş takımına ulaştığımda Vance sordu.

Cevap vermedim, elimdeki işe odaklanmıştım. Birkaç rakam girdim ve tuş takımını öfkeyle biplemeye başladı.

"Hay aksi," dedim ve gözlerimi tuş takımına diktim.

"Jules," dedi Vance kulağıma.

"Sessiz ol, konsantre oluyorum." Ve öyleydim. Kıkırdadığını duydum.

"Sessiz olun!" Ben istedim.

Doğru kodu girdiğimde ve alarm ötmeyi bıraktığında hâlâ eğleniyordu.

"Başardım!" Sanki Umut Elması'nı koruyan güvenlik sisteminin şifresini kırmışım gibi ilan ettim.

Vance tekrar sorduğunda yatağa doğru yürümeye başladım, "Pekâlâ Prenses. Şimdi söyle bakalım. Ne kadar sarhoşsun?"

Reba Teyze ve Nick bana her zaman dürüstlüğün en iyi politika olduğunu söylerlerdi.

"Beş kozmos sarhoş," dedim ona.

"Beş mi?"

Yatak platformuna çıkan merdivenleri çıkmaya başladığımda, ihmal yoluyla yalan söylemeye ve çekimlerden bahsetmemeye karar verdim

ve kafamı koridorun tavanına çarptım. "Ah!"

"Jules?" Vance kulağıma söyledi.

"Tamam. Sorun yok. Ben iyiyim. Herkes iyi," diye ilan ettim kendimi açıklığa itip yatağa yığılırken.

Vance yine gülüyordu.

"Kızgın değil misin?" diye sordum.

"Yok artık. Beş kozmos sarhoşluğu, ben döndüğümde hâlâ sarhoş olacağın anlamına gelir."

"Bu iyi mi?"

"Evet, Prenses, bu iyi."

"Neden?"

Cevap vermedi, sadece "Kaçak C Springs'de aranıyordu. Az önce oradaki bir karakolda işlemlerini yaptırdım ve şimdi Akademi'den geçiyorum. Bir saatten biraz fazla bir süre içinde evde olacağım."

"Tamam," dedim mutlulukla (bu kez sarhoşluktan çok mutlulukla).

"İç çamaşırını çıkar."

Nefesim kesildi ve anında ayıldım. "Ne oldu?"

Fısıldadım.

"İç çamaşırsız uyu." "Vance," diye fısıldıyordum hâlâ.

"Prenses, yap şunu." Sesi ipek gibiydi ve telefonun içinden geçip tenimde sanki canlıymış gibi kayıyordu.

"Tamam." Evet, hâlâ
fısıldayarak. "Yakında
görüşürüz," dedi.

"Tamam."

Bağlantıyı

kes.

İç çamaşırım olmadan uyuyup uyuyamayacağımı düşünerek bir an öylece uzandım. Ciddi bir şekilde tahrik olduğum gerçeğini göz önünde bulundurarak, zaten uyuyamayacağımı düşündüm, bu yüzden iç çamaşırımı çıkardım, ışığı kapattım ve Boo'ya sarılıp Vance'i beklemeye başladım.

Yaklaşık iki dakika içinde uyuyakalmıştım.

Ellerim ayak bileklerimde yatağın kenarından çekildim.

Şaşkın bir nefes verdim. Boo uçtu. Yere sertçe düştüm ve bir el ağzımı kapatırken bir kol belime dolandı.

Vance'i göreceğimi düşünerek (ya da daha çok umarak) yukarı baktım ama karanlıkta Hector Chavez'i gördüm.

Eline karşı çığlık attım ve mücadele etmeye başladım.

Beni yatağın platformuna itti, vücudu benimkine karşı sertti ve yine onun muazzam sıcaklığını hissettim.

"Sessiz ol. Roam'un başı dertte," diye tısladı bana. Sözleri üzerine çırpınmayı hemen bıraktım ve o da elindekini bıraktı.

elimi tuttu ve benden uzaklaştı. "Giyin. Silahını al. Şimdi."

Tek bir soru bile sormadan ve evin içinde uçarak, kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı aldım, sonra banyoya koştum ve giyindim.

Yatarken uzun bir gecelik giydiğim için şans yıldızlarıma şükrettim çünkü Hector beni dışarı çıkardığında hâlâ külotum yoktu. Ayrıca oğullarımdan biri için duyduğum korku beni bir rahibe kadar ayık yaptığı için daha şanslı yıldızlarıma da şükrettim. Vance ayık olmama sevinmeyecekti ama belki de bu işi bitirdiğimde bir iki kadeh tekila içebilirdim.

Giyindikten sonra banyodan çıktım, koridorda diz çöktüm ve siyah Pumalarımı giydim. "Ne oluyor?"

"Cordova onu yakaladı," diye yanıtladı Hector. "Lanet olsun," diye tersledim.

Yatağımın altındaki sürgülü kapıya gittim, bir çekmece açtım ve silahımı bulana kadar iç çamaşırlarımı karıştırdım. Cordova'nın hastaneden taburcu edildiğini biliyordum (sadece bir sıyrıktı), ama hapse atıldığını sanıyordum.

Silahımı ararken, "Neden?" diye sordum.

"Kim bilir. Sana çok kızgın. Belki de bunu sana ödetmek için Roam'u kullanabileceğini düşünüyordur."

"Cordova'nın hapiste olduğunu sanıyordum," dedim silahımı pantolonumun arka kemerine sokarken.

"Bonded out."

"Siktir," diye
mırıldandım. "Hadi
gidelim," dedi.
Gittik.

Bu noktada yapmam gereken pek çok şey olduğunu belirtmek önemlidir.

Çantamı almalıyım. Çantamda panik butonum ve telefonum vardı. Takip cihazından bahsetmiyorum bile.

Vance'i aramalıyım, nereye gittiğimi söylemeliydim ki endişelenmesin.

Bunu yapmayarak, bir not bırakmalıyım.

Nightingale Araştırma'daki gözetleme odasını da aramalıyım. Nightingale Adamları bile desteksiz bir duruma girmezdi.

Ama benim Hector'um vardı. Hector DEA'nın gizli ajanıydı, yani kendine has bir belalı anneydi, belki de hepsinden daha korkutucuydu. Ve bahsettiğimiz kişi Sal Cordova'ydı. Sal aptalın tekiydi.

Yani bunların hiçbirini yapmadım.

Yapmalıyım.

Bobby

BOBBY ZANZINSKI GECE GÖZETLEMESINDEN NEFRET EDERDİ. Bütün
Bülbül Adamlar gece gözetiminden nefret ederdi, Jack hariç,

Gerçi Jack biraz garip bir adamdı.

Gece gözetimi çok sıkıcıydı. Fortnum'ın kapalı olduğu ve Vance'in normalde Jules'un evinde olduğu (ya da Jules'un uyuduğu) anlamına geliyordu, bu yüzden onun kedisine aptalca şeyler söyleyerek etrafta dolaşmasını izleyemezsiniz.

Bobby Jules'u saatlerce izleyebilir. Herhangi biri izleyebilir.

O kadın çok iyiydi.

Gözetleme odasında oturuyordu ve Hector Chavez eve yaklaştığında anında alarma geçti. Bobby, Hector'un Law'ın dubleksine girip alarmı devre dışı bırakmasını izledi.

"Siktir," diye mırıldandı.

Hector'un kim olduğunu biliyordu ama Bobby yine de telaşlanmıştı. Bu gizli DEA elemanları kafayı yemişlerdi, bu kadar basit. Bobby öne doğru eğildi, hoparlörün sesini açtı ve Vance'i aramaya hazırlandı.

Bobby telefona uzanırken başka bir monitörde Vance'in yeraltı park alanına girdiğini gördü. Vance gelip anahtarları bırakacaktı.

Bobby beklemeye ve oraya vardığında ona söylemeye karar verdi.

Tanrı bilir, Kanun kendi başının çaresine bakabilir, diye düşündü Bobby gülümseyerek.

Shirleen

SHIRLEEN TELEFONUNUN ÇALDIĞINI DUYDU.

Yuvarlandı, uzandı, kaptı ve kulağına götürdü. "Bu iyi olsa iyi olur," diye mırıldandı.

"Shirleen Teyze," dedi Darius onun kulağına.

Shirleen anında uyandı ve ayıldı. "N'aber oğlum?"

"Haber aldım. Shard geri döndü."

Shirleen omurgasında bir ürperti hissetti. Yere kulak veren herkes Shard'ın aklında ne olduğunu biliyordu, yani Jules'a bedelini ödetmek.

"Lee'nin çocukları sanıyordum-" Shirleen başladı.

"Shard geri döndü ve çok kızgın. Law'ın çocuklarının peşinde. Onu dışarı çekecek."

Shirleen mor, saten örtülerini geriye attı.

"Lee'yi ara," diye emretti.

"Ben icabına bakarım. Dışarıda onu arayan birkaç adamım var."

"Hayır, evlat. Sen Lee'yi ara. Bırak bu işi profesyoneller halletsin."

"Shirleen

Teyze." "Oğlum-

"

"Ben hallederim."

Bağlantıyı kes.

Shirleen karanlıkta iki saniye boyunca telefona baktı. Sonra ışığı açtı ve Daisy'nin ev numarasını bulmak için masasına koştu.

Sniff

SNIFF KOŞUYORDU.

Koşuyordu, ağlıyordu, burnundan sümük akıyordu, ağır nefes alıyordu.

Law'a ulaşmak zorundaydı. Ona ulaşmalıydı. Ona şimdi ulaşmalıydı.

Cordova Roam'u aldığı anda, Sniff bunu görmüştü. Cordova'nın bir aptal ve pislik olduğunu bildiği için onları takip etmişti. Roam Cordova'yla başa çıkabilirdi. İnek öğretmenleri Stu bile Cordova'yla başa çıkabilirdi. Sniff bile Cordova'yla başa çıkabilirdi.

Sniff, komik olduğunu düşündükleri için Sniff'e katlanan tanıdığı bazı Meksikalı çetecilerin arabasına binmişti. Onu Cordova'nın evine götürmüşler, sonra da orada bırakıp kaçmışlardı.

Sniff, Roam Cordova'nın kıcını tekmelerken kıkırdarak eğlenmeyi düşünerek eve yaklaşmış ve pencereden gördüğünü görünce kaçmıştı.

O kadar korkmuştu ki, lanet olası telefonunu yolda bir yerde düşürmüştü (ve Law Roam'u bu işten kurtarırsa bir daha asla "lanet olası" demeyeceğine dair kendi kendine yemin etti) ve her zamanki gibi ödemeli arama yapacak parası yoktu.

Sokaktan bir araba geçti. Sniff durdu ve arabayı durdurmak için kolunu uzattı, umutsuzca bağıırıyordu.

Araba onu geçti.

Hiç tereddüt etmeden koşmaya devam etti ve Roam'un kanlar içindeki ve Sniff'in sadece baygın olduğunu umduğu görüntüsünü beyninden uzak tutmaya çalıştı.

Daha da kötüsü, ölü bir Cordova hayali.

İşe yaramıyordu.

Sniff, Colfax'a döndü ve bir araç bulabileceğini umarak daha işlek olan caddede koşmaya başladı.

Hukuktan kilometrelerce uzaktaydı. Asla başaramayacaktı.

Siyah bir Porsche'nin onu geçtiğini görmüş. Fren lambaları yandı ve sonra Porsche kenara çekti. Sniff ona doğru koştu, bağırarak için ağzını açtığında kapı açıldı ve Luke Stark sürücü tarafını bıçakladı.

Sniff sevinçten zıplayabilirdi.

Onun yerine durdu ve Stark ona yaklaşırken iki büklüm oldu, böğrüne bir dikiş atılmıştı ve nefesini içine çekti.

"Kokla." Luke elini ensesine götürdü.

Sniff, bu süper havalı adamın gözyaşlarını ve sümüğünü göreceğini zerre kadar umursamadan ona baktı ve "Law'ı bulmalıyız" dedi.

Stark, Sniff'in yüzüne bir kez baktı ve kendi yüzü öyle bir sertleşti ki Sniff umutla karışık bir korku hissetti.

"Arabaya bin," diye emretti
Stark. Sniff arabaya doğru
koştı.

Dolaşmak

ROAM uyanıktı ama dışarıdaymış gibi davranıyordu.

Cordova ölmüştü.

Shard onu yedi kez falan vurmuştu. Roam'un gözleri önünde. Roam hayatında hiç bu kadar çok kan görmemişti ve Roam hayatında kendi kanı da dahil olmak üzere pek çok bok görmüştü ama bu kadarını değil.

Cordova onu silah zoruyla evine götürdüğünde, Law'a para ödetmek, onun dikkatini çekmek gibi aptalca şeyler mırıldanırken Roam fazla yaygara koparmamıştı. Roam bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağını düşünmüştü. Her neyse, Sniff'in onları gördüğünü ve Sniff'in Law'ı arayacağını biliyordu. Aptal, koca ağızlı arkadaşı bunu daha önce yapmıştı, yine yapardı. Herkes Law'ın Cordova'yla başa çıkabileceğini biliyordu. Hemen hemen herkesle başa çıkabilirdi.

Evine vardıklarında Cordova hâlâ atıp tutuyor, Roam'a oturmasını söylüyor, Law'dan, onunla sadece oynadığından ve onu gerçekten istediğinden bahsetmeye devam ediyordu ve Roam bunun komik olduğunu düşünüyordu. İyi bir hikaye olurdu, Law'ı güldürürdü. Onu güldürmeyi severdi. İyi gülüyordu. Normalde çok ateşli bir beyaz orospuydu ama güldüğü zaman yüzü muhteşem oluyordu.

Park onu her zaman güldürürdü. Park bunun için çok

çalışmıştı. Law'ı güldürmeyi seviyordu.

Kahretsin, herkes yaptı.

Sonra Shard, istediğiniz ka da r sakın bir şekilde ön kapıdan içeri girdi.

Cordova ona dönerek, "Ne oluyor-?" dedi ve hepsi bu kadar.

Bang, bang, bang, bang, bang, bang, bang.

Öldü.

Roam şok içinde donup kalmıştı.

Kaçmalıydı.

Crowe gibi olsaydı, Cordova'yı kurtarmak için olmasa bile kendini kurtarmak için bir şeyler yapacak kadar akı başında olabilirdi.

Roam, Crowe gibi değildi.

Ama Shard Roam'a döndüğünde onu vurmadı. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdi. Roam mücadele etti ama kendisi dayak yemiş olsa da (yüzü şişmiş, morarmıştı) Shard hâlâ Roam'dan daha güçlü, daha yaşlı ve daha akıllıydı.

Sonunda burnu kanadı, yüzü kesildi, kaburgaları yandı ve ikinci kez kan tükürdükten sonra Roam bayılmış gibi yaptı ve yere düştü.

Ve bekledi.

Shard Roam'un üzerinde durdu. Roam gözlerini açmak yerine onu orada hissetti. Shard'ın birini arayıp, "Roam'u buldum. O sürtüğe Cordova'nın evinde olduğumu söyle. Ya yalnız gelir ya da beynine bir kurşun sıkarım."

Sonra telefonunu kapattı ve bekledi.

Roam, Law'ın yalnız gelecek kadar aptal olmadığını umuyordu. Onu iş başında hiç görmemişti ama Martin ve Curtis onun çok iyi olduğunu söylemişlerdi.

Yine de Roam, Crowe'u göndereceğini umuyordu.

Jules

HECTOR arabasını durdurdu ve bana döndü.

"Hadi gidelim," dedi.

Ben kendi tarafımdan çıktım, o da kendi tarafından. Gecenin içinde kayboldu.

Hector'un bana Cordova'nın evi olduğunu söylediği eve koştum, bir blok ve üç ev aşağıda.

Hector hâlâ gizlenmeye çalıştığı için görünmüyordu. Sadece ihtiyacım olduğunda bana destek oluyordu ve o evin arka tarafında konumlanırken ben de ön tarafa gidiyordum.

Telefonumu getirmemiştim ve Hector da telefonunun kimin tarafından dinlendiğini bilmiyordu. Cordova'yı çözdükten sonra polisi ya da Vance'i arayabileceğimi düşündük. Fazla uzun sürmezdi.

Aptalca bir plandı.

Bobby

BOBBY, Vance'in Harley'siyle yeraltı park alanından çıkışını izledi.

Kulaklığı kulağında, telefonu ceketinin cebindeydi.

Bobby'nin gözleri GPS ekranındaydı ve hoparlör aracılığıyla Vance'e Cordova'nın evinin yolunu tarif edecekti.

Vance ofise ulaştığında Bobby, Hector'un Jules'a neden içeri girdiğini anlattığını duymuştu. Vance kapıyı açıp gövdesini içeri soktuğunda Bobby'nin ekranında Cordova'nın evinin GPS tarifi vardı bile.

"Anahtarlar," dedi Vance, belli ki etrafta dolaşmaya niyeti yoktu. Odaya tam olarak girmeden anahtarları Bobby'ye fırlattı.

Bobby anahtarları aldıktan sonra ona, "Bir sorunumuz var," dedi. "Hukuk."

Vance'in yüzü gerildi ve tereddüt etmeden odaya girdi. Bobby ona otuz saniye içinde bilgi verdi.

Gözetleme odasının kapısı arkasından kapanmadan önce Vance kulaklığını kulağına takmıştı.

Bobby, Vance'e, "Sola dön," dedi.

Tanrım, Cordova tam bir salak, diye düşündü Bobby, Crowe akşam yemeğinde ona taşaklarını yedirecek.

Bobby yüksek sesle, "Bir sonraki sokaktan sağa dön," dedi.

Lee

Telefon yatağın yanında çaldı. Lee, dünyadan elini eteğini çekmiş Indy'nin yumuşak ve sıcak bedeninden yavaşça sıyrıldı ve komodinin üzerinden telefonunu kapıp açtı ve kulağına götürdü.

"Öyle mi?" diye cevap

verdi. "Lee." Arayan

Darius'tu. Lee gerildi.

Darius devam etti, "Shard şehirde. Law'ın çocuklarından biri onda. Roam."

"Siktir," diye kırptı Lee.

Lee iki dakika içinde yataktan kalkmış, giyinmiş ve evden çıkmıştı.

Indy uyanmadı.

Shirleen

SHIRLEEN oturma odasını arıyordu.

Telefon çaldı ve kadın telefona atladı.

"Ne?" diye tersledi.

"Kardeşi var. Çocuğun adı Roam," dedi Darius ona.

Shirleen gözlerini kapattı. "Lee'yi ara."

"Çoktan buldum. Law'ın diğer çocuğunu bulmalıyız. Daisy'nin numarasına ihtiyacım var."

"Onu aradım. Marcus onunla ilgileniyor."

"Marcus'u
arayacağım."

Bağlantı kesildi.

Shirleen beyaz koltuğuna oturdu. Dirseklerini dizlerine dayadı, başını ellerinin arasına aldı ve uzun zamandır ilk kez dua etti.

Luke

LUKE kulağında çalan telefonu dinledi, bağlanmadan önce iki kez çaldı.

"Öyle mi?"

"Lee. Sniff'i buldum. Shard'ın şehre döndüğünü söylüyor. Roam'u aldı. Cordova'ya gidiyorum."

"Neden Cordova'ya gidiyorsun?"

"Sniff, Shard'ın orada olduğunu söylüyor. Pencereden bakmış. Cordova'nın öldüğünü, Roam'un da iyi durumda olmadığını söyledi. Sniff'i Colfax'ten Law'a doğru koşarken buldum."

"Darius aradı, bana Shard ve Roam'dan bahsetti ama nerede olduğunu bilmiyordu." Sonra bir duraklama oldu, "Siktir!" Lee patladı ve Lee'nin alışılmadık bir şekilde kontrolünü kaybettiğini duyan Luke'un ağzı sıkıştı. "Luke, bu konuda içimde iyi bir his yok."

Luke da bilmiyordu. Bu konuda çok boktan hisleri vardı.

"Sniff beni eve götürüyor, adresi bilmiyor. Oraya vardığımda size bildireceğim," dedi Luke.

"Yol tarifi için ofisi arayacağım," diye karşılık verdi Lee. "Dışarı." Bağlantı kesildi.

Luke arabayı sürdü, Sniff yolu tarif etti. Çocuk kontrolü ele almış, ağlamayı kesmiş, yüzünü kazağına silmiş ve Luke'un o haliyle yapmasını beklediğinden daha emin bir şekilde yolu gösteriyordu.

Luke'un telefonu tekrar çaldı.

Luke telefonu çevirip açtı ve kulağına götürdü. "Öyle mi?"

"Hızlan Luke," dedi Lee. "Ofisi aradım. Hector Roam'dan haber almış. Lanet olası bir nedenden dolayı Law'a onu almaya gitti. Muhtemelen çoktan oraya varmıştır. Dışarı."

Bağlantıyı kes.

"Siktir!" Luke hırladı.

Telefonu kapatıp ön konsola fırlattı, ayağını yere bastı ve Porsche ileri doğru fırladı.

Jules

Sal Cordova'nın Roam'a zarar verebileceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Beni istiyordu, o zaman beni alacaktı. Ama

Roam'a zarar vermeyecekti.

Belki de sözde bir kadın erkeği olduğuna dair aptal hikayelerle onu ölümüne sıkabilirdi, ama bu fiziksel olarak acı verici olmazdı, sadece zihinsel olarak acı verici olurdu.

Bu yüzden, tıpkı Luke gibi, ukala bir tavırla ön kapıya gittim, kapıyı üç kez çaldım ve "Ben Jules!" diye bağırdım.

Sonra tereddüt etmeden silahımı çıkardım, elimi kapının koluna koydum, çevirdim ve içeri girdim.

Odayı kalbim duracakmışçasına hızlıca taradığımda Sal'ın öldüğünü -sadece ölü değil, çok ölü- düşününce haklı olduğumu, Roam'a zarar veremeyeceğini gördüm.

Ayrıca Roam'un bir şekilde yaralandığını, bilincini kaybettiğini ve kanlar içinde yerde yattığını gördüm.

Hiç düşünmeden (gerçekten düşünmeliydim) Roam'a doğru odaya koştum, ama beni şaşırtarak "Kanun!" diye bağırarak ayağa fırladı.

Döndüm ve Shard'ı gördüm, silahı havadaydı, bana doğrultmuştu, morarmış ve şişmiş yüzü sırtıyordu, gözleri sertti.

"Lanet olası kaltak," dedi

Shard. Sonra da ateş etti.

Ne yazık ki Roam'un kendini önüme atmak için yeterince şansı vardı. Kurşun vücuduna çarptığında vücudu sarsıldı ve ayaklarımın dibine düştü.

İçimden öfke fışkırdı. Kanlı bir cinayet çılgılığı attım, silahımı kaldırdım, doğrulttum ve ateş ettim.

Shard da ateş etti.

İlk kurşunum omzuna isabet etti. Onu çok fazla incitmeyi amaçlamamıştım.

İlk kurşunu karnıma isabet etti. Beni öldürmeyi hedefledi. Karnımdaki yanma hissi neredeyse bastırıyordu.

Yaşama arzusu, şükürler olsun ki, önceki ifademdeki "neredeyse" kelimesini kaldırdı.

İçimdeki yarayla, niyetini bilerek, Roam ayaklarımın dibinde kıpırdamadan dururken ve Shard'ın silahı hala bana doğrultulmuşken, bu sefer farklı bir hedefle tekrar ateş etmekten başka çarem yoktu.

İkinci atışında göğsümden vurdu.

İkinci atışım doğrudan ön lobuna gitti.

Luke

LUKE önündeki Harley'i gördü, Vance ona binmişti. Luke farlarını yaktı, Vance elini kaldırdı. Luke Porsche'yi Cordova'nın evinin iki kapı aşağısına, Harley'in arkasına park etti.

"Burada kal, evlat," diye emretti Luke Sniff'e.

Sniff başını salladı ama Luke onu görmedi. Çoktan arabadan çıkmıştı.

"Ben önden gideceğim, sen arkadan," dedi Vance, Luke ona ulaştığında, zaten koşarak eve yaklaşıyordu.

Luke başını salladı, Vance'in yanında koşmaya başladı, sonra Luke ayrılarak Cordova'nın evinin yanındaki evin çimlerinden geçip arka tarafa doğru ilerlemeye başladı.

Sonra silah sesini ve ardından ılığı duydular ve duydukları anda ikisi de koşar adımlarla Cordova'nın ön kapısına doğru ilerlediler.

Oraya vardıklarında ve Vance kapıyı tekmelediğinde dört el daha ateş edilmışti.

Jules

Kıcımın üstüne düştüm ve yüzüstü yatan Roam'a doğru uzandım. Ona ulaşacak gücü ya da nefesimi bulamadım ve sırt üstü düştüm.

Acıyla savaşarak ve bir telefon bulmayı düşünerek gözlerimi kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda gördüğüm tek şey Vance'in yüzüydü.

"Hey," dedim, çünkü bayıldığımı (öldüğümü düşünmüyordum, birden fazla kurşun yarasının acısı bir anne gibi acıtıyordu ve cennette acı olduğunu düşünmüyordum) ve bunun bir rüya olduğunu düşündüm, bu yüzden ona gülümsedim.

"Merhaba Prenses," diye cevap verdi, gözleri bende, elleri başka bir yerde çalışıyordu.

Sonra gömleğimin etek ucundan yakasına kadar yırtıldığını hissettim.

Luke'un odanın içinde bir yerden, "Buraya lanet olası bir doktor getirin," diye bağırdığını duydum.

Luke'un nerede olduğunu görmek için başımı çevirdim ama onun yerine Hector'un Roam'un üzerine diz çöktüğünü gördüm.

Vance'e dönüp baktım.

"Roam iyi mi?" Ben sordum.

"Şimdi senin için endişelenelim," dedi Vance.

Görüş alanımdan uzaklaştı ve ellerinin bir şey yakaladığını gördüm. Vance görüş alanımı doldurmadığında bir şeyler gördüğümünden oldukça emindim çünkü Darius'u bir anlığına gördüğüme yemin edebilirdim ve sonra Vance bana geri döndü.

Kaybediyordum, soluyordum ve bunu biliyordum. Vücudum şoka giriyordu. Vance kanamayı durdurmak için yaralarımın baskı uygularken bile ılık kanın içimden kaydığını hissedebiliyordum. Bilincimi kaybedip kaybetmediğimi, tekrar uyanıp uyanmayacağımı bilmiyordum.

Göz kırptım.

"Crowe," diye seslendim.

Gözleri benimkilerden gövdemdekilere kaydılar ama sonra tekrar bana döndü. "Öyle mi?"

Ona söyleyecek çok şeyim, anlamasını istediğim çok şey vardı ve çok fazla zamanım olmadığını biliyordum.

Elimi kaldırdım ama tutamadım. Düşmeden önce Vance yakaladı.

Güçlü parmakları benimkileri sararken gözlerinin içine baktım ve bilmesi gereken her şeyi anlatmak için düşünebildiğim tek şeyi söyledim.

"Ev."

Sonra her şey karardı.

YİRMİ SEKİZ

BEKLİYORUZ

Jet

I Gecenin bir yarısıydı ve Eddie'nin telefonu çalışıyordu.

Eddie bir polis olduğu için bu çok sık oluyordu, bu yüzden beni rahatsız etmeden (çok fazla) cevap verme konusunda pratik yapmıştık.

Onun yanına kıvrılmıştım.

Kolu komodine gitti. Telefonu aldı, tek eliyle çevirerek açtı ve sessizce "Evet?" dedi.

Beş saniye dinledi ve sonra vücudunun tamamen katılaştığını hissettim.

Başımı kaldırdım.

Eddie yuvarlandı ve ışığı açtı. Geri döndüğünde siyah gözleri üzerimdeydi. Gördüklerimden hoşlanmadım ve bir elim karın kaslarında, bir elim yatakta, ayağa kalktım.

"Onu nereye götürüyorlar?" Eddie sordu.

Olamaz.

Hayır, hayır, hayır.

İlk aklıma gelen annem oldu. Annem yaklaşık bir yıl önce felç geçirmişti ve çok kötüydü ama atlatmıştı. En büyük korkum bunun tekrar ve daha kötü olmasıydı. Hiç sormadan döndüm, yorganı geriye attım ve yataktan fırladım.

"Tamam. Sonra," dedi Eddie, sesi aceleliydi.

Eddie beni belimden yakaladığında hoplayıp zıplıyor, kot pantolonumu çekiştiriyordum.

"Jet," dedi yumuşak bir sesle.

Ona döndüm ve ittim, kotumu çekmeye geri döndüm ama ona baktım. "Annem mi? Nerede o?"

"Annen değil," diye durdum ve ona baktım. Beni bekletmedi. "Jules. Vuruldu."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım. "Bu iyi değil," dedi Eddie.

Hareket edemedim. Eddie'den bir adım ötede öylece durmuş, ona bakıyordum.

"Nasıl iyi değil?" Sonunda sordum. "Göğüs ve bağırsak."

Sanki hayali bir kurşun her yerimi delip geçmiş gibi hissettim.

"İki kez mi?" Sesim tizleşerek bağırdım.

"Cariño." Öne doğru geldi ama ben geri çekildim ve aynı anda kot pantolonumu yukarı çektim.

"Gidelim," dedim.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Sadece birkaç dakika önce yatağa düşmeden önce sarhoş bir halde üzerime geçirdiğim tişörtünü çıkardım ve çekmecelere yöneldim. Bir sütyen çıkardım ve ona bakarken giydim.

"Hadi gidelim."

Bir süre bana baktıktan sonra eğilip yerden kot pantolonunu aldı.

Beş dakika içinde arka kapıdan çıkıp garaja girmiştik. Eddie'nin kırmızı Dodge Ram'inin yolcu tarafındaki kapısını çekerek açıyordum ki Eddie kapıyı iterek kapattı. Ona döndüm, ne yaptığını sormak için ağzımı açmışım ki bir elini karnıma koydu ve beni kamyonu doğru itti, beni oraya kadar takip etti ve vücuduyla beni sıkıştırdı.

Alnı benimkine değdi, bir eli aramızda karnımdaydı. Diğer eli boynuma geldi ve orada öylece durduk, birbirimizin gözlerinin içine bakıp nefes aldık.

"Siktir," diye mırıldandı

Eddie. "Seni seviyorum,"

dedim ona.

Ağzı benimkine dokundu ve dudakları hâlâ oradayken, "Ben de," dedi.

Başımı salladım, alnım onunkine değdi. Derin bir nefes aldı ve uzaklaştı.

Kamyonu bindik ve bizi Denver Health'e götürdü.

Indy

"HEY, GÜZELİM," dedi Lee kulağıma.

Gözlerimi açtım ve karanlıkta yanımdaki yatakta kot pantolon giymiş kalçalarını görebiliyordum.

Çarşafımla dolanmıştım. Bu bir süredir yalnız uyuduğum anlamına geliyordu. Aktif bir uyukucuydum. Lee yanımdaysa, sert vücuduyla beni yatağa nefis bir şekilde sabitleyerek kontrol ediyordu. İç çamaşırdan başka bir şey giymeden sarhoş bir halde yatağa düşmemle şu an arasında geçen sürede Lee bir yerlerdeydi.

Dirseğimin üzerine çıktım ve Lee uzanıp ışığı açtı.

O yaparken bakakaldım.

Lee'nin işinde mesai saatleri yoktu ama bu durumun beni etkilememesi için elinden geleni yapıyordu. Birlikte yaşadığımız beş ay boyunca gecenin köründe eve geldiğinde ışığı hiç açmadı, ki bu çok sık oluyordu. Eve her gelişinde, söz verdiği gibi, iyi olduğunu haber vermek için beni uyandırırды ama ışığı hiç yakmazdı.

Gözlerim ona kaydı ve kalbim göğsümde sertçe atmaya başladı.

Lee orada oturuyordu, bunun için minnettar olabilirdim. Ama sevdiğim pek çok insanın tehlikeli işleri vardı. Biri Hank, diğeri Eddie. Benim babam polisti, Lee'nin babası da polisti ve sonra Lee'nin tüm iş gücü vardı.

"Ne oldu?" Ben
sordum. "Jules
vuruldu."

Bunu duymayı beklemediğim için nefesimi içime çektim
ve oturur pozisyona geldim.

Lee'nin gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan benimle
birlikte hareket etti. "Göğüs ve bağırsak. İyi değil. Denver
Sağlık Merkezi'nde. Vance gidip amcasını almak istedi ama
ona bunu bizim yapacağımızı söyledim."

"Elbette," diye mırıldandım, çarşafı bedenimden
uzaklaştırarak.

Lee'nin elleri ellerimi tuttu ve gözlerim tekrar
onunkilere döndü. "Vance kabul etmedi. Bunu yapması
gerektiğini söyledi. Onun ve Nick'in yanında olmanı
istiyorum. Sana ihtiyaçları olacak. Vance bunu kabul etti."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Acele et, Vance aşağıda bekliyor."

Yataktan fırladım, hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı
giyindim ve aşağıya koştum.

Vance ayakta durmuş, ön pencereden dışarı bakıyordu.
Lee'nin kazaklarından birini giydiğini fark ettim ve bunun
ne anlama geldiğini bilmek istemedim.

Lee telefondaydı.

Lee beni görünce telefona "Gitmeliyim" dedi ve telefonu
kapattı.

Vance'in gözleri benimkilere kaydı ve onun gözlerinde
gördüklerim karşısında midemin bulandığını hissettim.

Ya da daha doğrusu, ne yapmadığımı.

Üst dudağımı ısıldım ve yutkundum, sonra bıraktım. "Hey, Vance," dedim.

Çenesini kaldırdı.

"Hadi gidelim." Lee çoktan arka kapıya doğru ilerliyordu.

Lee Explorer'la arka sokağı kapatmıştı. Arkada oturmak istedim ama Vance benim için ön kapıyı açtı ve içeri girmemi işaret etti.

"Sen..." Ben

başladım. Başını

salladı.

Daha fazla gecikmedim.

Ben koltuğumda Vance'e dönerken Lee iki blok ötedeki Jules'un evine doğru sürdü. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Vance pencereden dışarı bakıyordu ama ben sorumu sorduğumda gözleri tekrar benimkilere kaydđ ve "Sadece kendin ol," dedi.

Başımı salladım, bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum ama en azından bunu yapabileceğimi düşünüyordum.

Lee durdu, rölantiye aldı ve Vance kapıdan çıktı. Lee'ye baktım. Çenesini benim kapıma doğru salladı. Tekrar başımı salladım ve Vance'i Nick'in kapısına kadar takip ettim.

Vance kapıyı çaldı ve ben de onun yanında durdum. Yanında durduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum,

bu yüzden uzandım ve parmak eklemlerimle eline dokundum. Hemen eli büküldü ve

Parmakları benimkilerin üzerine sertçe kapandı. Eli benimkini ezerken yine üst dudağımı ısırđım ama sesimi çıkarmadım.

Dışarıdaki ışık yandı, kapı açıldı ve Nick orada durdu. Perdeden Vance'e, sonra bana, sonra tekrar Vance'e baktı.

Vance ve ben gözlerini sımsıkı kapatmasını izledik, Vance ya da ben bir şey söyleyemeden gözlerini tekrar açtı ve yüzündeki acı ifadesi karşısında iki dudağımı da emmek zorunda kaldım.

Sonra kapıyı iterek açtı ve "İçeri gel ve ben giyinirken otur" dedi.

Roxie

HANK'IN TELEFONU ÇALDI.

Hank ve çikolata labradorumuz Shamus'un sıcaklığı arasında sıkışmış, sıcak ve rahattım. Hank uzaklaşırken soğuk havayı hissettim.

"Öyle mi?" Dediğini duydum. Shamus'un sıcak, yumuşak kürküne sarılıp uykuya dalmaya başlamıştım ki Hank'in daha önce hiç duymadığım sessiz, acı dolu bir sesle "Hayır," dediğini duydum.

Dönüp karanlıkta ona baktım ve ben bunu yaparken o oturdu, döndü ve ışığı açtı. Sonra viski rengi gözleri benimkilere kaydđ ve orada gördüğüm şey beni bakakaldım.

"Orada olacağız. Evet. Kahretsin. Evet." Telefonunu kapattı.

"Viski?" Ben seslendim.

Ellerini koltuk altlarına koydu, beni kendine doğru çekti, kucağına aldı ve kolları beni sıkıca sararken yüzünü boynuma gömdü.

"Viski," diye fısıldadım, titremeye başlamıştım. Bir şeyler yanılttı, gerçekten yanlış.

Başını kaldırdı ve gözleri benimkileri buldu. "Günüşığı, Jules vuruldu. İki kez. Durumu kötü. Gitmemiz gerek."

Bu haber karşısında nefesim kesildi ama Hank ya fark etmedi ya da gecikmeyecekti. Ayağa kalktı, kollarını bana dolayarak beni de yanına aldı. Ayağa kalktığı anda beni de ayağa kaldırdı.

Sessizce giyindik. Hank (her zamanki gibi) önce bitirdi ve biz çıkmadan önce Shamus'u kısa bir mola vermesi için arkaya bıraktı.

Hastaneye vardığımızda önce Eddie ve Jet'i gördüm. Çoktan bekleme odasına girmişlerdi. Jet Sniff'in yanında oturuyordu, kolunu ona dolamıştı ve yere bakıyordu. Eddie volta atıyordu. Gözlerim odayı taradı ve Indy ile Jules'un amcası Nick'i gördüm, ikisi de oturuyordu, Indy onun elini tutuyordu.

Taramaya devam ettim ve Vance de oradaydı, ayakta durmuş pencereden dışarı bakıyordu. Lee onun yanındaydı, yakın değildi ama uzak da değildi.

Hank Lee'nin yanına gitmeye başladı ama arkamızdan kapı açılıp Bobby içeri girince durdu. Biz geldiğimizde Lee'nin gözleri bize doğru gelmişti ama Bobby'yi görünce bize doğru geldi.

"Ne?" Lee yanımıza geldiğinde Bobby'ye sordu.

Vance'e baktım. Gözleri pencereden ayrılmamıştı.

Bunu endişe verici buldum. Vance bir Nightingale Man'di, bir aksiyon adamıydı, Bay Alert'tü ve tek bir kasını bile oynatmamıştı. Ne Hank ve ben geldiğimizde, ne de Bobby geldiğinde.

Bakışlarım Jet'e kaydı, o da bakışımı yakalayıp başını salladı, sonra Indy'ye, o da aynısını yaptı. Birden üşüdüğümü hissettim ve tam Vance'in yanına gitmek üzereydim ki Hank'in eli benimkini sıktı ve Eddie toplanma yerimize geldi.

Bobby Lee'ye, "Luke'u kilit altına almak zorundaydık," dedi ve ben bu son şok edici haber karşısında nefesimi tuttum. "Mace yaptı. Luke kendini kaybetti. Jules'u Cordova'ya götürdüğü için Hector'a çok kızgın. Hector'un Shard'dan haberi olmaması umurunda bile değil." Bobby'nin gözleri Vance'e kaydı. "Bana ihtiyacın olabileceğini düşündüm... Vance."

Neden bahsettiğini bilmiyordum ama her ne ise, kesinlikle iyi bir şey değildi.

Lee, "Vance dayanmaya çalışıyor," dedi.

Bobby başını salladı ve gözleri Vance'ten Lee'ye kaydı. Sonra Bobby derin bir nefes aldı.

Bobby nefes verirken, "Bekledim," dedi ve yavaşça gözlerini kırptırdıktan sonra konuşmaya devam etti. "Vance ofise çıkana kadar. Onu Explorer'ı park ederken monitörlerde gördüm. Hector'un Law'ın evine girdiğini ona söylemek için Vance yukarı çıkana kadar bekleyebileceğimi düşündüm. Beş dakika içinde-"

"Çıkar şunu kafandan," diye emretti Lee.

"Beklememeliydim," diye cevap verdi Bobby.

Lee eğildi, yüzü gergin ve ciddiye. "Bobby, hemen şimdi, çıkar şunu lanet kafandan."

Bobby bir kez başını salladı, sonra bakışları Vance'e kaydı. Başını sertçe salladı, sonra döndü ve gitti.

Hepimiz Bobby'nin arkasından kapıların kapanmasını izledik ve kalbim ona gitti çünkü belli ki bir şey için kendini suçluyordu ama Lee konuşurken döndüm.

"Kahretsin," diye fısıldadı Lee, "hiç beklememeliydi."

Hank'e doğru eğildim ve Hank'in dudakları kulağıma gitti. "Şimdi Vance'e git," dedi bana.

Başımı salladım. Hank elimi bıraktı. Odanın karşısına geçtim ve kolumu Vance'in beline doladım.

Bana döndü ve gözleri benimkilere değdiğinde gözlerimi kırptım. Gözleri ölü gibiydi.

Boş değillerdi, ölmüşlerdi.

Ona bakarken burun deliklerimin yandığını hissettim ve ağlayacağımı biliyordum. Ona döndüm, alnıma bastırdım.

Gözyaşlarımı kontrol etmek için derin nefes alarak omzuna yaslandım ve kolları bana dolandı.

Uzun süre bu şekilde kaldık ve gözyaşlarımı tutmayı başardım. Beni bıraktı ve ben de elini tuttum.

Birlikte durduk, Vance pencereden dışarı bakıyordu, ben de onun yanında duruyordum. Daisy, Marcus'la geldi. Shirleen, Darius ile geldi. Ally, Carl ile geldi. Tex, Nancy ile geldi. Duke Dolores'le geldi. Heavy ve Zip ayrı ayrı geldiler. May deli bir kadın gibi içeri daldı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Sonunda Tod ve Stevie ellerinde Winchell's'den aldıkları bir orduyu doyuracak kadar çörekle içeri girdiler.

Kahveler alındı. Eddie ya da Hank, rozetleri kemerlerinde, hemşire odasına doğru yürüdüler ve hiç güncelleme olmamasına rağmen güncelleme istediler (tamam, daha çok talep ettiler).

Sonra çocuklar gelmeye başladı.

Önce Daisy'nin arkadaşı Clarice tek başına geldi ve Daisy'nin yanına oturdu. Daisy başını Clarice'in omzuna koydu ve Clarice'in uzaklaşmamasının küçük bir mucize olduğunu bilmiyordum.

Sonra iki çocuk daha geldi, iki genç oğlan etrafa bir göz attı. Gözleri önce Sniff'e sonra Vance'e takıldı, sonra bir duvara doğru yürüdüler, duvara yaslandılar ve sessiz kaldılar.

Sonra başka bir çocuk geldi. Birkaç tane daha, bir grup kız, bir grup erkek. Bir süre sonra oda

Rock Chick Kabilesi ve Jules'un çocukları.

Hepimiz sessizdik ya da sessizce konuşuyor, kahvemizi yudumluyor ve çörek yiyorduk.

Hepimiz bekliyoruz.

Ben onun elini tutarken Vance pencereden dışarı bakıyordu.

Indy

Doktor temiz önlükleri ve Crocs ayakkabılarıyla içeri girdiğinde gün ağarıyordu.

Hınca hınç insanla dolu olan odaya baktı ve Nick ayağa kalktı.

Onunla birlikte durdum.

"Juliet Lawler?" diye sordu doktor odadakilere. Lee yanıma geldi ama ben Nick'e yaklaştım.

"Ben. İşte. Benim. Ben onun amcasıyım," dedi Nick ve geldiğimizden beri hiç konuşmadığı için sesi boğuk ve cılızdı.

Boğazını temizledi ve ben de yaklaştım.

Doktor Nick'e doğru yürüdü. Arkasında bir hareket gördüm, Vance cisimlenip onun yanında duruyordu. Roxie çok uzakta değildi, Hank de onun arkasındaydı. Eddie ve Jet, Lee'nin yanına geçtiler.

Doktor Nick'in yanında durdu ve gözleriyle kalabalığı tekrar taradı.

Nick'te karar kıldılar ve o da şöyle dedi: "Atlattı. Yeğenin tam bir savaşçı. Yoğun bakımda, durumu kritik. Onu izleyeceğiz ama durumu iyi görünüyor."

Omuzları düşerken Nick'in elini tuttum ve sıktım. O da sıktı.

Nick, "Onu görebilir miyim?" diye sorarken gözlerim Vance'e kaydı.

Vance'in vücudu gergindi ama gözlerinin uyanık olduğunu görünce rahatladım. Canlıydılar. Son birkaç saattir bulunduğu o iğrenç yerden geri dönmüştü.

Gülümsemek istedim. Kahretsin, çılgılık atmak istedim, ama ağzımı kapalı tuttum.

Doktor Nick'e, "Hızlı bir ziyaret," dedi ve uzaklaşmaya başladı.

"Roam!" diye bağırıldığını duyduk ve herkesin gözü Sniff'e çevrildi.

Doktor geri döndü.

"Özür dilerim?" dedi Sniff'e.

"Arkadaşım, Roam. Siyah çocuk. O da vuruldu. O da iyi mi?"

Herkesin bakışları doktora çevrildi. "Burada ailesi var mı?" diye sordu doktor. Herkes birbirine baktı.

Doktor, "Aile dışında kimseye bilgi verilemez," dedi.

Eddie ve Hank ilerledi. Bilgi polislerle verilebilir.

"Onun bir ailesi var. Ben onun büyükannesiyim." Shirleen dişlerinin arasından yalan söyledi ve telaşla doktorun yanına gitti. "Söyle bana, bebeğim nasıl?"

Doktor bir süre ona baktıktan sonra, "Öğreneceğim," dedi.

Shirleen, "Bunu siz yapın doktor," dedi ve Shirleen'in gözleri Sniff'e kayarken doktor Nick'e döndü, sonra da göz kırptı.

Nick elimi bıraktı ve doktoru takip etti ama durdu. Sanki orada bir şey görmeyi bekliyormuş gibi arkasındaki yere baktı, sonra gözlerini kaldırdı.

"Vance?" diye seslendi.

Herkesin gözü Vance'e çevrilmişti ama o çoktan Nick'e doğru ilerliyordu.

Sonra kapıdan çıktılar.

Jules

Gözlerimi açtığımda bir yatakta yatıyor gibiydim ama hiçbir şey hissetmiyordum, sanki vücudum yoktu. Kısa bir süre önce oldukça ciddi bir acı çektiğimden ve çok fazla kanamam olduğundan ve şimdi hiçbir şey hissetmediğimden, öldüğümü düşündüm. Ve biraz da şaşkınlıkla bir melek olduğuma karar verdim.

Bir hareket gördüm, yan tarafa baktım ve Vance bana bakıyordu.

Yakışıklı yüzü gergin, endişeli ve belki de biraz kızgın görünüyordu ve melek benliğim ona gülümsedi çünkü belli ki süslü, yeni, kabarık beyaz melek kanatlarımla cennete uçmadan önce Vance ile sohbet etme şansım vardı.

"Hey," dedim.

Sesim bir meleğinki gibi süper tatlı ve melodik olmak yerine gerçekten zayıf, hışırtılı ve sessiz geliyordu.

"Hey," diye cevap verdi.

"Melek kanatlarımı görüyor musun?" Sesim hâlâ hırıltılı çıkarken sordum. "Güzeller mi?"

Bir saniye bana baktı, sonra dudaklarının seğirdiğinden oldukça emindim.

"Evet, Prenses. Muhteşemler."

"Yaşasın," diye fısıldadım.

"İyi olacaksın," dedi bana.

"Biliyorum. Bedenimi

hissetmiyorum."

Hiçbir anlam ifade etmediğimi fark etmedim ve zaten umurunda da olmazdı. Melekler muhtemelen mantıklı olmak zorunda değillerdi. Sonsuza kadar uçup saçma sapan konuşabilirlerdi, kimin umurundaydı ki?

Melek kıyafetimi düşünüyordum, meleklerin ne giydiğini merak ediyordum ve kendime bakmaya çalıştım, ama kendimi

çok fazla enerjim yoktu, bu yüzden denemeyi bıraktım ve gözlerim Vance'e bakmak için yana kaydı.

"Bu melek meselesi çok yorucu," diye onu bilgilendirdim.

"Eminim." Dudakları artık seğirmiyordu. Düpedüz sırtıyordu.

Sırtışını gerçekten sevdim.

İşte o zaman hatırladım.

"Aldın mı?" **B i r d e n b i r e** melek uykusuna yatmam gerektiğini fark ederek sordum.

"Neyi alayım?"

"Eve," dedim.

"Üzgünüm Prenses, duyamıyorum..."

Gözlerim kapandı ve onları açacak enerjim yoktu, bu yüzden zahmet etmedim. Meleklerin kör uçabileceğini düşündüm. Melek gibi sonarları ya da onun gibi bir şeyleri olmalıydı. Her neyse, kör uçamasam bile sadece bulutlara çarparım ve bulutların canımı yakacağını düşünmedim.

Ama cennete gitmeden önce bilmem gerekiyordu, daha da önemlisi Vance'in bilmesi gerekiyordu.

Gözlerim hâlâ kapalı olan Vance'e "Daha önce 'ev' dedim, anladın mı?" diye sordum.

Yaklaştığını hissettim ve bunun garip olduğunu düşündüm çünkü artık bir bedenim yoktu, en azından gerçekten yoktu, bu yüzden hiçbir şey hissetmemeliydim. Ama onu hissettiğime emindim.

Yanağını yanağıma bastırdı, kirli sakalı tenime sertçe değiyordu.

"Hayır, Jules," dedi kulağıma. "Anlamadım."

Kocaman bir iç çektim ve melek uykusunun beni çektiğini hissettim.

"Jules?" Vance seslendi, sesi çok uzaktan geliyordu ama sanki dudakları kulağımdaydı.

"Ev..." Fısıldadım ve sonra başka bir yere, belki de Cennet'e doğru kaydım. Bilmiyordum. Hiç parlak ışık olmadığı kesindi. Kahretsin, muhtemelen cennette "cehennem" demiyorlardı. Kahretsin, muhtemelen cennette de "bok" demiyorlardı. Daha melek oryantasyonuna bile gitmemişken şimdiden melek notları almaya başlamıştım.

Düşüncemi bitirmek zorundaydım. Bu benim son şansım olabilir.

Bu yüzden Vance'in kulağına fısıldadım çünkü ağızma çok yakınmış gibi görünüyordu (öyle olamayacağını biliyordum çünkü artık bir bedenim olmadığı için gerçekten bir ağızım yoktu).

"Evindesin. Reba Teyze ev bir yer değildir, sevdiğin insanlar orada olduğu sürece ev her yerdir demişti."

Sonra Cennet'e daldım, ama garip bir şekilde, uzaklaşmadan hemen önce parmaklarımda bir acı hissettim, sanki biri elimi çok sıkı tutuyormuş gibi.

NE OLURSA OLSUN

Iki günlüğüne cennette bir melek oldum. Ya da en azından öyle olduğumu sandı m .

Gerçekten, ilaçların etkisindeydim ve yoğun bakımdaydım.

Bu iki gün boyunca Vance'i bir kez, Nick'i ise üç kez gördüm. Ben melek uykusu çekerken benimle vakit geçirmek için sık sık geldiklerini bilmiyordum. Onları gördüğümde melek olmanın nasıl bir şey olduğuna dair hikâyeler anlattım çünkü iki gün boyunca kendimi melek sanmıştım. Bu konuda bir kitap yazabileceklerini ve milyoner olabileceklerini düşündüm. Bu fikri Vance ile bile paylaştım.

Hemşireler bana yoğun bakım ünitesinde ilk kez bu kadar çok kahkaha duyduklarını söylediler.

İki gün sonra, hayatta kalacağım belli olunca beni normal bir odaya aldılar. Hastanede uzun süre kaldım, ama olaysız geçmedi, çünkü World of Rock Chick'te hiçbir şey olaysız değildi.

Vance ziyaretçi saatlerine pek uymak istemediğine karar verdi. Personel ona geceyi yatağımın yanındaki sandalyede uyuyarak geçiremeyeceğini söyleyip durdu ama o yine de bunu yaptı ve Vance cidden tartışmak isteyecekleri türden bir adam değildi, bu yüzden ona izin verdiler.

İşi gereği her zaman dinlenmiş ve uyanık olması gerektiğini düşünerek ona benim evimde kalması gerektiğini de söyledim. Bana zerre kadar aldırış etmedi ve yine de hastaneye geldi.

Bu konuda tartıştık (çünkü Vance ile tartışmak konusunda endişelenmedim).

Ben kaybettim.

Gerçekten, ben o durumdayken benimle tartışması adil değildi.

Bunu ona bildirdim ama bana sırtmakla yetindi.

Yoğun bakımdan çıkarıldıktan birkaç gün sonra, gecenin bir yarısı garip sesler duydum.

Hastanelerin dünyanın en huzurlu yerleri olmadığını düşünürsek, bir doktor ya da hemşirenin beni kontrol etmek için orada olduğundan şüphelenmiştim. Bunun yerine, Vance ve Hector'un kapıda ölüm kilidi oluşturduklarını gördüm, gövdeleri bir arada, bacakları dikilmişti. Belli ki Hector içeri girmeye çalışıyordu ve aynı şekilde belli ki Vance buna izin vermek istemiyordu.

"Vance," diye fısıldadım ve iki adam da ölüm kilidi pozisyonunda donup bana baktılar. "Onu içeri alın."

"Prenses," dedi Vance
alçak sesle. "Onu içeri
alın."

Vance bir an tereddüt ettikten sonra ölüm kilidinden
çıktı ama bundan memnunmuş gibi davranmadı.

Hector yatağa yaklaştı.

"Shard'dan haberim yoktu," dedi Hector başucuma gelir
gelmez ve konuşmaya "merhaba", "merhaba" ya da
"ölmediğinize sevindim" gibi kelimelerle başlamanız
gerektiğini öğrenmek için görgü kuralları okuluna
gitmediğini de fark ettim.

"Biliyorum," dedim ona.

"Roam'un Lee'nin adamlarından birinin onu Cordova'dan
kurtarmasını istemeyeceğini düşünmüştüm. Cordova
aptalın tekiydi, Roam itibar kaybederdi. Bu işi senin
halletmeni tercih eder diye düşündüm."

"Biliyorum," diye
tekrarladım. "Eğer
bilseydim-"

"Ukalalık ettim," diye araya girdim ve gözlerim yatağımın
diğer tarafına geçmiş olan Vance'e kaydı.

Bu kısmı tam olarak bilmesini istemedim çünkü bu onu
kızdırabilirdi.

Ancak, Hector'un benim hatam olan bir şey için kendini
suçlamaya devam etmesini de istemedim.

Devam ettim, "O gece erken saatlerde çok içmiştim ve
bunu size söylemedim. Direkt içeri girdim. Hiç

düşünmedim. I

Roam'u gördüm ve içeri girdim. Senin hatan değildi. Benim hatamdı. Hiç düşünmedim."

"Yapmamalıydım-" diye başladı Hector.

"Sen doğru olanı yaptın, ben yapmadım. Lütfen bu konuda endişelenme. Benim hatamdı."

Bana bir süre baktı ve ben de ona baktım, hala gizli-dağınık-modunda olmasına rağmen (ve cidden saçını kestirmesi gerekiyordu, ama ben kim oluyordum da o kalın, siyah saçların kesilmesi gerektiğini söylüyordum, çünkü uzun ve dağınık, seksi görünüyordu), cidden yakışıklı bir adam olduğunu fark ettim. Eddie'nin, onu merak etmenize neden olan, bir nanosaniye içinde karanlık tarafa geçebileceğini düşündüren bir yanı vardı.

Eddie her şeyi kontrol altına almıştı. Hector'un yoktu.

Bir süre birbirimize baktıktan sonra başını salladı ve Vance'e bir bakış bile atmadan gitti.

Kapı arkasından kapandığında, Vance "Jules" diye seslendi.

Bakışlarım ona kaydı. Yüzüne bir kez baktım ve sonra gözlerimi kapattım.

"Melek uykusuna ihtiyacım var," dedim ve yalan söylemiyordum. Gerçekten de melek uykusuna ihtiyacım vardı. Ayrıca Vance Dersi'nden kaçmak için de bir bahaneye ihtiyacım vardı ve melek uykusu bu noktada işe yarıyordu.

Melek uykuma dalmadan önce, "Tanrım, tam bir baş belasıydın," dediğini duydum.

Roam benden önce, nedense hastanenin büyükannesi olduğunu düşündüğü Shirleen'e bırakılmış. Andy'nin barınaktan gelip çamura batmış bir domuz gibi yatarak doğruladığı bir gerçek.

Kurşun Roam'un sağ tarafına isabet etmişti ama neyse ki hayati organlarına isabet etmemişti. Yerde hareketsiz yatıyordu çünkü aşağı inerken başını Cordova'nın sehpasına çarpmış ve bu da onu bayıltmıştı. Yani sadece kanlı bir şekilde dövölüp vurulmakla kalmamış, aynı zamanda ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmişti.

Sniff beni ziyareti sırasında, Roam'un evindeki nekahat döneminde Shirleen'in ona annelik yapmasına pek izin vermek istemediğini açıkladı. Bunun başlıca nedeni Shirleen'in Roam'un her türlü konfora sahip olduğundan emin olmak için şımaran ve kendini yıpratın bir anne tipi olmamasıydı.

Bunun yerine Roam'a ne yapması gerektiğini söyledi, hem de çok. Dinlenmek ve Stu'yla (Roam ve Sniff'le çalışmaya gelen) çalışmak ve televizyon izleyerek kafasını çok fazla boş şeyle doldurmamak gibi şeyler, ama bunun yerine ona okuması için kitaplar verdi.

Sniff'i korkuttuğunu biliyordum ama Roam Shirleen'e katlandı. Sonra tekrar, muhtemelen yapmamaktan korkuyordu.

Roam nereye giderse Sniff de oraya gidiyordu, bu yüzden Sniff de Shirleen ile kalıyordu.

Roam tekrar sokaklara çıkabilecek kadar zinde olduğunda, Shirleen ona ve Sniff'e istedikleri kadar kalabileceklerini söyledi.

Shirleen "tek bir beşikte" yaşadığı için, onunla kalmanın kuralları olsa bile bir süre kalmaya karar verdiklerini söylediler.

Roam ve Sniff'in tüm ziyaretleri boyunca hiç küfür etmediklerini uzun zaman sonra fark ettim.

Bir kere bile.

Bu arada, Roam ve ben bu konu hakkında hiç konuşmadık, o benim hayatımı kurtarmaya çalıştı ve ben onunkini kurtarmak için iki kurşun yedim.

Ancak bir keresinde, ben hala hastanedeyken, bana tuhaf tuhaf baktığını fark ettim. Elini tuttum ve benimki sıkıştı.

Onunki de
öyle.

Bir
saniyeliğine.

Sonra geri çekildi.

On beş yaşında bir kaçak için söylenmesi gereken tek şey buydu. Ona vermeme izin vereceği en iyi şey buydu ve benim de alabileceğim en iyi şey buydu.

Bu beni mutlu etti.

Hamile olmadığımı söylemeye gerek yok. Sakin bir anımda bir hemşireye sormuştum ve bana kanama olduğunu söylemişti ama ne tür bir kanama olduğunu söyleyememişti.

Hastaneden çıktıktan sonra adetlerim normale döndü ve hemen hap kullanmaya başladım.

Hemşire, vücudumun düşük yapmamak için çok fazla travma yaşadığını söyledi.

Olsam da olmasam da bunu asla bilemeyecektim.

Yoğun bakımdan çıkarılı yaklaşık dört gün olmuştu ki, kız çetesi bir öğleden sonra ilginç bir dedikoduyla çıkageldi.

Indy, Ally, Jet, Roxie ve Daisy aptallar gibi sırtarak içeri girdiler. Indy bana Lee'nin Dawn'ı kovduğunu söylerken yatağımın etrafında dolandılar.

Nefesim kesilmedi çünkü bu o anda sahip olmadığım bir lükstü (çok acıyordu, gülmek, hareket etmek ve nefes almak da öyle). Bu yüzden sadece gözlerimi açtım ve ağzım açık kaldı.

"Görünüşe göre," diye başladı Indy, bunun her dakikasını severek, "Mace ve Monty gözetleme odasındaydı ve kıkırdama ve kıkırdama için sesi açtılar ve resepsiyon alanına görüntülediler. Dawn bir kız arkadaşıyla telefon görüşmesi yapıyordu ve senden bahsediyordu. Ne dediğini bilmiyorum ama Mace ve Monty çılgına dönmüş. Lee'yi aradılar ve Lee Luke'un yanındaydı."

Daisy ıngıraklı bir kahkaha attı ve ellerini birbirine srtt ve ben de iyi bir kısıma geldiğimizi anladım.

"Lee ve Luke doğrudan ofislerine gittiler," diye devam etti Indy. "Lee içeri girdi ve ona masasını toplamasını söyledi. Kovuldu."

"Luke ona binanın dışına kadar eşlik etti," diye araya girdi Roxie, gözleri parlıyordu.

Jet, "Her şeyi kayda almışlar," diye ekledi.

"Brody bunu, kaşlarını çatarak, ters ters bakarak ve sinsi telefon görüşmeleri yaparak çektiği eski görüntülerle bir müzik klibine bile dönüştürdü. Klibin müziğine 'Kaltak Geri Döndü' adını verdi. Bu çok doğru! Grmen için sabırsızlanıyorum," dedi Ally, deli gibi sırtarak.

"Evet, hepimiz oraya gittik ve milyarlarca kez izledik. Lee onu kovduğunda Dawn çok sinirlenmişti. Harikaydı!" Indy bitirdi.

lme yakın bir deneyim yaşadığım gerçeğini göz önünde bulundurduğumda, daha iyi bir insan olmam, hayatımı iyi işler yaparak yaşamam ve şirretlik yapmamam gerektiğini biliyordum, bu şirretlik yapan biri hakkında şirretlik yapmak olsa bile. Yine de Dawn'ın kovulmasına sevinmekten kendimi alamadım. Özellikle de herkes bu konuda çok mutlu göründüğü için.

Ve tabii ki, aptal sürtük benim hakkımda konuşuyordu.

LUKE BENİ ZİYARETE GELDİ.

Bir sürü ziyaretçim oluyordu. Kız çetesi, Tex ve Nancy, Tod ve Stevie, Duke ve Dolores, Shirleen, Heavy ve Zip.

May her zaman barınaktan hikayeler anlatarak ve yanında çalınmış puding kapları taşıyarak gelirdi.

Frank içeri süzüldü, benimle beş dakika konuştu ve pencereden bile olsa güneş ışığının üzerine vurmasından rahatsız olmuş bir şekilde dışarı süzüldü.

Çocuklarımdan bir grup geldi ve Nightingale Men de geldi: Mace, Ike, Bobby ve Monty.

Tabii bir de Nick ve Vance vardı, akşamları benimle kalıyorlardı, çoğunlukla arkalarına yaslanıp bitmek bilmeyen futbol maçlarını izleyerek, Heisman Kupasını kimin kazanacağından falan bahsederek beni ölümüne sıkıyorlardı. Neyse ki çoğu zaman uyuşturuluyordum ve çok uyuyordum.

Luke gelene kadar bir süre geçti.

Uyuyordum ve uyandığımda onu yatağa doğru çekilmiş bir sandalyede otururken gördüm, parmakları birbirine bağlıydı ve yatağın kenarına dayanmıştı. Öne doğru eğilmişti, alnı ellerinin üzerindeydi.

Duruşu beni biraz şaşırttı. Gerçekten Süper-Erkek'e yakışmıyordu.

"Hey," dedim.

Başını kaldırdı ve bana baktı.

Bu beni de şaşırttı, çünkü Luke gafil avlayabileceğiniz türden bir adam değildi ve o kadar dalgındı ki, bunu yapmışım.

"Hey," dedi, yüzü ciddi, ağzı sıkı. Arkasına yaslandı ve kollarını dizlerine dayadı.

"İyi misin?" Ben sordum.

Bana baktı ve "Geceleri gözlerimi kapattığımda seni yerde kanlar ve cesetler arasında yatarken görmediğim zaman iyi olacağım" dedi.

Vay be.

Korktuğum gibi, tatlı rüyalara yol açan bir görsel değil.

"Ben Üzgünüm." I Fısıldadı, ve
diledi Orada söyleyecek daha iyi bir
şey vardı.

Yoktu.

Bana bakmaya devam etti ama hiçbir şey söylemedi.

Sonra alçak ve sessiz bir sesle, "Sen bir adam öldürdün," dedi.

Başımı salladım.

Shard ölmüştü. Onu başından vurmuştum. Polis ben yoğun bakımdan çıkana kadar bekledi ve Vance yanımda durup elimi tutarken ifademi verdim. Roam ve Sniff de kendi ifadelerini verdiler. Polis suçlamada bulunmayacaktı, çünkü bunu nefsi müdafaa için yaptığım açıktı. Shard Cordova'yı öldürmüştü, beni ve Roam'u vurmuştu. Davayı onun üzerine kapatmaktan çok mutluydular.

Kendi adıma, bunu düşünmemeye çalışıyordum.

"Bununla yaşayabilecek misin?" Luke sordu.

Tekrar başımı salladım. "Fazla seçeneğim yok."

Luke bana bakmaya devam etti, ben de konuşmaya devam ettim.

"Onun burada olması ile Roam ve benim burada olmam arasındaki fark bu. Ben Roam ve kendimi seçtim. Bence doğru karar buydu."

"Öyleydi. Hâlâ kafanı kurcalayacak," dedi Luke bana.

Haklı olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Vance'le konuştuğunda kafanı karıştırmaya başlıyor," diye devam etti Luke. "Vance'e ulaşamazsın, sonra ben, Lee, Monty, Mace, Ike. Herhangi birimiz seni dinler ve kafanın nerede olduğunu biliriz."

Ona bakma sırası bendeydi. Eğer altta yatan mesajını okuyorsam, bana hepsinin birini öldürdüğünü söylüyordu.

"Şimdi gerçekten çocuklardan biriyim," dedim usulca, teorimi test ediyordum.

"Kulübe hoş geldin," diyerek tahminimi doğruladı.

Bunu şaka yollu söyledi ama hiç eğlenmedi ve ikimiz de gülmedik.

"Aptallık ettim. Yapmamalıydım-" diye başladım ama aniden ayağa kalktı ve bana doğru eğildi.

Sonra beni öperek tekrar şaşırttı.

Luke, alaycı, seksi bir öpücük değil ama elini başımın yanına koydu ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. Birkaç santim geri çekildi ve gözlerimin içine baktı.

"Tekrar tekrar üzerinden geçebilir, milyonlarca farklı şekilde yeniden yaşayabilirsiniz. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Oğlunuzu kurtardınız ve ikiniz de nefes alıyorsunuz. Son," dedi.

O kadar uzun süre olduğu yerde kaldı ki cevap verme ihtiyacı hissettim.

"Tamam," dedim ama biraz titrek bir sesle.

"Yeniden yaşamaya başlarsan, Vance'le, benimle ya da çocuklardan biriyle konuş. İçinde tutma. Tekrar söylüyorum, dinleyeceğiz."

Başımı salladım ve nefes almakta zorlanıyordum, göğsümden vurulduğum için değil, Luke harika bir adam olduğu için. Luke'a bakarken, Luke'la takılırken, Luke'un böyle biri olabileceğini asla bilemezdim. Yüzü sertti ama yakındı ve gözlerindeki yumuşak endişeyi gördüm ve bu normalde yakışıklı olan bir adamı düpedüz güzel gösteriyordu.

Başparmağını yavaşça elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Sonra elini çekti, burnuma dokundu, bana seksi bir yarım sırtış attı ve gitti.

Sadece Vance, Nick ve benimle Şükran Günü geçirmedim. Rock Chicks hastane odamda büyük bir Şükran Günü partisi verdi.

Yemeğin tamamını ve tüm yiyecekleri getirdiler ve başka yerlerden sandalyeler taşıyarak ayakta durdular ya da oturdular, yemek yediler ve sohbet ettiler. Erkekler futbol izlerken tüm kadınlar büyük bir maratonla Trivial Pursuit oynadı.

Tabii ki yemeğimi bir pipetten emmek zorunda kaldım ve sonunda hemşireler gelip onlara gitmeleri gerektiğini söylemek zorunda kaldılar ama yine de eğleneliydi.

MARTIN VE CURTIS beni ziyarete gelmişlerdi.

Orada bulundukları süre boyunca küfür de etmediler.

Bunun yerine bana neden sokakta olduklarını anlattılar. Onlarla aylardır çalışıyordum ve bana açılmaları için vurulmam gerekiyordu.

Şikayet etmedim.

Bunun yerine, onlar gittikten sonra Shirleen'i aradım ve sohbet ettik.

Sonra Andy'yi aradım ve Martin ile Curtis'in anneleriyle yeniden bir araya gelmeye hazır olduklarını söyledim. Annelerinin hoşlanmadıkları yeni bir erkek arkadaşı vardı. Ondan hoşlanmamak için sebepleri vardı, gerçekten iyi bir sebep ve Andy ne yapacağını biliyordu.

Martin ve Curtis'in annesi ya oğullarına kötü davranan bir erkek arkadaşını terk etti ya da oğulları Shirleen'in yanına taşındı.

Anneleri erkek arkadaşını terk etti.

Sonra suç duyurusunda bulundu.

Yaptıklarıyla, eski sevgilisi hapishanede pek eğlenemezdi.

Birkaç hafta sonra beni serbest bıraktılar ve Vance'in kulübesine gittim.

Vance ve ben bu konuda tartıştık. Nick ve ben de bu konuda tartıştık. Kanepemde uyumamı ya da yatak platformuna tırmanmamı istemediler.

Bana karşı birlik oldular. Serbest bırakılmadan önce benim katkım olmadan karar verdikleri ve başka seçeneğim olmadığı açıktı. Bunu endişe verici buldum, çünkü geleceğim için iyiye işaret olmayabilirdi.

Başımı çatlatan mamma jamma hâlâ benimleydi. Ancak gücüm Sal Cordova'nın oturma odasının zeminine sızmıştı ve dövüşe hazır hale gelmem biraz daha zaman alacaktı.

Ben de pes ettim.

Vance beni yeni siyah bir GMC Sierra ile evine götürdü (Ally bana Indy'nin ona Lee'nin Vance'in eski püskü kamyonetiyle dolaşmamı istemediği için satın aldığını söylediğini anlattı ve ben kesinlikle Harley'e binecek durumda değildim).

Daisy ve Roxie giysilerimin bir kısmını toplamıştı. Nick de Boo'yu, kumunu, mamasını, ödülleri ve oyuncaklarını toplayıp kedimi ve eşyalarımı Vance'in kulübesine götürdü.

Vance ve Nick için ne yazık ki (benim için şanslıydı, çok komik olduğunu düşünmüştüm), kabin düşündükleri kadar dinlendirici değildi, çünkü herkes büyük bir düzenlilikle geliyor ve uzun süre kalıyordu. Tod ve Stevie haftalarca süren bir Yahtzee turnuvası düzenlediler (Jet kazandı). Heavy oraya bir kum torbası bile getirdi, Vance'in ikinci yatak odasına kurdu ve ben ayaktayken oturup Ding Dongs, Oreos ve şüpheli krema benzeri dolgulu diğer çikolata aromalı atıştırmalıkları yedi ve beni acımasızca deldi.

VANCE İYİLEŞTİRME SÜRESİNCE ÇALIŞTI, ancak Lee onu hiçbir zaman şehir dışına çıkaracak bir işle görevlendirmede. Ayrıca gözetim odasında gece vardiyası da verilmedi.

Bu, Vance'in her gece saat sekizde, genellikle de daha erken evde olması anlamına geliyordu.

ARALIK AYININ SONLARINDA, Noel'e yakın, hala iyileşmekte olduğum ama her geçen gün daha da güçlendiğim bir zamanda, Vance'in banyosunda durdum, üzerimde dantelli, pembe hipsterlardan başka bir şey yoktu ve aynada kırmızı, çirkin, buruşuk, çok ama çok yavaş solan yara izlerime bakıyordum.

Soluyorlardı ama asla kaybolmuyorlardı ve hiç de çekici değillerdi.

Vance'in bir tişörtünü giydim. Vurulduğumdan beri seksi bir gecelik giymemiştim. Sahip olduklarımın hepsinin korsajı yara izini gösteriyordu. Bunu biliyordum çünkü hepsini denemiş ve kontrol etmişim.

Yatak odasına doğru yürüdüm.

Vance yatakta yatıyordu, göğsü çıplaktı, çarşaf beline kadar iniyordu, çarşafın altında da çıplaktı. Bunu Vance çıplak uyuduğu için biliyordum, yaşadığım son travma sırasında x-ray görüşü kazandığımdan değil.

Okuyordu.

Boo yüzüstü yatıyordu, gözleri kapalıydı ama başı yukarıdaydı.

Yatağın etrafında döndüm, örtüleri geriye doğru çektim ve yorganı boynuma kadar çekerek uzandım.

Birden fazla kurşun yarasının seks hayatınızı ciddi şekilde sekteye uğrattığını söylemek yanlış olmaz. Çözmek için pek de hevesli olmadığım bir pürüz.

Aslında, Vance'in beni bir daha çıplak görmesini istediğimi hiç sanmıyordum.

"Sanırım ayrılmalıyız," diye tavana doğru geveledim ve sonra ruh halinin değiştiğini ve odayı tehlikeli beyaz-sıcak elektrikle doldurduğunu hissettiğimde gözlerimi sıkıca kapattım.

"Pardon?" diye sordu.

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Bakmamalıydım. O bana bakıyordu. Kaşları çatıktı ve gözleri

ve bunun Vance ile iyi bir kombinasyon olmadığını öğrenmiştim.

"Bence ayrılmalıyız," dedim ona.

"Tanrım, tam bir baş belasıydın," diye mırıldandı ve kitabına geri döndü.

"Ciddiyim, Vance."

"Kapa çeneni, Jules," dedi gözlerini kitabından ayırmadan.

Yanıma döndüm, uzandım ve kitabını yere ittim. Gözleri bana dikildi ve bir bakışıyla hareketlerimi yeniden gözden geçirdim ama artık çok geçti.

"Crowe-" diye başladım ama Vance döndü.

Boo karnından uçtu ve Vance kitabını komodinin üzerine koydu. Sonra bana geri döndü ve bana doğru yuvarlandı. Kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Bunu nazikçe yaptı, haftalardır bana nasıl dokunuyorsa, ama bu sefer bir anlamı vardı.

"O lanet kafanın içinde ne var?" diye sordu yan yana, yüz yüze uzandığımızda, bedenlerimiz birbirine değdiğinde.

"Ben...sen...şey..." Durdum ve tekrar başladım, "Senin seks yapmak zorunda olan bir adam olduğun çok açık, um... çok fazla ve um... artık seks yapamayız."

"Neden artık seks yapamıyoruz?"

"Şey," diye başladım ve durdum.

Gerçekten açıklamak zorunda mıydım?

Ona baktım. Bana ters ters bakıyordu.

Sanırım ben yaptım.

"Biraz iğrencim," diye bitirdim.

"İğrenç mi?"

"Evet, iğrenç."

"Nasıl iğrençsin?" Şimdi
sinirlenmeye başlamıştım.

"Senin için hecelememi istediğine inanamıyorum," diye
tersledim.

Eli hareket etti, kalçamın üzerinden aşağı indi, sonra
gömleğimin altından yukarı çıktı ve iki kolu da beni sardı.

"Yüzünün yarısını havaya uçurabilirdi, sen hayatta
kalırdın, hala yanımda yatıyor olurdun."

Göz kırptım.

Aklımı başımdan alan bu ifadeyi anlamam için hiç
duraksamadı.

Devam etti.

"O kurşunlardan biri omuriliğini parçalasaydı, şu anda
yanımda yatıyor olurdun."

Aman Tanrım.

Kolları daha da sıkılaştı, bedenimi ona doğru bastırdı ve
yüzü çok yaklaştı.

"İşte bu kadar. Sen ve ben. Ne olursa olsun," diye ilan
etti.

"Crowe-" diye fısıldadım, o kadar sersemlemiş, o kadar etkilenmişim ki kalbimin durmuş olması gerektiğini düşündüm.

"Ne olursa olsun," dedi, sesi sert ve güçlüydü ve içimde gürlüyordu. "Bana senin için evim olduğumu söyledin ve ben de bunu anladım. Sen benim evimsin. Benim hiç evim olmadı. Bulduğumu seviyorum ve onu kaybetmeyeceğim. Ne olursa olsun."

Elimde değildi. İstemedim ama ağlamaya başladım. Yüksek sesle hıçkıra hıçkıra ağlamak gibi değildi. Gözlerimi dolduran ve sessizce dökülen yaşlar gibi bir ağlamaydı.

Ağlamamı izledi ve tek kelime etmedi, sadece bana sarıldı.

"Sen-sen dedin ki..." Kekeledim, "eğer bedenimi değiştirirsem-"

"Göster bana," diye mırıldandı, sesi ve gözleri yumuşamıştı.

Ağlamayı hemen kestim ve "Ne?" diye sordum.

"Göster bana, Prenses."

Asırlar gibi gelen bir süre boyunca ona baktım, tam olarak ne demek istediğini biliyordum.

Ağzı benimkine geldi ve tekrar "Göster bana" dedi.

Ona gösterecek cesaretim olup olmadığına karar vermek için zaman kazanmak amacıyla nefesimi içime çektim. Sonra buna karar vererek -aslında buna mecburdum- geri çekildim ve o da beni bıraktı.

Yorganı aŖađı itti. TiŖörtümü yukarı çektim ve gözlerimi kapattım.

Ağzını üzerimde hissettiğimde onları tekrar açtım.

Hareket etti, yaralarımaya hafifçe dokundu, elleri yanlarımda, kalçalarımda dolaŖtı ve sonra beni sırtüstü yatırdı.

Yukarı çıktı, göğsümdeki yara izini öptü, sonra ağzını göğüslerime götürdü, orada çok daha fazla zaman geçirdi, önce birinde sonra diğesinde. Harika bir histi ve ne kadar iğrenç olduğumu tamamen unutmuŖtum.

Sonra ağzı aŖađı indi. Daha aŖađıya. Bacaklarımdın arasına yuvarlandı ve ağzı oradaydı.

O zaman ne kadar iğrenç olduğumu tamamen unutmuŖtum.

Bir süre sonra külotumu çıkardı ve beni ağzıyla boşalttı. MuhteŖemdi.

Sırt üstü yuvarlandı. Üstüne çıktım ve elimi ona doladım.

"Jules, sen-" diye başladı, ama ben eğildim ve onu sessizce öptüm.

Sonra ona içimde rehberlik ettim ve üstüne çıktım. Acele etmedim, çünkü daha yeni orgazm olmuŖtum, bu yüzden dünyadaki tüm zamanım vardı, gerçekten iyi hissettirdiğinden bahsetmiyorum bile.

Vance pek yavaŖ değıldi gerçi. Yol boyunca bir yerlerde kendi başının çaresine baktığını düşündüm, ama belki de

Yanılmışım. Sabırsızlandı ve ayağa kalktı, elleri kalçalarımın daha hızlı gitmem için beni ikna ediyordu. Elleri yanlarıma doğru kayd ve gözleri gözlerime kilitlendi.

"Tişörtünü çıkarmak istiyorum," dedi sesi kısık bir şekilde. Başımı salladım.

Beni derin ve sert öptü.

Sonra tekrarladı, "Tişörtünü çıkarmak istiyorum."

Öpüşmenin etkisiyle kafam biraz karıştı, bu yüzden "Tamam." dedim. Yavaşça tişörtümü başımın üzerinden çekti.

Ağzı göğsümdeydi, yara izim, göğüslerim, elleri sırtımı eğmemi ve kendimi ona göstermemi sağlamak için bastırıyordu. Daha hızlı, daha hızlı hareket ettim ve o da başını geriye eğdi. Parmakları saçlarımla arasına girdi, yüzümü ona doğru eğdi ve boşalmadan hemen önce beni öptü.

Sanırım vücudumdan iğrenmedi.

Noel'i Nick'lerde geçirdik, sadece Vance, Nick ve ben.

Nick'e yaklaşan Springsteen konseri için bilet verdim. Vance'e kalın, örgülü deri bir bant ve önünde biri kartal diğeri bufalo olan iki küçük gümüş madalyon bulunan bu harika gerdanlığı verdim. Gerdanlığı taktı, genelde erkeklerin üzerindeki takılardan hoşlanmam ama onun üzerindeki deri ve gümüş çok seksi görünüyordu.

Nick ben iyileşirken bileziğimi çaldı ve üç halka daha taktırdı.

Nick için zümrütlü bir tane, ki günler sonra bunun iyilik, sadakat ve aşkı simgelediğini öğrendim.

Benim için samimiyet, cesaret ve bilgeliği simgeleyen mavi topazlı bir tane.

Bunu Vance ve Nick'e okuduğumda Nick, "Sonuncusu hakkında bir şey bilmiyorum" dedi.

Vance bu yorumun çok komik olduğunu düşündü, başını geriye attı ve güldü, bu da onu yakalamaya çalışmam gerektiği anlamına geliyordu. Ama o beni yakaladı, kollarının arasına aldı ve yüzü boynuma gömülü halde gülmeye devam etti.

Ve son olarak, Vance için asalet, güzellik ve barışı simgeleyen incili bir tane.

Bu nasıl mükemmel oldu?

Tabii ki açtığımda gözyaşlarına boğuldum, bu da beni kızdırdı çünkü o günlerde sürekli ağlıyor gibiydim, ama Vance beni kucağına çekti ve ağlamam bitene kadar bana sarıldı. Kafa patlatan bir mamma jamma olsam da yine de bunun çok hoş olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Zip, Nick'in yanına bir hediye bıraktı. "Ne olur ne olmaz" yazan bir not iliştirilmiş bir silah kılıfıydı.

Kıçım la güldüm.

Vance ve Nick bunun komik olduğunu düşünmediler (hem de hiç).

Noel yemeğini benim evimde yedik çünkü daha iyi bir yemek masam vardı.

Nick endişeli, Vance ise eğlenmiş bir şekilde bana bakarken yemeği pişirdim, çünkü bu süreçte çok fazla küfür ettim.

İyileşme sürecindeyken Vance'in kulübesinde yemek pişirme alıştırmaları yapıyordum ve çok da kötü gitmiyordu. Ancak Noel domuz bonfilesi bir şekilde çiğ kalmıştı. İkisine de bunun benim hatam olmadığına yemin ettim, aptal fırınım yüzünden olmalıydı.

Sonra Nick bana hangi sıcaklıkta pişirdiğimi sordu ve ben de "Yemek kitabında yazdığı gibi elli derecede" dedim.

Nick yemek kitabını aldı ve bana üç elli yazdığını gösterdi, sanırım bu da fırından kaynaklanmadığını kanıtlıyordu.

Vance, bilginiz olsun, bu alışveriş boyunca sessiz kaldı. Ancak tüm bu süre boyunca bok yiyen sırtışını takındı.

Neyse ki Nick yedek bir domuz bonfile pişirdi (her ihtimale karşı), böylece her şey kurtuldu.

Vance bana hediyemi daha sonra yatakta, ay ışığından başka hiçbir şey üzerimize vurmazken verdi. Parmak eklemime kadar uzanan ultra geniş, dövülmüş gümüş bir yüzüktü. Muhteşemdi.

Sağ yüzük parmağıma taktım ve Vance onu çıkarıp sol parmağıma taktı, ama parmağımı öpmeden ve yüzünde "benim" ifadesiyle bana bakmadan önce değil.

Ay ışığında bile görebiliyordum.

Dahası, onu hissedebiliyordum.

O zamandan beri o yüzüğü hiç çıkarmadım.

Noel ve Yeni Yıl arasındaki HAFTA yoğundu çünkü Yeni Yıl'dan sonra işe geri dönüyordum ve Vance ile evleri paylaştığımızı düşünürsek yapacak çok işimiz vardı.

Eşyalarının bir kısmını benim evime getirdi ve ben de eşyalarımın bir kısmını geri taşıdım ama çoğunu kulübede bıraktım.

Kedi gereçlerini iki katına çıkardık, böylece Boo bizimle birlikte gidip gelebilecekti (bu arada Boo Sierra'ya binmeyi seviyordu, çılgın kedi), biz kum kutuları ve kedi kapları taşımayacaktık.

Vance'e kulübesi için kitap rafları aldım. O da orada müzik dinleyebilmem için bana bir müzik seti aldı. Ayrıca kimse müzik setini çalmasın diye iyi bir kilit taktı ki bence akıllıca bir hareketti.

Bana bir anahtar verdi.

LEE, yeni bir resepsiyonistten bahsetmeksizin, yeni Nightingale Araştırma Adamlarını işe alıyordu ve yılbaşından önceki hafta turnayı gözünden vurdu.

Sonunda uyuşturucu ticaretinden kurtulan Darius, Lee için çalışmaya başladı. Vance'in bana söylediğine göre bu pek de popüler bir hareket değilmiş. Gerçi Nightingale Araştırma'da kimsenin bir şeyin popüler olup olmamasını önemseyemediğini sanmıyordum.

Mucizevi bir şekilde kimliğini açığa çıkarmayan Hector, uzun soruşturmasını adamını yakalayıp sonlandırdı. Bundan sonra, sadece Hector'un bildiği nedenlerden dolayı (ve bunu kesin olarak biliyorum çünkü Indy Lee'ye yedi kez çıplak minnettarlık göstermeyi denedi ve hiçbir şey elde edemedi), DEA'dan ayrıldı ve Lee için çalışmaya başladı.

İşin ilginç yanı, artık uyuşturucu ticareti yapmayan Shirleen de günlerini geçirmek için bir yol arıyordu. Darius'la birlikte bir barları vardı ve bir poker oyunu işletiyorlardı. Oyunu kapattı, bar için iyi bir yönetici tuttu ve Lee'nin resepsiyonisti oldu.

Kimse Lee'nin neden kocaman bir Afro'su olan ve hiçbir deneyimi olmayan çılgın, eski uyuşturucu satıcısı bir kadını resepsiyonist olarak işe aldığını gerçekten bilmiyordu (ve bu konu hakkında çok konuştuk, çoğunlukla Dozens'ta brunch yaparken), ama sonra yine Dawn'ı da işe almıştı, yani anlayın işte.

Indy ve Lee'nin dubleks evlerinde düzenledikleri Yeni Yıl Partisinin tek kötü yanı havai fişeklerin patlamaya başlaması ve benim çıldırmamdı.

İsteyerek yapmadım ama kontrol edemedim, gürültü... Panikledim.

Vance, yarı yolda bırakıp gecenin karanlığında çığlıklar atarak kaçmayacağımdan emin olduktan sonra beni etrafımda toplanan kızlarla (ve Tod ve Stevie'yle) baş başa bıraktı. Sonra o, Luke, Mace, Lee, Hank ve Eddie (Tex ve

Duke) her birinin yüzünde korkutucu ve kızgın bir ifade vardı. Yaklaşık on dakika içinde gürültü kesildi ve hepsi el konulan bir sürü havai fişekle geri döndü.

Yani bazı açılardan belalı bir adamın kız arkadaşı olmak iyiydi.

Gerçi havai fişek kutlamalarının tadını çıkaran çocuklar muhtemelen buna katılmazlardı.

MART ayında Sniff ve Roam'u GMC'ye bindirdik. Nick, Boo'nun yaş mamasını dağıtacağına söz vererek bizi uğurladı ve dördümüz Vance'in memleketi Ignacio'ya doğru yola çıktık.

Yola çıkmadan bir hafta önce Vance annesini aramış ve ziyarete geleceğimizi söylemişti.

Belli ki uzun zamandır kayıp olan oğlundan bir telefon beklemiyordu ve çılgına döndü, sonra da kontrolsüz hıçkırıklara boğuldu. O sırada Vance telefonu bana uzattı ve ben de ona pis bir bakış attım ama o bunu görmezden geldi. Annesini sakinleştirdim ve başımızın üstünde yerimiz olduğunu, istediğimiz zaman gelebileceğimizi öğrendim.

Ne zaman istersen.

Bunu on beş kere falan söyledi.

Ignacio'dan yaklaşık bir saat sonra, Sniff'in bile normalde kıpır kıpır olduğundan daha fazla koltuğumda kıpırdanıyordum, tamamen çıldırmıştım.

Arkada oturmuş, sadece sol bileği direksiyonda, gözleri yolda, düşünceleri saklı, salatalık gibi soğukkanlı bir şekilde arabayı süren Vance'e baktım.

Tedirginliğimi hissetti, gözleri bana kaydđ ve "Hâlâ" dedi.

"Hâlâ, kıcımın kenarı," diye
mırıldandım. Vance kıkırdadı.
Roam da öyle.

Eve doğru sürdük ve Vance yeni, parlak siyah kamyonetini ancak durdurabildi ki kapı açıldı ve gür, siyah saçlarında bir tutam gri olan ve uğruna ruhumu satabileceğim elmacık kemiklerine sahip güzel bir Kızılderili kadın uçarak evden çıktı.

Kamyona giden yolun yarısına kadar koştuktan sonra durdu. Vücudu kaskatı kesildi ve yetişkin oğluna baktı, onu yirmi yıldır ilk kez görüyordu.

Vance kamyonetten indi (hala bir salatalık kadar soğukkanlı olduğunu ve her hafta sonu ziyarete geliyormuş gibi davrandığını eklemeliyim) ve ona ulaşmak için kaputun etrafında dönmemi bekledi. Elimi tuttu ve annesine doğru yürüdük, Roam ve Sniff arkada kaldı.

Ufacık tefecik bir şeydi ve bizim gelişimizi izledi, gözleri Vance'den sadece bir kez ayrılıp birbirine bağlı ellerimize kaydđ ve sonra bir anlığına bana baktı. Yaklaştığımızda, hemen hemen herkesin yaptığı gibi Vance'e baktı

-Sanki dünyaya düşmüş bir tanrıymış gibi (bazen, normalde orgazm sonrası, öyle olduğundan şüphelenirdim, ama bunu ona asla söylemedim, yine de şüphelerimi Ally, Indy, Jet, Roxie ve Daisy ile paylaştım ve hepsi aptal aptal güldüler).

"Oğlum," diye fısıldadı, sanki tam olarak inanamıyormuş
o. gibi

"Evet anne," dedi Vance.

Onun sözleri üzerine gözyaşlarına boğuldu. Ne
yazık ki ben de öyle.

Ne diyebilirdim ki? Kafa çatlatan bir mamma jamma bile
ve düzinelerce kavuşmaya tanıklık etmiş bir sosyal hizmet
görevlisi, bu tür bir kavuşma karşısında kendini
kaybedecekti.

Vance annesine sarıldı. Roam kolunu omuzlarıma doladı
ve ben de yüzümü onun boynuna gömdüm.

Sonunda, uzun bir haykırıştan sonra bana baktı.

"Benim adım Roslyn," dedi yüzünü silerek ve kendini
kontrol etmeye çalışarak.

"Ben Jules," dedim ona, tıpkı onun yaptığı gibi yaparak.

Sonra, Tanrı'nın bilmediği bir nedenden ötürü,
birbirimizin kollarına girerek tekrar ağlamaya başladık.

Adamlar bizi kendi halimize bırakıp kamyonu boşalttılar
a m a Roam'un "Kahretsin, aptal sürtükler" diye
mırıldandığını duydum.

"Orospu deme!" Tam kapı çarparken arkasından
bağırdım.

Roslyn güldü.

Onu izledim ve oğlunun ona çok benzediğini fark ettim.

Birkaç gün Roslyn'de kaldık. Babası gizemli bir şekilde "balık tutmaya gitmişti", Vance bunu anlayışla karşıladı ama bu beni çok kızdırdı. Yine de çaba sarf ederek çenemi kapalı tuttum.

Kardeşi Owen'ın Santa Fe'de yaşadığını öğrendik. Owen ve ailesi son günümüzde, Vance'in annesi biz yola çıkmadan önce öğle vakti bizim için bir barbekü partisi düzenlediğinde yanımıza geldi.

Owen'la yeniden bir araya gelmeleri pek iyi gitmedi. Owen hemen Vance'i ölçtü ve gördüklerinden hoşlanmadı (bana sorarsanız saf kıskançlık).

Owen evliydi ve iki küçük oğlu vardı, Vance'den daha kısaydı ve görünüş olarak babasına çekmişti. Vance annesine benziyordu, yani muhteşemdi. Owen pek iyi değildi ama yine de önyargılı olabilirim. Owen bir tür pislikti, bunu hemen düşündüm.

Eğlencenin tatlı aşamasına gelindiğinde, Owen mutlu sarhoşluğun sınırını aştı ve sarhoş oldu, bunu çok yaptığını bildiğiniz bir şekilde yüksek sesle ve iğrenç bir şekilde, özellikle de hem Roslyn hem de Owen'ın karısı çok gerginleştğinde ve kendi içlerine çekilmeye başladığında.

Orada bulunduğumuz süre boyunca Vance... yani Vance gibiydi. Sakin ve rahat. Roslyn'i ve hepimizi rahatlattı ve annesiyle geçirdiğimiz zaman da güzeldi. Komik ve tatlıydı ve belli ki onunla birlikte olduğumuz için mutluydu. Yine de bazen onu Vance'e bakarken yakalıyordum.

kaybolmuş ve son derece üzücü bir şeydi. Tanrıya şükür Sniff oradaydı. Onun motorlu ağızı genellikle onu kendine getirmeye yarıyordu.

Ancak kardeşinin sarhoş davranışları Vance'in tepkisini çekmiş, iki yeğenine, annesine ve baldızına baktıktan sonra kardeşini evin önüne götürerek sohbet etmiştir.

Owen sadece sarhoş, gürültülü ve iğrenç olmakla kalmayıp aynı zamanda ciddi şekilde sinirlendiğinde sohbet dejenere oldu. Bağırışları arka tarafa kadar duyduk ve ayağa kalkıp ön tarafa doğru koştum, tüm parti beni takip etti. Owen Vance'in suratına bağırırken araya girmeye çalıştım ve Vance ona dik dik baktı.

Owen öfkeli bir yüz ifadesiyle bana döndü ve bağırdı, "Kapa çeneni, kaltak. Kimsin lan sen?"

Bir anda (Lightnin' Crowe'un tarzı gibi), Owen evin karşısında, Vance'in ön kolu boğazında ve Vance yüzündeydi.

Birleşme barbeküsü gitti.

Owen, bir saniye önce bir metre ötede deli gibi bağırırken, bir saniye sonra evin karşısında sıkışmış ve güçsüz kalmış olduğu için şaşkın görünüyordu.

"Akıllıca değil," dedi Vance korkutucu, sessiz bir sesle. İtti ve Roam'a baktı. "Toparlan."

Kendisi de pek mutlu görünmeyen Roam tereddüt etmedi. Sniff'i yakaladı ve eve doğru koştular.

"Ama daha turtaya gelmedik!" Roslyn ağladı.

Vance fikrini değiştirecek havada değildi. On beş dakika içinde toparlanıp gitmeye hazırđık. Owen ortadan kaybolmuştu. Biz vedalaşırken karısı ve çocukları Roslyn'in yanında duruyordu.

"Geri donecek misin?" Roslyn, Vance'e dokunmadan bir adım ötesinde durarak sordu ve sesinin tınısı gözyaşlarımın boğazımda dğmlenmesine neden oldu.

"Geri doneceğim," dedi Vance ona.

Vance'in yanında duruyordum ve gözleri bana kaydı.

"Onu geri getirecek misin?" diye sordu, Vance soruyu çoktan yanıtlamış olmasına rağmen.

Ona gülümsedim. "Onu geri getireceğim."

Ona sarıldım ve Denver'a gelip bizi ziyaret etmesini söyledim.

Vance küçük yeğenlerinin başlarına dokundu, baldızına başıyla selam verdi ve annesinin alnından öpmek için döndü.

Sonra gitmiştik.

Tatilimize duygusal bir başlangıç yaptıktan sonra, haftanın geri kalanını kamp yaparak geçirdik.

İki sokak akıllısı, şehirli kaçağın Ouray'in dışındaki dağlarda zorbalık yapması oldukça komikti. Hiçbir fikirleri yoktu.

Vance sabırlı bir öğretmendi.

Öte yandan ben, onlara sopa göstermekten asla vazgeçmedim.

MART AYININ SONLARIYDI ve May ve ben Vance, Monty ve Mace ile birlikte gözetim odasında takılıyorduk.

May ve ben, çocuklar ve Shirleen için Pasquini'den kalzone'lardan oluşan bir öğle yemeği getirmiştik. Onları yiyor ve Tex ile Duke'un Kent State'te olanlar hakkında tartışmalarını izlerken (her ikisi de aynı fikirdeymiş gibi görüldüğü için tartışmanın ne hakkında olduğunu anlamadım) aptalca kıkırdıyorduk ki Vance gerildi ve öne doğru eğildi.

Fortnum's monitörünün sesini kısıtı ve resepsiyon alanının görüntüsünü gösteren monitöre geçti.

Shirleen resepsiyon masasının arkasında oturmuş, bir yandan kendi calzone'sini yerken bir yandan da tırnaklarını boyuyordu.

Bir kadın içeri girdi.

Ona baktım ve hemen hoşlandım.

Uzun boylu, kıvrımlı, süper güzel ve kesinlikle James Dean'in kadınsı havalı tarzında havalı. Çok solmuş bir çift Levi's giyiyordu. O kadar solmuştu ki, bazı avantajlı bölgeleri neredeyse tamamen yıpranmıştı, bir çift siyah parmak arası terlik, beyaz bir termal üzerine siyah bir Green Day tişörtü, neredeyse her parmağında gümüş yüzükler, boynunda birkaç gümüş kolye, her iki bileğinde bir dizi gümüş bilezik ve kulaklarında geniş gümüş halkalar vardı. Uzun,

Çizgili sarı saçları büküm büküm, dağınık bir düğüm halindeydi ve tutamları sanatsız ve havalı görünecek şekilde yüzünün etrafına düşüyordu.

Görünüşü çok tatlıydı. Her yerinde Rock Chick yazıyordu.

Vance, Shirleen'in "...yardımcı olabilir miyim?" dediğini duymamız için resepsiyon monitörünün sesini açtı.

Kadın Shirleen'e bakıyordu ve hiç mutlu görünmüyordu. Nedenini anlayamıyordum ama sanki oradan başka bir yerde olmak istiyormuş ve terliklerini giyip gitmeye hazırmış gibi görünüyordu.

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Lucas Stark'ı arıyorum," dedi.

Uh-oh.

Nefes aldım.

"Luke ile randevun mu var?" Shirleen, sanki gerçekten Luke için randevu tutuyormuş gibi masasının üzerindeki dağınıklığa bakarak sordu.

Luke randevu bile almazdı. Luke neredeyse Luke da oradaydı ve onu yakalarsanız kendinizi şanslı sayabilirdiniz.

"Hayır, ben..." kadın duraksadı, dudaklarını yaladı ve sözlerini "eski bir dostum" diye bitirdi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Monty nefesinin altından, acı dolu bir ifadeyle monitörlere bakıyor ve elini sallıyordu

baş. "İşte yine başlıyoruz."

May ve ben birbirimize baktık ve sııttık.

"O burada değil, kızım. İstersen onu arayabilirim," dedi Shirleen ona.

"Hayır," dedi kadın hızla ve sesi düpedüz rahatlamış gibiydi. "Ben sadece..." tekrar tereddüt etti ve etrafına bakındı. Hâlâ gergin görünüyordu ve kaçmak üzere olduğundan oldukça emindim. "Unut gitsin. Lütfen ona Ava Barlow'un burada olduğunu söyler misin? Onu sonra yakalamaya çalışırım."

Evet, haklıydım, kaçmak üzereydi.

Vance telefonu aldı ve bir düğmeye bastı.

Shirleen kocaman gülümsüyordu. "Onu aramak sorun değil. Numarasını hızlı aramaya kaydettim."

"Hayır!" Ava aniden ağladı ve sonra devam etti. "Gerçekten, teşekkürler, ama ben gideyim. Zaten bir yere gitmem gerekiyor." Uzaklaşıyordu, artık kesinlikle kendini kaybediyordu. Gergin görünmeye başlamıştı.

Mace'in arkamdan usulca güldüğünü duydum.

Vance telefonla konuştu. "Luke," durakla, "bir ziyaretçin var." Yüzü başka tarafa dönük olmasına rağmen Vance'in sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Adının Ava Barlow olduğunu söylüyor."

Shirleen ayağa kalkıp tırnaklarını kurulamak için ellerini sallayarak, "Sadece bir tik bekleyin," dedi. "Ben arkadaki çocuklarla konuşacağım. Belki nerede olduğunu biliyorlardır."

Gözetleme odasında, Vance telefona şöyle dedi. "Lanet bir tavşan kadar korkmuş görünüyor. Havalanmak üzere." Gözleri hemen Mace'e kaydı ve işaret parmağıyla kapıyı göstererek, "Luke beş dakika içinde burada olacak," dedi.

Mace ortadan kayboldu ve saniyeler sonra onun resepsiyon alanına girip çıkışı engellemek için hareket ettiğini gördük.

"Luke aradı," diye yalan söyledi Mace gözlerini dikmiş bakan Ava'ya (Mace'e bakmamak zordu, özellikle de onu ilk gördüğünde). "Beş dakika içinde burada olacak."

Ava'nın yüzünün solduğunu gördüğüme yemin edebilirim.

"Ava Barlow'un hiç şansı olmadığını düşünüyorum," diye fısıldadı May bana, ama monitöre bakıyordu ve tüm vücudu gülmekten titriyordu.

Kendimi Ava Barlow'un Luke Stark için yeterince iyi olmasını umarken buldum ve bunun zor bir emir olduğunu düşündüm.

Green Day'i severdi, ben de bunun bir başlangıç olduğunu düşündüm.

Vance telefonu bıraktı ve arkasına yaslanıp calzone'sini aldı. Bakışları bana kaydı, ben de ona.

Gözleri eğleniyordu ama yumuşak ve tatlıydı ve yüzünde o "benim" bakışı vardı.

Bu günlerde daha az yoğun, daha az çığ, daha oturmuş, daha içerikliydi ve ben bunu sevdim.

Ben çok beğendim.

Ev, Reba Teyze'nin kafamın içinde söylediğini duydum.

Biliyorum, dedim.

Pug cinsi yavru köpeğim zihinsel kucağıma kıvrıldı ve mutlu bir köpek yavrusu iç çekişi yaptı.

Gözlerim hâlâ Vance'in üzerindeydi, gülümsedim.

Son

Rock chick

BONUS BÖLÜM

7\DI3EG
OY "TOBER I, 2023

BONUS İÇERİK

HIS

Boo

Bu kabul edilemezdi.

Yeni İnsan (Boo'nun sevdiği, güzel kokan ve Boo'nun Birincil İnsanına bakışını beğendiği) ortaya çıktığından beri Boo'nun programı bozulmuştu.

Boo bu durumdan hiç hoşlanmadı ve görevi olduğu üzere her fırsatta bunu onlara bildirdi.

Ama kimse, hatta (İkincil İnsan olarak gördüğü) yan komşusu bile ona kahvaltısını vermeye gelmemişti. (Birincil İnsan'ın Yeni İnsan'a bakışına bakarak, o insanın yeni İkincil İnsan olacağını ve yan komşusunun da... diğer insanlar tarafından "Nick" olarak bilinen Yan Kapı İnsanı olacağını düşünüyordu).

Next-Door Human basit bir kahvaltı becerisinde başarılı değildi. Primary'nin yaptığı gibi Boo'nun yemeğini parçalamazdı. Yine de onun kahvaltısını nasıl sevdiğini tam olarak biliyordu.

Porsiyonları cılızdı ve bunları istediği miktarda ödülle telafi etmemesinden hoşlanmıyordu. Aynı zamanda iyi bir kucaklayıcıydı, onunla konuşmayı onun onunla konuşmayı sevdiği kadar seviyordu ve kum kabını temiz tutuyordu. Bu yüzden çok fazla şikayet etmiyordu.

Ama yine de, kırılmamış-doğru yemek, hiç yemek olmamasından daha iyiydi.

Dışarıdaki ışık bir yükselip bir alçalıyordu ama hâlâ kahvaltı yoktu.

Bol miktarda olan mama yemeğini saymadı. Herkes mama sayılmadığını biliyordu.

Yani.

Tamamen.

Kabul edilemez.

O kadar kabul edilemezdi ki, arka kapının anahtarını duyduğunda, pencerenin önündeki tahtından atladı (birçok tahtı vardı, aslında evdeki her yüzey onun tahtıydı) ve bu gecikme hakkında ne hissettiğini onlara tam olarak bildirmek için mutfağa doğru zıpladı.

Oraya varmadan önce ışığın açıldığını görmüş.

Odaya girdiğinde buranın İlkokul değil, Yeni Ortaokul olduğunu fark etti (bu pek de alışılmadık bir durum değildi ama yine de endişe vericiydi).

Ve sonra New Secondary'nin yüzüne iyice baktı: "Vance" adındaki insan Primary.

Boo şikâyetlerini ertelemeye karar verdi çünkü gerçekten doğru olmayan bir şeyler vardı.

Yeni İkincil (bu Vance'ti) iki adım attı, gözleri Boo'dan hiç ayrılmıyordu.

Boo da gözlerini Vance'ten ayırmadı.

Sonra insan komik bir şey yaptı.

Ve Boo biliyordu.

O biliyordu.

Vance mutfak fayansının üzerine katlanıp bağdaş kurarak oturduğunda ve hâlâ Boo'ya baktığında, Boo ne yapacağını biliyordu.

Koşarak Vance'in yanına gitti, hemen içeri girdi, Vance'in kucağında kendi etrafında döndü ve mırıldanarak çalışmaya başladı.

Vance'in güçlü parmakları Boo'nun tüylerini karıştırdı. "O iyi olacak," diye fısıldadı Vance.

Boo'nun bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama ses tonundan da pek hoşlanmamıştı, bu yüzden mırıldanmaya daha fazla odaklandı.

Vance onu okşamaya devam etti. "O iyi olacak."

Vance'in sonunda ayağa kalkıp Boo'ya yiyecek bir şeyler getirmesi için mırıldanarak çok çalışması gerekecekti.

Tıpkı Primary'nin yaptığı gibi (insanlar arasında "Jules" olarak bilinir) onu parçaladı.

Vance onu yere bıraktığında mükemmeldi.

Ama Boo yemedi.

Vance duş alırken o da tuvalete oturdu.

Koridorda oturdu ve Vance'in giysilerini giymesini izledi.

Mutfakta oturup Vance'in arka kapıdan çıkışını izledi.

Yine de yemeğe
gitmedi. Gitmedi.

O yapmadı.

Bu onun ve Vance'in sırrı haline gelecekti. Gücünü koruyabilmek için biraz mama alırdı (mırlamak insanı çok yıpratırdı, beklemek de öyle).

Ama o eve gelene kadar aç değildi.

Arka koltuktaki kedi taşıyıcısındaydı.

Yani, tamam, onu ortaya yerleştirdiler, böylece biraz onları ve hareket eden makinenin önünü görebiliyordu ve bu, koltukta olmaktan ve başka bir koltuğun arkasından başka bakacak bir şey olmamasından daha iyiydi.

Ve o da onlarla
birlikteydi. Sonunda.

Çok uzun zaman olmuştu.

Ama bu tahammül edilemezdi.

"Miyav!" diye düşüncelerini paylaştı.

Döndü ve koltuğun etrafından ona baktı.

"Sorun yok, Boo."

Kadının ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu (adının Boo olduğunu bilmek dışında), ancak kadının elini uzatıp onu bu hapisshaneden serbest bırakmayacağını düşünerek, "Meeeeeeeeooooow!" diye bağırdı.

"Yakında kulübede olacağız," diye söz verdi.

O da bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve hala onu hak etmediği hapsinden kurtarmamıştı, bu yüzden ona bu konuda ne hissettiğini tam olarak anlattı.

"Miyav. Miyav. Meowmeowmeow. Miyav!"

Boo'nun olması gereken yerde olan Vance'e "Taşıyıcısından nefret ediyor," dedi. Hareket eden makinenin içindeyken Boo'nun direksiyon başındaki kişinin kucağına oturduğunu herkes bilirdi.

Arkada hapsolmuş bir haldeyken nasıl yardım edebilirdi ki?

"Bizimle olmana nasıl tepki vereceğini bilmiyorum ve sen de yüzde yüz değilsin Prenses. Üzerine atlamasını istemiyorum."

Boo bunu da anlamadı ama bunun hayra alamet olmadığını biliyordu, bu yüzden bir sonraki "Miyav!" sesini Vance'e yöneltti.

"Biz olacak olmak Orada, yarım bir Saat, üstler," Vance güvence verdi.

Ne söylediğini bilmese bile ses tonunu okumuştı ve Boo'ya güvenmekten çok uzaktı.

"Miyav!" Boo araya girdi.

Jules dönüp ona baktı ve en sevdiği sesiyle, "Seni seviyorum bebeğim. Seni çok özledim."

Ugh.

Her
neyse.

Bu zamanı biraz takıntılı tımar için kullanabilirdi, böylece iyi bir kıl yumağı oluşturabilir ve ceza olarak dışarı fırlatabilirdi.

O da bunu yapmaya koyuldu.

Boo'nun da onayladığı gibi vahşi doğaya geri dönmüşlerdi.

Kokuyu severdi. Pencerede oturmayı ve dışarıdaki, insanları kendi isteklerine nasıl boyun eğdireceklerini bilemeyecek kadar aptal olan ve bu yüzden (neredeyse) her kaprisinize boyun eğen tüm yaratıklara efendilik taslamayı seviyordu. Vance'in burada evinde olduğunu ve Jules'un burada rahatladığını söyleyebilmeyi seviyordu.

Kendini komik bir şekilde tutuyor olsa da, o bunu sevmiyordu.

Ama sabah olmuştu. Hala yataktaydı.

Vance de az önce yemek kabını mutfağa bırakmıştı.

Boo önce mükemmel bir şekilde hazırlanmış yiyeceklere, sonra da Vance'e baktı.

Vance ona bakıyordu. Boo yüzünü yemeğin içine soktu.

Vance'in ne dediğini bilmiyordu ama omurgasına inen darbeyi hissetti ve fısıldadığında ses tonundaki rahatlamayı duydu, "İşte bu, kedi. Her şey yolunda. Annen eve döndü."

Boo yedi, yedi ve işi bittiğinde kâseyi yalayarak temizledi.

Ama endişelenmeyin, burnuyla yere biraz yiyecek attı, böylece arkasını temizlemek zorunda kalacaklardı.

Jules geri döndüğü için mutluydu, kendinden geçmişti (yine de bunu fazla belli etmemeye dikkat ediyordu).

Ama görevlerini asla ihmal etmedi.

Boo eline geçen ilk fırsatta onu tam olarak muayene etti ve bu fırsatı bulmak kolay değildi. Vance her zaman oradaydı, etrafta dolaşmasına yardım ediyor, yatakta yanına uzanıyor, o kitap okurken ve müzik dinlerken başını kucağına koyarak kanepede oturuyordu.

O bir hayvandı. Sezgileri kuvvetliydi.

Oyun alanının (vücudunun) şu anda erişilebilir olmadığını biliyordu, bu yüzden ikisi de içindeyken yatağın üzerinde gezinemezdi. Yeterince yer yoktu.

Vance duş almaya gittiğinde, Boo yatağı atladı (ve evet, üstünü ıskalamak istedi, bu yüzden pençelerini yorgana batırıp kendini yukarı çekmek zorunda kaldı, pençelerini keskin tutmak zorundaydı... tabii ki) ve ona gözleri ve burnuyla iyice bir baktı.

Jules gibi kokuyordu.

Ev gibi kokuyordu.

Bu yüzden onun yanına sokuldu ve asla anlayamayacağı sözcükler gevelerken kulaklarının arkasını kaşmasına izin verdi.

Vance geri geldi ve Boo, onun kalkıp banyoya gitmesine yardım ederken kaçmak zorunda kaldı.

Vance tek başına döndü ve Boo, yaptıkları bu tembelliğın devam edeceğini belirtti ve Boo bunu tüm kalbiyle destekledi.

Bunu paylaşmak için, Jules duş alırken, Vance giyinip tekrar yatağı uzandığında, Boo da ona katıldı ve bu oyun alanının sınırı yoktu, bu yüzden göğsüne yerleşti, gözlerini kapattı ve Vance'in güçlü parmakları ona boyun masajı yapmaya başladığı anda mırlamaya başladı.

"Ev," diye mırıldandı Vance.

Boo da bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Ama iki şeyi biliyordu.

Birincisi, Boo'ya yönelikti.

Ve ikincisi, Vance gerçekten, gerçekten ciddiymi.

Vance

Shirleen'in araba yoluna girip rölantiye aldığında ve çocuklardan hiçbirini kıpırdamadığında, bir şeyler olduğunu anladı.

Ön koltukta oturan ve arkadan Sniff'e bakan Roam'a döndü.

Okuldan sonra ofise gelip gözetim odasında ödevlerini yapıyorlardı, ki bugünlerde bu çok sık oluyordu, sonra da gözetim odasında biraz gözetleme yapıyorlardı.

Yirmi dakika önce Shirleen mesaj attı: "Eğer çocuklarımı yirmi dakika içinde eve getirmezsensin, yaptıklarından sorumlu olmayacağım.

Gözetimden hoşlanıyordu. Monty'nin, Mace'in ve hatta bazen Luke'un doğru yaptıklarından emin olmak için ödevlerinin üzerinden geçmesi hoşuna gidiyordu.

Ama hafta içi saat dokuzda sokağa çıkma yasağı vardı ve o anda saat onu geçiyordu.

"Konuş benimle," diye emretti.

Roam'un sabit bakışları ona yöneldi ama her zamanki gibi konuşan Sniff oldu.

"Bize araba kullanmayı öğretmeni istiyoruz."

Vance omzunun üzerinden Sniff'e baktı. "Shirleen'in sana araba kullanmayı öğrettiğini sanıyordum."

"Evet, öyle. Bir büyükanne gibi," diye yanıtladı Sniff.

Shirleen'in araba kullanmak da dahil olmak üzere büyükanne gibi bir şey yaptığını hayal bile edemezdi, bu yüzden bu şaşırtıcıydı.

"Muhtemelen temkinli davranıyordur," diye önerdi.

Roam söze karıştı. "Her cumartesi onunla arabayla geziyoruz. Bir buçuk saat Sniff, bir buçuk saat ben. Bunu altı haftadır yapıyoruz. Kırkla otuzun üzerine çıkmamıza izin vermiyor, arabayı park yerine park etmedik, paralel bile gitmedik ve otoyola çıkmadık. Sadece üç saat boyunca etrafta dolaşıyoruz, yarısında sürücülerini değiştirmek için garaj yoluna çekiyoruz. Garaj yolundan geri geri çıkmakta ve araba kullanmakta gerçekten iyiyiz, hepsi bu. Ona daha fazlasını yapıp yapamayacağımızı sordüğümüzda, bize hazır olmadığımızı söylüyor. Ama biz hazırız. Gerçekten hazırız."

Tanrım.

Onlara bir büyükanne gibi araba kullanmayı öğretiyordu.

İkisi de yakında on altı yaşına girecekti ve her genç gibi onlar da ehliyet alma özgürlüğüne sahip olmak istiyorlardı.

"Shirleen'le

konuşacağım." Bunu

söyledi.

Demek istediği, o Jules'la konuşacak, Jules da Shirleen'le konuşacaktı.

Zaman geçtikçe bu durum yavaş yavaş değişıyordu (örneğin sokağa çıkma yasağı ve mesajlaşma). Ama Shirleen Jules'a çok şey borçluydu. Çocuklara yol göstermesi için ona bakıyordu.

Zekiceydi. İki kaçak genci yanına alan çocuksuz bir kadındı. Ve Jules'un kaçak gençlerle ilgili çok tecrübesi vardı.

Ama yolunu bulmaya çalışıyordu ve Jules eninde sonunda ona rehberlik edecekti.

Gerçi şimdi birinin onlara nasıl araba kullanılacağını öğretmesi gerekiyordu.

Bu o olacaktı ama Shirleen'le bu konuyu konuşacak olan Jules'tu.

Rahatlamaları taksiyi doldurdu.

"Bekliyorum!" Shirleen durduğu evin açık kapısından seslendi.

"Monty'nin çoktan üzerinden geçtiği ev ödevinin üzerinden geçecek," diye mırıldandı Roam. "Monty'nin üzerinden geçtiğini bilse bile."

"Bırakın yapsın," diye öğüt verdi Vance. "Bundan önemli bir şey çıkarıyor. Bunu ona vermek senin için zahmetli değil, o yüzden ver."

Roam başını salladı.

"Adamın dibisin," dedi

Sniff. Vance iç çekti.

Sniff omzuna yumruk attı ve savurdu. Roam kapalı bir yumruk kaldırdı, Vance ona vurdu, sonra o da savurdu.

Vance yeni ailenin kapısı kapanana kadar bekledi, sonra da Shirleen'in arabasından geri geri çıktı.

Eve döndüğünde, Boo arka kapıda onu bekliyordu ve günüyle ilgili haberlerle doluydu.

Vance onu kucağına alıp bir bebek gibi göğsüne bastırarak konuşmayı sonlandırdı.

Sonra doğruca Boo'nun ikramlarına gitti.

Jules içeri girdiğinde, Boo parmaklarını dişlerine geçirmiş onları mideye indiriyordu.

Vannce'ın, ondan uzaktayken asla tam olarak düzelmeyen kalp atışları duruldu.

Bakışları ondan kedisine, sonra tekrar ona döndü. "Veteriner onun ürkek olduğunu söyledi," diye hatırlattı ona.

Vance onu ödül mamasıyla beslemeyi bıraktı çünkü Boo sivri yüzünü ona doğru çevirip ters ters bakıyordu.

"Kedilerin huysuz olması gerekir," diye karşılık verdi, bu da Boo'nun dikkatini tekrar çektiği anlamına geliyordu, bu yüzden ona bir ödül daha verdi.

Jules tamamen mutfağa girdi ve bir kalçasını tezgâha dayadı. "Öyle değiller. Öyle olsalardı, veteriner onun taş gibi olduğunu söylemezdi."

Vance buna Boo'ya bir ödül daha vererek cevap verdi.

"Bunu konuşmuştuk Crowe," diye tersledi Jules. "Ona verilen ödülleri azaltmamız gerekiyordu, daha fazlasını vermemiz değil."

Boo'nun hastanedeyken neredeyse hiç yemek yemediğini ona hiç söylememişti. Ve eğer kedisinin kilo kaybettiğini fark etmediyse, bunu ona söylemeyecekti. Konsantre olması gereken iyileşme süreci vardı. Evcil hayvanı için endişelenmesine gerek yoktu.

Bu nedenle, Vance'e göre, Boo ile birlikte onu dövüş kilosuna geri getirmeye çalışıyorlardı.

Ona bir ödül daha verdi.

Boo onu yedi, hala mırıldanıyordu.

"Umarım kızımızı böyle şımartmazsın," dedi Jules, Vance'in gözlerini ona dikmesine neden olacak bir şekilde.

Kadının yüzünde gördüğü şey onu tamamen hareketsiz bıraktı.

Karar vermişlerdi. Doktor ona her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde. Fiziksel olarak normal haline döndüğünde karar verdiler.

Hayat çok kısıydı. Bokla doluydu.

Beklemeyeceklerdi.

Herhangi birinde.

Evlilik. Bebekler.

Her şeyde.

Her şeyi hemen yapacaklardı.

Bu nedenle, zorlukla aldığı hapi bıraktı, ancak

döngüsünün düzelmesinin birkaç ay alabileceği söylendi.

düzenlemek.

Belki de o kadar uzun sürmemiştir.

"Ne diyorsun?" diye sordu.

"Test yaptırdım. Pozitif çıktı. Ben de her ihtimale karşı dışarı çıkıp bir test daha aldım. Pozitif. Kadın doğum uzmanımdan randevu aldım ve o da doğruladı. Hamileyim."

Vance eğilerek Boo'yu ayağa kaldırdı, on beş kadar ödöl maması yere saçıldı, Boo heyecanla "Mrreow!" diye mırıldandı ve Jules öfkeli bir şekilde "Crowe!" diye bağırırken onların peşinden koştu.

Ama Vance odanın öbür ucunda, onun alanında, yüzündeydi ve başını ellerinin arasına almıştı.

Gözleri kızın yüzünde gezindi.

Hayatında gördüğü en güzel kadındı. Sinema perdesindeki herkesten daha güzeldi. Dergi sayfalarındakilerden bile daha güzeldi.

Ve o da onun kızıydı.

Onun.

Ve onun bebeğini taşıyordu.

Onun.

"Anladığım kadarıyla mutlusun," diye fısıldadı.

Ağzını onunkine yapıştırdı ve bu soruya diliyle cevap verdi.

Başını kaldırdığında, "Mutlusun," diye nefes aldı.

"Evet, çok mutluyum," diye cevap verdi.

Menekşe rengi gözleri sevinçle parlarken, "Güzel. Adını Rebecca Ann koyuyoruz."

"Adını Max koyuyoruz."

"O bir erkek değil,
Crowe." "O bir erkek,
Prenses."

"Nereden biliyorsun? Ben sadece altı haftalığım. O artık bir hücre yığını."

"Biliyorum işte."

"Her neyse," diye mırıldandı.

Ellerini kızın başından çekip vücuduna doladı ve onu kendine doğru çekti. "Kime söyledin?"

"Sen, sadece sen. İkimizin de söyleyeceği tek şey bu. Nick ve May'in bile ben üç aylık bölgeye ulaşana kadar karanlıkta kalması gerekiyor."

Bunu kabul edebilir.

Yine de adamlara anlatıyordu. Puro olayını, bütün o lanet şeyi.

Bir süre onu izledi, sonra yüzü allak bullak oldu. "Çocuklara söyleyemezsin."

"Hiçbir şey söylemeyecekler."

"Kızların yarısıyla yatıyorlar!" diye karşılık verdi. "Ve koca ağızları var."

"Önemli olduğunda değil."

Bunu tartışamazdı, o yüzden denemedi.

Onun yerine, "Eğer oğlan olursa adını Harry koyacağız" dedi.

"Hayır. Max. O zaman bir sonraki Sam. Ondan sonraki de Rex olacak."

"Her şeyi çözmüştün." "Evet."

Gözlerini devirdi, sonra da "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Evet."

"Hamile kalmamı kutlamak ister misin?"

Adam ona sırtıarak cevap verdi.

"Evet."

Çatı katında yatıyorlardı, ikisi de çıplaktı, Jules onun üstündeydi, ay ışığı yatağın başındaki pencereden süzülüyordu.

Yüzünü adamın boynuna dayamış, parmağıyla omzunu çiziyordu.

"Çocuklara söyleyebilirsin," diye fısıldadı. "Ama gerçekten, diğer herkesle gizli kalmasını istiyorum. Hayatın bir eğilimi var-"

Onu sıkıca sarmak için kollarını kullanarak sözünü kesti. "Hiçbir şey olmayacak."

"Herkesin bizim için heyecanlanmasını ve Shard'ın yaptığı onca şeyden sonra onları başka bir şeyle karşı karşıya bırakmak istemiyorum."

Onu görebilmek için çenesini boynuna gömdü. "Bu da ne?" diye sordu.

Başını kaldırdı ve ona baktı. "Hastane odasında Şükran Günü pek eğlenceli değil, Crowe."

"Belki de hala bir melek olduğunu düşünüyordun, çünkü benim dikkat ettiğim gibi dikkat etseydin, Şükran Günü'nü bir hastane odasında kutladıklarını umursamayan bir grup insan görürdün. Sadece hayatta olduğun için mutluydular."

"Evet, normalde arkadaşlarını hayatta olduğun için mutlu hissetmek zorunda bırakmazsın. Onlar bunu doğal karşılarlar."

"Roxie'nin dövüldüğü ve kaçırıldığı için suçluluk duyması gerektiğini düşünüyor musunuz?"

"Hayır."

"Sence Jet, babasının tefecileri ona ödeme yaptırmak için ona odaklandılar ve bir pislik erkekliğine darbe vurmaktan aciz olduğu için ona ödeme yaptırmak istedi diye kendini kötü mü hissetmeli?"

"Hayır, elbette değil Vance, ama-"

"Dinle Prenses, birkaç hafta boyunca kimsenin bilmesini istememeni anlayışla karşılıyorum. Ama formdasın. İyileştin. Roam'un durumu iyi. O ve Sniff iyi bir evde, iyi bir kadın tarafından bakılıyorlar. Okula bile gidiyorlar. Boktan zamanlarımız sona erdi." Onu sırt üstü yatırdı ve elini karnının üzerine koydu. "Artık bebek yapmak, evlenmek ve ailemizi büyütmek söz konusu."

Ay ışığında ona baktı. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Çocuk her şekilde ortaya çıktığında benim adımı taşıyacak, Jules. Yasal olarak. Hangi tanrıya dua edersen et. Bütün o saçmalıklar. Ve eğer kocan olursam, muhtemelen bana doldurmam için doğum belgesini verirler, böylece doğru ismi koyabilirim."

Kadın gözlerini ona dikti. "Yani isim konusunda kazanmak için benimle evlenmek mi istiyorsun?"

Onun didiştğini biliyordu çünkü yaptıkları şey buydu. Eğlenceli ve sevgi doluydu ve onlar böyleydi.

Ama cevap verdiğinde son derece ciddiye.

"Hayır. Seninle evleneceğim çünkü seni seviyorum. Seninle evleneceğim çünkü sen sadece tanıdığım en iyi kadın değil, aynı zamanda en iyi insansın. Seninle evleneceğim çünkü seninle olmadığım zaman kalbim doğru atmıyor. Seninle evleneceğim çünkü çok güzel bebekler yapacağız. Harika bir anne olacaksın. Ve bana nasıl iyi bir baba olunacağını öğreteceksin. Ben de

seninle evleneceğim çünkü ölene kadar her Şükran Günü'nü, Noel'i ve doğum günümü seninle geçirmek istiyorum. Seninle evleneceğim çünkü sen benimsin. Bunun yasal olmasını istiyorum. Bunun bağlayıcı olmasını istiyorum. Yasaların ve dua edilecek tanrıların gözünde. O yüzden yarın sana hiç çıkarmak istemeyeceğin bir yüzük alacağım. Ve en kısa zamanda ona bir bant ekleyeceğim. Ve hayatımızın geri kalanında sen benim yanımda ve hayatımdasın Jules, benim kadını, çocukları, annesi ve karım olarak."

Ay ışığında parlayan gözlerindeki dökülmemiş yaşlar, "Kalbin bensiz doğru atmıyor mu?" diye fısıldarken ona doğru parıldadı.

"Seninki bensiz mi?"

Ona bildiği cevabı verdiğinde fısıltısı daha da sessizleşti.

"Hayır."

"Yani bunu yapıyor

muyuz?" "Evet."

Onu öptü. Bunu uzun süre yaptı.

Ve işi bittiğinde, yüz yüze, başları yastıkların üzerinde, ay ışığında yıkanmışlardı.

Boo geldi ve ayak bileklerine sarılarak yerleşti.

"Sana iyi bir baba olmayı öğretmeme ihtiyacın yok, Vance. Çok sabırlısın."

"Göreceğiz."

"Öylesin. Roam ve Sniff ile çok iyisin. Seni seviyorlar."

Onu sevdiler. O sadece pazarlıkla gelmişti.

Onun yanağını okşadı. "Seni seviyorlar,

Crowe." "Siz nasıl isterseniz, Prenses."

Ona sırtıttı. "Yavru pug'ım da seni çok seviyor. Senin bir bok olmadığını düşünüyor."

Vance kıkırdadı.

"Bahsetmeye bile gerek yok," diye devam etti. "Boo'yu çalmış gibisin."

"Değil doğru," o reddedildi. "O hepsi Seninki.

O beni resmi bir uşak olarak kabul etti."

İşte o zaman kıkırdadı.

"Annemi düşünümüzde istiyorum." demek için bunu yapmayı bıraktı.

"Eminim gelmekten mutluluk duyacaktır."

Ve onun da bunu yapacağından emindi.

"Basit bir şey. Büyük bir mesele değil. Biz böyle değiliz," diye karar verdi.

Bunu tamamen kabul etti.

Tod'un düşün planlayıcısı kitabını duymuştu. Bu saçmalığın bir parçası olmak istemiyordu.

"Haklısın. Bu biz değiliz."

"Sulh yargıcı mı?" diye sordu. Adam ona sııttı.

"Mükemmel."

Ertesi sabah Vance, Boo'yu koluna takıp arka odadan Nick'in kapısına doğru ilerlediğinde Jules sığınağa gitmişti.

Kapıyı çaldı.

Nick açtı, günle yüzleşmek için yola çıkmaya hazır görünüyordu.

"Hey, Vance, her şey yolunda mı?" "Evet, bir saniyen var mı?"

Nick başıyla onayladı ve geri çekildi. Vance ve Boo içeri girdiler.

"Siz ikiniz gerçekten birbirinize bağlandınız, değil mi?" Nick, Vance ve kargosuna gülümseyerek şöyle dedi.

"Hiç ağrısı kalmayana ve çok daha iyi hareket edene kadar ona basmadı. Bir kere bile. Hiç evcil hayvanım olmadı, böyle şeyleri hissederler mi bilmiyorum. Ama evet. Ona ihtiyacı olan alanı verdi, birbirimize bağlandık."

Nick hala gülümsüyordu ve belki de satır aralarını okuyordu, ancak Vance'in o ilk günlerde sahip olduğu tek gerçek tesellinin beceriksiz, konuşkan bir siyah olduğunu bilemezdi.

Kucağına kıvrılan ve en karanlık saatinden sonra şafakta ona arkadaşlık eden kedi.

"Kahve içtin mi?" Nick sordu.

"Evet."

"Kahvaltı?" diye sorduğunda cevabı zaten bildiğinden gözleri gözlüklerinin arkasından parlıyordu.

"Ofise giderken bir şeyler alacağım. Dışarı çıkacağını biliyorum, o yüzden bunu çabucak yapacağım. Ona sordum bile. O da evet dedi. Ama bunu doğru yapmak istiyorum. İkiniz için de. Hepimiz için."

Nick tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve bakışlarını Vance'ten hiç ayırmadı. "Ne var ne yok?"

"Jules'la evlenmemize sıcak baktığını bilmek isterim."

Nick'in vücudunun hareketlenmesini, sonra da gözlerinin ıslanmasını izledi.

Vance, Boo'nun başını kaşıdı ve Nick'e bir dakika verdi.

O dakikadan sonra Nick boğazını temizledi ve "Ailenin resmi bir üyesi olacağın için onur duyuyorum" dedi.

Vance çenesini kaldırdı.

"Hamile, değil mi?" Nick fısıldadı. Vance hiçbir şey söylemedi, sadece bakışlarını ona dikti.

Nick açıkladı. "Geçen gün gittim. Kendim girdim. Banyoda kustuğunu duydum."

Omurgasının dikleştiğini hissetti. "Jules kusuyor muydu?" Nick'in kaşları kalktı. "Sana söylemedi mi?"

"Hayır," diye

homurdandı Vance.

"Ben de bilmiyordum."

Vance, Nick'in ne dediğini anladığını onaylamak için başını salladı. "Endişeleniyor," dedi Nick ona.

"Öyle olurdu," diye yanıtladı Vance.

"O da senin endişeleneceğinden endişeleniyor." Hay sikeyim.

Nick tezgâhtan kalktı, yaklaştı, koluna yapıştı ve sonra onu orada sıktı.

"Her şey yoluna girecek. İnanılmaz olacak. Hastalandığını sonsuza kadar saklayamayacak. Alışacak. Her şey olması gerektiği gibi olacak."

Evet. Kesinlikle öyleydi. "Evet,"

diye onayladı Vance.

Nick tekrar koluna vurdu.

Vance kapıya doğru yöneldi ve "Sizi yalnız bırakayım da işinize devam edin" dedi.

"Vance?" Nick açık kapının önünde dururken seslendi.

Geri döndü.

Nick'in sesi yeniden h ı r  ı n l a  m ı  t ı , "Senin adına çok mutluyum. Sen ve Jules için. Çok mutluyum."

Nick yutkundu.

Sonra bitirdi.

"Reba da öyle olurdu." "Sağ ol, dostum," dedi Vance sessizce.

Nick başıyla onayladı.

Vance ve Boo kapıdan çıktılar.

Ve küçük tüylü oğlunu eve götürdü.

Ay ışığına geri dönmüşlerdi, Jules sırt üstü yatıyordu, Vance onun yanına uzanmış, eli karnındaydı.

"Önümüzdeki yedi buçuk ay boyunca her gece elini karnıma mı koyacaksın?" diye takıldı.

Karnından ona doğru baktı. "Evet."

Kadın ona baktı.

Sonra tekrar yerleşmeden önce ağzını onun ağzına değdirmek için bir ab kıvrımı yaptı.

"Herhangi bir belirti var mı?" diye sordu.

"Kusmak," dedi saklamadan ya da tereddüt etmeden. "Testi bu yüzden yaptırdım. Garip bir mide bulantısı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ve gittiğimizden beri

doğum kontrolü..." Çarşaflara karşı omuz silkti ve bunun yalan olmasına izin verdi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Yüzü ısındı ve sesi yumuşadı. "Sanmıyorum. Ama teşekkürler."

"Lee ile konuştum. Hamileliğim boyunca beni şehir dışına çıkaracak hiçbir görev vermeyecek."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Buna gerek yok, Crowe."

Karnına hafifçe bastırdı. "Bunu kaçırmayacağım, Jules. Bir saniyesini bile. Senin için, onun için buradayım. Çalışacağım ama yakın olacağım. Lee sorduğumda gözünü bile kırpmadı. Bizim için mutlu. Neye ihtiyacım varsa söyledi. Bu iyi bir şey."

"Crowe-"

Onunla burun buruna gelecek şekilde eğildi ve her kelimeyi net bir şekilde telaffuz etti. "Değil. Kayıp. Bir. İkinci."

Beklediğinden çok daha hızlı bir şekilde bir elini kaldırıp başının etrafında kıvrarak teslim oldu. "Seni seviyorum, Vance Ouray Crowe."

"Ben de seni seviyorum, Prenses."

Bu sefer öpücük almak için karın kaslarını kıvrmasına gerek kalmadı.

Ona verdi.

Ama bunu yaparken elini Max'in üzerinden çekmedi, Max'in şiddetli koruyucu rahminde büyüyor ve güçleniyordu.

Savaşçı anne.

Ve sonraki yedi buçuk ay boyunca, kadını bu şekilde almaya alıştı.

The Rock Chick ride continues with
Rock Chick Revenge
the story of Luke and Ava.

ROCK CHICK REVENGE HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ EDİNİN

Ava Barlow erkeklerden nefret eder. Sebepleri var ve sadece bir daha asla başka biriyle birlikte olmamaya değil, aynı zamanda en iyi arkadaşının yalancı, aldatan, sıçan piç kocasından intikam almaya da yemin etti. Ava'nın çocukluk aşkı Luke Stark artık belalı bir anne olduğu için onu da yanına almayı düşünür ama son anda fikrini değiştirir.

Çok geç.

Luke onun bir şeylerin peşinde olduğunu biliyor ve Hot Bunch devreye girmeden kendi savaşlarını vermeye çalışan pek çok Rock Chick gördü. Luke buna izin vermiyor. Kız da onunla uğraşmıyor.

Rock Chick ve Hot Guy'ın kapışması başlıyor, ama Luke avantajlı. Kelepçeleri var ve onları kullanmaktan korkmuyor.

[Rock Chick Revenge'den bir alıntıyı şimdi okuyun.](#)

ROCK CHICK REVENGE

Kötü Ava, İyi Ava

Avcı yeşili Range Rover'ımda oturmuş, ellerimi direksiyona dayamış, alnımı ellerime dayamış, ne halt ettiğimi merak ediyordum.

Sadece 15th Sokağı'nda Luke'un çalıştığı Nightingale Investigations ofisinin önüne park etmiş olmam değil, her şey, her şey, her şey.

Yap, yap, yapmak istediğini biliyorsun. Mini minnacık Kötü Ava, dantelli kırmızı ayakkabısı, kırmızı çorapları, sivri topuklu, rugan kırmızı ayakkabıları ve şeytan kulaklarıyla sağ omzuma oturdu ve kulağıma fısıldadı.

Yapma, eve git, yoga yap, mum yak, meditasyon yap. Yumuşak, kabarık tüylerle süslenmiş beyaz saten bir ayakkabısı, baldırlarını çaprazlama kesen askılı altın rengi yüksek topuklu sandaletleri ve parıltılı altın bir halesi olan mini minnacık İyi Ava sol omzuma oturdu ve kulağıma fısıldadı.

Ben, yani gerçek Ava, yüksek sesle "Deliriyorum," dedim.

Sen deli değilsin. Onu görmek istiyorsun. Dört yıldır onu görmek istiyorsun. Kızım, şimdi çok ateşlisin. Bırak seni becersin! Kötü Ava bana hatırlattı.

Bu doğrudu. Ateşli kısmı değil, diğer kısımları.

Eve git, Sissy'i ara ve ona yapamayacağını söyle. Sonra Luke'u ara ve normal bir insan gibi onu yemeğe davet et. Sakın bunu yapma. Yapma! Yapma! Güzel Ava ağladı.

Argh!

Yap, oraya gir, onu içine ç e k , çiğne, tükür. Erkekler kokar! Kötü Ava teşvik etti.

Luke kokmuyor. Luke'u seviyoruz, diye itiraz etti İyi Ava, boynuma eğilip Kötü Ava'ya ters ters bakarak.

Kötü Ava İyi Ava'ya parmağını gösterdi. İyi Ava dilini Kötü Ava'ya doğru uzattı.

Onları görmezden geldim.

Erkekler kokuyordu. Bu doğrudu. Erkekler pislikti. H e p s i . Luke da öyle.

Muhtemelen.

Luke Stark'ı ben sekiz, o on iki yaşındayken sokağın karşısına taşındığından beri tanıyordum. Küçük kızlık hayatımda gördüğüm en muhteşem çocuktu ve onu beş yıl önce babasının cenazesinde gördüğümde, en muhteşem adama dönüştüğünü fark ettim.

Erkekler genel olarak berbattı ama Luke bana karşı hep son derece nazikti. Ama çocukken şişmandım, dört gözlüydüm ve

faremsi kahverengi saçlarım vardı. Cenazede onu gördüğümde hâlâ şişmandım (daha da şişmandım), dört gözlüydüm ve saçlarım faremsi kahverengiydi. Bunca zaman benim için üzölmüş olabileceğini düşündüm.

Şimdi yetmiş beş kilo daha hafıftım, lens takıyordum ve saçlarım sarıya boyanmıştı. Kısmi bir çizgi, sadece üst ve yan kısımlar. Arkada kalan kısmı kendi haline bırakmıştım ve tuhaf bir nedenden ötürü, sarının aksine, her iki göz alıcı kız kardeşimin saçıyla aynı renk olan yanık kestane rengine dönüşmüştü. Hayatım boyunca hep istediğim, hatta uğruna dua ettiğim ama şimdiye kadar hiç sahip olamadığım saçlar.

Luke'u son gördüğümde tamamen siyah giyinmişti: siyah takım elbise, siyah gömlek, siyah kravat. Bir cenaze töreniydi ama Luke her zaman siyahı tercih etmişti ve ben de buna sevinmiştim çünkü ona çok yakıştıyordu.

Ergenlik çağındayken bile genellikle dar, siyah tişörtler, siyah motosiklet botları ve kot pantolon giyerdi. Luke'la ilgili her şeyi not ettiğim gibi bunu da not ettim.

Siyah saçları ve ilk bakışta siyah gözleri vardı, ancak gözleri gerçekten koyu, koyu çivit mavisiydi ve tamamen nefisti.

Cenaze töreninde sakal bıraktığını fark ettim. Tam ve kalın değil ama kısa ve kesilmişti ve ona çok yakıştıyordu.

Gözleri mezar başındaki kalabalığın arasından geçip üzerimde durduğunda neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşecektim. Yumuşadılar ve ağzının bir tarafı yarım bir şekilde yukarı kalktı.

O kadar lezzetli sırtıyordu ki üzerine atlamak istiyordunuz.

Yas tutanları bir kenara itip saldırmak yerine (ki bu son derece uygunsuz olurdu), ona gösterişli bir göz kırpma ve aptalca bir yarım el sallama olduğunu umduğum bir hareket yaptım. Sırtışı tam teşekküllü oldu (sanırım göz kırpma işe yaradı, ama yine de aptalca, salakça davranışlarım Luke'u her zaman eğlendiriyor gibiydi) ve arkasını döndü.

İşte o gün hayatımı değiştirmeye karar verdim ve işte o gün hayatımı tersine çevirdim.

O güne hayıflandım.

Hiçbir şeye pişman olacağımı düşünmezdim ama o güne kesinlikle pişman oldum.

Ama şimdi Luke'a ihtiyacım vardı.

Annemin onun annesiyle konuşmasından (Luke'un annesi Governor's Park'ta bir apartman dairesine taşınmış ve benim annem Phoenix'e taşınmış olsa da hâlâ arkadaşlardı) ve Rock Chick arkadaşlarım Ally ve Indy'den Luke'un Ally'nin kardeşi ve Indy'nin nişanlısı Lee Nightingale için çalışan bir tür paralı asker, ödül avcısı, özel dedektif tipi bir adam olduğunu biliyordum.

Luke her zaman belalı biriydi.

Sokağın karşısına taşındıktan iki gün sonra onu ara sokakta sigara içerken yakaladım. On iki yaşındaydı ve ara sokakta sigara içiyordu ve sekiz yaşındayken bunun çok havalı olduğunu düşünmüştüm.

Büyüdüğünde kaslı arabalar (gürültülü ve hızlı) ve motosikletler (yine gürültülü ve hızlı) kullanır ve babasının garajında kapısı kapalı bir şekilde oturup ağırlık kaldırırđı. Bunu yatak odamın penceresinden izlerdim ve inanın bana televizyondaki her şeyden daha iyiydi.

Her zaman farklı bir kız arkadaşı vardı ve hepsinin kolay olduğı söylenebilirdi, ama bir rahibe Luke'a bir bakışta kolay olurdu.

Ayrıca sürekli başını belaya sokardı. Annesinin anneme bunu çok anlattığını duydum. Dışarıda eğlenirken birden fazla kez polisler tarafından yakalanmış.

Lisedeyken sert bir adamdı ve mezuniyet günü babasıyla yaptığı çok sayıdaki kavgadan birinin ardından kükredi ve daha sert bir adam oldu (annesini duydum... neyse, anladınız siz onu).

Ve şu anda sert bir adama ihtiyacım vardı. "Kahretsin," dedim yüksek sesle.

Sen git onu getir kızım, dedi Kötü Ava.

Kibar ol, İyi Ava dedi.

Korkmama fırsat vermeden Range Rover'dan indim ve binaya girdim.

Nightingale Investigations'ın ofislerinin kapısını açtığım anda kıyafet seçimim konusunda ciddi tereddütler yaşadım. Sert adam, paralı asker, ödöl avcısı özel dedektiflerin boktan ofisleri olacağını düşünmüştüm. Kanepeler

içleri dışarı taşmış dosya dolapları, üstlerinde kağıtlarla dolup taştan tel sepetler, kirli kahve fincanları, etrafta uçuşan çöpler - bunun gibi şeyler.

Nightingale Investigations'ın resepsiyon alanı pürüzsüz, pırıl pırıl ahşap panelli duvarlar, pahalı deri koltuklar (hiç dolgusu çıkmayan), ağır, oyma ahşap bir çerçeve içinde devasa bir kovboy baskısı, köşede bronz bir ata binme heykeli ve üzerinde son teknoloji bir bilgisayar bulunan devasa bir resepsiyon masasıydı.

Odada düzenli ve tertipli olmayan tek şey masaydı. Dağınıktı ve arkasında oturan oldukça yaşlı, siyah bir kadın vardı. Hayatımda gördüğüm en büyük afroya sahipti ve hem calzone yiyor hem de tırnaklarını buzlu, ahududu şerbeti gibi bir renge boyuyor gibiydi.

Üzerimde bir vintage giyim mağazasında bulduğum solmuş Levi's'lar (ve en iyileriydi), beyaz bir termal üzerine siyah Green Day tişörtüm, siyah parmak arası terliklerim ve gümüşlerim vardı.

Bir gümüş delisiydim ve her gün olduğu gibi o gün de üzerimden gümüş damlıyordu: dört gümüş kolye, sağ bileğimde beş, sol bileğimde üç gümüş bilezik, kulaklarımda uzun, gümüş halkalar ve neredeyse tüm parmaklarımda ağır gümüş yüzükler ya da bantlar vardı. Saçlarımı bir at kuyruğu tutucusuyla başımın üstünde dağınık bir şekilde düğümlemiştim ve makyaj yapmamıştım.

Kanıtlayacak bir şeyim ve etkileyecek kimsem yokmuş gibi davranıyordum.

Elbise giymeli, topuklu ayakkabı giymeli ve makyaj yapmalıydım. Lanet olası saçıma bir şeyler yapmaktan bahsetmiyorum bile.

Cehennem ve lanetlenme.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu resepsiyon masasının arkasındaki bayan ve beni aptal düşüncelerimden kopardı.

Ona baktım.

Bir an tereddüt ettim, kaçmak istedim, sonra derin bir nefes aldım ve "Lucas Stark'ı arıyorum," dedim.

"Luke'la randevunuz mu var?" diye sordu kadın, masasının üzerindeki dağınıklığı karıştırırken, bir şey bulacağından emin değildi.

"Hayır, ben bir..." Belki de dünyanın en aptal kadını olmadığımı düşünerek tekrar tereddüt ettim. Dudaklarımı yaladım ve devam ettim, "Eski dostum."

"O burada değil, kızım. İstersen onu arayabilirim," diye teklif etti kadın, bana dikkatle bakarak.

"Hayır," diye cevap verdim çabucak, Luke'un başka bir yerde olduğuna inanamayacak kadar rahatlamıştım.

İşte oradaydı, tanrılar bana bunun olmaması gerektiğini söylüyordu.

Ben de onunla gidecektim.

Hem de çok.

"Ben sadece..." Durdum ve etrafıma bakındım, Dodge'dan siktir olup gitmeye karar verdim. "Unut gitsin. Lütfen ona Ava Barlow'un burada olduğunu söyler misin? Onu daha sonra yakalamaya çalışacağım."

Bu kadına adım söylemeyi düşünüyordum ki (artık çok geç) aklına çok komik bir şaka gelmiş ama bana söylemeyecekmiş gibi kocaman gülümsedi.

"Ona bir zil çalmak sorun olmaz," diye itti. "Hızlı aramada numarası var."

Oh, kahretsin.

"Hayır!" diye bağırdım, sesim aniden çaresiz çıkmıştı, çünkü aniden çaresiz kalmıştım. Oraya gelmemeliydim. Sissy'nin kocasını aldatan aptal herifin ipliğini kendim pazara çıkarabilirdim. O kadar zor olamazdı. Luke'a ihtiyacım yoktu. Kimseye ihtiyacım yoktu. "Gerçekten, teşekkürler, ama ben gideyim, zaten bir yere gitmem gerekiyor."

Kaçmaya karar vererek uzaklaşmaya başladım.

"Sadece bir tik bekleyin," dedi kadın, her zamanki yardımseverliğiyle, ayağa kalkıp tırnaklarını kurulamak için ellerini sallayarak. "Ben arkadaki çocuklarla konuşacağım. Belki nerede olduğunu biliyorlardır."

Eek!

Arkada çocuklar mı var?

Bir kapı açıldı ve bir adam (kesinlikle bir çocuk değil) içeri girdi ve ona bir bakışta bakakaldım.

İlk başta Luke olacak diye endişelendim ama değildi. Bu adam uzun boylu, siyah saçlı ve yeşim yeşili gözlüydü,

zayıf, kaslı bir vücudu vardı ve inanılmaz derecede güzeldi. Sıradan, günlük bir güzel değil, başka bir dünyanın güzeliydi. Yeşil gözleri üzerimdeydi ve o da bir şeylerin komik olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Herkesin gülmeye hazır görüldüğünü düşünerek, buranın çalışmak için eğlenceli bir yer olması gerektiğini düşündüm.

"Luke az önce aradı," dedi siyah kadına ama gözleri beni hiç bırakmadı ve çalışmak için eğlenceli bir yer olduğuna dair tüm düşünceler kafamdan uçup gitti çünkü tüm düşünceler kafamdan uçup gitti. "Beş dakika içinde burada olacak."

Sessizce çıldırdım ve şimdi tavsiyeye ihtiyacım varken İyi Ava ve Kötü Ava'nın neden ortadan kaybolduğunu merak ettim. Yeşil Gözlü Adam'ın çıkışla benim aramda durduğunu çok geç fark ettim.

Saçmalık.

"Merhaba...?" Ona baktım.

"Mace," dedi ve ben gözümü

kırptım. Eyvah.

Mace ne tür bir isimdi? Kesinlikle Kafkas olmayan bir etnik kökene sahip gibi görünüyordu, belki Polinezyalı, ve ben kim oluyordum da Polinezyalıların çocuklarına ne isim verdiğini söyleyebiliyordum, ama Mace?

"Şey, Mace, gitmem gerek," dedim ona.

Başını salladı.

Ona baktım, belki de beni doğru duymadığını düşündüm.

"Gitmem gerek," diye tekrarladım.

"Luke beş dakika içinde burada olacak," dedi sadece.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu ve bir sebepten ötürü gitmeme izin vermeyeceği izlenimine kapıldım (doğru).

Bunu biraz endişe verici buldum.

Ondan vazgeçtim çünkü iri bir adamdı ve kolay kolay ikna olacak gibi görünmüyordu ve resepsiyon görevlisine döndüm.

"Gerçekten, gitmem gerek. Az önce dişçi randevumu hatırladım. Randevularınızı kaçırdığınızda biraz alıngan oluyorlar."

Bu onu güldürdü.

"Hayır, gerçekten. Bazen senden para alıyorlar," diye devam ettim. "Kızım, bundan sonra olacakları izleyebilmek için Eğer sizden para alırlarsa ödeyin," dedi kadın.

Tamam, gerçek, akli başında dünyayı terk edip bir tımarhaneye girdiğimi söylemek güvenliydi.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Öncelikle, ben Shirleen," dedi bana.

"Um...merhaba?" Hala anlamamıştım ve neden gidemeyeceğimin açık olduğunu ve odadaki herkesin (ben hariç) bunu sorun etmediğini merak ediyordum.

"Merhaba," dedi Shirleen. "İkincisi, neler olup bittiğini anlamak için daha önce olup biten her şeyi bilmeniz

gerekir.

Sen. Luke beş dakika içinde burada olacağına göre-"

Mace arkamdan, "Üç," diye araya girdi.

Omzumun üzerinden ona baktım, paniğe kapılmaya başlamıştım ve sonra Shirleen'e döndüm.

"Üç dakika içinde," diye devam etti Shirleen. "Yeterli zaman yok. Sadece bana güven kızım, akışına bırak."

Hiç mantıklı konuşmuyordu.

"Ne akışı?" diye sordum, sonra başımı salladım çünkü akış hakkında bilgi almak için zamanım yoktu. Gitmem gerekiyordu.

Döndüm ve Mace'e doğru ilerledim. Aslında beni orada tutamazlardı. Bunun yasalara aykırı olduğundan oldukça emindim.

"Ben gidiyorum," dedim ona.

Sert vücudu alarma geçti. Bunu sadece görmekle kalmadım, hissettim de. "Luke seni burada istiyor," dedi bana.

Ona doğru iki adım attım, bu da ondan bir adım ve kapıdan yaklaşık on adım uzakta olduğum anlamına geliyordu. Başımı geriye eğdim ve söylediklerine şaşırarak ona baktım.

"Burada olduğumu bilmiyor," dedim.

"Biliyor," diye cevap verdi.

"O bilmiyor," diye ısrar ettim. "Ona söyledik," diye paylaştı.

"Nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Eliyle işaret etti ve ben de kolunu takip ederek odanın köşesinde bir kamera gördüm. Üzerindeki ışık yeşildi.

Lanet olsun.

Arkadaki çocuklar izliyordu. Gözlerim tekrar ona döndü.

"Beni burada tutamazsınız," dedim.

Yanıldığımı söylemek için başını salladı. Bu beni kızdırdı.

Biraz sinirliydim (tamam, belki de çok sinirli olduğum söylenebilir) ve o anda Luke oraya varmadan önce gitmem gerekiyordu ve kaçmak için yaklaşık bir dakikam olduğunu hesapladım. Gidememek beni daha çok etkiledi ve açıkçası geriye dönüp baktığımda bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

"Çekil yolumdan," diye tersledim.

Önüne atıldım ve son anda ondan kaçmaya çalıştım. Beni yakaladı ve etrafımda döndürdü. Çırpındım ve gülünecek kadar hızlı bir şekilde beni bastırdı, sırtım ön tarafına sıkıca bastırılmıştı, kollarım önümde çaprazlanmıştı, elleri bileklerimdeydi.

İkimiz de belimizden hafifçe bükülmüştük ve ben hala debeleniyordum, bir anda Mace adında bir adamla ayakta güreşiyor ve aynı zamanda kurtulmaya çalışıyordum ki kapı açıldı.

Mace ve ben birbirimize kilitlenmiştik ama ikimiz de donup kaldık ve başlarımız kapıya doğru sallandı.

Luke orada durdu.

Siktir, siktir, siktir, siktir.

Her zamankinden daha iyi göründüğünü hemen fark ettim. Uzun boyluydu, benden en az beş santim daha uzundu (ben 1.80 boyundaydım), zayıf ve yapılıydı, dar siyah bir tişört, siyah kargo pantolonu ve siyah botlar giymişti. Kalın telli saçları kısa kesilmişti. Küt kesim değildi ama kısaydı. Sakalı yoktu ve onun yerine o güne kadar gördüğüm en kötü bıyık vardı; dudağının üzerinde kalın ve siyah, ağzının kenarlarında ise düzgün kesilmişti.

Vay anasını!

O anda o ağzın, o bıyığın üzerimde, herhangi bir yerimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istedim. Hangi parçam olduğu umurumda değildi ve seçici de olmazdım.

Gözleri bana geldi, Mace'e kaydı ve sonra tekrar bana döndü.

Sonra ağzının bir tarafı yarım bir sırtıyla yukarı kalktı. Bu manzara karşısında Mace'in içinde eridim ve içimdeki mücadelenin bittiğini hissetmiş olsa da gitmeme izin vermedi.

"Yine çok geç," diye mırıldandı Luke, sesi eğlenmiş gibiydi, gözleri üzerimdeydi ama benimle konuşmadığı hissine kapıldım.

Shirleen ona "Pek sayılmaz," dedi ve sesinde gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bir ifade vardı.

Bu değişim kafamı karıştırdı ama bir şey soracak ya da söyleyecek zamanım yoktu. Luke'un gözleri benden uzaklaştı ve odayı taradı. Belli ki bir şey arıyordu ama bulamayınca bakışları tekrar Shirleen'e kaydı.

"Ava nerede?" diye sordu.

Gözleri kısıldı, etrafımdaki kollar sıkılaştı ve hem beni esir alan kişi hem de ben doğrulduk.

"Ne demek Ava nerede? Tam ona baktın," diye cevap verdi Shirleen.

Bir kapının açıldığını duydum ama arkamda olduğu ve orada iri yarı bir adam olduğu için bakamadım. Bakamazdım da zaten. Luke'un gözleri bana dikilmiş ve beni olduğum yere mıhlamıştı.

Ben hareketsiz kaldım ve o bana baktı.

"Selam Luke," dedim kendimi aptal gibi hissederek ve aptal gibi konuşarak. Kaşları birbirine yaklaştı.

"Ava?" diye sordu.

"Kanlı canlı." Mace beni hâlâ bırakmamış olmasına ve kendimi koca bir aptal gibi hissetmeme rağmen neşeli bir g l msemi takınmaya çalıştım.

Luke bir vücut taraması yaptı ve sonra gözleri benimkilere döndü. "Sana ne oldu böyle?"

Ses tonunda kesinlikle bir tür kızgın suçlama vardı. Luke yeni beni gördüğünde (oldukça fazla) hayal ettiğim tepki bu değildi.

"Lenslerim var," dedim ona.

Bana ters ters baktı.

"Ve saçımı boyadım."

Bakışlar korkutucu bir hal aldı.

"Ve yetmiş beş kilo verdim."

Nedense Shirleen bir kahkaha patlattı ve göremediğim başka insanlar da bize katıldığı için odadaki diğer kahkahaları duyabiliyordum.

Gözlerimi, çılgınca bir nedenden ötürü patlamak üzere olan Luke'tan ayırmadım.

Çenesi sıkıştı ve bakışları arkamdaki adama kaydı.

"Onu bırakmak mı istiyorsun?" diye sordu ama bu aslında bir soru değildi ve sesinin tonu düpedüz korkutucuydu.

Etrafımdaki kollar gevşedi ve bir adım uzaklaştım.

Luke olduğu yerde kaldı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu, hâlâ tuhaf bir şekilde kızgındı ve hâlâ öfkeyle bana bakıyordu.

Anında sert bir adama ihtiyacım olmadığına karar verdim. Tek başıma devam edecektim.

Ben de yalan söyledim, "Bira içmek istersin diye düşündüm."

"Seni aradım," dedi, konuyu aniden değiştirdi, görünüşe göre dinleyicilerimizden habersizdi.

Kahretsin, bunun için endişeleniyordum.

Babasının cenazesinden sonra beni yarım düzine kez aramıştı. İkisini kaçırdım çünkü dışarıdaydım. Dördünü dinledim, o mesaj bırakırken orada oturuyordum ve cevap vermedim.

Hiçbirine geri
dönmedim. "Biliyorum,"
dedim usulca.

"Babam öldükten sonra seni aradım," dedi ve kahkahalar geldiği gibi hızla odadan dışarı fırladı.

"Biliyorum," diye tekrarladım.

"Geri aramadın ve şimdi bira içmek mi istiyorsun?"

Sesi öncekinden daha da korkutucuydu. Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim, ama işte oradaydı.

"Um...belki de değil," diye mırıldandım, belki de eve gitmeli, yatmalı, tekrar kalkmalı ve günü farklı bir şekilde denemeliyim, bir dahaki sefere eylemlerim hakkında akıllı kararlar vermeliyim (okuyun: Nightingale Investigations'a gitmemek).

"Burada ne yapıyorsun?" Luke tekrar sordu.

"Sana söyledim," diye cevap verdim.

"Yalan söyledin," dedi.

Ağzım açık kaldı.

Elbette yalan söylemiştim ama bunu nereden bilebilirdi ki? Her neyse, beni başkalarının önünde yalan söylemekle suçluyordu.

Öfkemin alevlendiğini hissettim.

"Söylemedim," diye tersledim (ve yine yalan söyledim).

"Saçmalık."

"Sakın bana 'saçmalık' deme Lucas Stark."

"Bana yalan söyleme Ava. Burada ne işin var?" Bu işin peşini bırakmayacaktı.

"Sana bira teklif edecektim. Sonra dışı randevum olduğunu hatırladım ve şimdi geç kaldım, o yüzden sadece..." Kaçmak için hazırlanıyordum.

Söylenmenin ortasında kapıya doğru iki adım attım ve Luke hareket etti.

Bir saniye önce benden birkaç metre uzaktaydı. Sonraki saniye, tam oradaydı, eğilmişti ve şaka yapmıyorum, omzu doğrudan karnıma çarptı. Ayağa kalktı ve beni de yanına alarak hareket etmeye başladı.

Küçük, şaşkın bir çığlık attım ve omzu seğirip beni daha sağlam bir pozisyona getirdiğinde, kolu kalçalarımın arkasına dolandığında birkaç nefes sesi duydum. Odadan çıktı, bir kapı açtı ve içeri girerken beni de yanında taşıdı.

Olayların bu şekilde gelişmesi karşısında bırakın mücadele etmeyi, hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. Ama başımı kaldırdığımda Shirleen ve Mace'in yanı sıra başka bir siyah kadın, cidden seksi bir adam ve siyah saçlı, menekşe gözlü, film yıldızı gibi güzel bir kadının bizi izlediğini gördüm.

Bir koridordaydık ve kendime gelmeden hemen önce kapının arkamızdan kapandığını gördüm ve "İndirin beni!" diye bağırdım.

Luke cevap vermedi.

Döndü ve başka bir kapıdan geçtik. Kapıdan çıktı, tekrar döndü ve mutfaktan bozma bir soyunma odasında olduğumuzu gördüm. Luke bir kez daha dönüp öne eğilmeden ve beni ayağa kaldırmadan önce kapının kapandığını duydum.

Kaçmak için bir şey yapacaktım (ama o şeyin ne olduğunu bilmiyordum) ama o bana doğru hamle yaptı. Geri çekilmekten başka çarem yoktu ve kapıya çarptım.

Luke yaklaştı, vücudunun sıcaklığı bana çarptı, yüzü yüzüme geldi ve ben hareketsiz kaldım. O kadar uzun ve geniş ki ondan başka bir şey göremiyordum. O kadar sinirli ve tavırlıydı ki, onun büyüüne kapılmışım ve bakmaya çalışsam bile bakamaz ya da uzaklaşamazdım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrarladı, koyu mavi gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Tehlikeyi görmezden geldim, çünkü bu noktada ciddi şekilde kızgındım.

"Beni buraya sen mi taşıdın?" Tersledim.

"Ava, sadece bir kez daha soracağım," diye uyardı Luke.

Ellerimi aramızdaki boşluğa, kaya gibi sağlam göğsüne koydum ve güçlü bir şekilde ittim. Sonra gözlerim büyüdü ve ellerime düştü.

İyi bir itekleme yaptığımdan oldukça emindim ama bir milim bile kıpırdamadı.

Vay anasını.

Tamam o zaman, yeni taktik.

"Önce arkadaşın beni fiziksel olarak alıkoydu ve şimdi de beni isteğim dışında dolaştırıyorsun!" Bağırdım. "Polisi arayacağım."

"Bana neler olduğunu anlatacaksın. Başın belada mı?"

"Geri çekil, Luke."

"Başın belada mı?"

"Geri çekilin!" diye
bağırdım. Geri adım
atmadı.

Onun yerine daha da yaklaştı. O kadar yaklaştı ki, vücudu bedenime değdi ve ellerinden biri başımın yanındaki kapıya, diğeri de kalçama gitti. Tamamen kapana kısılmıştım.

Nefesimi içime çektim.

Yaşasın! Kötü Ava kulağıma bağırdı.

Aman Tanrım, Ava nefes aldı.

Luke'un bu kadar yakınımda olması için hayatım boyunca ruhumu binlerce kez şeytana satmış olabileceğimi söyleyebilirim.

"Konuş benimle Ava," diye emretti Luke.

Sesi alçalmıştı. Artık sesi kızgın gelmiyordu. Sesi sabırlıydı ve Luke'un benimle her konuştuğunda sesinin çıktığı gibiydi. Nazik. Sevecen.

Ses tonuna karşılık vermeliydim ama çok yakınımdaydı. Ona bakmak için başımı geriye eğdim ve gözlerim ağzına takıldı. O bıyık çok seksiydi ama lanet olası hayatım boyunca gördüğüm en üstün dudakları çevreliyordu. Elbette güzel bir ağzı olduğunu fark etmiştim ama hiç bu kadar yakından bakma fırsatım olmamıştı.

Üst dudak güzelce şekillendirilmişti, alt dudak ise dolgundu. Dengesi mükemmeldi ve insanda keşfetme isteği uyandıran seksi çıkıntıları vardı.

Seni öperken kullandığı ağzın yumuşak mı yoksa sert mi olduğunu merak ederken buldum kendimi. Sonra kendimi tadının nasıl olduğunu merak ederken buldum. Sonra kendimi dilimi üzerinde gezdirmek isterken buldum.

"Ava." Adımı söylerken hareket edişini izledim ve gözlerim hülyalı bir şekilde Luke'unakilere kaydı.

Bir çeşit sisin içindeydim, bu yüzden gözlerim onunkilere çarptığında artık net düşünemiyordum, tamamen anın içinde kaybolmuştum, o kadar kaybolmuştum ki dudaklarımı yaladım.

"Tanrım," diye mırıldandı, sesi yumuşaktı ve şimdi ağzıma bakıyordu.

Yüzünün sertliğini korumasını ama gözlerinin ısınmasını hayranlıkla izledim. Ultra sıcak. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde sıcaktı. Bana her zaman gözlerinde sıcaklıkla bakardı ve herkese bu şekilde bakmadığını biliyordum ama bana her zaman bu şekilde bakıyordu. Ama biliyordum ki bu

Farklı, çok farklı. Gözleri, her yerimi sıcak hissettirecek şekilde sıcaktı.

O kadar uzakta değildi ama daha da yaklaşmaya başladı.

Ho-ly bok.

Gözlerimi kırptım ve kendimi korumayı aklıma getirerek onu tekrar ittim, başımı bir sarsıntıyla geriye çektim ve kapıya çarptım.

O an bozuldu. "Geri çekilin!" diye bağırdım.

Luke'un gözleri kısıldı. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Ben hiçbir şey oynamıyorum!" Bağırdım. "Mahalledeydim, boş vaktim olduğunu düşündüm. Annem burada çalıştığını söyledi, ne olmuş yani? Uğradım ve eski bir arkadaşımı gördüm. Sonra da hepiniz Neandertal delileri gibi davranıyorsunuz. Tanrım. Unutun gitsin. Dışçıye gitmem lazım. Çok kızacak."

Tekrar ittim ama Luke hâlâ hareket etmiyordu. "Yalan söylüyorsun," dedi.

"Ben değilim!"

Yüzü yaklaştı. Bir an önce, kalbimi durduran, çılgınca bir an için beni öpecekmiş gibi görüldüğünde geleceğini düşündüğüm kadar yaklaştı. Bu sefer tehditkâr bir şekilde yaklaştı.

"Beş yıl sonra buraya geldin, senin gibi görünmüyorsun, senin gibi davranmıyorsun, gergin ve şirret, hiç yapmadığım bir şey

senden beklerdim. Dişlerinin arasından yalan söylüyorsun, sonra dilini boğazıma sokmak ister gibi ağzıma bakıyorsun ve sana bu fırsatı vermeye hazır olduğumda, şirretliğe ve yalana geri dönüyorsun."

Ona bakıyordum. Elimde değildi. Hayatımda daha önce hiç kimsenin bu kadar acımasızca dürüst olduğunu duymamıştım.

Ve bana onu öpme fırsatı vereceğini söyledi.

Um...wow.

"Bu oyunu oynamıyorum Ava," diye uyararak beni düşüncelerimden kopardı. Nazik, sevecen Luke tamamen gitmiş, tehlikeli derecede sinirli Luke'a geri dönmüştük. "Başın belada, bana hemen söyle ki sana yardım edebileyim. Başka bir yol bulursam, bedelini ödersin."

Başım sarsıldı. "Ne?"

"Beni duydun."

Onu duymuştum ve duyduklarıma inanamıyordum. "Az önce beni tehdit mi ettin?" diye sordum.

"Bu bir tehdit değildi."

Oku: bir sözdü. Vay be.

"Ödemenin" ne anlama geldiğini bilmiyordum ve bunu öğrenmeyeceğime de emindim.

"Başım belada değil," dedim ona. Ve değildim de, gerçekten.

Tamam, belki biraz. Ama başımın büyük belaya gireceğinden endişeleniyordum.

"Senin-" olduğunu öğrendim.

"Öyle olduğumu öğrenmeyeceksin. Aslında, beni bir daha görmeyeceğine söz verebilirim," diye ısırdım, ona ters ters bakarak.

"Tekrar görüşeceğiz," dedi öyle bir şekilde ki sırtımda bir heyecan hissettim.

Cidden, kaçmanın tam zamanıydı. "Geri çekil," dedim.

Bana baktı.

"Geri çekilin!" diye bağırdım. Geri çekildi.

Döndüm, kapıyı açtım ve koridorda tepindim.

Sonra etrafımda dönmeye başladım, bir el dirseğimi tuttu ve kolumu Luke'un elinden kurtardım. Nedense şimdi sırtıyordu, yüzü gevşemişti, dudaklarının bir köşesi yukarı kalkmıştı.

"Yanlış yol," dedi ve neredeyse gülmeye hazır görünüyordu.

Harika.

Tam bir aptaldım, büyük çıkışımlı yaptım ve yanlış yöne gittim.

I attı onu a bak o gerekir var yapılmış kendiliğinden yanmaya başladı (tabii ki yanmadı) ve

Luke hep yanımdaydı. Havası kızgınlıktan eğlenceye dönüşmüştü ve bu hiç hoşuma gitmemiştir.

Benim için resepsiyonun kapısını açtı ve ben de hızlı adımlarla odanın diğer ucuna gittim, dış kapıya odaklandım, kaçtım ve kimseye bakmadım.

Kaba görünmek istemediğim için odanın geneline "Sonra," dedim.

Nedense bu durum Shirleen'in "Dört gün içinde onunla birlikte yaşayacağına bahse girerim" demesiyle karşılandı.

Şaşkın bakışlarım Shirleen'e kaydı ama o bana bakan film yıldızı çekici kıza bakıyordu.

"Üç gün," dedi glamour girl bana gülümseyerek ve başka koşullarda onunla tanışmak isteyeceğimi düşündüm.

"Bir hafta. Ruhu var," dedi diğer siyah kadın.

O da bana gülümsüyordu. Bir şakanın parçasıymışım gibi değil, nazik bir şekilde.

Başımı salladım. Odaklanmam, bu kaçıkları geride bırakmam ve gitmem gerekiyordu.

Dış kapıyı açtım.

Kapı arkamdan kapanmadan önce Luke'un garip bir şekilde "Bu gece" dediğini duydum.

Sonra herkes güldü.

[Rock Chick Revenge'in kopyasını almak için buraya tıklayın](#)

YAZAR HAKKINDA

Kristen Ashley, Rock Chick, Colorado Mountain, Dream Man, Chaos, Unfinished Heroes, The 'Burg, Magdalene, Fantasyland, The Three, Ghost and Reincarnation, The Rising, Dream Team ve Honey serilerinin yanı sıra birçok bağımsız romanın da dahil olduğu seksenden fazla aşk romanının New York Times çoksatan yazarıdır. Hem bağımsız hem de geleneksel olarak kitap yayınlayan melez bir yazardır, kitapları on dört dile çevrilmiştir ve beş milyondan fazla kitap satmıştır.

Kristen'in Law Man adlı romanı en iyi Romantik Gerilim dalında RT Book Reviews Reviewer's Choice Ödülü'nü kazanmış, bağımsız olarak yayınlanan Hold On adlı romanı RT Book Reviews en iyi Bağımsız Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiş ve geleneksel olarak yayınlanan Breathe adlı romanı en iyi Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiştir. Kristen'in Motorcycle Man, The Will ve Ride Steady (Romance Reviews'dan Reader's Choice ödülünü kazandı) adlı kitapları Goodreads Choice Ödülleri'nde Romantizm kategorisinde finale kaldı.

Gary'de doğan ve Brownsburg, Indiana'da büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nin dördüncü kuşak mezunudur. O zamandan beri Denver'da, İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı ve şimdi Phoenix'te ikamet ediyor. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı. Şimdi tam zamanlı olarak yazıyor.

Türü romantizm olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kız kardeşliktir. Bu amaçla ve okurlarına destekleri için teşekkür etmenin bir yolu olarak Kristen, okurlarına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan Rock Chick Nation'ı yarattı.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatınızı yaşamak, gerçek benliğinize sadık kalmak, güzelliğinizin farkına varmak ve son olarak, ister arkadaşlarınız ve aileniz olarak yanınızda olsunlar, ister binlerce mil uzakta ve kim olduklarını bilmiyor olun, kız kardeşinizin arkasını kollamaktır.

RC Nation'ın programları arasında Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için düzenlediği partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları olan Rock Chick Rendezvous, Kristen'in aday gösterilen kadınlar için özel bir gece düzenlediği akşamlar olan Rock Chick Recharges ve Kristen'in okurlarının aday gösterdiği kâr amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program olan Rock Chick Rewards yer alıyor. Kristen'in Rock Chick Ödülleri bağışta bulundu

yüzlerce . binlerce . dolar için Yardımseverlik
ve bu sayı artmaya devam ediyor.

Kristen, eserleri ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla
bilgiyi KristenAshley.net adresinde okuyabilirsiniz.

AYRICA KRISTEN ASHLEY TARAFINDAN

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick

Kurtarma

Rock Chick Redemption

Rock Chick Renegade

Rock Chick Revenge

Rock Chick Reckoning

Rock Chick Regret

Rock Chick Revolution

Rock Chick Yeniden

Uyanıyor Rock Chick

Yeniden Doğuyor Rock

Chick Rövanş

The 'Burg Series:

Senin

İçin

Huzur

İçinde

Altın İz Gönül

Oyunları Söz

Bekle

Kaos Serisi:

Rüzgâra Sahip Ol

Fire Inside
Ride Steady
Ateşin İçinden Yürümek
Hatırlanacak Bir Noel
Zorlu Yolculuk
Rüzgar Gibi Vahşi
Ücretsiz
Vahşi
Ateş
Vahşi
Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar
Lady Luck
Breathe
Jagged
Kaleydoskop
Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adam
Motosikletli
Adam Sessiz

Adam

Rüya Takım Serisi:

Rüya Yapıcı

Rüya

Kovalayıcı

Dream Bites Yemek Kitabı

Dream Spinner

Rüya Bekçisi

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Düşler

Altın Hanedanlık

Fantastik

Kırık

Güvercin

Gece Yarısı

Ruhu

Karanlıktaki Gossamer

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate House

Lacybourne Malikanesi

Penmort Kalesi

Masal Canlanıyor Şanslı

Yıldızlar

Bal Serisi:

Derin Uç

En Uzak Sınır En

Büyük Risk

Magdalene Serisi:

Yükselen

İrade

Aradaki Zaman **Mathilda,**

Süper Cadı: Mathilda'nın

Gölgeler Kitabı

Mathilda Karanlık Lord'un Yükselişi

Misted Pines Serisi

Sisteki Kız

Ormandaki Kız

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

The Hookup

Yavaş Yanma

Yükseliş Serisi:

Her Şeyin Başlangıcı Plan

Başlıyor

Sonun Şafağı Yükseliş

Nehir Yağmuru Serisi:

Tırmanıştan Sonra

Tırmanıştan Sonra Özel Baskı

Dinginliğin Peşinde

Sıçrama Yapmak

Eşleşmeyi Yapmak Çekme
ile Mücadele Etmek

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene
Kadar Her Şeyimle
Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövaly

e

Creed

Baskı

nı

Deacon

Sebring

Vahşi Batı MC Serisi:

Hala Ayakta

Duman ve Çelik

Kristen Ashley'in diğer kitapları:

Cennet ve

Cehennem

Güvenli

Oynuyor

Üç Dilek

Karmaşık

Gevşek Uçlar

Hızlı Şerit
Birlikte Mükemmel

Gerçek olamayacak kadar iyi

